REJTŐ JENŐ

carantină la Grand Hotel
ciclonul blond

REJTÖ JENÖ
(P. Howard)

Carantină la Grand Hotel

•

Ciclonul blond

În româneşte de George Volceanov

Editura Univers
Bucureşti – 1990

Cuprins

CARANTINĂ LA GRAND HOTEL_____4
CICLONUL BLOND_____193
INTRODUCERE_____194
CAPITOLUL ÎNTÂI_____197
CAPITOLUL DOI_____209
CAPITOLUL TREI_____231
CAPITOLUL PATRU_____253
CAPITOLUL CINCI_____266
CAPITOLUL ŞASE_____290
CAPITOLUL ŞAPTE_____302
CAPITOLUL OPT_____327
CAPITOLUL NOUĂ_____349
CAPITOLUL ZECE_____370

CARANTINĂ LA GRAND HOTEL

I

Când Maud se-ntoarse în cameră, din şifonier apăru, zâmbind prietenos, un domn în pijama, cu un abajur şic din mătase verde pe cap.

— Daţi-mi voie să mă prezint – zise el politicos, săltându-şi abajurul –, sunt Felix van der Gullen.

Abia acum îi veni fetei inima la loc. Se trase îndărăt, către uşă. Necunoscutul e fără doar şi poate nebun.

— Ce cauţi dumneata aici? Cum ai ajuns în dulapul meu?

— Vă rog, nu ţipaţi – răspunse necunoscutul –, fiindcă în felul ăsta o să duceţi la pierzanie un om cumsecade, plin de viaţă, care oricum o să-şi ia imediat tălpăşiţa.

— Cum ai ajuns în dulap?

— Din... cameră...

— Hm! Nu asta m-aşteptam s-aud!

— Am intrat pe fereastră. În zori. Mă refugiasem în grădina părăginită a hotelului... şi am zărit fereastra deschisă. M-am săltat pe pervaz şi am privit înăuntru... Am văzut patul gol... Ei, şi-atunci am sărit în cameră, m-am ascuns în şifonier şi, după atâtea emoţii, m-a furat somnul. Abia acum m-am trezit. Între timp s-a rupt şi agăţătoarea unei jachete sport, pentru care-mi cer scuze...

Văzând că femeia nu-i răspunde, necunoscutul îşi scoase abajurul, se înclină respectuos şi porni spre

uşă.

— Stai! – strigă Maud.

— Ordonaţi! – răspunse tânărul cel misterios, pocnindu-şi milităreşte papucii.

— Doar n-ai de gând... să ieşi din camera mea aşa, în pijama?

Plin de bunăvoinţă, tânărul porni către fereastră.

Maud aproape ţipă:

— Stai!

— Mă rog... – Se trase înapoi niţel speriat şi se opri gata să se supună necondiţionat oricărei porunci. Maud privi disperată grădina.

Tocmai se umplea de turişti proaspăt sosiţi!

— Dacă un bărbat în pijama ar fi văzut ieşind pe fereastra camerei mele, în vecii vecilor n-aş mai putea da ochii cu lumea...

— Groaznică perspectivă... Dar poate că pe urmă... aţi putea lua câte un turist deoparte, să-i explicaţi cine-i cel care-a ieşit de-aici în pijama...

— Dar nici eu nu ştiu cine eşti!

— Aşa-i – încuviinţă necăjit Felix van der Gullen.

— Atunci, rămân... – zise el aşezându-se într-un fotoliu. – N-aveţi cumva o ţigară?

— Da’ ce-ţi închipui?... Doar n-ai de gând să rămâi aici?... Aşa?!... în cameră la mine?

Necunoscutul îşi pierdu cumpătul şi, înciudat, se plesni peste coapse:

— Să nu vă fie cu supărare, dar din moment ce nu pot părăsi această încăpere nici pe uşă, nici pe fereastră, nu-mi rămâne decât să stau aici! Nici chiar în situaţia mea nu i se poate pretinde unui tânăr să se volatilizeze sau să se stingă ca o criză de apendicită!... Să ne fie cu iertare!

Intuind că momentan e stăpân pe situaţie, ridică

tonul.

Femeia privi speriată în jur.

— Bine, dar... trebuie să facem ceva!

— Vă înţeleg întru totul, domnişoară. Oamenii au urâta înclinaţie de a răstălmăci apariţia neaşteptată a unui om în pijama.

— Să-ţi fie ruşine!

— Ruşine să le fie oamenilor de rea-credinţă Şi chiar nu-mi daţi o ţigară?

Fata îi aruncă un pachet de pe măsuţa de lângă pat. Înseninându-se la faţă, bărbatul îşi aprinse o ţigară, iar pe celelalte le băgă în buzunar.

— E dată naibii povestea asta – zise el după aceea, întinzându-se tacticos în fotoliu.

— Nu ştiu încă cine eşti, un criminal sau un nebun – zise fata furioasă –, dar ai merita să te împuşc fie şi numai pentru încurcătura asta îngrozitoare în care m-ai băgat.

— Asta v-ar scoate din bucluc. Găsesc însă că ar fi o soluţie cam prea radicală. Mă rog, dacă mi-ar sta în putinţă să vă salvez reputaţia şi prin asta mi-aş putea repara şi greşeala, cu dragă inimă v-aş lua de nevastă – se oferi curtenitor bărbatul –, ar fi oricum de preferat, decât să mă-mpuşcaţi. Deşi s-ar găsi unii care să susţină exact contrariul.

— Te rog... – spuse fata. Uite, în seara asta părăsesc hotelul, până atunci să nu te mişti de-aici şi, pe cât posibil, încearcă să te strecori afară la noapte. Înţelegi?... te mai previn că s-ar putea să-mi iau inima-n dinţi, să renunţ la reputaţia mea şi să te predau detectivului hotelului.

— Mda, ai fi în stare – răspunse bărbatul de parcă ar fi cunoscut-o pe Maud de când lumea. O să-mi dau silinţa să-ţi câştig bunăvoinţa...

— N-o să ai prilejul, fiindcă te încui în baie chiar acum şi nu-ţi mai dau drumul până plec...

Necunoscutul făcu nişte ochi gata-gata să-l podidească plânsul.

— Aţi fi în stare să profitaţi într-atâta de pe urma unui bărbat la ananghie? – întrebă necunoscutul aproape plângând.

— Asta am să şi fac. Alege între baie şi dulap.

— Mă-ncuiaţi?... Vă rog, gândiţi-vă bine ce faceţi. Să iei ostatic şi să sechestrezi un biet om lipsit de apărare...

— Dacă iei lucrurile-n glumă, ai s-o păţeşti şi mai rău.

— Aţi fi în stare să mă bateţi? – întrebă el chipurile înspăimântat, iar Maud, cu toată furia ei, se pomeni râzând.

— Cu cea mai mare plăcere te-aş da pe mâna poliţiei, ca să te căieşti! Amarnic! – urmă ea din ce în ce mai furioasă. Se pare însă că nu regreţi câtuşi de puţin că ai adus o doamnă într-o situaţie atât de delicată, şi asta într-un hotel de lux.

— De unde ştiţi că nu mă aflu într-o situaţie de mii de ori mai nenorocită? N-aveţi cum şti cât sufăr în clipa asta!

Fără să-şi dea seama, Maud se apropie de bărbat un pic speriată.

— Ai... păţit ceva?

— Da... N-ar fi exclus ca în câteva minute să mor de foame... Adăugă pe un ton macabru: – S-a făcut de amiază, iar eu încă n-am prânzit.

— Ştii ce?... – Nu m-aş mira să fii un ocnaş hăituit de poliţie! Ia te uită cât cinism...

— Ei bine, stimată satrapă, înainte de a-mi începe ispăşirea pedepsei încuiat în baie, aflaţi că şi purtarea

dumneavoastră lasă mult de dorit.

— Poftim? Cum adică?

— Dumneavoastră îmi reproşaţi că vă compromit vrând-nevrând. În schimb – iar aici vocea îi deveni gravă, ba chiar acuzatoare – dumneavoastră unde aţi fost astă-noapte?

— Cum?...

— Aţi auzit bine! De ce m-am căţărat eu tocmai în camera asta? Fiindcă era goală. Şi de ce era goală? Deoarece dumneavoastră nu eraţi în ea. Dacă aţi fi dormit în patul acesta, m-aş fi retras tiptil, iar acum nu mă mai ameninţa această jalnică întemniţare în baie, unde voi fi nevoit să înfulec un săpun, ca să nu mor de foame... Da, domnişoară! – şi ridică tonul gesticulând ca un procuror neînduplecat în toiul unui proces: – unde aţi fost dumneavoastră în zorii zilei de azi între orele patru şi cinci?

Fata încremeni, făcu ochii mari, copleşită de neruşinarea nemaipomenită a necunoscutului în pijama. Apoi vorbi:

— Şi totuşi n-o să te încui în baie.

— Rămânem la dulap?

— Nu! Te dau pe mâna detectivului.

— Fie – răspunse necunoscutul trist şi, oftând amarnic, porni spre uşă, păşind parcă spre eşafod.

— Aşteaptă! – strigă Maud, bătând furioasă din picior... – Doamne, ce încurcătură! Nu pleca!...

— Ba plec... M-aţi jignit.

Maud i se agăţă de braţ:

— Am glumit... Nici vorbă nu poate fi să ieşi aşa din camera mea...

Necunoscutul oftă şi, împins de un eroism sumbru, dădu din cap:

— Nu... O să mă predau detectivului. De bunăvoie!

Cei ca mine să se căiască de fapta lor... Aţi avut dreptate. Şi se bătu teatral cu pumnii-n piept. Eu vreau să mă căiesc!... Mea culpa! – strigă. Mea culpa!... Vreau să mă căiesc.

Maud îl prinse de braţ:

— Nu mai ţipa, omule, pentru Dumnezeu!

— Dar eu unul n-o să mă las încuiat în baie...

— Nu te-ncui... – murmură înfrântă femeia.

— E cu totul altceva... Atunci, s-ar putea să rămân – şi se aşeză la loc. Nu sunt un ticălos când e vorba să ajut o doamnă...

În clipa aceea cineva bătu la uşă.

II

Tăcere încordată...

Femeia întrebă cu glas şovăielnic:

— Cine e?...

— Prinţul Sergius...

Maud se-ntoarse către bărbat să-l trimită în baie... Dar pe necunoscutul cel obraznic ia-l de unde nu-i. Se auziră din nou bătăi în uşă, de data asta mai nerăbdătoare.

— Îndată... – se strădui fata să pară cât mai firească – tocmai mă îmbrăcam. Apoi strigă voios: Intră!

În timp ce se deschidea uşa, jucă în faţa noului venit scena ultimelor retuşuri, aranjându-şi puţin rochia.

Iată-l şi pe prinţ. Părea să aibă aproape şaizeci de ani. Avea trăsături fine, părul cărunt, uscăţiv, palid, cu ochi albaştri, avea o privire limpede, inteligentă.

— De ce n-ai coborât la prânz, Maud?

— Când să mă-mbrac, mi s-a rupt o cataramă la rochie. De-acum putem merge... – adăugă ea în pripă.

„Aha! – îşi zise-n sinea lui, sub pat, necunoscutul cel obraznic. Vrea să scape de-aici. Pare-se că nu i-ar cădea bine să aud ce-au de discutat. Ar trebui să-mi astup urechile. S-aştepte. Ce porcărie...” Aşa gândea necunoscutul cel obraznic şi tare ar fi vrut să-şi aprindă o ţigară.

— O vorbă doar... – o reţinu prinţul, la masă nu vom fi singuri: ai vorbit cu cine trebuie?

— Hai să lăsăm asta pe mai târziu... – se împotrivi Maud nervoasă.

— Nu. Dacă-i vorba de-aşa un sacrificiu, trebuie să ştiu totul. Tu o s-ajungi la închisoare, iar eu, atunci...

— Taci, te rog!

— Bine, dar nu ne aude nimeni...

— Da... mda, dar dacă cineva trage cu urechea?...

„Ei, drăcie. Aşadar această frumoasă şi distinsă doamnă ar putea, la o adică, ajunge la închisoare? Ia să vedem ce se mai întâmplă... ia...” – îşi zise necunoscutul cel obraznic.

Bătrânul urmă, coborând glasul:

— Ce-ai vorbit cu omul?

— Te rog, hai să mergem la masă... să nu mai discutăm...

— Am impresia că te-au lăsat nervii, draga mea... Te credeam puternică...

— Nu... nu s-a întâmplat nimic cu nervii mei, dar azi... am o zi nefastă şi... hai să mergem – spuse fata gata să izbucnească-n plâns.

— Un singur lucru vreau să-ţi mai spun, diseară ai un avion spre Singapore, iar poliţia...

— Hai odată... să mergem...

— Bine, dar...

— Lasă întrebările! Hai, te rog! Acum!

„Frumos, n-am ce zice – gândi necunoscutul cel obraznic. Ia te uită cine voia să mă-ncuie pe mine în baie...”

— Bine, Maud, să mergem...

Îi întinse braţul şi fata răsuflă uşurată.

Se auziră bătăi în uşă.

— Cine e?

— Poliţia – răspunse o voce dură.

III

Tăcere...

Bărbatul grizonat duse încet mâna la buzunarul de la spate. Maud i se agăţă de braţ cu amândouă mâinile, înainte ca acesta să poată scoate revolverul. Apoi, părând cu totul alta decât femeia iritată de mai-nainte strigă liniştită, aproape imperturbabilă:

— N-am înţeles, vreţi să repetaţi? Pe mine mă caută poliţia?... Terminaţi cu aiurelile astea!

— Clienţii hotelului sunt rugaţi să coboare în hol, la recepţie.

— De ce?

— În Grand Hotel s-a instituit carantina – răspunse vocea de afară. Paşii se depărtară şi auziră bătăi şi-n uşa camerei alăturate.

— Suntem pierduţi – zise prinţul după o clipă de tăcere.

— Aş, nici vorbă. Şi mai lasă-n pace buzunarul ăla de la spate.

— Gestul ăsta mă reconfortează. Cât timp am pistolul la mine...

— Să nu te mai aud că spui aşa ceva! – strigă

Maud.

„Acuşica mi-l încuie şi pe ăsta în baie” – îşi zise sub pat necunoscutul cel fluşturatic.

— Coborâm întâi la recepţie şi aflăm ce se petrece-n hotel...

— Dar dacă nu fugi în seara asta, s-a zis cu noi!

— Taci, te rog. Până nu ştim despre ce-i vorba, nu putem lua o hotărâre.

Tânărul auzi uşa închizându-se. Oftă uşurat. Aşteptă câteva clipe, după care se hotărî să iasă de sub pat...

Clic...

Se piti la loc. Asta ce-o mai fi? Uşa se deschise încet, auzi paşi. Or fi venit să deretice? Nu s-ar zice. Individul ăsta prea intră tiptil. Să fie el al naibii dacă nu umblă hoţeşte!

N-ar strica să arunce o privire. De sub pat nu-i vede decât picioarele. O pereche de tenişi albi, cam slinoşi, cu o pată maro ciudată în vârf. O fi de cafea.

Tenişii se depărtează. Se-nchide uşa.

Acum!

O zbughi de sub pat. Dacă clienţii sunt cu toţii adunaţi în hol, înseamnă că grădina e pustie. Privi în jur... Pe masă zări o scrisoare. Ia te uită! O aduseseră tenişii albi, pătaţi de cafea... Pe plic era dactilografiat numele destinatarului.

„Domnişoarei Maud Borckman, etaj I, camera 72”...

Nu-l interesează! Se furişă spre fereastră. Apoi se trase îndărăt...

Ce se-ntâmplă aici? Doar n-au de gând să transforme hotelul în câmp de luptă! În grădină văzu un detaşament de genişti. Înălţau garduri de sârmă ghimpată. Lucrau de puţină vreme, dar gardul înconjura de-acum în semicerc toată grădina

hotelului, iar dincolo de gard erau postate santinele cu baioneta la armă. Pretutindeni doar mormane de puşti, cazane aburinde, trupe cantonate. Împrejurimile hotelului fuseseră invadate de armată.

Obrazniculuі necunoscut nu-i venea să-şi creadă ochilor... în cele din urmă porni trist, cu capul în piept, spre baie, în recluziune liber consimţită.

IV

Cu trei ani în urmă, Lagonda Mică din grupul Insulelor Bali era învăluită într-un superb anonimat, undeva lângă colţul sud-estic al Javei. De fapt, destinul modestei insuliţe fusese corectat de către celebrul pictor Wolfgang Kund, care la vremea aceea picta în Surabaya tablou după tablou şi ale cărui opere, mai nou, se vindeau din ce în ce mai greu. Câtă vreme trăise nevastă-sa, alta fusese viaţa lui. Nevastă-sa, fiica unuia dintre magnaţii zahărului, fusese o femeie frumoasă, delicată şi drăguţă, dar avea şi un mare cusur: era al naibii de saşie. Însă nu satisfacerea deşartelor plăceri ale tinereţii trecătoare căutase pictorul să afle în consoarta lui. Doar era artist! Oameni ca el se entuziasmează din cu totul altceva. Se însurase cu ea deoarece în această căsătorie descoperise ceea ce, după pictură, îşi dorise cel mai mult: un socru bogat.

Tatăl domnişoarei cu punga groasă dar cu sufletul gingaş era în lumea finanţelor unul dintre magnaţii Beitenzorg.

Tata-socru îl privise la început pe artist cu ochi al naibii de răi. Până la urmă se împăcă cu gândul acestei mezalianţe, nu de alta, dar fiică-sa îl privea pe

pictor cu ochi şi mai răi. Aşa de răi, că nici nu putea spera într-un logodnic mal bun.

Ulterior, pictorul cel bogat fu descoperit de presă, care-i trâmbiţă numele în cele patru zări.

Într-o bună zi însă nevastă-sa închise ochii saşii pentru totdeauna. De pe urma ei nu se alese nici cu un capăt de aţă, iar socru-său îşi repudie ginerele, susţinând că n-are cu el nici în clin nici în mânecă. Wolfgang scăpătă până într-atât, încât într-o bună zi spălă putina de sub nasul creditorilor şi se stabili în Lagonda Mică, din apropierea coastelor Javei, unde se sihăstri.

După o scurtă perioadă dedicată reflecţiilor filosofice, îi veniră în minte idei neaşteptat de lumeşti, nu tocmai demne de un pustnic. De pildă, se gândi că această insulă ar putea fi transformată într-o staţiune balneară de renume mondial. Un exemplu în acest sens sunt chiar Insulele Bali, de o vreme încoace atât de asaltate de turişti.

Va trebui să stea de vorbă cu regele.

Insula era locuită de un trib. Văzându-l pe europeanul ochelarist, pe jumătate despuiat, sălbaticii se ascunseră speriaţi în colibe. Îl căută pe regele Nalaya care şedea tacticos în faţa cortului său, într-o mocirlă confortabilă. Era un băştinaş civilizat, fiindcă pe vremuri lucrase un timp ca fochist pe un cargou englezesc, de aceea se şi bucura de respectul micului trib de malayezieni sălbatici, cărora le adusese într-o zi uluitoarea veste că el este regele lor.

Un singur băştinaş îl întrebase ce-l făcea să creadă asta, însă respectivul fu snopit în bătaie, aşa că toţi ceilalţi se grăbiră să accepte acest *fait accompli*[1].

[1] Fapt împlinit.

Când regele Nalaya îl zări pe pictorul cel blond, roşu ca racul, râgâi graţios, plin de condescendenţă. Wolfgang ştia ce are de făcut pentru ca negocierile să-i fie încununate de succes.

— Ţi-am adus un dar, o, tu, rege al malayezienilor.

— Nu-i nimic, da' vezi să fie frumos – răspunse regele Nalaya.

Wolfgang îi întinse băştinaşului un tub de albastru ultra-marin, fiindcă aceasta era culoarea lui preferată şi mai avea în trusă câteva de rezervă. Malayezianul o privi.

— Frumos, nimic de zis, dar aşa ceva am mai mâncat, Care ţi-e pohta, venetic bătrân şi urât ce eşti?

— O, rege, rogu-te, ascultă-mă. Despre Insulele Bali de-aici din vecinătate s-au scris romane întregi, iar localnicii s-au îmbogăţit de pe urma lor. De ce n-ai urma şi tu această pildă?

— Nu ştiu să scriu romane şi nici la supuşii mei n-am băgat de seamă o asemenea înclinaţie.

— Romanul altcineva l-ar scrie, tu doar te-ai îmbogăţi. Ştii ce-i reclama?

— Aşa ceva încă n-am mâncat.

— Nu se mănâncă. Să-ţi explic. Oamenii sunt fericiţi să aibă parte de bucurii. Eu sunt pictor.

— Aha. Asta-i reclama.

— Reclama înseamnă să le băgăm în cap oamenilor că vor avea parte de o bucurie. Eu pictez peisaje cu insula ta, ziarele scriu despre ele, iar fraierii înghit momeala. Care va fi o staţiune balneară. Sălbaticul trib al turiştilor albi, care se-nchină unui zeu numit Baedeker, o să dea năvală pe insulă. Asta se cheamă conjunctură. Lagonda Mică va ajunge o zonă de agrement.

Înălţimea sa-rămase pe gânduri.

— Nu-i rea socoteala, s-ar putea să ţină – îşi plasă el una din expresiile care-i rămăseseră-n minte de pe vremea când era fochist.

Şi se apucară de treabă. Wolfgang se întoarse în Java şi intră în acţiune.

Câţiva ziarişti care nu erau la curent cu faptul că ginerele cândva bogat se sihăstrise, acceptară misiunea pe care le-o încredinţa, aceea de a scrie cronici-mamut despre peisajele pictate de Wolfgang pe Lagonda Mică, sălbaticii războinici care o populau, fecioarele ei blajine şi alte curiozităţi din acestea.

După o vreme, un cămătar construi pentru început o lăptărie, iar restul merse de la sine. Lagonda Mică fu luată cu asalt de către milionarii aflaţi în croazieră pe Oceanul Indian. Fu construit Grand Hotel, apoi Miami-Grill, iar mai târziu un ştrand închis. Faima insuliţei din mările sudului o sporiră filmele cu deviz de milioane şi romanele de trei parale şi rând pe rând se construiră vile care de care mai frumoase...

Grand Hotelul era cel mai distins şi cel mai luxos hotel din întregul arhipelag, un vis cioplit în marmură şi croit din mătase. Personal excepţional, camere mobilate superb, bar, restaurant, faleză cu port pentru yachturi...

Se-ntâmplă însă că unul din clienţii hotelului se-mbolnăvi de ciumă. Despre dislocarea turiştilor nici nu putea fi vorba, aşa încât carantina fu instituită chiar la hotel.

Timp de trei săptămâni nimeni n-avea voie să părăsească hotelul.

V

Iată pe scurt atmosfera din holul hotelului înainte de instituirea carantinei: Armin Vangold, negustor de cereale, ajuns după treizeci de ani de trudă posesorul unei averi fabuloase, hotărâse că ar fi timpul să-şi trăiască viaţa şi sosise pe Lagonda Mică împreună cu Julia, consoarta lui: tocmai se despărţiseră la intrare. Julia Vangold, femeie la cincizeci şi doi de ani, era o matroană sobră cu o guşă impresionantă şi un trup care trăgea optzeci şi şapte de kilograme. Voia să facă nişte cumpărături, dar astăzi junghiurile îl împiedicau pe Vangold să-şi însoţească jumătatea. Aş, nu numai că n-avea dureri, ci dimpotrivă, ţinea morţiş să-şi trăiască „un pic” viaţa în acest palat de basm, să dea o raită prin hotel, să bea un pahar de bere şi... la o adică... să stea la taclale cu o doamnă drăgălaşă... La urma urmei, ce-i rău în asta? Îşi iubeşte nevasta, dar din când în când nu strică să-şi mai facă şi sieşi pe plac... Doamne, de s-ar putea învârti o săptămână pe-aici nestingherit... Serile... şi le-ar petrece la bar! Juliei i s-ar părea un păcat de moarte să-i pomenească doar de-aşa ceva... Se uită după trupeşa lui consoartă care se depărta... E o femeie tare cumsecade, ce mult ţine la ea: şi totuşi, deşi fără apă omul nu poate trăi, nu-i strică din când în când şi câte un pahar de coniac.

Iată-l pe Lindner, baritonul buhăit. Din celebra lui voce de altădată n-a mai rămas decât celebritatea. Acum coboară de la etaj. Îl întreabă pe portar dacă a venit corespondenţa... Încă nu. Pe trepte, cu o mână-n buzunar, fumează Bruns, un individ sumbru, lat în umeri, cu nasul turtit. Cu toată ciudăţenia lui e un client de-al casei.

Iat-o cufundată într-un fotoliu confortabil pe

sigñora Relli, planturoasa dar atrăgătoarea văduvă siciliană cu o voce niţel cam masculină şi cu trăsături ferme, dar interesante: este tot timpul în centrul atenţiei. Îşi aprinde o ţigară şi trimite un boy după Corriere della Sera. Dickmann, căpitanul în retragere al vasului de linie „Batavia” flecăreşte cu Hiller, fabricantul de lapte condensat din Boston, iar la intrare sunt aduse bagajele unei blonde durdulii. Portarului i se prezentă drept soţia căpitanului Hould din Sidney. Este o femeie încă frumoasă deşi ridurile din colţul ochilor şi de pe gât îi trădează vârsta în ciuda pudrei şi machiajului, iar dacă-ntoarce capul, la gât i se-ncordează câte o venă. Într-un colţ al holului stă un tânăr bine îmbrăcat, plăcut la înfăţişare, cu un chip interesant, îngrijit. Este Erich Kramartz. Salută scurt din cap. Doamna Hould îi întoarce salutul şi se-ndreaptă spre lift.

Apare şi doctorul Ranke după ce a examinat un bolnav.

— De unde aş putea da un telefon?

— Cabinele telefonice sunt la dreapta – îi răspunde portarul.

Doctorul întinde pasul. Erich Kramartz se îndreaptă agale spre liftul cu care adineauri a urcat proaspăta venită, doamna Hould. După o vreme negustorul (domnul Vangold) se apropie de portar şi, încercând să pară indiferent, îl întreabă:

— Cine-i doamna aceea blondă care a intrat adineauri în restaurant? Seamănă leit cu... ăă... o rudă de-a mea...

Portarul îl priveşte posac:

— Doamna aceea? E doamna Villiers. Soţia unui redactor-şef din Singapore.

Domnul Vangold porneşte după ea... Într-o doară...

căutând parcă ziua de ieri...

Din restaurant apare un misionar. A venit la hotel cu autobuzul. Este doar în trecere, cât să prânzească şi îşi vede de drum, lăsând în urmă acest strălucitor infern al păcatelor lumeşti. Poartă vestonul negru, cu guler de catifea, al celui mai auster ordin misionar. Pe veston îi atârnă bumbi mari, întunecaţi, de gresie.

Vestonul acesta este însemnul celor care au petrecut la cererea lor ani de zile pe o insulă cu leproşi pe care i-au îngrijit.

Văduva siciliană se apropie de el încet, cu mişcări de felină. Este cu un cap mai înaltă decât misionarul. Îi zâmbeşte lăsând să i se vadă dinţii sclipitori:

— Iertaţi-mă, domnule, nu cumva dumneavoastră sunteţi signor Cresson?

— Nu.

— Ciudat. Figura dumneavoastră îmi aminteşte de un domn care a răposat nu de mult. Credeam că-i sunteţi rudă... Iertaţi-mă...

Acestea fiind zise, se depărtează.

În această clipă, în faţa hotelului frânează într-o teribilă hărmălaie de sirene vreo opt-zece maşini ale poliţiei. Din ele sar plini de zel soldaţi şi poliţişti.

Pe stradă, la intrarea-n hotel, un băştinaş vinde măşti malayeziene, podoabe şi ilustrate. Hacker, docherul şomer, cască şi el gura prin preajmă, tăind frunză la câini. Se-arată şi miss Lidia, expulzată azi dimineaţă de autorităţi, după ce până acum a stat pe insulă pretextând că-şi aşteaptă iubitul, un ofiţer de marină plecat în cursă în urmă cu doi ani fără câteva minute, şi iată-l şi pe Walter, ajutorul fotografului local, un tip care se crede om de lume dacă fumează cu ţigaret şi umblă cu o cravaşă în mână.

...Soldaţii îi mână în holul hotelului pe toţi, inclusiv

pe Krogen, vânzătorul de ziare cu ţăcălie căruntă, care-şi ţine revistele atârnate pe un colac de sârmă prins în jurul gâtului şi care râşneşte din flaşnetă, convins că astfel îi creşte vânzarea.

Lumea adunată-n hol primeşte ştirea cu uimire, dar fără a-şi pierde cumpătul; dar în clipa în care o persoană oficială strigă: „Păstraţi-vă calmul, nu-i nimic”, izbucneşte panica.

Poliţiştii pun stăpânire pe toate ieşirile din hol, iar un căpitan de poliţie instruieşte cu glas tare pe unul dintre detectivi:

— Luaţi măsuri să fie chemaţi în hol toţi clienţii... Hotelul intră-n carantină.

Apare şi directorul.

— Daţi-mi voie să mă prezint, Wolfgang, Eu am telefonat la poliţie când doctorul a stabilit prezenţa bolii epidemice.

— Fiţi bun şi daţi-i o declaraţie în scris, dacă s-ar putea, domnului consilier medical. Despre ce epidemie este vorba?

— De ciumă.

...Câţiva clienţi se apropiaseră între timp de ei. Auzind că-i vorba de ciumă se traseră îngroziţi îndărăt.

— Un singur bolnav? – întrebă căpitanul.

— Deocamdată unul singur.

Sosi şi consilierul medical. Era exagerat de burtos. Guşa i se întindea de la o ureche până la cealaltă şi respira ca un astmatic. Prima întrebare, pusă portarului, căruia i se muiaseră genunchii, fu ce ar putea servi la prânz şi ceru să nu i se aducă sos de curry la friptură, fiindcă n-ar rezista tentaţiei de a-l mânca şi ştie că-i face rău la stomac. În cazurile de carantină, un vechi truc al domnului consilier

Markheit era acela de a potoli isteria colectivă prin trasarea câtorva dispoziţii scurte, prozaice. Odată, pe un vapor care sosise-n port având arborat pavilionul galben, la bord cu opt bolnavi de holeră şi cu pasagerii înnebuniţi de groază, consilierul scotocise toate ungherele în căutarea unei frecţii şi se plânsese pasagerilor aproape morţi de frică de indigestia care-i pricinuieşte zile-n şir nişte mâncărimi insuportabile.

— Prin urmare, despre ce-i vorba? – întrebă Markheit, apropiindu-se de Wolfgang.

— Ieri dimineaţă la ora unsprezece doctorul a fost chemat să-l vadă pe unul dintre clienţii hotelului. Azi dimineaţă a putut stabili că este vorba de un caz de ciumă. Cred că am procedat corect neluând niciun fel de măsuri, deoarece turiştii suspecţi de contaminare nu pot fi reţinuţi decât cu forţa. Am sigilat camerele învecinate şi am lăsat o cameristă să-l îngrijească pe bolnav. O vom izola şi pe această femeie, fiindcă neştiind despre ce boală este vorba, a intrat pentru câteva clipe în camera bolnavului. Acesta i se plânsese că nu poate şedea pe tare, fiind suferind de sciatică.

...Clienţii se strânseseră stârnind un tărăboi infernal, câţiva cuprinşi de disperare strigau să fie adus doctorul, fiindcă au simptome de ciumă. Căpitanul îi linişti promiţându-le că după efectuarea formalităţilor se va face totul pentru salvarea lor.

Doamna Villiers leşinase, iar acum atârna de braţul căpitanului Dickmann, care nu ştia ce să facă cu ea.

Crezând că formalităţile sunt încheiate, căruntul vânzător de ziare îşi zise că ar fi momentul să treacă la afaceri, aşa că începu să cânte din flaşnetă.

Un poliţist îl avertiză cu semne cât se poate de grăitoare...

Pe liftier îl umflă plânsul, aşa încât cei de la etaj degeaba îl mai chemară. Marchizul Raverdan înghiţi nişte hapuri, iar căpitanul Dickmann o depuse pe doamna Villiers pe covorul din spatele unei vitrine cu bibelouri. Între timp Walter, ajutorul fotografului, făcea ordine în gura mare, poftind lumea să se tragă mai înapoi şi invitând-o să se pozeze în grup.

— Doamnelor şi domnilor – începu căpitanul de poliţie.

— S-auzim, s-auzim – îl îndemnă fotograful.

— Autorităţile locale au decretat carantină. Timp de trei săptămâni nimeni nu poate părăsi Grand Hotelul. Cine se sustrage măsurilor de protecţie sanitară este pasibil de pedeapsa cu închisoarea de la cinci ani până la detenţia pe viaţă. În mod normal ar trebui să vă transportăm la staţia de carantină de pe Santa Annunziata. Ţinând însă cont de nivelul clientelei internaţionale de la Grand Hotel, s-a luat hotărârea excepţională de a se efectua perioada de carantină chiar aici. Timp de trei săptămâni poliţia, departamentul sănătăţii şi un detaşament al garnizoanei vor veghea la menţinerea ordinii şi la asigurarea securităţii dumneavoastră. Autorităţile contează pe cooperarea şi înţelegerea clienţilor hotelului. Sperăm să izolăm boala fără a mai avea alte victime...

Urmă accesul de furie al clienţilor.

Fiecare pretindea tratament preferenţial. Era invocată fie o pierdere de mii de lire sterline pentru care statul urma să fie dat în judecată, fie o chestiune diplomatică, fie cununia unei nepoate şi aşa mai departe.

— Regret – strigă căpitanul – dar măsurile sanitare ale coloniei nu pot fi încălcate nici măcar de către

guvernator. Cea mai mică concesie poate duce la pieirea a sute de mii de oameni... Proprietarul are obligaţia de a asigura cazarea tuturor celor de-aici, iar cei care n-au resurse corespunzătoare vor rămâne aici pe cheltuiala statului, fireşte, în condiţii ceva mai modeste.

— Nu mă puteţi obliga să rămân aici în condiţii mai modeste – protestă Hacker, docherul şomer. Sergentul îl domoli însă şi pe el cu câteva vorbe deloc căutate.

Cel mai neliniştit însă era armatorul Vangold. Îl aborda disperat pe căpitan:

— Soţia mea, domnule, abia a ieşit la cumpărături...

— Aici nu mai poate reveni. Nu poate trece prin cordon.

— Şi totuşi – insistă Vangold. O doamnă energică n-ar putea răzbi prin cordonul de care ziceţi?...

— Cu neputinţă, domnule.

Răspunsul acesta îl linişti vizibil. Ceilalţi, obosiţi şi resemnaţi, tăcuseră şi ei.

Atunci se auzi vocea de stentor a lui Wolfgang:

— Putem fi de acord că suntem într-o situaţie palpitantă, dar m-aş bucura ca oaspeţii Grand Hotelului să păstreze o frumoasă amintire de la tropice.

VI

Întorcându-se în cameră, Maud crezu în prima clipă că necunoscutul în pijama plecase de-acolo între timp. Cu atât mai mare-i fu necazul când din spatele draperiei apăru chipul voios al necunoscutului

obraznic care o întrebă:

— Ce mai faceţi?

Pe coridor se auziră din nou paşi şi voci apropiindu-se.

— De ce n-ai plecat când toată lumea era coborâtă la recepţie?

— N-am îndrăznit să fac niciun pas fără instrucţiunile dumneavoastră.

— Prostii!

— De altfel, nici nu se poate spune c-ar fi fost toată lumea-n hol.

— Cum aşa?

— De pildă, nu putea fi acolo nici individul care v-a adus această scrisoare... Şi arătă spre măsuţa pe care era plicul.

Fata încremeni.

— A fost cineva pe-aici în lipsa mea?

— Şi încă cum...

Maud desfăcu plicul, citi scrisoarea. Apoi o puse pe scrumieră şi-i aprinse marginea cu un chibrit. O privi atent până se prefăcu în scrum.

— Sper că n-aţi primit o veste proastă! – exclamă necunoscutul bine dispus.

— Fără să vrei, dumneata ai fost martorul unei discuţii din care, cu toată străduinţa mea, ai auzit câteva frânturi...

— Vă asigur că nu mai mult de...

— Ascultă-mă, te rog!... Nu ştiu ce fel de om eşti, dar impresia mea este că ai un suflet bun. Datorită mie te-ai salvat dintr-o împrejurare pesemne primejdioasă, îmi poţi întoarce acest bine dacă, după plecarea mea de-aici, nu te vei interesa de persoana mea.

— Nu vă faceţi griji – o linişti tânărul – carantina

oricum ţine câteva săptămâni, aşa c-o să avem tot timpul să cădem la învoială...

— I-auzi! Doar nu-ţi închipui c-o să stai aici pe toată durata carantinei?

— Dar unde să mă duc?

— Ce ştiu eu?... Dacă n-ai motive să te ascunzi de ochii lumii, n-ai decât să-ţi închiriezi o cameră.

— Ba am, fiindcă taică-meu vrea să mă-nsoare. Avusesem de gând să vâslesc până pe Insula Bali, unde un prieten care locuieşte chiar pe ţărm mi-ar fi dat nişte haine.

— Dar unde-ţi sunt hainele?

— Le-a pus bătrânul sub cheie, să nu pot evada. Azi dimineaţă trebuia să aibă loc cununia şi atunci mi-ar fi dat fracul. Astă-noapte însă am fugit pe fereastră şi-am pornit spre Bali în pijama. Furtuna m-a împins spre ştrandul hotelului, aşa că până la urmă am ajuns aici. De-atunci sunt pus sub urmărire.

Maud se înseninã un pic la auzul acestei întâmplări hazlii şi îi răspunse ceva mai prietenos:

— Aşa ceva sau e prea trist, sau prea comic; depinde cum o luăm, dar împacă-te cu situaţia asta; carantina te va sili să te dai bătut. Nu poţi sta săptămâni întregi ascuns, îmbrăcat într-o pijama...

— Dar ce să-i zic recepţionerului dacă mă-ntreabă cum am ajuns aici îmbrăcat aşa de subţire?

— Inventează o aventură galantă sau ce crezi dumneata de cuviinţă...

— Bine. Plec. Vă mulţumesc pentru primirea deloc amabilă pe care mi-aţi făcut-o... Că nu m-aţi servit măcar cu o îmbucătură...

Câteva clipe tăcură amândoi. Bărbatul privi scrisoarea carbonizată din scrumieră.

— M-aş bucura s-aveţi încredere în mine – urmă el.

Am senzaţia că sunteţi într-o încurcătură teribilă, iar pantofii de lac cu care aţi vorbit nu prea sunt hotărâţi să vă ajute.

Maud privi în gol necăjită.

— Nu, spuse ea posomorâtă. Îmi pare rău. Nu mă poţi ajuta...

— Şi dacă vă arestează?

— Poftim? Cum... de unde ai scos-o şi pe asta?...

— Nu mă ţin de blufuri. Am auzit că voiaţi să fugiţi diseară, cu avionul. Prin urmare sunteţi căutată de poliţie... Cum carantina vă va obliga să rămâneţi aici, se prea poate să pună mâna pe dumneavoastră...

— Dar ce te face să crezi că-s urmărită de poliţie?

— Mi-e limpede din faptul că...

Se auziră bătăi în uşă.

— Cine-i?

— Poliţia...

VII

Necunoscutul în pijama se strecură grăbit sub pat.

— Intră! – strigă Maud bine dispusă.

„Mamă! – îşi zise în sinea lui omul în pijama. Cât sânge rece! Aşa femeie mai zic şi eu.”

În câmpul lui vizual delimitat de picioarele patului apăru o pereche de pantofi cu botul rotund.

— Permiteţi-mi să mă prezint. Inspectorul-şef Elder.

— Maud Borckman. Poftiţi, vă rog, luaţi loc. Pantofiorii trotteur făcură câţiva paşi.

— Vă mulţumesc – răspunseră pantofii cu bombeul rotund. Iată despre ce este vorba: audienţa clienţilor are loc în hol, însă dau şi eu o mână de ajutor la desfăşurarea procedurii.

— De ce trebuie audiaţi clienţii în caz de carantină?

Unul dintre pantofiorii cu cataramă dispăru. Pesemne Maud se aşezase picior peste picior.

— Vai de mine – răspunseră cu o voce răguşită pantofii rotunjiţi. Dar nici nu-i vorba de carantină. Domnişoară Borckman, dumneavoastră nu ştiaţi că-n camera alăturată, la nr. 71, a fost comisă o crimă în timp ce clienţii se adunaseră în holul hotelului?

...Perechea pantofiorului trotteur reveni pe pământ. De uimire îşi lăsase piciorul jos.

— Cum aşa?... Cine-i victima?

— Doctorul Ranke.

— Cum e posibil?... Totul e atât de... Ciudat... Vă rog să nu vă supăraţi că eu sunt cea care vă întreb...

— Vă-nţeleg perfect, domnişoară Borckman. Doctorul Ranke a fost găsit înjunghiat... Camera 70 e goală. Camera 72, unde staţi dumneavoastră, e singura care se învecinează cu ea. Aici, pe colţ, nu mai sunt alte camere... Aici s-au ars nişte hârtii...

— Da, am primit o scrisoare în legătură cu nişte neplăceri şi am preferat s-o distrug.

„Ce sânge rece... Doamne! Ce sânge rece!...” – îşi zise omul în pijama.

— Hotelul are poştă pneumatică? – întrebă inspectorul-şef.

— Nu ştiu. Ştiu doar că scrisoarea mi-a adus-o poşta.

— Interesant... Carantina a fost decretată înainte de sosirea poştei...

Tăcere apăsătoare.

— Nu mai înţeleg nimic – răspunse Maud drăgălaş – era aici pe masa mea. Poate-o fi venit cu poşta de ieri.

— Probabil. Câteva formalităţi, dacă-mi permiteţi.

Numele dumneavoastră?

— Maud Borckman.

— Data naşterii?

— 1919.

— Locul?

Tăcere.

— ...la Acinsk... în Rusia.

— În Siberia, nu?

— Da.

— Domiciliul stabil?

— În Surabaya. Lucrez la institutul naţional de chimie. Sunt asistenta profesorului Decker...

— Da? Sunt un mare admirator al acestui savant genial. Domnişoara este acum în concediu?

Tăcere.

— Nu. Am demisionat.

Această afirmaţie îi lăsă lui Felix van der Gullen, obraznicului necunoscut de sub pat, un gust amar. E ceva putred în afacerea asta. Ceva nu-i deloc în regulă cu această femeie frumoasă. E limpede ca lumina zilei că minte. Hm, oricum am privi lucrurile, e ceva putred aici.

Bombeurile rotunjite răguşiseră şi păreau să fie însă mult mai dispuse să creadă spusele fetei. Aproape că nici nu observaseră tulburarea pantofiorilor cu cataramă.

— Ei – încercară ei s-o liniştească pe fată –, nu îndeplinim decât nişte formalităţi şi dacă întrebările vi se par neplăcute, n-aveţi decât să nu răspundeţi, domnişoară, din punctul nostru de vedere un singur lucru este important. Nu există niciun fel de dubii în privinţa faptului că această crimă a fost comisă în timp ce în holul hotelului se citeau ordinele privitoare la carantină. Doctorul fusese văzut ceva mai devreme

iar după vreo cincisprezece minute era deja mort. Pe noi ne interesează doar să stabilim unde se aflau clienţii hotelului în acest sfert de oră.

Tăcere. Unul dintre pantofiori a dispărut din nou. Vasăzică Maud şi-a găsit stăpânirea de sine.

— Înţeleg – zise cu vocea ei cristalină pe un ton nepăsător, aproape senin.

— Vedeţi ce simplă-i procedura. Aşa că fiţi amabilă şi spuneţi-mi, domnişoară: unde v-aţi aflat în timp ce se anunţa decretarea carantinei?

— Aici. În cameră.

Sub pat, omului în pijama i se tăie respiraţia. Poftim? Cum vine asta?

— Deci asta am lămurit-o. Detectivul a bătut, de bună seamă, şi la uşa dumneavoastră, cu rugămintea să veniţi în hol.

— Da.

— Aţi avut totuşi vreun motiv să rămâneţi aici?

— Nu neapărat. Am văzut pe fereastră soldaţii care puneau gardul din sârmă ghimpată, trăiesc de cincisprezece ani în Java, mi-am dat seama ce se-ntâmplă şi nu mă dau în vânt după asemenea proceduri.

— Ah! Înţeleg! E clar! – încuviinţă inspectorul-şef. Clienţii unui hotel de lux nu-şi bat capul cu nişte formalităţi.

— Din păcate n-avem cum şti dinainte că prezenţa, într-un anumit loc ne-ar putea fi de folos mai târziu.

— Desigur, desigur – admise inspectorul-şef, săritor ca un frizer. Eu însă, slavă domnului, am o practică îndelungată şi ştiu că o carantină neaşteptată poate avea adesea urmări tragice. Primele momente de panică au fost nu o dată speculate de criminali, de hoţi de hotel, aşa că mi-i notez întotdeauna pe

participanţii la decretarea unei carantine.

— Da? Asta e o idee grozavă.

— Vă mulţumesc, sunteţi foarte amabilă. Dacă-mi îngăduiţi. V-aş mai pune o întrebare. De rutină, dar care poate simplifica lucrurile. Aveaţi cumva vreun vizitator în cameră când v-a bătut detectivul la uşă? În cazul unui martor putem stabili mai uşor alibiul.

Urmă o pauză foarte scurtă. Şi sfârâitul unui chibrit aprins.

— Nu. La mine n-a fost nimeni.

— Aha! Bine că mi-aţi spus asta, să ştiu... Aiuriţi mai sunt liftierii ăştia. Unul dintre ei susţine că l-ar fi văzut pe prinţul Sergius la capătul coridorului şi i se pare că ar fi ieşit din camera dumneavoastră... Ce aiureală, fireşte, băieţii ăştia îndrugă verzi şi uscate doar ca să facă pe grozavii...

— Ba da, prinţul a trecut pe la mine. Cu vreo zece minute înainte de anunţarea carantinei. Dar când detectivul a bătut la uşă, nu mai era aici. Mi-a zis că are treabă în camera de vizavi, cu domnul Vangold care-l cunoaşte bine, şi probabil că acesta deja coborâse. Cred că de-acolo ieşise când a fost văzut de către liftier. A treia cameră de aici de pe colţ, nr. 70, e a lui Vangold.

— Da, ştiu. Liftierul mi-a zis că şi de-acolo ar fi putut ieşi prinţul, dar nu mi-a venit să cred una ca asta. Dar dacă ziceţi că nu de-aici a ieşit, nu-mi rămâne decât să-l cred.

— Nu putea ieşi decât din camera nr. 70, de la Vangold.

— Curios. Tocmai acolo-i locul crimei.

VIII

Urmă o tăcere îndelungată, glacială. Sub pat, un domn simţea un nod în gât.

— Bine, dar... – se auzi într-un târziu vocea femeii – ziceaţi că... doctorul Ranke a fost ucis în camera 71...

— Am zis eu aşa ceva?... M-am înşelat, pesemne. Totul s-a petrecut în camera 70, a domnului Vangold. Dumneavoastră staţi la 72, iar camera 71 este liberă.

Urâtă capcană. În atmosferă îşi făcu loc o încordare chinuitoare.

Scârţâitul unui scaun...

— Mda – ziseră prietenos pantofii cu bombeuri rotunde – cred că formalităţile au luat sfârşit. Tare bine mai e să te ştii scăpat de-aşa ceva... Iertaţi-mă că v-am deranjat.

— Vai, da' se poate – se aude iar scârţâitul scaunului. Subliniez, după ce a ieşit de aici nu l-am mai văzut pe prinţ... Faptul că putea ieşi de la Vangold este doar o presupunere...

— Fireşte. Nici n-o să consemnăm asta... Numele unui gentleman atât de distins nu poate fi câtuşi de puţin legat de un asemenea caz.

— Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră.

— Mă bucur că gândim la fel. Îl admir nespus de mult pe prinţ, iar amicul meu, lordul Shilling, guvernatorul insulei Tonga, pe care l-am îndatorat în câteva rânduri, mi-a promis azi dimineaţă că-i voi fi prezentat la prânz. Păcat că a apărut carantina asta.

— Dar... dumneavoastră nu pentru instituirea carantinei aţi sosit aici?

— A, nici vorbă. Am venit pentru alte investigaţii, iar carantina m-a surprins şi pe mine aici.

— Doar n-a mai fost comisă... o altă crimă... în hotel?

— În hotel, nu. Urmele paşilor celui mai ticălos răufăcător al arhipelagului m-au purtat însă încoace. Este vorba de cel pe care lumea interlopă îl numeşte „Teroarea Javei”. Ucide şi jefuieşte fără pic de milă. Şi are o înfăţişare plăcută, înşelătoare. S-a topit în grădina hotelului. Dacă aş avea certitudinea că se ascunde undeva pe-aproape nu mi-aş bate capul să aflu cine-i ucigaşul doctorului... De altfel, am găsit lângă cadavrul acestuia un nasture alb din os. Aduce cât se poate de bine cu un nasture de pijama... Nu-i aşa?

— Pe hainele bărbăteşti nu se cos nasturi albi...

— Pe cele de stradă, nu. Pe o pijama însă, da, iar individul mi-a tulit-o de sub nas tocmai în pijama; n-ar fi exclus să-şi fi căutat scăparea în altă parte. Ar fi culmea norocului să mi-l ofere carantina pe tavă.

Pantofii cu botul rotund îşi apropiară călcâiele, semn că stăpânul lor se înclină politicos, gata de plecare...

Scârţâitul uşii...

— Încântată... – zise Maud.

— În caz că aveţi să-mi comunicaţi ceva, domnişoară, vă puteţi bizui pe mine. Nu sunt un copoi lipsit de suflet...

Uşa se-nchise. Maud nici nu se-ntoarse bine, că omul în pijama se şi aşezase în fotoliu cu o ţigară în mână.

IX

Maud îl privi cu asprime, fără un cuvânt.

— Poftim? – spuse tânărul şi, neprimind niciun răspuns, recunoscu: Mi-a zis-o, ce mai... Ce părere

aveţi, după cele întâmplate, despre „Teroarea Javei”?

Maud îl întrebă încet, fără reproş în glas:

— Dumneata eşti ucigaşul doctorului Ranke?

— Daţi-mi voie să vă pun mai întâi o întrebare.

— Poftim – răspunse fata.

— Dumneavoastră sunteţi ucigaşa doctorului Ranke?

— Te previn că şi răbdarea mea are o limită. Sunt în joc interese mai presus de protejarea dumitale de dragul unor aparenţe.

— Aveţi dreptate. Acum mă protejaţi în temeiul contraserviciului. Deoarece eu ştiu că nu eraţi singură atunci când detectivul v-a bătut la uşă ca să anunţe carantina. Mai ştiu că nu eraţi în cameră când s-a comis crima şi ştiu şi faptul că prinţul Sergius n-a plecat de-aici înainte de sosirea detectivului. Unde v-aţi aflat în cele cincisprezece minute care s-au scurs de la plecarea dumneavoastră din cameră? Fiindcă n-aţi fost nici în hol nici în cameră. Iar asta este valabil şi pentru prinţ.

— Am pornit spre recepţie, dar m-am întors din drum...

— Aşa, vasăzică... De ce nu i-aţi spus asta şi inspectorului?

Femeia îşi ieşi din fire:

— Dumneata îndrăzneşti să-mi pui mie întrebări? Dumneata, care-n gura unui inspector-şef de poliţie eşti cel mai mare tâlhar al continentului, dumneata, care ai fugit de streang în pijama...

— Dacă era după mine, mai bine fugeam cu avionul la Singapore!

Punct ochit, punct lovit. Maud păli şi tăcu. Tânărul se ridică din fotoliu.

— Vă rog... – urmă el cu blândeţe-n glas –, haideţi

să facem pace sau, dacă vă convine, să încheiem o alianţă...

— Cu dumneata? În aceste împrejurări nefaste nu te pot da pe mâna poliţiei, dar nici n-o să mă cobor până la alianţa cu o canalie... Te-nşeli de crezi că suntem făcuţi din acelaşi aluat...

— Atunci, haideţi să cădem la învoială. Amândoi ne ţinem gura, nu spunem nimănui nimic din ceea ce am aflat unul despre celălalt.

— Dumneata l-ai omorât?... – întrebă fata îngrozită, în şoaptă – spune-mi... eu oricum... n-o să te... denunţ...

Băiatul chibzui o clipă. Maud se apropie de el şi privirea îi încremeni pe pijamaua de mătase.

Tânărul îi urmări involuntar privirea.

Pijamaua avea un nasture alb din os lipsă.

X

— Vasăzică... dumneata eşti făptaşul?... Te rog... dacă ţii la ceva pe lumea asta... spune-mi... te implor!

Tânărul o privi. Dădu încet din cap:

— Eu...

Maud oftă uşurată.

— Şi de ce?

— M-a recunoscut... Pe vremuri am dat o spargere în Batavia într-un loc unde doctorul Ranke tocmai se afla-n ospeţie. Mi-au dat de urmă. La proces ne-am reîntâlnit, a avut prilejul să-şi întipărească-n minte chipul meu. Când să ies de-aici, ne-am întâlnit nas în nas. Întotdeauna umblu cu stiletul la mine, a fost de ajuns o împunsătură şi... gata.

Maud se uită cu groază la bărbatul simpatic din

faţa ei, care avea o privire atât de binevoitoare... Un asasin de ultimă speţă! Îşi povesteşte fărădelegea ca şi cum ar spune o glumă. Nici ea nu-şi dădea seama de ce o doare într-atâta. În loc să se bucure că n-a fost Sergius...

— Ai ucis?... Ai putut omorî cu sânge rece un om?

— Unul în plus sau în minus... ce contează!

— Ieşi... te rog... Piei de-aici în clipa asta...

Afară se-nsera. Grădina se umpluse de vilegiaturişti. Aceştia se împăcaseră cu gândul carantinei, acum stăteau la poveşti cu santinelele de peste gardul de sârmă ghimpată. Doar un detaşament de ipohondri, în frunte cu doamna Villiers (soţia redactorului-şef din Singapore), zăcea aproape leşinat în camere, căutându-şi simptomele ciumei. Din jumătate-n jumătate de ceas un boy îl anunţa pe Markheit cu un ton teatral, dar totuşi oficial, că minutele clientului cutare sunt numărate.

Sezonul era pe terminate, în amurg fuioarele de pâclă se depănau dinspre mare, făcând să lucească onctuos frunzele palmierilor, potirele deschise ale hibiscuşilor şi orhideelor colorate... Vestitoarele musonului de nord-vest purtau odată cu briza fierbinte, irespirabilă, şi duhoarea rădăcinilor putrezite ale copacilor de pe ţărm.

Deocamdată, infernul care va lua locul acestui paradis tropical odată cu sosirea impetuosului muson se face simţit doar la ceasul moleşitor al fluxului. Mult nu mai e, câteva zile, poate doar câteva ore, nu se ştie, fiindcă aici anotimpurile se succed brusc, şi vor avea parte doar de-o vreme nenorocită. Soarele se cufundă în mare, învăluind în penumbră camera în care doi oameni prinşi în cursă stau faţă-n faţă tăcuţi, nemişcaţi.

— Acum cred c-ar fi momentul – zice bărbatul în pijama, luând un săpun şi un prosop de pe lavoarul din cameră. Uitaţi-vă, vă rog, dacă pe-afară e aerul curat.

Maud crapă uşa.

— Acum – îi şopteşte grăbită.

— Iertaţi-mă că ne-a fost dat să ne-ntâlnim – zice tânărul înainte de a porni pe coridor cu pasul firesc al unui client obişnuit.

...Maud închide ochii, rămâne cu spatele proptit de uşă.

„Doamne...” Este primul cuvânt care-i vine în minte.

După care din decolteul rochiei scoate o dantelă din acelea care se găsesc pe măsuţele din toate camerele hotelului, o despătureşte şi din ea cade un mic stilet însângerat, cu mâner metalic...

XI

Felix o zbughi pe coridor cu prosopul sub braţ şi săpuniera în mână. La sfârşitul sezonului, personalul hotelului fusese redus la jumătate. Acum abia mai făcea faţă cerinţelor, deoarece, în afara oficialităţilor, în restaurant, în bar şi în hol erau o mulţime de consumatori din afară care trebuiau să fie şi ei cazaţi. În plin sezon, boy-ii şi cameristele mişunau prin tot hotelul. Dar odată cu sosirea celui mai punctual client – musonul – numărul personalului scade, iar clientela din înalta societate dispare fără urmă.

Beleaua cea mai mare pe capul personalului hotelier era, hotărât lucru, grupul de turişti sosit cu autocarul, venit aici să ia doar prânzul, urmat de

întoarcerea pe înserate la Surabaya. Grup în care se distingeau sfinţia sa Paul Sorgette, uriaşul misionar iezuit nins de ani, baronul Culson şi marele Jenkins, regele zaharicalelor şi câştigătorul mai multor regate de yachting...

Directorul Wolfgang are să se căpătuiască, nu glumă, fiindcă oaspeţii de vază ai Grand Hotelului nu se vor mulţumi cu meniurile stas şi camerele cele mai ieftine, ci îşi vor petrece următoarele trei săptămâni trăind pe picior mare. E rost de încasări ca-n basme.

În schimb Felix, „Teroarea Javei”, care zoreşte fără nicio ţintă îmbrăcat în pijama, cu săpunul în mână, se bucură nespus de liniştea coridoarelor pustii în lipsa personalului hotelier. La o adică, s-ar descurca, clientela hotelului a sporit brusc: cui să-i pară suspect omul în pijama, zorind cu un săpun în mână?

În cale îi iese un pici de culoare, are o şapcă aurie pe cap. Pesemne liftierul. Ăsta şi-ar mai putea aduce aminte de cei pe care i-a dus cu liftul.

Aşa că se opreşte.

— Cât ai ceasul, băiete? – îi strigă Felix într-o doară şi-n glumă îi face vânt cu prosopul.

— Şase trecute, *mynheer*.

— *Thank you!* Şi întinde pasul fredonând un cântecel. Deschide grăbit o uşă pe care scrie „Toaletă”.

...N-ar strica să facă odată ceva, că ori moare de foame, ori dacă mai tropăie mult, făcând pe indiferentul, cu prosopul în mână – îşi dă sufletul ca un maratonist ajuns la epuizare.

Se-aude zumzăitul liftului.

Aha! În sfârşit, a coborât şi michiduţă ăla la parter, Iese... Se uită prudent în jur... N-ar avea nevoie decât de nişte haine. Dar de unde să le ia? Na, că acum se

deschide chiar uşa de vizavi.

O ia din loc cu forţe proaspete, fluturându-şi prosopul şi dă colţul. Urcă pe trepte până la etaj şi se opreşte cu sufletul la gură.

Îl vede venind spre el pe blestematul ăla negricios. Şi culmea, liftul lâncezeşte aici la etaj. Mare minune.

Felix porneşte din nou cu limba de-un cot. Aşa nu mai merge! Abia-l mai ţin picioarele. Merge până la capătul culoarului şi iată-l ajuns în faţa altei toalete.

Hopa! E încuiată. Ce-i de făcut?

Vizavi se deschide o uşă, dar când s-o tulească observă că o mână lasă-n prag o pereche de pantofi uriaşi. Apoi închide uşa...

Deasupra pantofilor, pe un umeraş, atârnă în dezordine nişte haine.

Fie ce-o fi!... Asta oricum o să doarmă până mâine dimineaţă... Ce-i trebuie lui hainele până atunci? Mai bine le ia Felix! Astfel îmbrăcat, o să poată coborî în hol, la restaurant! Să mănânce!

După aceea o să aducă hainele înapoi. La camera 66. Nu-i rămâne decât să ţină minte numărul. Haide! N-are de ales!

Luă hainele de pe umeraş şi porni grăbit. În urma lui se auzi zumzăitul liftului. Hai odată, că iar apare piciul ăla afurisit Dădu colţul şi zări o scară metalică ale cărei trepte coborau în spirală dintr-o firidă în perete. Din tavan atârna inscripţia:

NU PENTRU ONOR CLIENTELA

Înseamnă că e numai bună pentru el. El nu e onor clientelă. Urcă în grabă câteva trepte şi se aşează cu hainele în poală, abia răsuflând.

— Hei, Martiiin! – se auzi de undeva de jos o voce

antipatică, ascuţită şi prelungă de femeie.

— Ei! – strigă înciudat tânărul. Ce-i?

— Tu eşti?

— D-apăi cine?

Duduia cu pricina se potoli. De jos din adânc se auzi un zăngănit. Să fi fost la parter sau subsol.

Cine o mai fi fost şi Martin ăsta cu care-l confundă?

Şi-acum, la treabă! Simţea că leşină de foame. Îşi lepădă papucii din picioare.

— Martiiin!

Vasăzică nu se dă bătută.

— Ei!!

— N-ai plecat?

— Ba da! Dar se poate să mă-ntorc acuşica! – îi răspunse el mânios.

— Te ţii de glume, măăăi!

Ce caligrafic vorbeşte! Nu-i mai răspunse. Rămas desculţ, începu să se-mbrace.

— Măi Maartiiin!...

Lua-l-ar dracu’ pe Martin ăsta.

— Ce-i?

— Adu cu tine cheia, când cobori. Nu puot să mai merg după ea. Vezi, îi la mine-n cameră.

Ia uite cum urlă bestia!

— Bine. Las’ că ţi-o aduc... Altceva nu-ţi mai trebuie?

— Puoţi să-mi aduci peşte afumat... Aruncă totu-n spălătorie... Da’ bagă de seamă! Când primeşti cearşafurile, pune pi scară murdaaarele.

Îşi trase pantalonii. O idee prea largi. Cam aşa se poartă bărbaţii demodaţi. Haina îi cădea până la genunchi. O fi un frac! La tropice e o raritate. Îşi împături pijamaua şi o puse pe scară. Tot nu umblă nimeni pe aici.

— Maaartin... Maaartin...

Asta scoală tot hotelul!

— Ce mai vrei?

— Bagă di seamă! N-ai voie să fii văzut când mi le-arunci în spălătorie!!

— Bine! Am eu grijă de-asta.

— Şi te aştept şi mâine, Maaartiin!

— Ce bine-o să fie!

Lua-l-ar toţi dracii pe Martin ăsta cu femeia lui cu tot. De foame începuse să aibă ameţeli. Coborî încet cele patru trepte care dădeau într-un coridor.

— Maaartiiin!

Veni-ţi-ar rău! Rămase nemişcat şi nu mai răspunse.

— Tu n-auzi, Martiiin? N-ar strica să-mi arunci...

„Ce te-aş mai arunca pe tine, ştiu eu unde” – îşi spuse-n sinea lui.

— Să-mi arunci, Maaartiin, şiragul de corali... îl găseşti lângă oglindă... da’ vezi să nu răstorni vaza...

Tăcere. Jos se auzi o uşă trântită. A plecat satana asta... Privi în jur prudent. Îşi trase grăbit capul. Lângă lift iar stătea piciul cel negru, ronţăia un pai, scuipând în răstimpuri bucăţelele mestecate.

La urma urmei putea coborî şi pe scara în spirală. Femeia cea gălăgioasă fusese undeva jos de tot, iar acum plecase.

Porni încetişor pe scara de fier. Ajunse la etajul al doilea. Privi în jos. În întuneric, sub culoarul de la parter, pe pământ cădea o pată de lumină... De-aici trebuie că se auzise vocea.

Ar fi trebuit să-şi schimbe înfăţişarea... Ce uşor se face aşa ceva în romane şi cât de greu în viaţă... La primul etaj se auziră crâmpeie de discuţie. Se opri. O dată cu apropierea vocilor se auzea tot mai tare un

zăngănit. O sabie?... Aha. Căpitanul de poliţie...

— Audierile n-au dus la niciun rezultat. Toată lumea are alibi. Iar cei care s-au aflat în momentul acela în camerele lor sunt mai presus de orice bănuială.

În urma poliţiştilor păşea inspectorul Elder.

— După părerea mea, toţi sunt suspecţi câtă vreme n-au un alibi – interveni el.

Căpitanul se-ntoarse şi-l privi cu răceală.

— Nu mi-ar plăcea, domnule Elder, să vă ocupaţi de acest caz. Grand Hotelul necesită un tratament special. O cât de mică lipsă de tact sau un scandal pot avea aici urmări imprevizibile.

— Pentru nimic în lume nu vreau să m-amestec în treaba dumneavoastră. Ar fi şi de prisos, din moment ce ancheta o conduceţi dumneavoastră, domnule căpitan. Mai curând înclin să cred că voi fi nevoit să vă cer ajutorul...

Îl priviră cu oarecare suspiciune. În pofida tinereţii sale, inspectorul-şef Elder se bucura în colonii de o popularitate ca-n filme. Şi asta doar datorită norocului şi manierelor sale elegante, era de părere căpitanul. Colegii nu-i puteau ierta faptul că era întotdeauna preferat unor funcţionari superiori din poliţie şi că lui i se încredinţau cele mai importante delicte şi cele mai delicate afaceri cu substrat politic.

— Dacă vă putem fi cu ceva de folos, spuneţi-ne – îi răspunse căpitanul. Chiar dacă nu cunosc natura cazului de care vă ocupaţi.

— Dacă nu reuşesc s-o scot nicicum la capăt şi, din păcate, se pare că asta mă aşteaptă, o să vă cer ajutorul. De la o vreme m-a cam părăsit norocul...

— De cercetările dumneavoastră ţinea şi audierea lui Maud Borckman? – îl întreabă unul dintre poliţişti.

— Vă previn, inspectore Elder, că dacă vă amestecaţi neautorizat în cazul încredinţat echipei mele de investigaţie...

— Dar nu vă faceţi probleme, pe Maud Borckman am chestionat-o, într-adevăr, în cazul meu. Caut un om care a pătruns în grădina hotelului şi e posibil să fi intrat într-o cameră... De aceea am audiat câţiva clienţi, iar de-acum nu mă mai interesează nimic. Mă duc la culcare. Noapte bună.

— Şarlatanul... – spuse unul dintre ofiţeri după ce Elder se retrase în camera lui. Parcă ar fi un vraci. Este un mare maestru al aparenţelor. Nici nu-i de mirare că munca onestă nu e niciodată apreciată aşa cum sunt trucurile unui iluzionist.

— Domnilor – spuse căpitanul – detectivul Sedlintz preia serviciul. Să acţioneze cu toată discreţia. Mâine rămâne de văzut cine ar fi avut interesul să-l lichideze pe doctorul Ranke.

— Şi – interveni un alt poliţist – să căutăm pumnalul, fiindcă ucigaşul l-a luat de la locul crimei. Unde-i pumnalul o să găsim şi ucigaşul.

— Aşa-i. Să fie controlate toate posturile şi nu uita, Sedlintz, cât mai mult tact cu putinţă. Fii cu ochii-n patru... Cu Grand Hotelul nu e de joacă. Noapte bună.

Zăngănit, uşi închise. Detectivii se duseră la culcare.

„Teroarea Javei”, necunoscutul cel obraznic, îşi continuă drumul pe scara-n spirală. Scara aceasta nu era luminată. Ce porcărie să faci asemenea economie. Se pare că scara nu e folosită deloc. Pe Martin şi pe doamna cu pricina îi pasc primejdii de moarte, dacă tocmai aici şi-au găsit să-şi dea întâlnire.

Acum trebuie să fie la parter. Sub el e subsolul

hotelului. De-acolo se-aud voci şi-un zdrăngănit. Să fie camerele personalului hotelier?

— Nu cumva să faci una ca asta – spuse cineva cu voce joasă.

— N-o să fac nimic... Mi-e frică... Tot hotelul e împânzit de poliţişti...

— Nu te teme... Poliţiştii s-au sculat deja. Aici nici n-or să vină... Vorbeşte-odată, că de nu...

— Nu ştiu nimic... N-am văzut decât că miss Borckman a luat cuţitul cu ea... Înfăşurat într-o dantelă.

— Deci ea l-a omorât!

Tânărul rămase năuc. Hotelul ăsta pare bântuit de stafii... Să coboare?... L-ar auzi la cea mai mică mişcare. Veniseră în subteran anume ca să stea de vorbă. Pe scara de serviciu... Şuşotesc pătimaş, li se-aude clar fiecare cuvânt.

— Mâine să le spui asta detectivilor.

— Nu... nu... atunci ar ieşi totul la iveală şi ajungem cu toţii la pârnaie...

— Maaartiin...

La naiba!... Să nu-i sperie.

Tipii care şuşoteau tresăriră speriaţi... Se auziră paşi îndepărtându-se... Tânărul nici nu îndrăzni să se clintească.

— Maartin... n-ai de gând s-arunci odată peştele, coralii, cheia?!... Auzi, Martin? Tăcere. Femeia se depărtează bombănind. N-auzi, Maartiin... mânci sau bei, măgarule... ei, lasă...

Subţire doamnă! Zău... – îşi zice tânărul. Putea şi Martin ăsta să găsească ceva mai de soi.

Ieşi pe coridorul de la parter. Ceva în orice caz nu era-n regulă cu fata aceea. Dacă pumnalul era într-adevăr la ea, iar indivizii ăia chiar o denunţau, s-a zis

cu ea... Trebuie să facă ceva...

Mai întâi însă o să-şi umple stomacul... Dar de ce-o fi aici aşa beznă?

Se loveşte de ceva. De-o masă. Dintr-o parte se strecoară o lumină chioară. Se zăresc mese goale. E de jale. Vasăzică ăsta-i restaurantul şi se pare că e trecut de ora închiderii. Dar de undeva răzbat până la urechile lui nişte acorduri de jazz...

Trebuie să fie barul, care la Grand Hotel are şi un rotisor. Azi n-o fi multă lume acolo. Nu contează. Bine că au bucătărie a'ntâia.

Iese tacticos în holul hotelului. Nici aici nu e risipă de lumină. Holul este pe cât de uriaş pe-atât de pustiu, dar recepţionerul citeşte ceva la lumina unei veioze. Îşi aduce aminte că n-are cravată. Un guler de pijama la tropice mai treacă-meargă. Dar numai cu cravată. Pe-o masă vede o „punka". Un mic ventilator cu nişte panglici lungi, de mătase. Când ventilatorul funcţionează, panglicile flutură orizontal. Smulge o panglică şi şi-o leagă cu fundă la gât. Aduce cu ţinuta desuetă a unui artist, dar în fond, fiecare se-mbracă cum vrea.

Iată-l pornind liniştit spre bar. Recepţionerul îşi ridică privirea dar, văzând că oaspetele nu se-ndreaptă spre el, îşi vede mai departe de citit.

Sălbăticiunea hăituită, pe numele său Felix, pătrunde în aşa-numitul grill care se deschide din hol.

Lumini albastre. Tangouri nemaipomenite şi... barul plin ochi. Pe parchetul de sticlă iluminat de dedesubt mare freamăt, vânzoleală, amestec de-arome de ţigarete fine şi mâncăruri alese... Acordeonul plânge. Conversaţii în surdină, zăngănit de pahare şi farfurii. Acum s-a aprins reflectorul roşu... Un hohot de râs repede înăbuşit, răsună dragostea de viaţă a văduvei

siciliene, fiindcă, cu o mişcare pripită, domnul Vangold a trimis drept în poala guvernatorului Shilling, aflat ceva mai departe, cleştii unui crustaceu. În semiîntuneric stau domni bine dispuşi, bijuterii superbe scapără ici-colo ca nişte licurici, iar pe parchetul inundat de-o lumină când verde, când violetă, foşnesc superbe rochii pariziene, confecţionate dintr-un pumn de mătase... Din semiîntuneric transpar umerii bronzaţi sau albi ca laptele, cu pielea netedă, braţele dezgolite ale femeilor.

Felix păşeşte spre bar. Barmanul tamyl îl întâmpină zâmbind.

— O cupă de şampanie cu gheaţă, cu cât mai multă gheaţă! – comandă necunoscutul înfometat, obraznic şi urmărit.

Cât ai zice peşte, cupa cu şampanie răsări în faţa lui. Iată şi cuburile de gheaţă servite cu o lingură din os, cad plescăind în şampanie. Blonda răpitoare care se apropie de el este o regizoare belgiană. Din cauza luminii discrete concentrate pe parchet, toţi cei din jur par umbre. Dar asta nu-l împiedică pe Felix să-şi dea seama că-n faţa lui stă o femeie, al naibii de zveltă.

— Mă numesc Odette Dufleur. În seara asta sunteţi invitatul meu...

— Dacă-i pe-aşa, cred c-o să ne mai vedem şi de-acum înainte.

Puse jos paharul pe care tocmai se pregătea să-l ducă la gură. Deşi îi ardea gâtlejul după o gură de şampanie rece.

— Dansaţi? îl întreabă Odette Dufleur.

— Cum să nu, îmi daţi voie?

O luă de mână şi o conduse în lumina albăstrie a

ringului de dans.

— Dansaţi foarte bine – îi şopti la ureche regizoarea.

— Ador muzica, doar de aceea e făcută. Iar la asta contribuie şi faptul că am parte de-o parteneră atât de uşoară, graţioasă şi fermecătoare... Ce parfum folosiţi?... aveţi părul atât de înmiresmat... Lantheric să fie? Nu, ăsta-i Chalimar!

— Exact. Vă pricepeţi grozav la... Într-o fracţiune de secundă, în lăcaşul atât de intim, locul întunericului îl ia o lumină orbitoare. Fiara hăituită o ia la braţ cu un gest delicat pe Odette şi porneşte spre şampania care-l aşteaptă. Apucă paharul zvelt.

E curios faptul că aici după o repriză de dans nu se aplaudă. Ba s-ar zice că parcă i-a apucat muţenia pe toţi. Felix priveşte în jur, cu paharul în mână.

Ce se-ntâmplă?!

Oameni stau încremeniţi, toate privirile sunt aţintite asupra lui. Guriţa roşie a Odettei rămâne căscată, iar ea se uită îngrozită la Felix.

Tânărul rămâne nemişcat, cu paharul în mână. Simte că s-a produs o catastrofă... În cele din urmă îşi descoperă imaginea în oglinda barului şi-i trec sloiuri pe şira spinării.

În picioare, lângă bar, cu o cupă de şampanie în mână, se află un tânăr îmbrăcat în haina neagră, cu guler de catifea, a celui mai aspru ordin misionar.

XII

Da. Stătea sub privirile năucite ale oamenilor, îmbrăcat în haina neagră, tivită cu catifea, încheiată cu bumbi de piatră, ca unul care petrecuse cinci ani

printre leproşi şi care se leapădă îngrozit de orice plăcere lumească. Cu o cupă de şampanie în mână. După ce tocmai dansase un tango!...

De-aici o să iasă un scandal şi-o să se lase cu o arestare ce nu s-a mai văzut.

Deodată ridică paharul şi vorbi răspicat:

— Oameni buni! În acest lăcaş astăzi s-a arătat semnul deşertăciunii. Am hotărât să vin spre a vă fi mâna nevăzută de pe zidul palatului lui Nabucodonosor. Aduceţi-vă aminte că ciuma nu şovăie să scrie „mene, mene, tekel, ufarsin!” printre coloane de marmură, draperii de mătase, carpete ţesute cu fir de aur, ca şi printre colibele celor mai sărmani pescari. Am venit aici ca să dansez cu voi, să petrec alături de voi, pentru ca măcar astfel s-auziţi şi voi cu urechile voastre surde, să vedeţi şi voi cu ochii voştri orbi moartea, acum când voi înălţa acest potir păcătos...

Ridică paharul cu şampanie sub privirile uluite ale celor din jur şi dădu cu el de pământ, măsurându-i cu privirea pe oamenii înspăimântaţi şi ieşi, nu înainte de-a adăuga:

— Iată de ce am comandat şampanie... Ca s-o nimicesc ca pe-o icoană a păcatelor lumeşti.

Barmanul murmură cuprins de-o spaimă superstiţioasă:

— Asta o pricep şi eu... Dar la ce i-o fi trebuit şi gheaţa?

Pătimaşul misionar nu-i răspunse, ci părăsi barul cu un mers apăsat.

XIII

Prinţul Sergius, care împărţea un separeu cu Maud, îi spuse îngândurat:

— Cât de excentrici pot fi unii... Anul trecut, la Singapore, un misionar a dat buzna pe scena unui teatru muzical şi a început să danseze cu balerinele... Monstruos spectacol...

Maud nu răspunse nimic...

Încet-încet peste bar se aşternu apăsarea deprimantă a episodului atât de neaşteptat.

— A procedat în mod nepermis – spuse consilierul Markheit, care tocmai lua cina în compania doamnei Villiers, după ce constatase că aceasta nu suferă defel de ciumă. Are noroc că e misionar, altfel ar cădea sub incidenţa codului penal, pentru provocarea panicii pe un teritoriu aflat în carantină.

— Cine mai era şi ăsta? – îl întrebă emoţionată văduva siciliană pe domnul Vangold, cu care, între timp, făcuse cunoştinţă cu totul întâmplător. Pe negustorul de cereale îl afectase în asemenea măsură despărţirea de nevastă-sa, încât în mâhnirea lui, fiind şi distrat pe deasupra, se aşezase din greşeală la masa sigñorei Relli, iar frumoasa văduvă îi îngăduise să-i ţină companie şi după lămurirea acestei mici neînţelegeri.

După cină se mutaseră din restaurant în bar, să mai „zăbovească” niţel.

— Un misionar – îi răspunse Vangold –, nici eu nu ştiu mai mult de-atât.

— Peter! – îl strigă văduva pe ospătar.

— La dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

— Cine este misionarul ăsta?

— Nu ştiu, doamnă. Azi au sosit mulţi turişti – răspunse şi o luă din loc, fiindcă îl aşteptau mai multe note de plată. Şi-n capul directorului Wolfgang se-

nvălmăşeau tot felul de gânduri legate de misionar.

— Chiar aşa de mult vă preocupă misionarii?

— Da. În tinereţe m-am îndrăgostit de un misionar. Din păcate, fără speranţă, părinţii nici n-ar fi consimţit la această căsătorie, iar bietul băiat s-a făcut misionar şi a plecat printre sălbatici. Mai târziu am avut parte de un soţ cumsecade, inteligent, care m-a iubit mult de tot, însă pe Cresson nu mi l-am putut şterge din inimă. De când sunt văduvă vin cu dragă inimă pe-aceste meleaguri unde-s mulţi misionari, unde... aşa de mulţi seamănă cu el...

— Speraţi să-l revedeţi într-o bună zi? – o întreabă domnul Vangold.

— Sărmanul nu mai trăieşte. S-a jertfit pe altarul credinţei, iar eu mi-am îngropat o parte a averii moştenite în monumentul pe care i l-am ridicat în ţinutul lui natal.

— I-aţi dus în patrie şi rămăşiţele pământeşti? întrebă impresionat domnul Vangold.

— Nu – îi răspunse văduva glacial. Iar după o scurtă pauză adăugă: L-au mâncat canibalii...

De masa lor se apropia Lindner, cântăreţul de operă.

— Nu-mi plac misionarii ăştia – spuse el, iar obrazul puhav, fălcos, i se bosumflă în chip copilăros. Abia începusem să mă simţ şi eu bine că iar trebuie să iau somnifere.

— Ba nu luaţi niciun somnifer! – îi răspunse hotărâtă văduva. Aşezaţi-vă aici, lângă noi. Peter! Mai adu un Cinzano... signor Lindner... domnul Vangold...

— Încântat – spuse negustorul de cereale ridicându-se de pe scaun. Am fost un mare admirator al vocii dumneavoastră de altădată. Încă din adolescenţă, pot spune. Ce frumos l-aţi interpretat

odinioară pe Lohengrin şi ce bărbat frumos eraţi! Ce vremuri...

Şi oftă. Dar nu pricepu de ce se aşază marele artist atât de încruntat.

— Hai să golim paharele dintr-o dată! – îi îndemna sigñora Relli şi înălţă paharul cu vermut rubiniu. Băură. Inclusiv Lindner, deşi îi cam pierise cheful. Văduva se sculă de la masă.

— Scuzaţi-mă.

Părăsi barul grăbită.

— Simpatică doamnă – urmă Vangold şi turnă în pahare. Se simţea al naibii de bine. Nu era obişnuit cu băutura, iar... iar... această sigñora Relli chiar că-i o companie agreabilă... Pe vremuri aveaţi o voce fenomenală – se întoarse spre Lindner, vrând să fie amabil cu artistul de faimă mondială. Mare păcat, zău, că v-aţi pierdut vocea. Spuneţi-mi, e ireversibil? Cunosc un profesor de canto căruia coardele vocale i s-au limpezit în timp. Poate că şi dumneavoastră...

— Exclus – i-o reteză Lindner, care pălise. Enervarea dăunează vocii, iar pe mine mă scot din sărite nătărăii care flecăresc prea mult.

— Da? Şi eu am un magazioner căruia dacă-i spun: „Domnule Stuck, te rog adu-mi un”...

— Văd că sigñora Relli nu se mai întoarce – spuse impacientat cântăreţul.

— Aşa-i. Cred că-l caută pe misionarul care ne-a făcut cu ou şi cu oţet.

...Domnul Vangold ghicise. Ieşind în hol, sigñora Relli îl căută cu privirea pe misionar. Acesta stătea la o măsuţă din hol de vorbă cu un ospătar.

— Doresc să iau cina aici, nu vreau să mai intru în Sodoma aia – zicea Felix, trăgând cu coada ochiului la intrarea barului.

— Vă servim şi aici, cu plăcere, dar să ştiţi că nu ne-a mai rămas decât o bucăţică de peşte slab pe care şi-a pus-o deoparte bucătăreasa, că ţine cură de slăbire.

— Poftim? Cum e posibil aşa ceva într-un hotel de o asemenea categorie?

— Îmi pare rău, dar nu ne aşteptam să avem printre oaspeţi şi misionari. Clienţii noştri sunt nişte păcătoşi care nici măcar azi, vinerea, nu ţin post şi n-avem decât mâncăruri care pe domnul misionar sunt convins că l-ar dezgusta: friptură de vacă, pulpă de pui în sos de curry, curcan în aspic şi alte bunătăţi.

De obicei domnului misionar îi ploua în gură când auzea de o friptură de vacă la grătar şi, mai ales, de o pulpă de pui (cu sos de curry!), dar de data asta spuse răspicat:

— Adu-mi bucăţica aia de peşte fiert...

Rămase posomorât la masă şi-i venea să-şi smulgă părul de ciudă.

— Iertaţi-mă, părinte... sunt văduva Relli...

În faţa lui se afla o femeie înaltă, trupeşă, bine făcută, cu trăsături ferme dar frumoase, cu o dantură superbă şi cu nişte ochi primejdios de sclipitori.

— Nu-mi mai vin în fire după impresia pe care mi-aţi lăsat-o... adineauri aţi fost atât de înspăimântător şi de măreţ...

— Lupt împotriva păcatelor lumeşti – misionarul întoarse capul impacientat după chelner, fiindcă acum şi mâncarea de post i-ar fi picat grozav, numai de i-ar aduce-o odată!

— Îmi trebuie cineva, un om cu care să pot discuta deschis. Dacă-mi puteţi acorda o jumătate de ceas, v-aş ruga să-mi ascultaţi păsul şi...

— Deocamdată iau cina – remarcă el, zărindu-l pe

chelnerul care-i aducea peştele.

— Am nevoie! Am nevoie, în sfârşit, de un misionar cu privirea aspră, dogoritoare, căruia să-i dezvălui tainele mele, căruia să-mi deschid sufletul...

Din nefericire îşi deschise braţele şi, nevăzându-l pe ospătarul ajuns în spatele ei, îi dădu peste mâna în care ţinea tava cu peştele. Bucăţica de rasol zbură şi poposi pe covor, în suc propriu.

— Madonna, ce-am făcut? – strigă cuprinsă de disperare. Ce neatentă sunt... Daţi-mi voie să vă despăgubesc pentru această modestă cină printr-o invitaţie la un ceai... Nu mă refuzaţi, m-aş simţi umilită... Stau la camera 20, aici, aproape...

— Regret, dar azi nu pot mânca decât de post – zise el vlăguit şi se uită la peştişorul de pe covor ca la o rudă apropiată petrecută dintre cei vii.

Salută scurt şi porni cu maţele chiorăindu-i spre scara principală.

După câţiva paşi se-ntoarse grăbit şi intră în restaurantul cufundat în beznă.

Pe trepte cobora inspectorul-şef Elder.

XIV

Elder îl zări doar o fracţiune de secundă. Se duse glonţ spre recepţioner.

— Îl cunoşti pe misionarul care-a trecut adineauri pe-aici?

— Asta-i bună. Azi ne-au venit pe cap o grămadă de turişti, mai întâi ar trebui să caut în scripte, în caz că domnul inspector doreşte să afle ceva...

— Caută-i numele şi datele personale.

Din bar apăru între timp ospătarul-şef, care se

apropie de sigñora Relli.

— Vreţi să fiţi aşa de amabilă să vă întoarceţi în bar? Cei doi domni de la masa-sigñorei îşi aduc injurii în gura mare.

— O! Santa Madonna! – strigă ea şi porni ca o vijelie, urmată de chelner.

— Sfinţia sa Paul Sorgette, misionar – zise recepţionerul. A venit cu autocarul odată cu excursioniştii japonezi şi a intrat la Grand Hotel pentru plata unui cec. Aici l-a prins povestea asta atât de neplăcută.

— La ce cameră stă?

— Camera 66. Etajul doi.

— Mulţumesc...

Porni spre restaurant. Găsi uşa încuiată! Fără o clipă de ezitare luă liftul.

— La etajul doi...

Liftul porni zumzăind.

Îi venea să-şi dea palme că nu s-a luat imediat după misionar.

Liftul opri. Dădu să iasă.

— Nu se poate, domnule – îi spuse piciul tuciuriu. Am rămas între etaje.

— Dar cum e cu putinţă?

— Pesemne că cineva a deschis uşa la vreun etaj.

— Şi ce-i de făcut? – zise inspectorul, bătând furios din picior.

— Trebuie să apăsăm pe butonul de alarmă. Portarul o să ia la rând toate etajele şi dacă o să-nchidă uşa cu pricina, pornim iar. Da’ o să dureze. Dacă s-a deschis uşa de la ultimul etaj, aici or să ne găsească zorii. Săracu’ om, abia-l mai ţin şalele. Boală grea la un portar... Eu nu l-aş mai ţine.

— Ce faci, nu suni?

— Îndată – îl îmbărbătă băiatul şi apăsă pe un buton alb. Se vedeţi numa' cât o să se moşmondească moşu'.

Într-adevăr, trecu o jumătate de oră până ce portarul verifică uşile celor cinci etaje, pentru ca, în cele din urmă, să-şi dea seama că uitase de mezanin, deşi tocmai acolo fusese lăsată uşa deschisă.

Liftul se cabră, zumzăi un pic, apoi piciul deschise uşa.

— Etajul patru, domnule.

Elder simţi că i se urcă sângele la cap.

— La doi am zis.

— O clipă!...

Liftul porni în jos. Peste două secunde se opri. Vru să iasă, dar băiatul îi făcu semn cu mâna.

— Iar a rămas o uşă deschisă, probabil că cineva e pus pe şagă.

— Fir-ar!...

...După încă trei sferturi de ceas ajunse, în sfârşit, la camera 66. Hainele misionarului atârnau pe un umeraş în faţa uşii, iar în prag era o pereche de pantofi.

Bătu la uşă.

— Cine e? – întrebă o voce răguşită.

— Sunteţi căutat...

Câţiva paşi târşâiţi şi uşa se deschise. În uşă apăru un om cărunt, uscăţiv.

— Pe mine mă căutaţi?

— Da. Sunteţi aşteptat în salon, domnule Crafford.

— Bine, dar pe mine mă cheamă Paul Sorgette!

— Scuzaţi-mă, trebuie că e o greşeală la mijloc. Părintele Crafford este cel aşteptat.

— Cu neputinţă. Pe Crafford l-au fript anul trecut lângă lacul Victoria Nyanza.

— Atunci trebuie să fie un alt Crafford.

— Ia ascultă, domnule. Cine eşti dumneata? Nu cred o iotă din tot ce-mi îndrugi. Adineauri şi-a mai făcut cineva de lucru pe la uşa mea. Nu-mi plac apariţiile nocturne dubioase!

— Sunt inspectorul de poliţie Elder. Şi n-ar strica să vă depozitaţi banii în seiful hotelului.

— Dar cum... de unde ştiţi...?

— Recepţionerul mi-a spus că aveaţi de încasat un cec. La ce oră v-aţi culcat?

— La unsprezece – răspunse misionarul şi-i trânti uşa-n naş.

Era aproape de miezul nopţii, Elder rămase îngândurat. Apoi se aplecă brusc.

Pantofii misionarului erau jilavi. Pielea se usucă în general greu, dar de la unsprezece ar fi trebuit să se usuce. Îi udase apa împroşcată de la bucăţica de peşte fiert.

Era clar că cineva purtase pantofii preotului după ce acesta se culcase. Şi ştia şi cine...

XV

Prinţul Sergius o conduse pe Maud până la camera ei.

— Nu-ţi face griji – îi spuse ea. Cred că mai putem nutri speranţa că...

— Eu... nu cred...

— Trebuie să crezi!

— Dar profesorul s-a întors azi...

— Ssst! Să nu ne facem sânge rău, dacă tot nu e nimic de făcut. Noapte bună.

Prinţul plecă şi Maud intră în cameră. Aprinse

lumina şi-n faţa ei apăru tânărul, de data asta îmbrăcat într-un cearşaf înfăşurat în jurul mijlocului şi într-un sacou pepit impecabil croit, dacă trecem cu vederea mânecile exagerat de scurte.

— Cum îndrăzneşti!...

— Linişte. Voi fi concis, că stau prost cu timpul şi mi-e şi o foame de lup. Fii bună, domnişoară, şi dă-mi imediat cuţitul şi dantela în care l-ai înfăşurat.

Maud simţi că-i piere graiul.

— Nu-mi pune întrebări, nu-ţi cer nici explicaţii, domnişoară, dar ascultă-mă. Cineva te-a văzut luând cuţitul de la locui crimei. Mâine camera dumitale va fi percheziţionată.

— Dar cine... m-a văzut?

— N-avem timp de pierdut. Dacă-l vor găsi aici, nu mai ai scăpare.

— Eu de unde să ştiu!...

— Destul cu discuţiile! Crede-mă pe cuvânt, altfel eşti pierdută. Cuţitul!

Maud şovăi o clipă. Apoi se duse la fereastră şi, dintr-o nişă de sub pervaz scoase dantela.

— Poftim. Mai vrei ceva?

— Nimic... Eventual, să-mi spui de bunăvoie...

— N-ai decât să crezi ce vrei. Din moment ce dumneata eşti ucigaşul, presupun că nu mă socoţi prea vinovată.

— De ce l-ai luat cu dumneata?

— Am crezut că altcineva e ucigaşul şi am vrut să-l salvez... Dar dumneata... dumneata... cum ai ajuns aici, aşa...

— A, asta a fost încununarea păţaniilor din această seară... Am dus înapoi hainele misionarului şi-a trebuit s-o iau la sănătoasa, având un exterior ruşinos de sumar, să-mi recuperez pijamaua, pe care o

lăsasem pe scara de serviciu. Pijamaua, ia-o de unde nu-i! În locul ei am găsit o jumătate de duzină de cearşafuri spălate. Îţi închipui! Ce era să fac? M-am înfăşurat într-un cearşaf şi am pornit degrabă încoace. Între timp, ce văd? Vine la culcare pe trei cărări un domn proptit de alţi trei, care-i ziceau Vangold. Ăştia trei au reuşit să-l urce-n pat şi-n cinci minute i-au agăţat hainele în uşă. După care au plecat. I-am luat cu împrumut doar haina, că pantalonii nu mă-ncăpeau. Iar din dreptul camerei 87 am luat cu împrumut până mâine dimineaţă o pereche de cizme. Mă tem că-s ale unui ofiţer de poliţie.

— De unde ştiai că pumnalul...

— Noapte bună – îi luă tânărul vorba din gură şi, apucând la timp cearşaful care tocmai voia s-o ia la vale, o zbughi pe uşă.

Ajuns la cotitură, trase cu urechea. Văzând că aerul din jur e respirabil, scoase şişul din buzunar şi-l zvârli cât putu de departe, pe fereastra coridorului. Apoi se-ndreptă spre camera lui Vangold şi-i puse sacoul la loc, pe umeraşul din faţa uşii.

Iuţi pasul. Poate găseşte la subsol vreun depozit, vreo firidă unde să-şi tragă sufletul. Se simţea sleit de puteri. Ajuns cam în dreptul parterului, auzi dinspre subsol paşi, iar o voce de femeie strigă:

— Maartiin... tu eşti...

Arză-o-ar focul!

O rupse la fugă pe coridor în direcţia restaurantului cufundat în întuneric.

Auzi glasuri care se apropiau.

— Bine, dar era deschisă! Cine naiba s-o fi încuiat din afară?

— Nu ştiu nimic – spuse portarul.

La loc comanda. O ia înapoi, pe coridor... Groaznic! Se-aud glasuri şi din celălalt capăt al coridorului.

— Credeam că v-aţi culcat, domnule inspector.

Aha, ăsta-i Sedlintz, detectivul de serviciu peste noapte.

— Am auzit un zgomot ciudat. Într-un loc ca ăsta devii imediat bănuitor.

Mai au puţin şi-ajung în dreptul lui... Iată-l între ciocan şi nicovală.

— Maaartiin!... N-auzi că te strig?

Sta-ţi-ar vorba-n gât!

Este în dreptul camerei nr. 20. Camera italiencei! Dinăuntru se aude vocea văduvei fredonând o arie în surdină, apoi un pantof lăsat să cadă pe duşumea. Iar cele două voci se apropie.

Bate la uşă.

— Poftim!

Dă buzna în camera 20 şi se trezeşte faţă-n faţă cu văduva siciliană îmbrăcată doar într-un chimono, făcând ochii mari de uimire.

— Dumneavoastră... dumneavoastră?...

— Iertaţi-mă, – răspunde omul cu pijamaua, îmbrăcat de data asta din cap până-n picioare într-un cearşaf cu o cravată neagră asortată – dar am ţinut să dau curs invitaţiei pe care mi-aţi făcut-o...

— Dar spuneaţi... că e zi de post... şi...

— Nu mai e. E trecut de miezul nopţii. De-acum e sâmbătă.

— Scuzaţi-mă, dar... vă găsesc aşa... aşa de ciudat...

— Prin părţile astea poate părea ciudat. Aceasta este ţinuta de gală a ordinului nostru pe timpul unei epidemii de ciumă... Mi-am luat-o special, în cinstea dumneavoastră: fustă albă, cravată închisă la

culoare... şi cizme de lac cu carâmbul înalt. În India această ţinută e la mare preţ.

— Interesant... eu tocmai mă pregăteam de culcare... dar nu-i nimic! Întoarceţi-vă puţin cu spatele, până pun ceva pe mine.

Îi întoarse spatele şi se apropie de fereastră, iar sigñora Relli se băgă după paravan şi se îmbrăcă. Nu mică îi fu mirarea când, isprăvind îmbrăcatul, văzu că-n cameră nu mai e nici urmă de misionar. Parcă zburase pe fereastra deschisă.

Aşa se şi întâmplase.

XVI

A doua zi, în Grand Hotel se răspândi o ştire senzaţională.

Vangold, negustorul de cereale, era acuzat de asasinarea doctorului Ranke. Unul din boy-ii de culoare alertase poliţia: în timp ce curăţa hainele domnului Vangold, găsise în buzunarul sacoului o dantelă pătată cu sânge. Era macramé-ul care dispăruse de pe masa camerei în care fusese găsit cadavrul doctorului Ranke.

Acum Vangold şedea, alb ca varul, în faţa căpitanului.

— Spuneţi-ne cinstit cum s-a întâmplat totul.

— Vă rog frumos – se văicări Vangold –, n-ar putea fi chemată cumva nevastă-mea? Ea e mult mai deşteaptă decât mine.

— Soţia dumneavoastră se află în afara zonei de protecţie sanitară şi nu se poate întoarce aici pe timpul carantinei.

— Păcat. De ce nu m-oi fi dus şi eu la cumpărături?

— Asta n-are de-a face cu ancheta noastră. Mai bine povestiţi-ne de-a fir-a-păr cum aţi comis crima. De ce l-aţi înjunghiat pe doctorul Ranke şi cum v-aţi premeditat fapta?

Domnul Vangold îşi frânse mâinile:

— Domnule căpitan... Doar nu vă-nchipuiţi că eu sunt asasinul?

— Cum stăm cu alibiul?

— Ce-aţi spus?

— Cu alibiul! Aveţi alibi?

Negustorul începu să se bâlbâie îngrozitor.

— De împachetat a împachetat nevastă-mea... Aşa că nu ştiu dacă a adus... şi aşa ceva...

Asta era de-acum prea de tot. Căpitanului îi sări ţandăra. Face pe onorabilul până într-atât, încât nu ştie nici ce-i ăla un „alibi”?

Nu s-a mai văzut una ca asta de când lumea. Dădu cu pumnul în masă.

— Destul v-aţi prefăcut! Cu noi nu ţine să faceţi pe tâmpitul!

— Domnule căpitan – se smiorcăi acuzatul –, jur că nu mă prefac şi tot ce vă cer este s-o chemaţi imediat pe nevastă-mea.

Şedea amărât între doi poliţişti. Se simţea nenorocit şi deznădăjduit... Căpitanul se aşezase la birou, vizavi de el, îşi ţinea picioarele în cruciş, ascunse sub birou, fiindcă era încălţat în nişte papuci. Un ticălos îi furase în timpul nopţii cizmele din faţa uşii. Penibil.

— Crima a fost comisă în timp ce în hotel se instituia carantina. Unde eraţi în momentul acela?! Ziceţi!

— Păi, tocmai stăteam de vorbă cu dumneavoastră.

— Hm... mda... mi-aduc aminte. Eraţi foarte preocupat de penetrabilitatea cordonului militar.

— Vă jur că sunt nevinovat...

— Puteţi afirma că-n tot acest timp v-aţi aflat în hol?

Domnul Vangold tăcu.

— N-aud! V-aţi aflat printre ceilalţi turişti până să discutaţi cu mine? În acest sens, vă previn, îi pot audia pe toţi cei despre care afirmaţi că s-au aflat în imediata dumneavoastră apropiere. Vă uşuraţi pedeapsa prin recunoaşterea vinei, aşa că mai bine mărturisiţi deschis totul.

— Dar v-am mai spus c-am fost acolo...

— Unde?! Spuneţi-mi, vă rog, unde. Aveţi alibi sau nu?

— V-am mai spus că nu ştiu. Nevastă-mea e cu cumpărăturile şi...

— Vă atrag atenţia pentru ultima oară, nu faceţi pe tâmpitul!

— Jur că nu fac... – se văicări Vangold, trecându-şi palma peste chipul răvăşit.

— Unde aţi fost până să intraţi în discuţie cu mine?

— Am vrut s-o... pe-o doamnă, pe una Villiers, am vrut s-o...

Se auziră bătăi în uşă.

— Scuzaţi-mă – zise inspectorul Elder, băgând capul pe uşă. Aş dori să raportez ceva...

— După încheierea acestui interogatoriu – îi răspunse căpitanul.

Elder se aşeză pe un scaun. Poliţiştii rămaseră stupefiaţi când acesta, scuzându-se, zise:

— Permiteţi-mi să fiu martorul mut al acestui interogatoriu. Oricum trebuie să stau de vorbă cu toţi turiştii, mi-o cere cazul la care lucrez.

— Ei, domnule Vangold – urmă căpitanul cu asprime. Ce-aţi făcut cu doamna Villiers?

Vangold gemu şi îşi frânse iar mâinile.

— Doamna Villiers se oprise la fereastră şi eu i-am spus ce frumos e afară... pe urmă m-am prezentat... după care...

Îşi şterse fruntea de sudoare.

— Continuaţi, vă rog, că de nu...

— M-a rugat să... s-o însoţesc o clipă în camera ei de la... de la parter...

— Şi?!

— Şi... acolo m-a servit cu nişte saleuri... Din acelea mici, sărate, cu caşcaval, care se vând la cutie... într-un ambalaj plumburiu, de zici că-s alterate.

— Prostii!

— Bine-nţeles că-i o prostie, fiindcă rezistă mult, însă s-ar vinde mai bine dacă...

Căpitanul dădu cu pumnul în masă:

— Ce s-a întâmplat în camera doamnei Villiers?

— Am dat un telefon.

— Cui?...

— N-nu ştiu...

Căpitanul oftă adânc, apoi îşi aprinse o ţigară.

— Serviţi? – îi întinse pachetul criminalului pe care-l treceau toate apele. Liniştiţi-vă, poate aşa merge treaba mai bine.

— Dar nu sunt cu opiu? Nevastă-mea zice că alea fac rău...

— Nu sunt. Poftim... – îi dădu un foc şi se lăsă pe spate. Cui i-aţi dat telefon? Haideţi să-ncercăm cu frumosul – zise el cu smerenia unui îngrijitor de tigri.

— Doamna Villiers a cerut să i se formeze un număr şi... foarte atentă cu mine... m-a îndemnat...

cu multă amabilitate... să... să-i spun bărbatului care-mi va răspunde la celalalt capăt al firului... să-i spun: „Arthur e pe urmele tale!”

— Iar dumneavoastră aţi spus...

— D... da... Doamna Villiers a apăsat imediat... pe f-furcă... aşa că n-am auzit... ce-a răspuns bărbatul.

— Asta în ce cameră s-a întâmplat?

— În camera 42... Camera doamnei Villiers.

— S-o audiem şi pe doamna Villiers. Grock, roag-o pe doamnă să ne onoreze cu prezenţa ei.

Grock ieşi.

— Jur că sunt nevinovat, domnule căpitan – gemu Vangold.

— Atunci cum a ajuns în buzunarul dumneavoastră dantela aceasta însângerată, de care-i limpede că a fost ştearsă lama armei cu care a fost comisă crima?

— Nu ştiu... Ştiţi, aseară eram cam aghesmuit, că-n jalea care m-a cuprins după despărţirea de nevastă-mea...

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră. Dantela plină de sânge constituie o probă decisivă. Nu-i pe lumea asta inculpat pe care să-l achite instanţa după ce i se găseşte corpul delict însângerat în îmbrăcămintea purtată în ziua crimei.

— În această situaţie, ancheta poate lua o turnură spectaculoasă – sări Elder de pe scaun. Pumnalul pătat cu sânge a fost găsit într-o cizmă lăcuită. Dacă aflăm ale cui sunt cizmele, îl vom putea înhăţa şi pe complice, fiindcă în încălţămintea acestuia se află perechea corpului delict!

Căpitanul rămase ca trăsnit şi, instinctiv îşi trase picioarele sub el.

XVII

— Ce-aţi zis? – îl întrebă pe Elder după ce-şi veni în fire.

— În cazul în care corpul delict însângerat găsit în îmbrăcămintea cuiva constituie o probă incontestabilă, înseamnă că proprietarul cizmei este complicele domnului Vangold.

— Unde-a apărut cizma cu pricina?

— În faţa camerei 87.

— Bine, dar asta-i camera mea! – urlă căpitanul.

— Poate că cizma a fost pusă acolo mai târziu. Domnul căpitan s-a sculat devreme, or boy-ul a găsit-o abia adineauri.

— Cizma... este a mea!

Tăcură cu toţii.

— Înseamnă că nu-i pe lumea asta instanţă care să vă achite, domnule căpitan – strigă Vangold.

— Prostii! Cizmele au fost în faţa uşii, cineva mi le-a luat şi a băgat apoi cuţitul într-una din ele.

— Dacă-i pe-aşa, şi sacoul meu a fost lăsat în faţa uşii, cineva mi l-a luat şi a băgat dantela în buzunar. Daţi-mi drumul imediat sau arestaţi-l şi pe domnul căpitan!...

Situaţia devenea din ce în ce mai stânjenitoare.

— Dar vă rog, domnule Vangold. Nu sunteţi arestat, nu v-am luat decât un interogatoriu.

— O să vă reclam la ambasadă. Cer satisfacţie pentru prejudiciile suferite.

— Domnul inspector-şef Elder ar fi putut spune de la bun început ce s-a întâmplat.

— Domnul căpitan m-a rugat să raportez la terminarea interogatoriului. Ordinul e ordin.

— Domnule Vangold, suspendăm interogatoriul,

dar veţi rămâne în continuare la dispoziţia noastră.

— Vă reclam şi la Amiralitate! – strigă surescitat negustorul de cereale şi trânti uşa.

— Adineauri m-a oprit un boy – povesti Elder – şi mi-a spus că-n faţa camerei 87 a zărit o pereche de cizme. Când să le ducă la curăţat, ce să vezi, dintr-o cizmă a căzut asta.

Scoase din buzunar un stilet şi-l puse pe masă în faţa căpitanului. Avea mâner negru, scurt, părea un cuţit de vânătoare de pe vremuri. Mânerul încrustat cu pietre preţioase avea gravat un doi roman. Pumnalul era uimitor de uşor, iar pe lamă se zăreau câteva pete de rugină.

— Acesta este, fără dubii, pumnalul cu care a fost comisă crima – spuse căpitanul. Markheit ne-a trimis rezultatul autopsiei. Rana nu este adâncă, dar e largă... Pumnalul acesta are lama scurtă, dar largă sub plăsele.

— Dar de ce-o fi aşa de uşor? – întrebă unul dintre poliţişti, jucându-se cu pumnalul. Parcă ar fi o jucărie.

— Asta şi e – spuse căpitanul. Nu e o armă adevărată. E un gablonz sau o jucărie. Dacă ar fi întâlnit în cale un os, s-ar fi îndoit sau s-ar fi rupt. Mă întreb însă cine putea să-mi fure cizmele?

După mine, Vangold a procedat în chip genial, ascunzând pumnalul în cizma domnului căpitan – se amestecă în discuţie unul dintre poliţişti.

— Nu-i rea această ipoteză – încuviinţă Elder –, dar dacă stăm să ne gândim că aseară au fost furate şi hainele unui misionar, pentru a fi puse apoi la loc...

Poliţiştii se priviră stânjeniţi.

— Dumneavoastră ce anchetaţi, domnule inspector-şef? – întrebă căpitanul.

— Caut un delincvent ale cărui urme se pierd aici.

Mi-am dat cuvântul de onoare că nu voi divulga numele persoanelor implicate în acest caz.

— Cred că asta nu-i valabil şi pentru superiorii dumneavoastră.

— Cred că nu. Îl puteţi suna pe comisarul-şef Meulen, cu siguranţă că mă va dezlega de păstrarea unui secret de serviciu.

— Vă mulţumesc, dar credem că putem delimita totuşi aria de investigaţie a celor două anchete – răspunse cu răceală căpitanul.

Detectivul trimis după doamna Villiers se-ntoarse însoţit de consilierul Markheit.

— Domnule căpitan – raportă detectivul –, doamna Villiers a dispărut din hotel.

— Ce-ai zis?

— Am trecut prin toate camerele, domnul consilier Markheit a avut amabilitatea să mobilizeze întregul personal sanitar, am răscolit tot hotelul şi am ajuns la concluzia că doamna Villiers n-are cum să fie în hotel.

— Cine a văzut-o ultima oară? – îl întrebă căpitanul.

— Ospătarul care i-a dus micul dejun în grădină. Ceva mai târziu a zărit-o plimbându-se prin grădină, iar apoi stând de vorbă cu santinela din faţa porţii.

Căpitanul se uită nedumerit la Markheit.

— Poate răzbi cineva dincolo de cordonul de protecţie?

— Se... se poate întâmpla... Dar foarte greu... Dumneavoastră ce părere aveţi, domnule Elder? – se întoarse el către inspectorul ignorat de către toţi ceilalţi.

Elder îl privi lung pe căpitan.

— N-am nimic împotrivă – bâigui acesta încurcat – să-i răspundeţi domnului consilier, dacă într-o asemenea situaţie mai e loc pentru păreri...

— Cred că mai întâi ar trebui interogaţi chelnerul şi santinela cu care a stat de vorbă doamna Villiers.

Markheit pocni din degete.

— Ei, drace, aţi pus punctul pe i, nu-i aşa, domnule căpitan?

— Desigur; trebuie să luăm aceste două interogatorii. Asta şi intenţionam, Sedlintz să meargă după ospătar şi soldat. În orice caz, nu-mi pun mari speranţe în aceste interogatorii – se întoarse el spre Markheit.

De la chelner nu aflară nimic nou. Doamna Villiers servise micul dejun la ora nouă.

— Turista era cumva nervoasă, părea agitată?

Chelnerul ridică din umeri.

— Doamna era tot timpul cam agitată... Azi părea însă destul de liniştită... A citit ziarul, a scris o scrisoare...

— După dejun n-a mai revenit în hol?

— Nu. A stat de vorbă cu santinela, după care n-am mai văzut-o, că m-am dus la bucătărie.

— Mulţumesc. Poţi pleca.

Urmă interogarea soldatului din corpul de pază, care între timp fusese schimbat din post, devenind astfel şi el prizonier al carantinei de la Grand Hotel.

— Dumneata ai stat de vorbă azi cu o doamnă?

— Da. Am primit ordin să fim amabili cu turiştii aflaţi în carantină. Avem voie să discutăm cu ei chiar şi-n timpul gărzii, dacă vreunul din cei de peste gard intră-n vorbă cu noi.

— Ce-ai discutat cu această doamnă?

— M-a întrebat până la ce oră sunt de gardă... şi... dacă am voie să primesc cadouri... I-am spus că primirea cadourilor este interzisă, fiindcă prin ele s-ar putea răspândi molima...

— Ai mai văzut-o după aceea?

— Nu.

— Eşti liber.

— Stai! – strigă inspectorul-şef Elder. Se apropie de soldat. Uite, amice, cum stau lucrurile: dacă-mi dai pe loc scrisoarea, te alegi cu două zile de arest. Dacă nu, consider că ai vrut s-o scoţi ilegal din carantină. În acest caz, te aşteaptă curtea marţială.

— Dar... vă rog...

— Lasă gălăgia, că te fac bucăţi! – urlă Elder. Femeia aceea ţi-a promis o răsplată bună pentru trecerea ilegală a scrisorii peste cordonul de protecţie. Iar tu asta ai şi făcut. Ai comis cea mai mare...

— Nu-i adevărat. Azi a venit prima oară să mă roage, nici n-am apucat...

— Dacă vrei să scapi, dă-mi scrisoarea!

Soldatul, livid, scoase un plic din buzunarul vestonului.

— Ce ţi-a zis femeia? – urmă inspectorul.

— Mi-a zis că... îmi dă o sută de rupii... dacă-i expediez... scrisoarea asta... Eu unul n-am vrut... dar a-nceput să plângă... m-a implorat...

— Şterge-o! Rămâi în carantină. Vedem noi mai târziu ce-o să raportăm în legătură cu tine!

Soldatul ieşi spăşit...

— Am mers aproape la sigur – spuse Elder. De ce te-apuci de-o scrisoare, dacă timp de trei săptămâni tot n-o poţi expedia? Nu-ţi mai rămâne decât s-o treci, într-un fel sau altul, dincolo de cordon. Iar cel mai simplu este să te adresezi direct santinelei...

— Putem citi scrisoarea? întrebă căpitanul într-un târziu.

— Vă rog.

Scrisoarea era destinată lui Arthur Cecklin din Singapore.

— Cred că avem suficiente motive s-o cenzurăm... – spuse căpitanul ezitând, după care se grăbi s-o deschidă; avea următorul text:

„Aflaţi adevărul! Marjorie s-a întâlnit cu Doddy. Amândoi se află acum pe Lagonda Mică, la Grand Hotel! Carantina i-a prins în cursă. Şi Relli, italianca, ştie câte ceva. Îşi bat joc de dumneavoastră...”

Semnătura lipsea...

— Se-ncurcă iţele – spuse căpitanul, jucându-se cu pumnalul.

— Ce-ar fi de făcut, domnule Elder? – întrebă Markheit.

— Ar trebui să stăm de vorbă cu această doamnă Relli.

— E de la sine-nţeles – zise căpitanul. Sedlintz, cheam-o, te rog, pe sigñora Relli.

Italianca apăru într-o rochie frivolă, din mătase neagră, avea ochii strălucitori şi privirea limpede ca după un somn întremător. Prezenţa ei aduse în încăpere o undă discretă de parfum. Le zâmbi celor prezenţi şi-i salută jovial.

— Bună dimineaţa, domnilor! Ce v-a căşunat pe bietul Vangold?

— A, nimic, e din cale-afară de sensibil. Nu i-am cerut decât nişte lămuriri. Luaţi loc, sigñora.

— Mulţumesc.

Cu degetul arătător îşi învârtea uriaşul şirag de perle de la gât.

— Îl cunoaşteţi cumva pe un anume Arthur Cecklin?

Rămase îngândurată, bosumflându-se ca un copil.

— Cecklin?... E un nume destul de frecvent, dar nu-mi spune nimic. Are vreo legătură cu cazul bietului Ranke?

— La început aşa am crezut şi noi – răspunse căpitanul –, dar între timp lucrurile s-au complicat.

Se jucă nervos cu pumnalul.

— Ce-i ăsta? – se aplecă sigñora Relli, îmboldită de curiozitate.

— Un pumnal. O jucărie care a servit la asasinarea doctorului Ranke – spuse căpitanului întinzându-i-l.

Sigñora Relli căzu leşinată.

XVIII

...Aterizând în grădină, tânărul înfăşurat în cearşaf se furişă pe lângă zid. Abia-l mai ţineau picioarele de istovit ce era.

La un moment dat zări o fereastră deschisă, care avea geamul din sticlă mată. Nu putea fi vorba de-o cameră, ci doar de o baie. Îşi prinse cearşaful mai strâns şi se caţără pe pervaz. Linişte şi întuneric.

Intră. E limpede că nu stă nimeni aici, fiindcă în întuneric a atins o cadă. N-o să tropăie prea mult, fiindcă pe sub uşă se strecoară o rază de lumină. Bâjbâind i se pare că pipăie o cuvertură... Cade până la pământ... Numai bine... O fi acoperind vreo sofa pentru clienţii veniţi la saună. Să sperăm că n-or să dea buzna mâine cu noaptea-n cap. Se apleacă şi, dând cuvertura la o parte, se întinde sub canapea şi adoarme cât ai zice peşte.

Dimineaţa se trezi cu cadavrul doctorului Ranke disecat deasupra lui.

Era o dimineaţă însorită. Ceea ce în întuneric îi păruse o sofa era de fapt o masă de autopsie, acoperită cu un cearşaf mare. Dacă ar fi întins mâna, ar fi atins cadavrul. Brrr! Zău că-i o aventură nu tocmai plăcută.

— Ficat uşor mărit prezentând simptome de malarie recidivantă... nu scrie asta, colega – se auzi vocea lui Markheit. Pe peretele stâng al stomacului, o umflătură de mărimea unui bob de piper, sugerând un ulcer închis, aşa... Mai departe... Cât e ceasul? Că mi s-a făcut o foame... Astea-s fleacuri... Aşa. Acum scrie: rană provocată prin înjunghiere deasupra lobului pulmonar superior, în jurul rănii un hematom cu diametrul de patru centimetri, în urma contuziei la impactul cu plăselele... Uf, ce zăpuşeală... Aşa... Asta nu mai contează... Putem pleca. În timp ce dictează se aude foşnetul halatelor. Moartea a survenit, ca urmare a hemoragiei abundente provocate prin tăierea aortei. Gruber, coase-l la loc; procesul-verbal dactilografiat în două exemplare trimiteţi-mi-l la masă.

Şi pe când ceilalţi se spălară pe mâini şi ieşiră, Gruber se apucă să coasă. De sub cuvertură se zăriră pantofii celor care tocmai ieşeau.

Ei, drăcie!

Printre ei era şi un tenis alb, murdar, cu o pată cafenie!

Vasăzică ăsta adusese şi scrisoarea pe care Maud a ars-o. Iată-l ajuns în pragul uşii... Lua-l-ar naiba şi pe Gruber ăsta, că mult se mai moşmondeşte cu cadavrul! Tocmai când să afle cine umblă-n tenişi...

Degeaba...

Uşa s-a închis, au plecat toţi, iar nesimţitul ăsta de Gruber stă şi coase. Iar pe deasupra mai şi

fredonează un cântecel, obraznicul!

Uf, ce căldură... şi ce aer stătut. Ia să ne gândim un pic. Cine ar fi putut asista la autopsie? Ar fi consilierul medical Markheit, doctorii şi asistenţii care-l însoţesc. În principiu, doar personal sanitar. Deci pantoful alb cu pată cafenie aparţine unui medic.

Zăpuşeala devenea insuportabilă. Cât are de gând să mai coasă? Şi, pe deasupra, să mai şi fredoneze? Sinistră făptură!

În sfârşit! Uite-l că se spală. Şi fredonează întruna. Pentru el totul e o simplă joacă. Bine că s-a îndurat să plece, să poată ieşi la aer şi Felix cel hăituit. Mortul este acoperit cu cearşaful. Scârbos loc.

Cum naiba să iasă viu din sala de autopsie, dacă nu-i medic?... Privi în jur. Pe un cuier atârnau câteva halate albe.

Îmbrăcă în grabă un halat. Îi cădea până la glezne. Porni cu pas hotărât spre uşă şi ieşi!

Fie ce-o fi!

Un pocnet din călcâie. Santinela îi dă onorul. Grozav.

N-a observat nimic.

— Colegii încotro au luat-o? – îl întrebă pe soldat.

— Spre subsol, la sala de dezinfecţie.

— Mulţumesc.

Aici e coridorul de serviciu de la parter. Vestiare, cămări, microcentrala termică... Iuţi paşii.

Ajunse pe coridorul principal, aşternut cu covoare şi îşi continuă drumul. Încotro? Asta ar fi vrut să ştie şi el.

— Domnule doctor!

Un bărbat îndesat, voinic, strigase după el din uşa unei camere.

— Poftim!

— Sunt Johannes Bruns, credeam că la mine v-a trimis domnul consilier Markheit.

— Mda... Da... Din greşeală am trecut de camera dumneavoastră...

— Poftim, intraţi...

Întră fără să mai stea pe gânduri. Poate are norocul să dea peste nişte haine.

— Ce s-a întâmplat?

Zdrahonul cel lat în umeri, cu o mutră de boxer, era îmbrăcat la ultimul răcnet. Cu toate astea, îşi privea tare amărât oaspetele în halat alb.

— Domnul consilier Markheit mi-a spus că... mi-aţi putea fi de ajutor, domnule doctor... că sunteţi fiul celebrului profesor Raleigh...

— Exact. Mă numesc John Raleigh. Ce doriţi?

— Nu... vă numiţi Charles?

— Cum să nu! Mă numesc John Charles Raleigh. Bunicul meu era tot John. Prefer acest prenume... Şi ce vă supără?

— Păi, nu v-a spus domnul consilier Markhgit?

— Ba da... în linii mari... numai că... E de preferat ca pacientul să relateze singur ce-l supără... De când au apărut durerile?...

— Cui, mie?! Nu mă doare nimic...

— Voiam să zic catarul şi febra... de când vă supără... ce cald e aici...

Îşi şterse fruntea năduşită.

— N-am nici febră, nici catar... nu mai înţeleg nimic... – se minună bolnavul.

— Ei, n-ar fi fost de mirare să prezentaţi asemenea simptome; că la migrenă...

— N-am migrenă.

Ce-o fi având şi ăsta?!

— Nu m-a durut capul de când m-a făcut mama –

repetă pacientul.

— Mda... destul de grav... că la reumatism...

— N-am reumatism!

Cu ăsta s-a dus orice brumă de speranţă!

— De fapt, ce vă doare?

— Nimic.

— Da?... Vă putem ajuta noi în acest sens. Aţi mai luat vreodată hapuri?

— Nu – suspină Bruns. Pe obrajii căzuţi, supţi îi şiroiau broboane de sudoare, avea înfăţişarea unui om înspăimântat de moarte. Cred că... de-acum... doar Li Shing mă mai poate ajuta.

— Internistul acela... chinez?

— Nu... e vorba de boala mea... Li Shing! Markheit mi-a spus că v-aţi consultat deja în privinţa ei.

— A, da... sigur că ne-am... Dar mai bine mi-aţi spune singur... chestiunile astea e mai bine să le auzi din gura pacientului...

Ia te uită!... Pe măsuţă sunt tot felul de bucate, care de care mai gustoase. Un lucru rar întâlnit la pacienţii grav bolnavi şi un chin pentru domnul Felix, care de douăzeci şi patru de ore n-a băgat în gură o fărâmă de pâine uscată, ci doar a alergat, s-a ascuns, s-a îmbrăcat şi dezbrăcat, şi a chibiţat o autopsie. Şi ce fleică grozavă a ochit!

— Totul a început acum patru ani – suspină durul cu mutră de măcelar îmbrăcat la ultimul răcnet şi posesor al unor mâini cât lopata. Acum patru ani am fost pentru prima dată la Kuala Lumpur. Era o seară fierbinte, jilavă. De-acolo mi se trag...

— Frigurile?

— Nu... M-am îndrăgostit.

— Nici cu dragostea nu-i de glumit.

— Am cunoscut-o pe Li Shing şi ne-am îndrăgostit.

Şi eu am iubit-o pe ea. Dar ea era chinezoică, iar duhoarea şi forfota aia din Kuala Lumpur... Ce mai atâta vorbă, după două luni am pus capăt acestei aventuri. Într-o noapte, m-am îmbrăcat în mare taină şi mi-am luat tălpăşiţa. Am debarcat hăt la Shanghai. Şi aici a început coşmarul meu. Abia cobor de pe vapor, că după cinci minute mă trezesc cu un chinezoi bătrân, „Domnule – îmi zice el – aveţi un mesaj din partea lui Li Shing.” Şi mi-a înmânat o scrisoare. Pe care Li Shing i-o dictase vreunui bandit. Scria că-şi ia lumea-n cap şi se duce-n codru. Iar acolo o să mă blesteme zi şi noapte, până o fi să crăp. Iar în clipa aceea să-mi aduc aminte şi de Li Shing, care odată cu moartea îmi va trimite şi patru mimoze. La primirea celei de-a patra mimoze să fiu pregătit de moarte... Vă face să râdeţi? Şi eu am râs la început. Şi i-am dat un şut undeva chinezului. Deşi auzisem atâtea despre superstiţiile de aici, din Orient, văzusem oameni atinşi de blesteme topindu-se pe picioare de la o zi la alta, ofilindu-se fără să poată fi lecuiţi de vreun doctor. Acum trei luni am primit prima floare. Şi aş fi râs, dacă nu s-ar fi întâmplat la... Londra.

— Cum??!

— Cum spuneam. În baia locuinţei mele din Londra am găsit o mimoză şi nimeni nu ştia când şi cum ajunsese acolo. Curând aveam să mă îmbolnăvesc de gripă... De-atunci am început să cred în trăsnăile astea. Da... Materialismul meu a fost zdruncinat de această întâmplare. A început să-mi fie frică. Am avut coşmare... Am slăbit...

— Ce greutate aveaţi înainte de-a slăbi?

— Peste o sută de chile – răspunse Bruns oftând din rărunchi şi-şi aprinse o ţigară. De-atunci încerc să-

i dau de urmă lui Li Shing, dar şi-a luat zborul din Kuala Lumpur. Am cheltuit mii de lire ca s-o găsesc, am angajat cohorte de oameni ca să răscolească Asia în lung şi-n lat. Zadarnic. Iar acum două luni la Colombo, pe masa cu micul dejun, mă trezesc cu a doua mimoză...

— Iertaţi-mă, domnule – interveni bărbatul în halat alb –, ce ocupaţie aveţi?

Bondocul îşi roti privirea prin cameră.

— Sunt liber profesionist...

Urmă o tăcere apăsătoare. Era limpede că minte. Tânărul urmărit aruncă o privire pofticioasă către măsuţă încărcată cu bunătăţi.

— Iar ieri – continuă bondocul – s-a întâmplat nenorocirea.

— Încă o mimoză?

— Exact.

Îşi şterse fruntea de broboanele de sudoare care-i trădau spaima. Părea într-adevăr un om la ananghie. Pe chipul palid, în privirea tulbure i se vedea stigmatul morţii.

— Markheit mi-a spus că vă trimite la mine, domnule Raleigh, pentru că într-o împrejurare asemănătoare aţi obţinut rezultate bune cu un ofiţer de marină...

— Da, da... A fost un caz pe cinste.

— Identic cu-al meu?

— Nu. El primea narcise, dar tot aşa a slăbit.

— Eu, domnule, nu mai trag nicio nădejde... N-am poftă de mâncare, muşchii mi se fleşcăiesc, abia mai respir... iar lipsa poftei de mâncare e cea mai mare năpastă pe capul meu...

— De ne-nţeles – gâfâi Felix şi înghiţi în sec.

— Uitaţi cum stă mâncarea asta toată ziua sub

ochii mei. Am tot sperat să-mi vină pofta... zadarnic Mă mir cum de n-a păţit şi ofiţerul ăla aşa ceva?

Tânărul se înseninã.

— Păi, ăsta-i şpilul!

— Care?

— Sugestia! E singura metodă pe care o mai putem încerca. Vă veţi vindeca influenţat de-o voinţă mai puternică decât a dumneavoastră...

— Zău?!... N-o să vă pară rău că m-aţi ajutat!... Mă apucase disperarea când Markheit mi-a spus că mă veţi putea consulta doar dacă – şi aici tresări involuntar n-o să aibă loc azi autopsia. Pentru mine e foarte important. Că-mi simt apropiindu-se sfârşitul... sfârşitul...

Omul în halat alb, răsuflă uşurat. Foarte bine. Autopsia a avut loc azi, aşa că doctorul Raleigh n-o să mai apară.

— Atenţie, deci... Începem hipnoza. Faceţi întocmai ce fac şi eu, oricât de greu v-ar veni. Faceţi tot ce zic eu. Pe marinar l-am vindecat când mai avea de trăit doar un sfert de ceas şi suferea exact de această boală mintală... Ridicaţi-vă... aşa... Priviţi-mă-n ochi... Haideţi... Aşezaţi-vă... Aşa...

Se mutară la masă. Tânărul tăie o bucată de friptură şi, tremurând tot, îi spuse răguşit lui Bruns, care-l privea îngrozit:

— Taie! Aşa... Acum bagă-n gură. Se apucă să mestece lacom... Aşa... Mestecă!... Mestecă!... Încă o dată... Tăia şi înfuleca friptura, iar ochii îi luceau. Celălalt îi urma exemplul, căznindu-se cu o faţă plângăreaţă, de copil pedepsit. Mănâncă... Exemplul trebuie să fie molipsitor... Aşa a fost şi cu marinarul... mănâncă... mestecă! Mestecă! Priveşte-n ochii mei: mestecă... mănâncă... Muştar n-avem?

Bolnavul îl privea năucit. Datorită sugestiei doctorului, de pe masă dispăruse în câteva minute toată mâncarea...

Până la urmă lui Bruns îi veni inima la loc, văzându-l pe omul care înfuleca întruna ca un apucat... Aşa medic, mai da!

— Acum toarnă-ţi un strop de whisky...

— Nu-l suport...

— Gura! Fă ca mine! Aşa! Până la fund... Şi bău! Bău!

Bruns goli şi el paharul.

— Şi-acum? – întrebă el.

— Acum cânţi cu mine de zece ori *„It-s a long way to Tipperary”.*

...După un timp, misionarul cazat în camera de alături se porni să bată cu pumnii-n perete, doar-doar s-or potoli, iar apoi îi ameninţă că-i reclamă la direcţia hotelului, dar lor puţin le păsa. Ba măi mult, începură să danseze de se cutremurau ferestrele!

XIX

Venindu-şi în fire, sigñora Relli încercă să găsească, un motiv pentru care leşinase cu câteva clipe în urmă.

— Aşa păţesc mereu în anotimpul ploios. Încă de alaltăieri îmi pusesem în gând să mă mut undeva la munte.

— Şi, totuşi, zărind pumnalul... – observă căpitanul.

— Vă rog. Aveţi vreun motiv să mă bănuiţi?...

— Nici vorbă nu poate fi de-aşa ceva... Credeam că v-a amintit ceva...

— Mi-a oferit o privelişte sinistră, într-un anotimp şi

mai sinistru... Această carantină mă poate costa viaţa, dacă n-apuc să mă retrag din timp la munte.

Căpitanul se uită nedumerit la Elder. Acesta luă pumnalul de pe masă.

— O privelişte neînsemnată. Nu mi-aţi putea spune, sigñora, de ce-i aşa de uşor obiectul ăsta?

— De unde aţi vrea să ştiu? O fi o jucărie...

— Iar doiul acesta roman ce-o fi însemnând?

— Ştiu şi eu, să fie preţul?...

Elder încuviinţă din cap.

— Posibil... Deşi preţul este de obicei marcat cu cifre arabe. Înclin să cred că este un semn făcut într-un scop anume.

Văduva îşi trecu nervoasă degetele peste şiragul de perle...

— Nu ştiu – răspunse grăbită. Bănuiesc că pot pleca... Nu?

— V-aş ruga să-mi acordaţi, dacă se poate, încă un minut – surâse Elder.

— Dumneavoastră aveţi dreptul să mă interogaţi? Din câte ştiu, asta ţine de îndatoririle domnului căpitan.

Elder încuviinţă din cap.

— Aţi mers la ţintă, sigñora. Sper că domnul căpitan o să vă întrebe de unde cunoaşteţi conţinutul notelor de serviciu de la sediul poliţiei...

Femeia sări de pe scaun albă ca varul.

— Arestaţi-mă, dacă-ndrăzniţi, dar nu mă mai umiliţi cu sâcâiala dumneavoastră!...

— V-am cerut părerea într-un chip cât se poate de politicos şi nu înţelegem motivul enervării dumneavoastră.

Sigñora Relli se aşeză din nou pe scaun.

— Şi! N-aveţi decât să mă interogaţi, dar nu în

prezenţa acestui domn în civil...

— Inspectorul-şef Elder este unul dintre poliţiştii noştri cei mai buni şi ne dă o mână de ajutor la cererea mea... – răspunse căpitanul roşind, fiindcă îşi dădea seama că aceste cuvinte sunau a capitulare.

— Nu ştiu cu ce v-am supărat, sigñora – se-ntoarse Elder spre italiancă. Vă admir nespus de mult şi pentru nimic în lume nu v-aş implica în această afacere, nu doresc decât să-mi răspundeţi la câteva întrebări...

— *Va bene...* poftim... Nu ştiu nimic despre pumnal şi...

— Liniştiţi-vă – zâmbi Elder – n-a zis nimeni nimic despre pumnal... Mai bine, spuneţi-mi cum a răposat regretatul signor Relli?...

— Are vreo importanţă?

— E o chestiune de rutină, pentru completarea imaginii oferite de datele personale.

— Soţul meu a murit acum opt ani.

— Cum?

— Asta ţine tot de rutină?

— Nici vorbă. Vă-ntreb din pură curiozitate.

— Da? Arnoldo a murit acum opt ani.

— Şi unde este înmormântat?

— La Vincenza... Nu-mi spuneţi de ce vă interesează toate astea?

Căpitanul se uită şi el chiorâş la Elder.

— Chiar prezintă importanţă pentru noi, Elder?

— Dacă nu prezintă, atunci de ce se enervează sigñora Relli?

— Fiindcă mă ofensează amestecul altora în viaţa mea. Nu suport aşa ceva.

— Atunci nu vă mai pun asemenea întrebări – răspunse Elder amabil. Un singur lucru v-aş ruga să-

mi mai spuneţi: de ce este gravat acest doi pe pumnal?

Femeia sări ca arsă şi răspunse tremurând:

— V-am mai spus că nu ştiu... E... vreo jucărie... Pentru copii.

Elder se apropie de ea şi-o privi în ochi.

— Vă înşelaţi, sigñora Manzini! Aceasta este o jucărie pentru oameni mari.

Femeia înmărmuri. Ridică din umeri şi murmură înfrântă:

— *Si!* Văd că ştiţi totul... Recunosc, eu sunt Nedda Manzini...

Această mărturisire stârni uimirea celor prezenţi. Căpitanul îşi trecu mâna peste frunte.

— Acest nume mi-e cunoscut de undeva... L-am mai auzit...

— L-aţi auzit. Îl cunoştea o lume întreagă. Am fost cântăreaţă de operă. Acum optsprezece ani... Între timp am renunţat la scenă şi am plecat în Borneo, pe urmele unui misionar... Iar... când acesta a murit... Ochii i se înecară în lacrimi. Am hotărât să mă întorc între oameni... Dar n-am vrut s-ajung o artistă bătrână... Am preferat să rămân o văduvă tânără şi mi-am luat pseudonimul de Relli... Mi-e silă de compasiunea arătată gloriilor de altădată... Şi astfel am devenit sigñora Relli. Basta. Sper că v-am satisfăcut curiozitatea...

— Ah, nu despre asta era vorba. Doream să ştiu doar câţi artişti sunt cazaţi aici în clipa de faţă?

Markheit clătină din cap. Oare încotro bate apropoul?

— De ce vă interesează? – se-ntoarse femeia nervoasă către inspector.

— Fiindcă acest pumnal – răspunse Elder – este un

articol de recuzită scenică.

Tăcere...

— Şi ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Că trebuie să-i depistăm pe toţi artiştii din hotel care ar fi putut păstra ca amintire un obiect de recuzită – privi pumnalul – folosit în actul al doilea al unei opere.

— Dumneavoastră... pe mine mă bănuiţi?

— Nu. Dar găsind acest pumnal de recuzită, trebuie să aflu dacă în afara domnului Lindner mai avem şi alţi artişti prin preajmă...

— Lindner e un gentleman cumsecade, liniştit.

— Nu se-ndoieşte nimeni de asta. Îi vom solicita doar o depoziţie în legătură cu pumnalul. Domnul Sedlintz o să aibă amabilitatea să-l poftească până aici – dispuse Elder.

— Vă rog frumos... vă implor... mai mult ca sigur n-are nicio legătură cu pumnalul...

— Liniştiţi-vă, doamnă...

— Nu! Lindner e suferind de inimă, e bolnav de nervi şi-i fricos ca un iepure... îl omorâţi cu bună ştiinţă...

Femeia îşi frângea mâinile, cuprinsă de disperare. Poliţiştii erau năuciţi de evoluţia anchetei. Elder ăsta are puteri supranaturale! De unde naiba ştie atâtea, de-i lasă pe toţi ca la dentist?

— Doamnă, vă rugăm s-aveţi încredere în tactul nostru. Până-l audiem pe domnul Lindner, vă rugăm să-l însoţiţi pe detectivul Borgen în camera alăturată.

— Fie. Să ştiţi că mi-e milă şi ţin mult la copilul ăsta bătrân care-i un băiat tare cumsecade. Dar credeţi-mă: n-are nimic cu toată afacerea asta şi... şi... nu-l mai bănuiţi pe el... Aveţi grijă de el... vă rog – îi imploră aproape plângând. Trebuie să fiţi foarte atenţi

cu el.

Sigñora Relli trecu în camera alăturată, însoţită de Borgen.

— Spuneţi-mi, de unde ştiaţi toată povestea asta? – întrebă căpitanul.

— Nu uitaţi că mi-am început ancheta cu o jumătate de zi înaintea dumneavoastră. Pe italiancă mi s-a părut că o cunosc de undeva, de cum am zărit-o. Am trimis o telegramă la consulat, iar acolo povestea ei nu constituia un secret. Autorităţile îi cunosc povestea... Chiar aveţi de gând să-mi încredinţaţi conducerea anchetei, domnule căpitan?

— Hm... da. Mărturisesc că mi-am schimbat părerea despre dumneavoastră... Aveam impresia că norocul vi-i mai mare decât ştiinţa.

— Doar împreună au un rost.

Sedlintz îl introduse în birou pe cântăreţul corpolent cu faţă de copil. La ochi avea pungi care se îngroşaseră de-a lungul anilor, iar în jurul bărbiei timpul îi arcuise osânza într-o guşă uriaşă, care atârna ca o barbă... Gâfâia şi-şi rotea privirea obosită.

— Luaţi loc, domnule Lindner.

— Mulţumesc... – se aşează gâfâind. Căpitanul intenţiona să-i arate pumnalul, dar acesta dispăruse de pe masă... Unde naiba o fi?

— V-am chemat pentru nişte formalităţi neînsemnate – îi spuse Elder surâzător. Stabilim alibiul turiştilor din hotel. Dumneavoastră, de pildă, ţin minte că eraţi în hol în timp ce domnul căpitan citea instrucţunile legate de carantină.

— Exact.

— Dar la un moment dat aţi părăsit holul.

— Într-adevăr. Am urcat în cameră, fiindcă obosisem şi... nu mă interesa ce se întâmplă acolo...

— E ceva plicticos, într-adevăr. Nu v-aţi întâlnit cu nimeni pe coridor?

— Ba da! Dinspre camera mea l-am văzut apropiindu-se pe prinţul Sergius. Ne-am şi salutat.

— Cu altcineva nu v-aţi mai întâlnit?

— Pe scară m-am întâlnit cu o tânără doamnă care stă la acelaşi etaj. Am avut impresia că-l aşteaptă pe prinţ.

— Era domnişoara Maud Borckman... Apoi v-aţi retras în camera dumneavoastră?

— Nu. M-am trezit că mă strigă sigñora Relli.

— Dar sigñora era jos în hol!

— Fusese, între timp urcase însă cu liftul. Mi-o luase înainte, aşa că am găsit-o sus. M-a rugat să-i aduc poşeta, o uitase în hol cu bani cu tot.

— Şi i-aţi dus-o?

— N-am mai gjisit-o. Dispăruse în mod inexplicabil

— Vă mulţumesc – spuse Elder. Cu asta putem pune punct discuţiei noastre.

— Vă stau oricând la dispoziţie... cu plăcere... – spuse Lindner căznindu-se să se ridice.

— Ar mai fi o chestiune măruntă, legată de rugămintea domnului Wolfgang – îi spuse Elder, mereu surâzător. S-a găsit un fleac de gablonz şi nu se ştie al cui e.

Scoase pumnalul din buzunar. Chipul blazat al lui Lindner se înseninã.

— E al meu... O amintire la care ţin mult. Din actul al doilea al lui Freischütz. Rolul meu cel mai frumos.

— Cum o fi ajuns la gunoi?

— Cred că a căzut de pe biroul meu. Pentru că acolo-l ţineam...

— O să vă rog să vi-l ridicaţi de la direcţiune... E vorba tot de-o simplă formalitate. Noi nu înapoiem

obiectele găsite... Şi încă ceva... Nu v-a atras atenţia o pată maronie pe covor?

Uşa biroului alăturat se dădu de perete şi sigñora Relli năvăli înfierbântată.

— Destul!

Lindner rămase uluit.

— Doresc să fac o mărturisire.

— Sigñora... dar...

— Iar domnul Lindner să fie scos până atunci. Nu vă faceţi griji, nu-i nimic grav. Trebuie lămurită o mică neînţelegere...

— Nu ies nicăieri! Vreau să ştiu ce se-ntâmplă aici... Ce-nseamnă...

Elder îşi aprinse o ţigară.

— Luaţi loc, domnule Linder, la fel şi dumneavoastră, sigñora. *S'accomodi*...

Plăcut surprinsă de cuvintele ce-i fuseseră adresate în italiană, femeia se aşează pe un scaun.

— Cred că cel mai corect ar fi să lămurim totul pe loc. Nu suspectăm pe nimeni şi nu-i strică nici domnului Lindner să afle adevărul. Poftiţi, sigñora. Aveţi cuvântul.

Femeia părea acum cu mult mai calmă.

— Când domnul căpitan începuse să citească măsurile legate de carantină, l-am zărit pe Lindner pornind în sus pe scară. Avea umbletul cam şovăielnic. M-am gândit că-i ajungea cât băuse, mai ales după o zi plină de peripeţii. Am luat liftul ca să ajung în cameră înaintea lui. Dau să intru şi, ce văd, uşa camerei era deschisă. Înăuntru era un cadavru întins într-o băltoacă de sânge...

Lindner o ascultă nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Este vorba de răposatul doctor Ranke – spuse

Elder.

— *Si!* El era. Ştiam că toţi turiştii sunt adunaţi jos în hol...

— Aici aţi greşit.

— Pe moment am crezut că Lindner era singurul care urcase. Singurul fără alibi. Sunt puternică, ştiu să-mi stăpânesc emoţia. Doar am trăit atâta amar de vreme în Borneo, alături de un misionar. Vizavi am zărit o uşă întredeschisă, în uşă era proptită o mătură. Tocmai se făcuse curăţenie. Era camera lui Vangold, care avea alibi. L-am luat pe mort de subţiori. Am şi ceva vlagă de la natură. L-am târât în camera de vizavi. Am auzit voci pe scară. M-am apropiat de uşă. Cineva a deschis-o. Am rămas cu spatele lipit de perete, după uşă. Cel care o deschisese văzuse cadavrul şi a plecat trântind uşa. Am plecat şi eu. Pumnalul n-am îndrăznit să-l scot din rană. Atunci m-am întâlnit cu Lindner pe coridor. L-am trimis în hol... Mi-am zis că poate nu-i observase nimeni lipsa... iar eu m-am grăbit să ajung în cameră la mine...

— Între timp nu v-aţi întâlnit cu nimeni?

— Ba... Maud Borkmann tocmai se despărţea în capul scării de prinţul Sergius...

— Mi-era limpede – interveni Elder –, că Ranke nu fusese ucis unde a fost găsit... Podeaua abia era pătată de sânge, iar autopsia indicase clar că moartea fusese provocată de o hemoragie abundentă. Aşa că am căutat urmele sângerării.

Lindner se sculă de pe scaun.

— Domnilor, trebuie să vă mărturisesc ceva. Eu l-am ucis pe doctorul Ranke!

Văduva sări în sus, dar de data asta căpitanul o apostrofă energic.

— Stăpâniţi-vă, sigñora, sunteţi totuşi într-o anchetă!. Nu vorbeşte decât cel întrebat.

Iar cu asta îl reduse la tăcere şi pe Elder. Scurt. Pe linia de sosire. Prea îi scosese inspectorul-şef pe toţi din competiţie, iar asta în numai o jumătate de ceas. Ehe! Nici chiar aşa!

— Numele dumneavoastră? – începu căpitanul.

— Enrico Lindner.

Sub nasul lui Sedlintz se strânseseră un maldăr de procese verbale.

— Nu sunteţi italian?

— Tatăl meu a fost austriac. Eu m-am născut în Italia. La Torino, în 1886...

Bărbatul molatic, veşnic neliniştit, părea acum calm, glacial şi cerebral.

— Doriţi să vă recunoaşteţi vina? – îl întrebă căpitanul.

Da. Recunosc că eu sunt cel care l-am ucis pe doctorul Ranke în camera mea.

— Cum aţi comis crima?

— Doctorul Ranke mi-a bătut în uşă pretextând că-i poliţist şi că trebuie să cobor în hol. I-am deschis uşa. El a intrat şi s-a mirat că mă găseşte pe mine. Nu ştia că făcusem schimb de camere cu tânără doamnă care stătuse acolo înaintea mea.

Elder sări de pe scaun.

— Adică... În camera aceea... nu dumneavoastră aţi stat până atunci?

— Nu. Eu am stat la 72, iar portarul m-a rugat să fac schimb cu o doamnă...

— Nu ştiţi cine era doamna?

— Maud Borekman – răspunse Lindner.

— Doctorul m-a întrebat la ce număr s-a mutat doamna cu care făcusem schimbul. M-a enervat

aroganţa cu care mă zorea să-i răspund, aşa că am refuzat să discut cu el. Atunci m-a apucat de braţ şi s-a răstit la mine. L-am îmbrâncit, el m-a lovit şi-atunci l-am înjunghiat cu pumnalul meu de recuzită...

— Şi pe urmă de ce aţi coborât în hol?

— Fiindcă după aceea iar mi-a bătut cineva la uşă. De data asta unul dintre detectivi. Mi-a spus să cobor în hol, poliţia sosită la hotel urmează să ia măsuri. Mi-a fost frică să nu dea buzna în cameră. Am coborât cu el, dar apoi m-am reîntors îndată, să îndepărtez cadavrul din cameră. Sigñora Relli m-a trimis însă după poşetă. Când am urcat din nou, cadavrul nu mai era în cameră.

— Iar covorul? – întrebă Elder.

— Poftim? – se minună Lindner.

— Unde a dispărut covorul plin de sângele victimei? Ieri, cu permisiunea pe care v-o cer acum, am trecut prin camera dumneavoastră şi era singura de pe etaj din care lipsea covorul.

— Chiar că... acum, că ziceţi asta, şi mie mi se pare că e ceva necurat. Covorul acela a dispărut.

— Nu pricep ce importanţă are – interveni căpitanul arzând de nerăbdare.

— Cred că are, ba chiar foarte mare – îi răspunse Elder. Sângele victimei încă n-a apărut. Deşi, zic eu, pe acest covor trebuie să se fi scurs.

— Cum era să dispară, dacă ucigaşul nu ne poate spune nimic despre el? Cine ar fi avut interesul să-l facă dispărut? – se foi căpitanul.

Elder se lăsă pe spate fredonând încetişor.

— Ei? – îl trase de limbă enervat unul dintre poliţişti.

— În toată povestea asta covorul este cel mai important. Inspectorul se întoarse brusc către

Lindner. Povestiţi-mi exact cum aţi ajuns să-l înjunghiaţi pe doctor drept în burtă...

— Stătea în faţa mea şi i-am înfipt pumnalul drept în burtă... – se opri stupefiat. Răceala de pe chipurile celor din jur lăsa să se înţeleagă că ceva nu e-n ordine.

— Perfect – spuse Elder sculându-se de pe scaun. Acum lucrurile sunt clare. V-aţi dat de gol, domnule Lindner! Doctorul Ranke nu în burtă a fost înjunghiat, ci în gât.

Lindner îşi trecu nervos degetele prin părul rar.

— N-am auzit bine întrebarea... A, bineînţeles că l-am împuns în gât. Stătea în faţa mea şi, cum arma asta e destul de fragilă, am vrut să-i nimeresc un punct vulnerabil, aşa că am ales gâtul...

Se opri speriat, fiindcă signora Relli izbucnise în râs şi râdea cu gura până la urechi, uşurată, din toată inima...

XX

— Signor Elder... *Benissima!* Sunteţi diavol şi înger... – strigă văduva şi, până să se dezmeticească ceilalţi, se aplecă şi sărută mâna inspectorului.

— Signora...

— Linişte... – Şi se apropie de Lindner. Doamne! Copil nerod ce eşti! Să-ţi fie ruşine. M-ai băgat în sperieţi... Nu te-aş fi crezut în stare să minţi în halul ăsta! Să-ţi fie ruşine!

Bătrânul copilaş dolofan se nărui pe scaun.

— Eu l-am omorât... – bâigui el încurcat.

— Basta! Prostule! Doctorul Ranke a fost înjunghiat pe la spate, nu în burtă şi nici în gât.

— Elder, ce-nseamnă asta?

— Că lucrul cel mai important e covorul. Cine l-a luat şi unde l-a ascuns? Covorul acela era plin de sânge.

— Dar...

— În ceea ce-l priveşte pe domnul Lindner, înclin să cred că o parte din ce ne-a spus e adevărul gol-goluţ. Doctorul Ranke a căutat-o pe Maud Borckman, neştiind că ea se mutase din camera domnului Lindner. Domnul Lindner i-a spus că doamna cu pricina stă în altă parte şi...

— Şi? – insistă căpitanul.

— Vă rog, domnule Lindner, daţi-ne dumneavoastră răspunsul la această întrebare – zise Elder. Fiecare cuvânt pe care-l veţi spune e important.

Artistul redeveni făptura neputincioasă dinainte.

— Adineauri v-am minţit... Am crezut c-o bănuiţi pe sigñora... Mă gândeam... să iau asupra mea...

— Copil bătrân şi prostuţ ce eşti! – strigă văduva.

— Linişte, vă rog – interveni căpitanul. Prin urmare doriţi să vă revizuiţi declaraţia?

— Da.

— Ce s-a întâmplat între dumneavoastră şi doctorul Ranke?

— I-am spus că nu ştiu unde s-a mutat locatara dinainte. Apoi doctorul m-a rugat să-l las să dea un telefon la recepţie. Am fost de acord, l-am lăsat şi am coborât în hol. Pe urmă mi-am adus aminte că doctorul n-are cum să-mi încuie uşa şi toţi banii mei sunt în dulap. Întorcându-mă sus, m-am întâlnit cu sigñora Relli, care m-a trimis să-i aduc poşeta. Când am urcat din nou, în camera mea totul părea în ordine.

— Covorul era la locul lui?

Lindner căzu pe gânduri.

— Nu-mi amintesc... Zău nu-mi amintesc...

— Nu ştiu ce-i tot daţi înainte cu covorul ăla – se băgă căpitanul. În orice caz, în baza mărturisirii făcute, voi dispune...

— Scuzaţi-mă că mă amestec – îi luă Elder vorba din gură – dar aş dori ca persoanele audiate să se retragă puţin în încăperea alăturată, ca să vă spun ceva.

— În regulă, dar pe dumneavoastră, în temeiul celor declarate, mă văd, cu părere de rău nevoit să vă reţin pentru cercetări...

— Exact de asta mă temeam – se posomorî Elder.

— Domnule căpitan, vă rog... – îngăimă Lindner.

— Enrico, încetează! – i-o reteză sigñora Relli. Dreptatea este de partea noastră, iar eu am o încredere nebună în acest detectiv. Ăsta-i cu mult mai isteţ decât căpitanul şi n-o să lase poliţia să se umple de ruşine. *Pronto!* V-am mai spus. Faceţi cu mine ce vreţi.

Căpitanul se făcu galben ca ceara.

— Mă tem că vă-nşelaţi în privinţa inspectorului-şef, s-ar putea s-aveţi o decepţie. Sedlintz, Ulrik, conduceţi-i în camerele lor pe sigñora Relli şi pe domnul Lindner. Li se interzice să comunice unul cu celălalt, iar în faţa uşii postaţi-le câte o santinelă.

— Dar Vangold? – întrebă Elder. Rămâne în libertate? N-are nici el alibi, iar corpul delict ştiţi că...

— Aşa-i, asupra domnului Vangold planează bănuieli la fel de întemeiate, aşa că-l punem şi pe dumnealui în stare de arest preventiv...

— În aceeaşi situaţie sunt şi prinţul Sergius şi Maud Borckman – urmă Elder necruţător. Mai mulţi martori i-au văzut pe coridor la ora crimei şi, la rândul lor, n-

au alibi!

Căpitanul încremeni. Pricepu că i se întinsese o nouă cursă.

— Le vom lua şi lor un interogatoriu – răspunse ferm – iar la nevoie îi vom ţine şi pe ei în stare de arest preventiv. Legea ne îngăduie să reţinem pentru cercetări pe timp de douăzeci şi patru de ore orice persoană suspectă...

— ...Dacă prin asta se preîntâmpină dispariţia ei. De-aici însă nu poate ieşi neobservat niciun pisoi...

— Vă-nşelaţi! Doamna Villiers a dispărut fără urmă. Sedlintz, puteţi pleca.

— Bravo, detectivule! – apucă sigñora Relli să-i arunce lui Elder înainte de-a ieşi pe uşă.

— Domnule inspector-şef! – spuse căpitanul încruntându-se. În timpul anchetei pe care o desfăşuraţi aici, aţi intrat în posesia unor date pe care le-aţi trecut sub tăcere şi cu care v-aţi dat apoi în spectacol. Nu vă contest calităţile, dar modul în care aţi procedat constituie o abatere disciplinară.

— Dumneavoastră m-aţi rugat să nu mă amestec în cercetări care nu mă privesc. Iar dacă s-a întâmplat să intervin, a fost ca să salvez poliţia de un scandal de proporţii.

— Ce scandal?

— Până acum aţi reţinut trei persoane. Iar acum, în temeiul celor susţinute de dumneavoastră, trebuie să arestaţi încă doi suspecţi. În total cinci. Cinci persoane respectabile dintre care, în cel mai bun caz, doar una poate fi vinovată, prin urmare celelalte patru vor cere satisfacţie, vor provoca un scandal în presă... Şi pe bună dreptate.

— Care sunt celelalte două persoane suspecte?

— Prinţul Sergius şi Maud Borckman.

— O să le vină rândul la interogatoriu. Să-i aducă detectivul Ferguson.

Markheit, se sculă în picioare.

— N-aş vrea să mă amestec în treburile poliţiei, dar cred că Elder ne vrea binele. Ar fi păcat să provocăm aici un scandal câtă vreme nu avem nicio certitudine.

— Până ce nu aflăm unde a dispărut doamna Villiers, trebuie să arestăm toţi suspecţii. Regret, dar serviciul sanitar nu ne poate oferi suficiente garanţii – adăugă căpitanul, înţepându-l pe Markheit.

— Asta aşa e – oftă Elder. Deşi, după mine, doamna Villiers n-a părăsit hotelul.

— Asta de unde aţi mai scos-o?

— Fiindcă cineva care ar părăsi hotelul nu s-ar da peste cap să obţină trecerea peste cordon a unei scrisori, ci ar lua-o cu sine, bine mersi.

— De acord! Chiar azi vom percheziţiona toate încăperile, toate camerele, tot hotelul, până la ultimul cotlon

Fu chemat şi prinţul împreună cu Maud. Prinţul era în smoching, gata să coboare la masa de prânz. Îşi scoase tacticos mănuşile albe.

— Excelenţă, aţi fost văzut de sigñora Relli şi de domnul Lindner pe coridor, lângă locul crimei, la scurtă vreme după comiterea ei.

— Pe coridor... mda... Pornisem spre scară împreună cu domnişoara Borckman.

— N-aţi observat nimic suspect?

Răspunsul fu şovăielnic:

— Am auzit, un zgomot care venea dinspre camera 70, în care stă Vangold, dar ştiam că era la restaurant.

— Şi?

— Şi pentru o clipă am părăsit-o pe Maud în capul

scărilor, m-am întors să văd ce... Ezită.

— Şi aţi deschis uşa – spuse Elder.

— Aşa-i... – tăcu din nou.

— Ce-aţi văzut?

Spuse aproape în şoaptă;.

— Am văzut un bărbat cu părul cărunt... Înjunghiat.

— Asta confirmă spusele sigñorei Relli – dădu Elder din cap –, care susţine că cineva a deschis uşa după ce ea transportase cadavrul lui Ranke în camera 70.

Căpitanul bătu cu stiloul în masă.

— Continui eu interogatoriul.

— Pardon...

— Ce-aţi făcut după aceea?

Mâinile şi vocea prinţului începură să tremure.

— I-am spus domnişoarei Borckman că ar fi mai bine să se retragă în camera ei... iar eu să mă retrag în camera mea... ca să nu fim amestecaţi în povestea asta... Îmi daţi, vă rog, un pic de apă?

— Poftim... – Detectivul Ferguson îi oferi săritor un pahar cu apă.

— Mulţumesc...

— V-aţi mai întâlnit cu cineva între timp? – îl întrebă căpitanul.

— Cu domnul Lindner, care urca treptele.

— Pe urmă?

— Am aşteptat până ce domnişoara Borckman s-a retras în camera ei, apoi m-am întors şi eu în camera mea...

Maud privea palidă zbaterea neputincioasă a prinţului.

— Fiţi amabil şi poftiţi pentru o clipă în salonul alăturat – spuse căpitanul şi-i făcu semn lui Sedlintz, care tocmai intrase în cameră, să-l însoţească pe Sergius.

Din uşă, bătrânul întoarse capul şi o privi pe fată cu îngrijorare.

— Mergeţi liniştit – îi spuse fata.

Prinţul ieşi cu bărbia în piept.

— Vă numiţi Maud Borckman?

— Da.

— Sunteţi liber-profesionistă?

— Nu. Sunt asistenta profesorului Decker.

Markheit se ridică în picioare, consternat.

— Ce-aţi zis?

— Ce vă miră aşa?

— Dar... bine... dumneavoastră nu ştiţi că muribundul atins de ciumă e profesorul Decker?! Apă... ba... coniac... repede... întindeţi-o aici, pe sofa.

De parcă şi-ar fi dat duhul, Maud căzuse ca trăsnită la auzul spuselor lui Markheit.

XXI

Căpitanul se scărpină în cap cu nedumerire hazlie.

— Dracu' mai pricepe ceva...

— Vă simţiţi mai bine? – o întrebă Markheit pe fată.

— D... da...

Se ridică în coate, apoi izbuti să se scoale în picioare.

— Cum... cum se simte profesorul?

— Are ciumă bubonică... Nu prea sunt speranţe. A căzut într-o inconştienţă ireversibilă, are febră. Şi prezintă simptome tipice de septicemie. Are toate glandele inflamate... Într-un cuvânt... ştiinţa îşi arată neputinţa... Nu putem face nimic, medicul îl unge cu ulei de Palmira... asta-i mai astâmpără durerea şi mâncărimile.

— Nu mai sunt speranţe să scape?...

— Păi... ştiţi cum e cu ciuma bubonică... În orice caz, păcat de un om aşa de valoros...

— Cum se face, domnişoară – o întrebă căpitanul –, că şeful dumneavoastră nu v-a anunţat sosirea? Existau neînţelegeri între dumneavoastră?

— Nu. Profesorul ţine la mine foarte mult şi...

Se poticni.

— Pot să vă ajut? – interveni Markheit. Am stat de vorbă câteva clipe cu bolnavul. Venise aici incognito. Voia să dea de urma unui colaborator apropiat care o luase pe căi greşite şi nu voia să amestece poliţia în toată afacerea asta... – O privi pe Maud cu subînţeles.

— Nu ştiţi nimic despre toate astea? – o întrebă căpitanul.

— Nu. În niciun caz nu poate fi vorba despre mine.

— Ce ştiţi despre crima de la camera 70?

— Multe!

— S-auzim.

Maud răspunse calm:

— Eu l-am ucis pe doctorul Ranke.

XXII

După o clipă de tăcere, căpitanul dădu cu pumnul în masă de sări în sus toate lucrurile din jur.

— Mama ei de viaţă!

— Nu-nţeleg... – se miră fata. Doresc să-mi recunosc vinovăţia. În ziua dinaintea crimei, seara la orele unsprezece, doctorul Ranke, proaspăt sosit să consulte bolnavul, mi-a trimis o scrisoare. Diagnosticul bolnavului l-a pus abia a doua zi. Iată scrisoarea.

Le-o înmână. Căpitanul o citi cu glas tare. Iată ce scria:

Odiosul ucigaş Borckman şi fiică-sa doar din partea mea se pot aştepta la îndurare. Veniţi noaptea la ora trei în hol şi aduceţi cu voi şi însemnările. Dr. R.

— Despre ce însemnări este vorba?

— Nu ştiu.

— Cine este „Ucigaşul Borckman”?

— Tatăl meu.

— Unde se află acum?

— Nu ştiu. Când au fost descoperite crimele lui odioase, a dispărut fără urmă din Moscova. Atunci am plecat şi eu, cu mama şi ne-am stabilit în Batavia. Iar prinţul Sergius, cu generozitatea lui binecunoscută, ne-a luat sub oblăduirea sa.

— Ce voia Ranke de la dumneavoastră?

— Să mă şantajeze. M-am dus la întâlnirea fixată. Mi-a spus că dacă nu-l storc pe prinţ de zece mii de guldeni, o să-mi dea în vileag originea, să afle toată lumea că sunt fiica unui ucigaş notoriu.

— Şi?

— Mi-a fixat termen a doua zi.

— Şi ce s-a întâmplat pe coridor a doua zi, când dumneavoastră şi prinţul aţi fost zăriţi împreună în jurul orei la care a fost comisă crima?

— Prinţul a intrat să-şi ia mănuşile albe, fără de care nu merge la masă. Între timp, din camera domnului Lindner a apărut doctorul Ranke şi mi-a cerut banii. Am intrat după el, am zărit pumnalul pe masă, i l-am înfipt în spinare şi m-am grăbit să-l întâmpin pe prinţ. Acesta s-a mirat că-l aştept tocmai în faţa uşii, dar n-a zis nimic. Am trecut încă o dată

prin dreptul camerelor numerotate de la 70 în sus şi, ajunşi în capul scărilor, prinţul mi-a spus că se întoarce o clipă, după care s-a întors şi m-a rugat să rămân mai bine în camera mea.

— În temeiul acestor mărturisiri, vă arestez.

— Aveţi toate motivele. Aş dori să mi se permită să-l îngrijesc pe profesorul Decker. La urma urmei mi-e totuna unde-mi ispăşesc pedeapsa...

— Nu vă pot îngădui aşa ceva...

Intră Ferguson cuprins de agitaţie.

— Domnule căpitan, permiteţi să raportez Prinţul a declarat că doreşte să-şi recunoască fapta... el este cel care l-a omorât pe doctorul Ranke...

Pentru o clipă căpitanul simţi că înnebuneşte.

XXIII

— Ba nu-i adevărat – se împotrivi Maud. Prinţul crede că mă poate salva sacrificându-se pe sine.

Între timp intră şi prinţul.

— Lasă, Maud... – spuse el încet. Eu l-am ucis pe doctorul Ranke înainte de a te fi invitat la masă. L-am surprins în camera lui Lindner, care avea uşa întredeschisă. L-am auzit cerându-i centralistei legătura cu camera 72. M-am înfuriat. Am dat buzna peste el şi i-am smuls receptorul din mână. M-a luat în râs. Mi-a întors spatele, spunându-mi că se duce la dumneata. Am văzut pumnalul... l-am apucat... şi...

— Nu-i adevărat! – strigă Maud.

— Nu-ncerca să mă acoperi. Eu sunt făptaşul. Pe mine să mă arestaţi.

Elder rămase impasibil. În răstimpuri nota câte ceva într-un carneţel. De câteva ori căpitanul îi

căutase privirea. Îşi schimbase radical sentimentele pe care i le purta.

Până la urmă îi făcu semn lui Sedlintz, după care le spuse celor doi suspecţi:

— Am luat la cunoştinţă declaraţiile dumneavoastră. Vă rog să vă retrageţi fiecare în camera dumneavoastră şi să n-o părăsiţi până la noi ordine.

După ce Sedlintz ieşi cu prinţul, şi cu Maud, căpitanul se-ntoarse către Elder.

— Blestemată afacere. De când sunt n-am pomenit aşa ceva. O crimă şi trei făptaşi.

— Patru făptaşi. Fiindcă dantela mânjită de sânge era în buzunarul lui Vangold.

Căpitanul îşi privi unghiile.

— Hm... Observ că v-aţi notat ceva.

— Da... Mi-am notat aspectele mai importante ale cazului.

— Serios? Şi după părerea dumneavoastră cine este făptaşul?

— Cel care a ascuns covorul.

— Dar de ce?

— Deoarece acela a părăsit ultimul camera, prin urmare fusese ascuns, se aflase deja în cameră la sosirea primului dintre cei bănuiţi şi a profitat de scoaterea cadavrului ca să ia covorul cu sine.

— Iar acest om nu poate fi prinţul sau Lindner, domnişoara Borckman sau sigñora Relli?

— Nu. Fiecare dintre ei s-a întâlnit cu celălalt după comiterea crimei şi niciunul dintre ei nu avea covorul asupra sa.

— Mie italianca mi se pare suspectă!

— Suspecţi sunt toţi în egală măsură – răspunse Elder. Fiecăruia îi lipseşte alibiul care să-i acopere

cele câteva minute în timpul cărora s-a comis crima.

Markheit se sculă în picioare.

— Mă duc să iau prânzul. Aş dori să ştiu însă ce imagine v-aţi format în legătură cu această poveste, domnule Elder?

— Pe moment ne aflăm în impas. Cred că cel mai bine ar fi să lăsăm suspecţii să se mişte liber prin hotel, să le urmărim discret mişcările.

— Dar până nu aflăm unde este doamna Villiers, mă văd silit să-mi menţin punctul de vedere – i-o reteză căpitanul.

— Faceţi-mi o singură favoare, domnule căpitan, haideţi să căutăm covorul.

— Cum?

— Vom percheziţiona toate camerele, – fără excepţie. Este vorba de un covor de 2x3 metri. Nu poate fi ascuns decât într-un dulap ori sub pat. Covorul ne va conduce la criminal.

— În ordine. Vom scotoci fiecare cameră.

— O să ne alegem cu nişte învăţăminte chiar făcând abstracţie de covor – mai zise Elder şi se apucară de treabă.

XXIV

Trezindu-se din somn, tânărul nu se miră de faptul că dormise într-o cadă şi nici de faptul că pe cap are o cască colonială, – iar în rest e gol-puşcă. De la o vreme nimic nu-i mai părea nefiresc, însă rămase surprins văzând apa care curgea şuvoi din robinet şi care se revărsase de mult din cadă, inundând baia.

Unde o fi?

Treptat gândurile i se limpeziră... Li Shing...

Bruns... doctorul Raleigh şi mimozele...

Închise robinetul. Din cameră se auzea un sforăit gros. Hai că nu-i a bună... Să n-o sfeclească... Constată cu amărăciune că halatul alb zăcea, împreună cu câteva bucăţi de friptură, pe fundul căzii. În cameră Bruns dormea dus, cu capul rezemat de un fotoliu răsturnat între sofa şi masă. Afară se însera...

Se repezi la dulapul cu haine. Acţiona fără mustrări de conştiinţă. Era o fiară hăituită. Dacă va fi prins o să-şi zboare creierii. Lăsând totul la o parte, – ancheta ar dobândi o probă zdrobitoare.

Scoase la nimereală nişte haine. Căută ceva mai ieftin şi mai uzat. În cele din urmă atenţia i se opri asupra unui costum de vară ca un sac.

Necazurile abia acum începură. Bondocul era cu jumătate de metru mai scund. Mânecile îi veneau până la coate, iar pantalonii până la genunchi... Căută cu înfrigurare... Dacă se trezeşte nebunul, s-a zis cu el. Ce caută un medic despuiat în camera lui?

Trase sertarele scrinului. Maldăre de scrisori, într-unul din sertarele uriaşe ale comodei, un covor. Are 2x3 metri şi fireşte, e ruginiu. Nu-i bun... Trase un alt sertar şi sări înapoi înspăimântat...

Douăzeci de pistoale de diferite calibre şi o grenadă. Asta ce mai e? A, un revolver antic şi de demult, un buldog demodat, cu butoi. Şi grămezi de muniţie. E-e! Drăguţ pacient, nimic de zis. Trase încă un sertar.

Şi mai ciudat.

Un pistol automat. E cu putinţă? Într-una din camerele Grand Hotelului? Covoare şi pistoale. Şi în treacăt fie spus, o mască de gaze.

Haine, în schimb, ioc. Groaznic! La ce i-or trebui atâtea arme? E de neînţeles. Se-ntoarse în baie şi

deschise ferestruica.

De undeva de vizavi răzbăteau crâmpeie de conversaţie. O voce răstită:

— Nu-i vina mea că-s aici. Nu mă poate obliga nimeni să muncesc.

— Vă-nşelaţi, domnule Hacker. Dumneavoastră sunteţi dator să lucraţi pentru noi pe timpul carantinei – răspunse celălalt cu asprime. Era Wolfgang.

— În regulă. Dar atunci n-are decât să muncească şi domnul guvernator Shilling. Nu ca să muncesc m-am învârtit ieri prin faţa Grand Hotelului!

— Aha! Atunci aflaţi că n-avem destul personal pentru deservirea întregii clientele, iar statul ne-a împuternicit să recrutăm personal auxiliar din rândul persoanelor întreţinute aici pe seama vistieriei.

— Nu muncesc – răspunse Hacker.

— Are dreptate – spuse bătrânul vânzător de ziare. Ne aflăm aici sub observaţie medicală...

— Dumneata ţine-ţi gura – îl apostrofă Wolfgang. Cât despre întreţinerea dumneavoastră, ea se va schimba radical, în cazul în care nu acceptaţi să lucraţi. Băgaţi la cap ce vă spun!

— Atunci, o să vă dau în judecată! – se răţoi Hacker. Şi aşa stăm doi în cameră, ceea ce este nepermis pe timp de molimă!

— Şi dacă... v-aş oferi un salariu?

— Pe mine nu mă mituiţi cu una cu două.

— Aşa, deci. Atunci, aflaţi că cine nu munceşte nu mănâncă.

— O să găsesc eu ceva de mâncare! Vă-nşelaţi dacă aveţi impresia că voi fi condamnat pentru furt. Voi acţiona constrâns de împrejurări. Îl am martor pe domnul vânzător de ziare. Şi pe doamna Lidia, pe care aţi condamnat-o la muncă silnică.

— Iată un exemplu pe care l-aţi putea urma! Numai din bacşişuri scoate doi-trei guldeni pe zi.

— Eu nu vreau să câştig, ci să mă odihnesc.

— Frumos – zise Wolfgang. Dacă nu vă luaţi imediat din cuier livreaua şi nu vă prezentaţi de îndată la Martin, chelnerul de roomservice, o să primiţi de-acum încolo doar supă chioară şi pâine...

— Excelent, tot voiam eu să mai slăbesc!

Hacker nici că-l lua în seamă pe director. Frunzări marfa bătrânului vânzător de ziare. Avea reviste, magazine, ziare la discreţie.

— Cât despre distracţie, veţi putea citi doar la lumina zilei, fiindcă vă tai curentul.

— N-aveţi dreptul – se stropşi Hacker.

— Aşa-i! N-are dreptul – se băgă vânzătorul de ziare, de parcă s-ar fi născut jurisconsult.

Dar Wolfgang ieşise.

— Câtă impertinenţă! Vrea să ia şi pielea de pe noi, acum că am ajuns la strâmtoare – bombăni Hacker.

— Lidia l-a stricat. Femeia aia părea o alcoolică de nădejde şi, când-colo, s-a angajat cameristă.

Pac! În cămăruţă se stinse lumina. Prima ameninţare a lui Wolfgang se împlinise. Hacker înjură.

— Mama lui... E abia şapte şi mai devreme de zece nu pot închide ochii. Porcu’ crede că aşa ne poate sili să-i facem jocul.

— Ne putem distra oricum – spuse bătrânul şi începu să învârtă flaşneta. Asta se poate face şi pe-ntuneric...

— De-aş putea dormi toată ziua ca putoarea asta – arătă Hacker spre colţul în care sforăia băştinaşul vânzător de artizanat. Pe ăsta nu-l pune la treabă...

— Pentru că-i negru – spuse bătrânul învârtind din flaşnetă. Prin părţile astea n-au căutare decât ca

hamali...

O vreme se auzi doar flaşneta.

— Ia ascultă... Vizavi de noi stă bondocul ăla care la ora asta de obicei coboară la restaurant... cred că s-ar putea aduce din camera lui niscai pileală şi ţigări... Să ne simţim şi noi bine.

— Nu-i rea ideea. Dacă găseşti ceva bani. Nu-i lăsa nici pe ăia acolo.

Nu se auzi decât flaşneta. Hacker ieşi pe fereastră. Intră pe fereastră în camera de vizavi.

Pleosc! Ce dra... Ce se-ntâmplă? Baia e inundată. Făcu câţiva paşi prin lăcăraie, apoi aprinse lumina.

Rămase ca trăsnit, încremenit de groază. În faţa lui văzu un bărbat gol-puşcă, cu o mască de gaze pe faţă şi cu un pistol automat în mână. Hacker îl privi năuc. Limba îi înţepeni în gură. Acum pistolul îşi ia elan, Hacker îşi vine şi el, în sfârşit, în fire, dă să-ntindă o mână, dar pumnul omului cu masca îl pocneşte în bărbie şi şomerul se rostogoleşte făcut knock-out în cadă. Apa se împroaşcă cu un zgomot asurzitor...

Între timp bătrânul învârte întruna flaşneta. Trec zece minute, după care se aude un zdrăngănit asurzitor în fereastră. O umbră se furişează înăuntru.

Aha! Se-ntoarce Hacker, şomerul cu principii – îşi zice el, deşi în întuneric se iveşte un domn purtând o... mască de gaze.

— Ce-ai adus? – întreabă bătrânul umbra care acum îşi face de lucru lângă cuier.

— Psst – zice aceasta.

„Ceva nu e-n regulă” – îşi zice vânzătorul de ziare şi-şi vede de flaşnetă cu gesturi mecanice, tăcând chitic. O să afle curând de ce n-are voie să vorbească... Între timp, celălalt parcă s-ar îmbrăca... Se aude un pantof rostogolit...

Peste cinci minute uşa se deschide scârţâind. Umbra o zbugheşte pe coridor! N-o fi făcut vreo porcărie? Unde a plecat? Bătrânul continuă să învârtă îngrijorat flaşneta.

Peste alte zece minute la Martin se prezintă un tânăr. Felix.

— Directorul m-a trimis aici.

— Dumneata eşti hamalul din port?

— Da.

— Ce-i cu ţinuta asta?!

Felix îşi privi hainele. Purta o livrea de valet cu fireturi aurite. Asta ar mai fi mers. Dar era asortată cu o pereche de nădragi zdrenţuiţi ca vai de ei. Erau din garderoba băştinaşului vânzător de artizanat. Ce să facă? Fusese nevoit să se îmbrace în întuneric.

— Şi ce-i cu pantofii ăştia?

Îşi coborî privirea spre picioare. Cum?...

O clipă simţi că-i fuge pământul de sub picioare!

...Era încălţat cu o pereche de tenişi albi, iar unul dintre ei avea în vârf o pată cafenie.

XXV

— Ştiţi... Domnul director ne-a tăiat curentul şi m-am îmbrăcat pe întuneric... – izbuti să îngaime într-un târziu.

— Mda, bine... du-te la numărul 90, în camera de serviciu. Aşteaptă să-ţi trimit nişte pantaloni. Ai acolo tabloul de comandă. Dacă te cheamă vreun client, se aprinde un beculeţ sub care scrie numărul camerei. Comenzile le dai pe interior restaurantului. Dacă ai ceva nelămuriri, sună-mă la etajul cinci, acolo servesc eu.

Intră în camera care-i fusese desemnată. Se aşeză tacticos, îşi aprinse o ţigară. Avusese prezenţa de spirit de-a lua cu sine câteva ţigări care să se potrivească cu masca de gaze, înainte de a escalada ferestruica de la baie. Aveau capătul aurit, cu numele lui Bruns imprimat pe ele. Aha! Procedează ca unul cu dare de mână, fumează tutun de comandă.

Se aprinse un beculeţ. La numărul 60. Porni. Îi deschise uşa un tânăr cu trăsături frumoase.

— Spune-mi, te rog... unde se spală rufele? Mi-e şi jenă în ce hal mi-au ajuns cămăşile.

— Scuzaţi-mă, eu sunt proaspăt angajat. Dar cred că-n hotel avem o spălătorie.

— Trimiteţi-mi, vă rog, spălătorească. Mă numesc Erich Kramartz.

— Da, domnule.

Telefonă la restaurant, unde chelnerul-şef îi refuză comanda de la camera 60.

— Bucătăria nu are treabă cu spălătoria.

— Atunci trimiteţi-mi o bucătăreasă. Ce-mi pasa mie?

— O să anunţ recepţionerul.

— Dinspre partea mea, n-ai decât... – răspunse noul angajat punând receptorul în furcă.

Ar fi vrut s-o vadă pe Maud. Ajungând după atâtea peripeţii la o situaţie cât de cât stabilă, gândul i se îndreptă spre ea. Nu-i a bună povestea asta... Misterul pantofului ar descurca multe iţe. Pantofii ăştia au adus scrisoarea nu încape nicio îndoială. Forma petei cafenii e grăitoare. Ai cui or fi pantofii ăştia? Hacker şi vânzătorul de ziare erau încălţaţi, prin urmare nu pot fi decât ai băştinaşului. Vasăzică vânzătorul de ilustrate malayezian era cel care adusese scrisoarea. Trimis de cineva, iar la autopsie

pesemne a cărat instrumentarul sau aşa ceva. Şi acolo-i nevoie de servitori, nu numai de medici. Atunci nu se gândise la această posibilitate.

Porni pe coridor spre cotul de unde începeau camerele de la 70 în sus...

Se trase grăbit înapoi...

Îl zărise pe băştinaş apropiindu-se tiptil. Purta hainele lui dintotdeauna, dar în loc de pantaloni avea o pijama albastră cu carouri roşii, iar picioarele îi erau desculţe. Se strecura spre camera lui Maud ca o târâtoare! Se aplecă. Strecură un plic pe sub uşă. Scrisoarea ieşea pe jumătate de sub uşă, dar imediat fu trasă înăuntru. O luase fata!

Acum o să meargă şi Felix la ea!

În clipa aceea, pe etaj se stinse lumina. De undeva se auzi vocea ofiţerului de serviciu:

— Ei, ce se-ntâmplă? E un scurt-circuit?

Felix intui că întunericul care se lăsase brusc trebuie să aibă o legătură cu solia.

Se apropie în grabă de camera fetei şi bătu discret la uşă. Uşa se crăpă. Când să intre, se trezi împins de Maud. Aceasta îi înmână ceva şi-i şopti:

— Ia-l de-aici, pentru Dumnezeu... Ia-l. Şi fii blestemat, diavole...

Apucă instinctiv pachetul. Era de mărimea unui caiet. Auzi paşi aprcrpiindu-se... Ceva mai departe se auziră nişte uşi trântite... Zgomotele se înteţeau. Se lovi de cineva şi o mână vânjoasă îi apucă braţul...

— Cine eşti?!...

— Liftierul... Ce doriţi?

Umbra se apropie de uşa lui Maud. Fără să-şi dea nici el seama de ce, Felix îl îmbrânci pe necunoscut, care fu cât pe-aci să se întindă cât era de lung. Apoi o luă din loc, deoarece se apropiau voci... Tropăit de

cizme...

Se furişă în camera de serviciu şi aprinse un chibrit.

Văzu că are în mână un caieţel cu coperţi albastre pe care scria;

OBŢINEREA ŞI UTILIZAREA
OXIDULUI BANANIC
Autor: Prof. Univ. Richard Decker

Între timp se reaprinse lumina. Poliţistul bătu la toate uşile de pe coridor. Nicăieri nu se-ntâmplase nimic.

Treptat zgomotele se stinseră, oamenii se duseră la culcare. Tânărul fu vizitat de Martin.

— Ei? Ce s-a mai întâmplat pe aici?

— S-a stins lumina.

— Asta ştiam. În rest, nimic deosebit?

— Nimic. Am primit o singură comandă, cred că până acum a şi onorat-o restaurantul.

— Atunci poţi să te culci îmbrăcat. Pregăteşte-ţi soneria pentru comenzile de peste noapte. Hai că mă duc şi eu la culcare. Noapte bună.

După plecarea lui Martin, Felix deschise caietul:

FORMULA CHIMICĂ A OXIDULUI BANANIC

Acesta era titlul primului capitol. Hm... Caieţelul ăsta joacă un rol de invidiat în toată afacerea asta. Soarta se ţine de şotii. Pesemne că băştinaşul transmisese un mesaj care spunea că cineva o să bată la uşă pentru manuscris. Când colo, la uşă bătuse el. Fata îi dăduse caietul şi-l blestemase. Persoana căreia îi era destinat caietul se ciocnise de el în întuneric, bănuise că ceva nu e-n ordine, dar

apropierea poliţistului şi a chelnerului de la room-service îl silise să spele putina.

Lumina se stinse din nou.

Asta ce să mai însemne? Cineva se strecurase în cameră în vârful picioarelor. Felix n-apucase să-l vadă stingând lumina. Cu toate astea îşi băgă liniştit caieţelul în buzunar. Bănuia despre ce poate fi vorba.

— Cu cine am onoarea? – întrebă.

Intrusul îi răspunse în şoaptă:

— Daţi-mi caietul pe care-l ţineţi în mână...

— Vă previn că nu sunt un tip slab de înger. Cu cine am onoarea?

— Sunt Peter Borckman.

I se tăie respiraţia. Borckman... Pe Maud tot aşa o cheamă.

— Ei? – îl chestionă vocea şoptită cu o răceală ameninţătoare –, ce facem?

— E chiar aşa de urgent? N-am putea discuta un pic?

— Ce vreţi?

— Sunteţi cumva rudă cu Maud?

— Sunt tatăl ei.

E dată naibii povestea asta.

— Cred că vă daţi seama – spuse tânărul prefăcut – în ce lumină o puneţi pe fiica dumneavoastră, dacă o lăsaţi să înstrăineze însemnările secrete ale şefului ei.

— N-o să păţească nimic. O să-şi piardă urma. Pentru spionaj economic nu va fi extrădată. Aşa că nu vă faceţi griji pentru ea. Cine sunteţi?

— Lacheul casei. Dar uite că pun la suflet şi necazurile clienţilor noştri.

Ceva luci în întuneric.

— Am un revolver cu cartuşul pe ţeavă – spuse Borckman. Dacă nu-mi dai caietul pe loc, te împuşc şi

tot ţi-l iau.

Să i-l dea? Poate că tatăl fetei e o otreapă şi vrea s-o nenorocească... Ar trebui împiedicat cumva.

— Poftim, iată-l – îi spuse.

Celălalt nu văzu în întuneric încotro trebuie s-o pornească după caiet, făcu un pas cu revolverul în mână. În clipa aceea tânărul răsturnă cu piciorul măsuţa dintre ei şi se aruncă într-o parte. Borckman, luat prin surprindere, se trase îndărăt, dar se trezi placat şi se-ntinse cât era de lung...

Nu trase niciun foc, tot n-avea ce ochi. Se sculă, încasă un croşeu în falcă, ripostă şi el, dar lovi în aer. Auzi în spatele lui uşa închizându-se şi cheia răsucită în broască. Borckman rămase încuiat în beznă.

Fereastra camerei dădea spre acoperişul de sticlă al restaurantului. Misterioasa făptură înnodă un cearşaf şi o cuvertură şi îşi dădu drumul pe fereastră.

XXVI

Tânărul ieşi pe coridor. Acum încotro să pornească? Lumina de pe culoar aproape că îl orbi. Se hotărî să meargă la Maud. Abia făcu un pas când, fără veste, parcă apărând din pământ, cineva îi sări în spate şi-l lovi cu un pumnal. Deşi sărise într-o parte. Felix nu mai putu para lovitura, dar lama pumnalului îl atinse în loc de beregată, umărul şi îi alunecă în jos, Sfrâtecându-i pielea de pe piept, fără a-i provoca o rană profundă. Felix apucă încheietura mâinii care ţinea pumnalul şi...

Rămase uluit... prinţul Sergius!

— Dumneavoastră...

Pumnalul căzu din mâna prinţului, care îl privea

speriat.

— Da... M-am hotărât să te ucid... – spuse el gâfâind. N-o să te las s-o nenoroceşti pe Maud... Eu... te omor cu mâna mea... dacă iei caietul ăla...

Tânărul scoase caietul din buzunar. Privi în urmă, spre uşa pe care o încuiase.

— Mai întâi de toate să plecăm de-aici. Trebuie să vă vorbesc, Excelenţă, dar nu mai fiţi aşa de nervos ca adineauri. Îl apucă pe prinţ de braţ şi-l trase după el.

Prinţul Sergius se împotrivi. Îl privi speriat pe Felix:

— Unde vrei să mergi?

— La Maud...

— Nu!

Felix făcu atunci un gest care ar putea fi luat drept un gest de impoliteţe, dacă ţinem cont de faptul că persoana în cauză era un gentleman mai vârstnic, de extracţie nobilă. Îl înşfăcă pe prinţ de ceafă şi-l târi ca pe un pisoi. Bătu la uşa fetei şi, fără a mai aştepta vreo invitaţie, îl imbrânci pe prinţ înăuntru, apoi intră şi el şi încuie uşa pe dinăuntru. Maud şedea îmbrăcată la masă şi scria. Se ridică speriată.

— Dă-mi, te rog, repede, ceva care să aducă a faşă – spuse Felix –, m-au înjunghiat.

Prinţul se prăbuşi pe un scaun şi se luă cu mâinile de cap, Maud nu puse nicio întrebare, se apropie de dulap cu o docilitate care o miră şi pe ea şi scoase câteva faşe.

— S-avem grijă să nu picure sânge pe jos. În hotelul ăsta aşa ceva complică, de regulă, viaţa clienţilor – spuse Felix scoţându-şi livreaua şi descheindu-şi cămaşa.

Maud continua să tacă. Era uimitor de ascultătoare.

Dizolvă o pastilă dezinfectantă într-un pahar cu

apă, curăţă tăietura şi o pansă. Apoi şterseră cu grijă toate urmele de sânge.

— Stinge lumina – spuse tânărul – afară se plimba un poliţist de serviciu, să nu i se pară suspect că-i lumina aprinsă la o oră aşa de târzie.

Fata stinse lumina şi vorbi;

— Unde te-ai întâlnit cu prinţul?

— Adineauri ne-am ciocnit pe coridor. L-am rugat să vină aici. N-a vrut. Aşa că am fost nevoit să recurg la violenţă.

...Camera cufundată în beznă era asaltată de aburii jilavi, cu miros de mucegai, ai morbidului anotimp al musonilor. Afară se auzea plesnetul, şfichiul ploii necontenite, iar înăuntru bâzâitul agasant al unui ţânţar. Miasma apăsătoare, sufocantă, emanată de vegetaţia luxuriantă pătrunsese şi în cameră.

— Dumneata cine eşti? – întrebă fata.

Ce să zică? Fusese pe rând misionar, medic şi îşi aprinse o ţigară „marca” Bruns.

— Fereşte-te de el, Maud – interveni prinţul. El e cel care ţi-a luat însemnările.

— Cum?... Fata sări ca arsă. Dumneata... dumneata eşti omul lui Borckman?

— N-ar strica să facem o distincţie. Caietul este într-adevăr la mine, dar eu nu sunt omul lui Borckman. L-am văzut pe posesorul unor pantaloni jalnic de zdrenţuiţi băgându-ţi o scrisoare pe sub uşă. Atunci am venit şi am bătut la uşă, ca să stăm de vorbă, dar dumneata mi-ai întins un caiet, m-ai blestemat şi mi-ai trântit uşa-n nas. Între timp în întuneric s-a apropiat un domn pe care l-am dat de-a dura. Tot el a vrut ceva mai târziu să mă împuşte, fiindcă nu i-am dat caietul.

— Unde-i... acum... omul ăsta?

— L-am încuiat în camera 90.

Fata se apropie de uşă. Trase cu urechea.

— Tăceţi puţin – le şopti şi se strecură afară.

— Ce fată minunată – spuse tânărul. Ce caracter.

— Doamne... – murmură prinţul... Şi din cauza mea... Pentru că numai din cauza mea...

— Dacă nu sunt indiscret, spuneţi-mi, alteţă, ce fel de relaţii există între dumneavoastră şi domnişoara Borckman?

Tăcere. Nu se auzea decât răpăitul monoton, neîntrerupt, al ploii. Jăraticul a două ţigări licărea în beznă. Iar prinţul sparse tăcerea, răspunzând cu voce joasă:

— E fiica mea...

XXVII

...Maud se întoarse.

— Şi-a dat drumul pe fereastră: L-ai rănit?

— Nu. Avea la el un revolver. Bine că n-am ieşit eu de-acolo cu pielea găurită.

— Dă-mi caietul.

— Nici prin gând nu-mi trece. Dumneata chiar c-ai fi în stare să i-l dai urâtului ăluia.

— Trebuie să i-l dăm!

— Pe naiba... Scuzaţi-mă, dar m-am înfuriat. Caietul ăsta îi aparţine profesorului Decker, poate că până acum te-a şi denunţat...

— Nu. Şi nici n-are s-o facă. Poate că a şi murit... – suspină fata.

— Ei, nu vorbi aşa.

— Profesorul Decker este bolnavul din pricina

căruia suntem în carantină.

Tânărul nu se putu stăpâni să nu fluiere de uimire.

— Bietul om – urmă fata. De bună seamă că venise aici după mine. Nu voia să mă denunţe. De la el a aflat doctorul Ranke că am la mine însemnările.

— Medicul pe care l-am omorât? – se interesă tânărul.

— Prostii! M-am lămurit între timp că nu dumneata l-ai omorât. De ce m-ai minţit?

— Am văzut că ţi-ar fi plăcut să fie aşa... – recunoscu el. Credeai că l-a omorât prinţul. De aceea ai şi luat cu dumneata corpul delict: pumnalul.

— Da... Însă asta nu mai contează. Ranke voia să mă şantajeze şi cineva l-a omorât. Pesemne că Borckman. Şi o să mai omoare multă lume, dacă nu-i dăm caietul. Nu poate conta nimeni pe îndurarea lui...

— Dacă vrei să-i dai tâlharului caietul, trebuie să fii sinceră cu mine...

— Dumneata... dumneata... eşti omul poliţiei sau detectiv particular?

— Sunt detectiv particular – răspunse Felix fără şovăială – aşa că mă poţi angaja, cu condiţia să ţii cont de dorinţa mea.

— Poate că şi acum mă minţi.

— Din partea mea te poţi aştepta la orice – răspunse tânărul cu amărăciune – dar te asigur că mi-aş da câţiva ani din viaţă, să te pot ajuta în vreun fel.

Câteva clipe tăcură. Se priviră înfiguraţi în zăpuşeala jilavă, sufocantă.

— O să-ţi spun totul. Sunt silită de împrejurări. Ne ai în mână. Şi de acest caiet pe care trebuie să i-l înmânez lui Borckman atârnă vieţile atâtor oameni, în afară de ale noastre.

Afară se revărsau zorii. Fix la patru dimineaţa, de

parcă cerul ar fi funcţionat după un ceasornic, ploaia conteni. De la trei după-amiaza până-n zori turna cu găleata. Ziua precipitaţiile se evaporau în arşiţă, umplând aerul de aburi grei care făceau din insulă o uriaşă spălătorie cu emanaţii purtătoare de tifos, malarie şi reumatism.

— Îi povestesc eu – interveni Sergius, aşa s-ar cuveni... nu, Maud?... Nu pot lăsa pe altcineva...

Liniştea fu tulburată, în loc de răpăitul ploii, de cârâitul unui papagal speriat, câţiva palmieri prinseră să se contureze prin pâcla lăptoasă a zorilor.

— Mă trag dintr-o familie de militari ruşi. Tatăl meu, generalul Serghei Milenko, a căzut pe câmpul de luptă sub comanda amiralului Kolceak. Am încercat să mă refugiez din calea revoluţiei, dar n-am izbutit să trec graniţa, aşa că am rămas ascuns în Moscova. După multe peripeţii mi-am cumpărat de la un „negustor de documente” actele false de care aveam nevoie. Erau pe numele de Peter Borckman. Era prima oară când auzeam de acest nume. Soţia şi băieţelul meu, împreună cu alte câteva rude, ajunseseră la Paris încă din primele zile ale revoluţiei, luând şi cea mai mare parte a averii noastre. Cu actele pe care mi le procurasem, puteam spera să răzbesc şi eu până la ei. Dar n-a fost să fie aşa, pentru că între timp am cunoscut-o pe Anna Mirskaia şi m-am îndrăgostit de ea. Era pe-atunci studentă. Revoluţionară. La început m-am prezentat drept Borckman, ascunzându-i adevărul despre mine. Prima mea căsătorie nu fusese fericită. Eu şi soţia mea ne respectam reciproc şi ţineam foarte mult la copilul nostru: la atât ni se rezumau sentimentele nutrite în căsnicie. Dar asta nu-i o scuză pentru ce-am făcut. Bigamia... e un păcat, urât, o greşeală detestabilă.

Însă patima şi o căsnicie ratată sunt instigatori fără pereche. M-am însurat cu Anna... Ne-am stabilit departe de iureşul revoluţiei, în Siberia, la Acinsk... Am avut doi copii, pe Maud şi pe Peter. Am avut parte de opt ani fericiţi, în care ne-am câştigat traiul muncind din greu. Avusesem pe vremuri o pasiune nobilă care, iată, mi-a prins bine: vânătoarea. Am lucrat ca achizitor de blănuri. Îi destăinuisem secretul meu Annei. Mă înţelesese şi mă iertase. Trecuseră vremurile când era revoluţionară, acum era în primul rând soţie şi mamă. Nu tânjeam deloc după condiţia de prinţ. Eram pur şi simplu fericit. Într-o zi ne-a vizitat prefectul guberniei. Era prietenul meu cel mai bun. De data asta mi-a vorbit cu răceală. Mi-a spus că autorităţile îl caută pe un anume Peter Borckman, tâlhar şi ucigaş notoriu înainte de revoluţie. Un criminal odios. Mi-a înfăţişat toate nelegiuirile acestuia. Un monstru. Prefectul mi-a spus că până a doua zi îmi dă timp s-o iau din loc. Să mă grăbesc! Îţi închipui în ce situaţie m-am trezit! Dacă mă prindeau, singura mea apărare era, aceea că de fapt sunt prinţul Sergius, fost căpitan de cazaci. Fiul detestatului general Serghei. Ar fi însemnat moarte curată. Iar ca Borckman mă aştepta şireangul, şi pe bună dreptate... A trebuit să fugim. Am ajuns în China. Soţia mea s-a îmbolnăvit, n-a mai putut trece graniţa cu mine. A rămas la Habarovsk cu copiii. Eu mi-am continuat drumul după ce am rămas înţeleşi că-i aştept la Shanghai. Dar la Shanghai am fost internat în spital încă din prima zi, fiindcă mă îmbolnăvisem de tifos. Câteva săptămâni m-am zbătut între viaţă şi moarte. Acolo m-a recunoscut un medic rus emigrant. A trimis pe loc o telegramă la Paris. Până să mă pun pe picioare, la căpătâi mi-au

apărut prima soţie, băiatul, un unchi. „Mă găsiseră. Ce puteam face? Să fug de ei? Mi-era cu neputinţă. Dacă s-ar fi aflat că prinţul Sergius e bigam, aş fi distrus cu asta două familii. N-aveam încotro; i-am scris Annei Mirskaia şi am plecat la Paris cu prima mea familie. Mi-am reluat modul de viaţă dinainte. Anna era o femeie inteligentă. A înţeles situaţia. A trebuit să se împace cu gândul acesta, fie şi numai de dragul copiilor noştri.

Se opri aproape sufocat. Câteva clipe îşi trase sufletul. Picăturile de ploaie luceau în lumina soarelui şi-n adierea matinală a vântului frunzele lucioase şi ascuţite, potirele ude şi colorate ale hibiscuşilor se aplecau până la pământ.

Tânărul îşi aprinse o nouă ţigară „Bruns” şi oftă adânc. Simţea că-i pătrunsese în toate mădularele toropeala acestui anotimp.

— La Shanghai Anna s-a întâlnit cu un fost coleg, profesorul Decker, un om simpatic, generos şi cumsecade. Pe vremea aceea era un tânăr serolog aflat în plină ascensiune. Se cunoscuseră pe vremuri ca medici stagiari, lucrând în acelaşi spital din Moscova. Cu sprijinul lui Decker, Anna a călătorit până la Buitenzorg. Fostul ei coleg i-a întins o mână de ajutor în perioada aceea atât de grea pentru ei, până le-am putut veni în ajutor din Paris. Între timp fratele lui Maud s-a înrolat în armata colonială olandeză, ajungând până la gradul de căpitan. Celălalt băiat al meu, prinţul Sergius Ivan a optat tot pentru cariera militară. Are cetăţenia franceză şi este tot căpitan. Anna a murit anul trecut... A fost o femeie minunată, un om bun, inteligent şi puternic... Maud este leit maică-sa...

...Pământul începea să aburească pe măsură ce

aerul dimineţii devenea tot mai încins. Vântul de sud-vest purta dinspre interiorul insulei mirosul de hidrogen sulfurat al mlaştinilor. Frunzele palmierilor se unduiau ca braţele unor vietăţi marine şi uriaşele ferigi purpurii de sub fereastră foşneau în zăduful toropitor...

— Între timp, am ajuns aproape scăpătat, fiindcă în viaţa noastră a apărut această oroare, Borckman! Prima lui scrisoare am primit-o la Paris. Îmi cerea zece mii de franci pe lună. Îmi scrisese, în câteva cuvinte, să depun banii în cutare sau cutare cont, altfel află toată lumea că prinţul Sergius nu-i nimeni altul decât Peter Borckman, ucigaşul şi bigamul. Mă-nţelegi, nu? A trebuit să-i plătesc tăcerea şi să rabd. Cruntă ispăşire mi-a fost dată pentru păcatele tinereţii! Pe Borckman nu l-am văzut niciodată la faţă. I-am vărsat banii în conturi din Africa, America de Sud sau Australia... Cei zece ani de şantaj mi-au secătuit resursele. Iar acum, această lovitură...

Mireasma amăruie a ţigaretelor „Bruns” se prelinse în toată camera.

— Mai departe -povestesc eu – se oferi Maud. Profesorul Decker m-a luat ca asistentă pe lângă el. A obţinut câteva seruri care au făcut din el o somitate în materie. A avut şi pe mai departe grijă de noi. Am lucrat cot la cot cu el. Cu mine s-a arătat nespus de generos. Anul acesta a obţinut cel mai important ser la care a lucrat vreodată, oxidul bananic. Probabil ai auzit de boala bananierilor?

Tânărul simţea că-i plesneşte capul de durere.

— Cum să nu – îngăimă moleşit. Dacă banana este culeasă verde arbustul se usucă şi moare. Fructele însă nu pot fi transportate decât verzi... altfel se-nmoaie... şi...

— Ce-i cu dumneata? – îl întrebă fata.

— A... anotimpul ăsta... este insuportabil... – căscă. Continuă, te rog.

— Este vorba despre un ser extraordinar, care împiedică distrugerea arbustului după culesul fructelor. Până acum nimeni n-a izbutit să obţină o asemenea substanţă. Decker este primul. Statul i-a răsplătit descoperirea cu o jumătate de milion de guldeni. Exact atunci am primit scrisoarea lui Borckman. Mă soma să procur caietul cu descrierea oxidului bananic şi să vin cu el aici. Să-l fur pe binefăcătorul nostru, pe cel mai cumsecade om de pe faţa pământului! Scria că ar fi ultima satisfacţie pe care ne-o cere. Dacă nu, atunci... Ce să zic? Îl cunoşti pe tata, ştii că fratele meu e ofiţer, iar eu... Deh... Ar însemna să ne nenorocească pe toţi... Am primit instrucţiuni precise cum să fur caietul din biroul profesorului când acesta era plecat la un congres, la Weltewreden. Să vin apoi la Grand Hotel, să iau o cameră lângă care să nu stea nimeni. Aici urma să aflu când trebuie să-i predau caietul. A trebuit să procedez întocmai. Când mi-au apărut vecinii, prin amabilitatea bietului Lindner am reuşit să fac un schimb şi să mă mut. În dimineaţa când ai intrat pe fereastră, tocmai aveam întâlnire cu doctorul. Începuse să mă şantajeze şi el, fiindcă pe patul de moarte, bine intenţionat cum era, Decker îi povestise totul... Sărmanul, venise după mine, să mă scoată din încurcătura în care mă aflu... Avea un suflet mărinimos, n-a vrut să mă denunţe... Iar acum... e pe moarte...

Arşiţa devenea insuportabilă. Grădina fumega cuprinsă parcă de flăcări, aburii fierbinţi se ridicau valuri-valuri în văzduh. De pe pervaz îi privi ca un

crocodil miniatural o şopârlă toke căreia i se umfla în răstimpuri gâtul;

— Ci-cioc! – făcu reptila şi aşteptă. Ci-cioc! – strigă încă o dată înainte de a dispărea din fereastră.

Maud îşi aprinse o ţigară. Tăcură toţi trei.

— Cred că aveţi dreptate – spuse Felix cu glasul pierit. Puse ţigara pe scrumieră şi băgă mâna în buzunar.

Cineva bătu la uşă.

— Cine-i?

— Poliţia!

Necunoscutul în haine de boy dispăru cât se poate de silenţios şi rapid în dulap.

XXVIII

În cameră intrară căpitanul şi inspectorul-şef Elder.

— Vă rugăm să ne scuzaţi – începu căpitanul. A dispărut din hotel o doamnă, o anumită doamnă Villiers. Ne aflăm în faţa unui caz disperat. V-aţi întâlnit cumva cu persoana respectivă în ultimele douăzeci şi patru de ore?

— Eu nu – zise Maud.

Prinţul Sergius rămase îngândurat.

— Eu am văzut-o. A bătut la o uşă vizavi de camera mea şi cineva dinăuntru i-a strigat „intră”. Doamna asta a şi făcut. Am văzut, când s-a deschis uşa, o mână de bărbat într-o haină de culoare închisă... în mod sigur.

— Excelenţă, n-aţi reţinut din întâmplare ce cameră era?

— Cum să nu? Camera 102.

— Vă mulţumesc...

Căpitanul se îndreptă spre telefon.

— Domnişoară Borckman, îmi permiteţi să dau un telefon?.

Fata îşi aprinse o ţigară.

— Poftim.

Căpitanul sună la recepţie.

— Aici căpitanul Vuyder. Spuneţi-mi, vă rog, cine stă la 102... Cum? Precis?! Mulţumesc...

Lăsă năuc receptorul.

— Ei? – întrebă Elder. Cine stă la 102.

— De două săptămâni nu mai stă nimeni.

— Frumos!

Atât spuse Elder. Maud simţi că i se pune un nod în gât. Bărbatul acela e-n dulapul ei. Şi nu e detectiv particular! Minte, aşa cum a minţit şi când a spus că el e ucigaşul. Dar atunci cine e? Cu toate nenorocirile care se abătuseră asupra ei, tânărul o preocupase încă de la prima lor întâlnire. Să fie criminal?... Nu! Simţea şi îşi dorea să nu fie aşa... Nu... să nu fie aşa ceva!

— O să vă-mbolnăviţi, domnişoară Borckman – îi spuse Elder.

— Eu?... De ce?

— Nici n-aţi terminat o ţigară, că v-aţi şi aprins alta.

Apucă ţigara, de capătul aurit, pe care Felix o lăsase în scrumieră. Prinţul şedea prea departe de scrumieră ca să fie a lui.

— Ah, aia de adineauri nu mi-a plăcut nu-s ţigările mele. M-a servit cineva cu ele.

— Observ. Domnul Bruns. Nu ştiam că vă cunoaşteţi...

Maud tăcu. Simţea că o băgase pe mânecă. Nu-l cunoştea pe Bruns!

— Dacă ne permiteţi – spuse căpitanul – am dori să

aruncăm o privire prin cameră.

Maud înghiţi în sec şi îşi simţi inima bătându-i să-i sară din piept, dar spuse calm:

— Şi... ce căutaţi?

— Un covor...

— Sunt arestată?

— Nu... nici vorbă, am renunţat la această măsură.

— Atunci vă rog să-mi prezentaţi mandatul de percheziţie emis de procuratură. Ştiu că fără el percheziţiile sunt interzise.

Luat prin surprindere, căpitanul tăcu.

— Poftim – spuse Elder politicos, scoţând o hârtie din buzunar. Fireşte, nu sunteţi obligată să toleraţi nici cea mai măruntă abatere de la prevederile legale.

Era o dispoziţie legală în virtutea căreia inspectorul-şef Elder poate percheziţiona, fără justificare, orice cameră a Grand Hotelului.

Cel mai mult se minună căpitanul, dar asta nu-l împiedică să-nceapă primul percheziţia şi să se uite în dosul oglinzii care într-un colţ al camerei forma cu pereţii un triunghi ascuns privirii.

— Aici nu-i nimic.

— Nu poate fi decât sub pat sau în dulap – spuse inspectorul apropiindu-se de dulap.

Acum o să-l găsească pe tânăr! Lui Maud îi venea să ţipe de necaz. Prinţul îşi muşcă buzele nervos.

Căpitanul se uită sub pat:

— Nimic.

Elder deschise uşa dulapului. O clipă îl sfredeli cu privirea pe Felix.

— Nici aici nu-i nimic – spuse închizând dulapul. După care cei doi salutară şi plecară.

XXIX

Tânărul ieşi din dulap agitat, cu un demiu ecosez pe cap. Maud şi prinţul încă nu-şi reveniseră din uluială.

— Trebuie s-o şterg! – zise tânărul dintr-o suflare. Acuş se-n toarce Elder. Aruncă haina pe un scaun.

— Stai! – strigă Maud. Noi ţi-am încredinţat toate secretele noastre. Doar nu eşti un criminal care are motive să se ascundă de noi.

— Nu despre asta-i vorba... Dac-aş fi un criminal, v-aş spune-o pe şleau. Din păcate nu sunt decât un tâmpi! şi mi-e ruşine de mine. Mă cheamă Felix, ăsta-i singurul adevăr din tot ce v-am spus.

— Dar poliţia nu urmăreşte pe cineva pentru atâta lucru! Elder spunea că...

— Că sunt „Teroarea Javei” – dădu Felix din mână. E-o vulpe bătrână. Voia să te-nspăimânte şi să mă dai de gol în caz că aş fi fost ascuns aici. Fiindcă cine s-ar încumeta să ascundă un asasin? Dumneata ai constituit însă o excepţie. Trucul lui Elder n-a prins. Deşi convinsă că sunt „Teroarea Javei”, m-ai ţinut ascuns. Dă-mi voie să te felicit.

— Dar – interveni prinţul – acum de ce nu te-a arestat inspectorul-şef?

— Pentru că m-ar fi implicat în crimele comise în hotel şi el ştie bine că sunt un băiat de treabă. De altfel, nici nu vrea să mă aresteze, ci doar să mă reţină.

— Dar de ce te urmăreşte?

— Pentru că nu vreau să mă-nsor. Dar – adăugă el grăbit – această hotărâre nu-i definitivă. Vine o vreme când îţi dai seama că nu instituţia e de vină, ci...

Se auzi un fâşâit...

Cineva strecura o scrisoare pe sub uşă. Felix sări ca o panteră şi smuci uşa. Se auzi un pocnet înfundat ca de sticlă destupată, urmat de-un strigăt de durere şi tânărul îşi duse mâinile la ochi năucit.

— Ce s-a-ntâmplat? – îl întrebă fata înspăimântată.

— Cred că... am orbit... sau cam aşa ceva...

— Arată-mi... lasă-mă să văd ce-ai păţit!

Felix avea ochii înroşiţi şi-l usturau groaznic. Treptat îşi recăpătă însă vederea.

— Ticălosul! Avea un pistol... de alarmă...

Încet-încet vederea i se limpezi. O vreme rămase buimac. Nu-şi dădea seama dacă senzaţia asta i se trage de la pistolul cu gaze. De câteva ore îi era rău, simţea că are un început de malarie, ceea ce nu l-ar fi mirat defel. Fata îi şterse ochii cu o batistă udă. – Ah, tâlharul... – gemu Felix furios.

Prinţul citi scrisoarea, apoi i-o dădu lui Maud.

Mâine la miezul nopţii caietul să fie în faţa uşii. Dacă nu, poimâine dimineaţă lumea va afla adevărul. Inclusiv faptul că Maud Borckman şi-a jefuit şeful, iar Felix Crickley, fiul guvernatorului, l-a ucis pe doctorul Ranke şi a comis mai multe delicte de când se află în Grand Hotel. Acesta este ultimul avertisment.

Borckman.

— Dumneata? – îl întrebă Maud uluită şi dintr-o dată i se lămuriră toate enigmele.

— Da. Din păcate sunt fiul guvernatorului Circkley... Tata m-a ademenit să mă-ntorc de la Paris, deoarece cheltuiam cam mult... la... studii... E scumpă distracţia la Paris. Un valet cât de cât ca lumea costă cam opt sute de franci pe lună... în rest, ţi-am mai povestit... Promisiunea căsătoriei...

confiscarea hainelor, evadarea în pijama, traversarea canalului cu o joncă, ancorarea în acest dulap... Doar nu era să mă prezint la recepţie în pijama, să-nchiriez o cameră pe numele fiului guvernatorului Crickley? Acum sunt un om pierdut, fiindcă aici s-au comis o sută de crime, iar eu n-am niciun alibi... Ce mă fac?

Ultimele cuvinte le spuse pe un ton atât de plângăreţ, încât pe fată o pufni râsul.

— Şi de ce te căuta Elder dacă nu te-a arestat?

— Ca să mă reţină până la sosirea lui papà. Fiindcă atunci s-a zis cu mine. Bătrânu' ştie să fie al naibii de hotărât...

Paşi apăsaţi se apropiau pe coridor... Se opriră în dreptul uşii. În doi timpi şi trei mişcări tânărul încălecă pervazul, iar de-acolo sări ca un cosaş pe gazonul îmbibat de apă, apoi o rupse la fugă...

Deşi la apropierea paşilor milităroşi în aer pluti din nou ameninţarea, Maud privi fără să vrea în urma tânărului şi o cuprinse bucuria la gândul că... totuşi, nu e criminal...

XXX

Bătăi în uşă.

Consilierul Markheit intră însoţit de doi soldaţi din corpul de pază. Îi privi sumbru şi le spuse cu răceală:

— Am venit ca să îndeplinesc ultima dorinţă a unui muribund...

— Decker! – strigă fata simţind că-i îngheaţă sângele în vine.

— Da. I se apropie sfârşitul. Pulsul abia i se mai simte, în fiecare zi fac un drum până la camera în care se află bolnavul şi primesc raportul unei

asistente medicale care îl îngrijeşte voluntar; azi mi-a zis că Decker pesemne ar dori să-mi spună ceva, dar e prea slăbit. Nici camforul nu-l...

— Suferă... mult?...

— Poate că n-ar strica să aflaţi, domnişoară, în ce stare a ajuns din cauza dumneavoastră... Are corpul acoperit de ulceraţii, ganglionii axilari i s-au umflat cât oul, este complet desfigurat, probabil că pielea îl arde cumplit chiar şi sub stratul de ulei de Palmira...

— Destul... vă rog... – gemu Maud.

Sergius se îndreptă de şale.

— Aveţi sub ochii dumneavoastră vinovatul... Eu...

— Atunci, ceea ce o să vă spun se referă şi la dumneavoastră. Acest savant atât de omenos venise aici ca s-o salveze pe domnişoara Borekman de închisoare şi ca să recupereze ceea ce era proprietatea legitimă a statului. Prin asistentă mi-a transmis şi de pe patul de moarte că mă roagă să păstrez secretul faţă de autorităţi, să-ncerc mai întâi cu vorba bună recuperarea descrierii preparatului său chimic. Asta şi fac. Iată-mă aici. Predaţi-mi caietul, o să i-l duc lui Decker şi o să vă las să fugiţi. Dacă nu, voi fi silit, în numele lui Decker, să vă denunţ...

Fata se uită speriată la prinţ.

— Ştiţi... Caietul... L-a luat cineva.

— Vasăzică nu vreţi să mi-l daţi?

— Vă implor, credeţi-mă că nu se mai află la mine... Dar dacă-mi daţi un răgaz de-o zi...

— În regulă. O s-aştept o zi. Cred că la fel ar fi procedat şi Decker. Dar după aceea nu mai aveţi nicio scuză.

Dădu din cap şi ieşi.

— Ce facem? – întrebă Sergius.

— O să-i dăm înapoi lui Decker ce-i al lui şi-o să ne

purtăm crucea...

XXXI

Căpitanul şi Elder se aflau în camera 102. Tavanul se surpase într-un loc din cauza ploilor care-l îmbibaseră, iar momentan crăpătura era astupată cu scânduri.

— Urâtă neglijenţă la un hotel de lux.

— Nu uitaţi – spuse Elder – că dacă n-ar fi fost carantina, la această dată hotelul ar fi fost pustiu. Aveau timp berechet pentru reparaţii în sezonul mort... Asta ce mai e?

Zărise pe jos o ţigară cu capătul aurit, fumată pe jumătate. Marca „Bruns”.

— Interesant. Cred că i-am putea face o vizită domnului Bruns. Ce părere aveţi, domnule căpitan?

— N-am nimic împotrivă... Însă de ce-a fost chemată aici doamna Villiers? Şi cine era oare bărbatul căruia prinţul Sergius i-a zărit doar mâna?

— În ceea ce-o priveşte pe doamna Villiers, am o ipoteză aparte. Îmi oferă singura soluţie plauzibilă.

— Poate-mi spuneţi şi mie care este această soluţie.

— În linii mari, da. Mai exact, printr-o parabolă. Prin urmare: dacă cineva este căpitan de poliţie, asta nu înseamnă că nu ştie să cânte şi la vioară.

— Resping categoric această aluzie. Nu cânt la vioară decât acasă, în timpul liber şi nu pricep cum de-aţi aflat şi asta!

— Iertaţi-mă, n-am vrut decât să vă dau un exemplu. Putem însă recurge la altul. Dacă un bărbat îşi aşteaptă nevasta la gara şi cu acelaşi tren soseşte

şi un bun prieten de-al lui, asta nu înseamnă că cei doi au călătorit în acelaşi compartiment.

— Dar nu putem exclude nici această posibilitate.

— Deocamdată nu vă pot spune mai mult fiindcă nu-i totuna să comunici rezultatul unor cercetări sau să bănuieşti pe cineva.

— Deci suspectaţi totuşi pe cineva de asasinarea doctorului Ranke?

— Da.

— E o presupunere?

— O certitudine: ştiu cine este ucigaşul! Ştiam sigur încă din ziua crimei.

— De ce nu destăinuiţi despre cine-i vorba?

— N-am încă dovezi. Să mergem la Bruns.

XXXII

Bruns şedea tolănit într-un fotoliu, cu o faţă galbenă ca pucioasa, cu cearcăne adânci, vineţii, sub ochi. Moartea, întruchipată! Acesta fu primul lucru care-i veni în minte lui Elder când intrară în camera lui.

— Domnule Bruns, aş dori să vă-ntreb cu ce ocazie aţi vizitat camera 102 – zise inspectorul.

Bruns oftă adânc.

— Asta care mai e?

— Este sus la ultimul etaj. Camera în care a căzut o porţiune din tavan.

— N-am umblat eu pe-acolo.

— Dar acest muc de ţigară vă aparţine.

Bruns îl privi.

— E ţigara mea.

— Obişnuiţi să vă serviţi musafirii cu ţigări?

— Desigur. Toată lumea face aşa.

— Hm... Bag de seamă că sunteţi cam indispus, Mr. Bruns.

— Doar vedeţi! Sunt bolnav!

— Ce vă supără, dacă nu sunt indiscret?

— Nu vă priveşte! Te pomeneşti că şi asta ţine de anchetă!

— Ştiţi ce? – îl atenţionă căpitanul. Vă rog să vă revizuiţi tonul!

— Lăsaţi, domnule căpitan, Mr. Bruns are toate motivele să fie aşa de iritat... Ei, drăcie... Cine naiba freacă atâta flaşneta aia?...

— Parcă am fost blestemat – bombăni bolnavul – e unul pe-aici pe-aproape care toată ziua mă înnebuneşte cu flaşneta lui.

Elder porni spre baie, căci muzica dintr-acolo părea să se-audă.

— Nu acolo cântă – se repezi Bruns – ci vizavi, în curtea interioară.

Elder apăsă pe clanţă.

— Ei! – strigă cineva dinăuntru.

— Cine e? – întrebă căpitanul.

— Hacker – veni răspunsul. Ce doriţi? Acum fac baie.

— Aveţi oaspeţi? – îl întrebă Elder pe Bruns.

— Da! Te pomeneşti că şi asta vă interesează? E Hacker, docherul pe care l-a prins carantina aici. Suntem prieteni vechi. Vine la mine din când în când să facă o baie şi să citească niscai reviste.

— Bine... bine... nu mai fiţi aşa de supărat, domnule Bruns. Aş dori să stau puţin de vorbă cu prietenul dumneavoastră Hacker.

Bruns se duse spre baie şi trase un picior în uşă.

— Hei, ieşi de-acolo, da’ repede.

— Bine, hooo! Nu mai urla aşa, că...

— Lasă gălăgia! E poliţia aici.

Căpitanul îşi trecu mâna peste frunte. Atmosfera apăsătoare de-afară îi punea nervii la grea încercare.

Se făcuse aproape patru. În scurtă vreme iar o să toarne cu găleata... Iar înainte de ploaie aveai senzaţia că fiecare fibră nervoasă ţi se zbârleşte ca blana unei pisici.

Uşa de la baie se deschise şi Hacker apăru într-o pijama în culorile curcubeului.

— Ce doriţi? – îi întrebă el seniorial şi scoase din buzunar o ţigară marca „Bruns”.

— Ce-ai căutat în camera 102? – se răsti Elder la el.

— Tonul acesta...

— Gura, dacă nu vrei să-ţi pierzi dinţii! Bagă ţigara aia-n buzunar când vorbeşti cu mine.

Replica lui Elder avu un efect miraculos. Purtarea lui Hacker se schimbă radical. Stinse ţigara cu mişcarea expertă a unui apaş.

— Să vedeţi... domnule inspector-şef, sunt cu totul alt om decât...

— Gura!

— Vă rog să nu vorbiţi aşa cu oaspetele meu – interveni Bruns.

— Aveţi dreptate. Ei, las’ că te duc în spălătoria de la subsol şi-ţi arăt eu ţie acolo, tâlharule.

— Vă rog, domnule inspector-şef... nu mă duceţi... vă spun totul de bună voie... Mr. Bruns o să fie de acord să... să mă interogaţi aici.

— Bine. Dar atunci lăsaţi-ne câteva clipe singuri, Mr. Bruns, fiindcă pe acest domn s-ar putea să-l bat măr şi în asemenea împrejurări eu şi domnul Hacker preferăm să fim între patru ochi.

— Bine, dar...

— Aveţi de ales, Mr. Bruns – şi ori de câte ori se adresa americanului, vocea şi chipul îi deveneau expresia politeţii desăvârşite, după care, întorcându-se către Hacker, erau antiteza acesteia. Lasă, câine! Te fac bucăţi! Nu ne cunoaştem noi de ieri, de azi!

Bruns trecu în camera alăturată. Elder se uita în jur căutând parcă ceva. În cele din urmă găsi o curea lungă de valiză, o îndoi de câteva ori şi se apropie cu ea de Hacker.

— Inspectore... – spuse căpitanul. Ştiţi că-n timpul interogatoriului n-avem voie să...

— Uitaţi, domnule căpitan, că Hacker, cu toţi borfaşii din port, ţine de secţia mea, delictele lor sunt de competenţa brigăzii de cercetări penale. Ăştia-s cu totul altfel decât cei de la departamentul sănătăţii. Nu pot fi făcuţi să vorbească cu una cu două...

— Vă implor... domnule inspector-şef... Mărturisesc totul... eram în faţa restaurantului... Dar de bicicletă jur că nu m-am atins...

— Vasăzică negi?! – intră Elder în joc, prefăcându-se interesat de povestea cu bicicleta. N-ai demontat-o bucată cu bucată?

— Ăă... asta s-a întâmplat... abia mai târziu... Slips mi-a zis că oricum dă vina pe mine, chiar dacă nu i-o demontez... Aşa că i-am demontat-o, dar nu eu am vândut-o... în afară de lampă şi de lanţ... m-am ales şi eu cu ceva parale...

— Bagă la cap, Hacker, că sunt sătul de tine. M-aş bucura să-ţi iei catrafusele, să te muţi la englezi, să mai înveţe şi poliţiştii lor câte ceva. M-am săturat de tine Dacă-mi promiţi că-ţi iei pentru totdeauna tălpăşiţa din Java, îţi dau drumul...

— Şi nu mă bateţi?

— Asta-i altă mâncare de peşte. Dar se poate

negocia. Dacă-mi spui ce-ai căutat în camera 102.

— Acolo chiar că nu...

Cureaua zvâcni în mâna inspectorului.

— Acolo chiar că nu... a fost deloc rău... Când m-au băgat în cămăruţa în care-i bătrânul cu flaşneta, am... trecut de mai multe ori dincoace... când... nu era nimeni aici... Furam ţigări.. Dar bani, niciodată. Serile ieşeam din cămăruţă şi mergeam să dorm la 102, pentru că...

— De unde ai avut cheie?

— Am avut un şperaclu...

— De unde?

— Singur îl făcusem, din arcurile de la pat... Aţi spus că nu daţi în mine!

— N-am spus. Zi mai departe.

— Şi-atâta tot...

— Minţi! Povesteşte-mi ce s-a întâmplat acolo între un bărbat şi o femeie.

— Eu nu...

— Poftim?!

— Nu neg că s-ar fi întâlnit acolo. Într-o seară a intrat cineva. Abia am apucat să mă bag în dulap. N-am văzut cine era, i-am auzit doar paşii. După o vreme s-au auzit bătăi în uşă. A venit o femeie şi...

— Ce-au discutat?

— N-au vorbit mult. Bărbatul a zis furios: „Ce vrei de la mine'?" Femeia, întărâtată, i-a răspuns printre dinţi: „S-a zis cu voi... Dacă află Arthur, vă vine el de hac... Iar de-aici n-aveţi nicio scăpare..." Bărbatul i-a zis: „Vrei bani?" Femeia: „Nu! Acum e prea târziu, javră! Credeai că scapi de mine cu una cu două? Îm? De mine, care de dragul tău m-am sacrificat... Îl urăsc pe Villiers..."

— Pe urmă?

— N-am mai auzit nimic.

— Mă! Nu minţi, că...

Elder îşi cunoştea marfa. Ştia că Hacker îi ascunde ceva, dar nu i-ar fi spus în ruptul capului ce ştia, fiindcă şi-ar fi făcut rău în primul rând sieşi.

— Cu ce-l ai la mână pe acest Bruns?

— Eu nu-l...

— Ia vezi!

— Nu neg nimic. Am venit încoa' pe şest după haleală. Un gagiu în pielea goală mi-a dat la cap. Când mi-am revenit, l-am găsit pe Bruns sforăind, aşa că am aruncat o privire în jur... î... într-unul din sertare... am găsit... o scrisoare... de la o doamnă...

— Mă! – îl înhăţă Elder de gât, zgâlţâindu-l zdravăn. Ticălosule! Mă minţi!

Hacker însă tăcu. Elder îşi dădu seama că totul ar fi în zadar. Hacker nu va mai spune nimic, fiindcă ar însemna să trădeze pe altcineva. Mai degrabă s-ar lăsa omorât în bătaie...

— Ascultă-mă, tâlharule. Te prezinţi la biroul meu de-aici în fiecare zi, dimineaţa şi seara, iar în ziua în care ai uitat să mă vizitezi, te-am arestat. Ai înţeles?

— 'Ţeles, dom'le inspector-şef!

— Putem pleca, domnule căpitan.

După ce atmosfera se înseninã din nou, în cameră reapăru Bruns.

— Ia spune-mi, mă lipitoare, mă, cum aş putea scăpa de tine? – întrebă el furios şi îşi aprinse oftând o ţigară.

— Nicicum – răspunse Hacker. De-acum încolo vreau un trai pe vătrai. 'Mneata faci contrabandă cu armament. Câştigi bine. O să-ţi dea mâna să iei sub aripă un şantajist binevoitor. Ce-avem de mâncare?

Posacul cu faţă de măcelar suspină cu amărăciune.

— Dă o comandă la room-serviee, să-ţi aducă ce-ţi pofteşte inima. Ticălosule.

Hacker nu puse la suflet această insultă.

— Spune-mi, Mr. Bruns, de ce oftezi întruna?

— Nu te priveşte. Pricepi? N-ai decât să mănânci şi să dormi aici, dar nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala... Oricum n-o să mă parazitezi multă vreme. Mai am de trăit cel mult câteva săptămâni...

— Bune şi astea. Ştiu bine că n-o s-apuc pensionarea. Da' mneata de ce n-ai trăi mai mult?

— Fiindcă o să dau ortu' popii.

Hacker îşi aprinse şi el o ţigară.

— Dacă n-ai lâncezi şi n-ai fi aşa de palid, ar crede omu' că eşti tare ca piatra.

— Ehe... Cândva... Nici nu-i aşa de mult de-atunci. Făceam negoţ cu piraţii şi cu tâlharii. Pentru aşa ceva îţi trebuie vlagă, nu glumă. Acum mai ţine-ţi gura şi lasă-mă-n pace. Mă şi mir cum de-ţi înghit şantajul, când ştiu că-s blestemat şi oricum mi se apropie sfârşitul...

— Iar dacă nu, scrisoarea pe care am ciordit-o din sertar înseamnă ani de temniţă...

O vreme tăcură amândoi.

— Chiar că-i de groază anotimpul ăsta – bombăni Hacker într-un târziu. Am început să-mbătrânesc... Pe vremuri... Puţin îmi păsa mie de musoni...

Şi-nghiţi în sec posomorât.

— Lasă-mă-n pace, n-ai decât să haleşti, fă ce vrei – zise bondocul cu vocea răguşită, plângăreaţă. Dar Hacker îşi trecu iar dosul palmei peste fruntea năduşită.

— Nu... mi-a pierit pofta...

— Ce simţi? – se interesă Bruns.

— Nişte gheare care parcă-mi apasă creştetul.

— Aşa simt şi eu, am picioarele reci şi-mi transpiră palmele. Uneori dinaintea ochilor îmi joacă o mulţime de puncte mărunte.

Hacker păli.

— Blestemul ăla... o fi... molipsitor?

— Nu cred.

— Şi eu mă simt... ca blestemat...

— Se prea poate – răspunse Bruns. Dacă blestemul meu se ia...

XXXIII

Felix ştia bine că mult timp n-o să poată rămâne în grădină... Păşi pe solul moale, umed, şi porni de-a lungul zidului. La un moment dat ajunse în dreptul unei ferestruici. Asta precis nu-i de la o cameră.

Privi în jur, după care se prinse de pervaz şi se trase în mâini în sus. Se înşelase. Fereastra era totuşi a unei camere, dar a uneia de serviciu. Pereţii nu erau tapetaţi, ci zugrăviţi, iar mobilierul se rezuma la o chiuvetă de fontă, un pat de lemn cu tăblie şi o oglindă cu rama ştirbită.

Pesemne că-i camera vreunei cameriste. Ia te uită! De oglindă atârnă un şirag de corali. Vasăzică aceasta este camera de care pomenise femeia aia îngrozitoare când zbierase la el luându-l drept Martin. Se întinse niţel pe un divan cu pielea roasă, care ţinea probabil loc de debara. Se simţi sleit de puteri. Să se fi îmbolnăvit de malarie? Îi era greaţă, iar mâinile şi picioarele îi amorţiseră. Simţise asta de mai multe ori în timpul zilei, dar senzaţia de rău dura de fiecare dată puţin.

Îi trecu şi de data asta de cum se-ntinse pe divan.

Hopa!

Pe masă zări o cheie. O cheie universală! Era cheia pe care femeia i-o ceruse zbierând lui Martin. Cu ea se putea descuia orice uşă! Ura!

De îndată o să se mute într-o cameră nelocuită. Ba mai mult! O să facă şi o baie. Ah, de s-ar putea bărbieri, că are o barbă de groază... Acum că are cheie... Doamne. Un brici nu-i cine ştie ce scofală, o să-i trimită el păgubaşului zece brice în locul celui luat cu împrumut. Cheia o să-l ducă la un brici.

Hopa!

— Se înfioră... Uite unde-l împinge nevoia pe om. Băgă cheia în buzunar şi plecă la vânătoare de brice. Se trase într-un colţ mai întunecos al culoarului... Ceva mai încolo se deschisese o uşă, un bărbat într-un costum gri învârti cheia-n broască, apoi o băgă-n buzunar şi coborî scările. Precis merge la recepţie şi la restaurant. La atac!

Descuie uşa. Cheia se comporta minunat. Intră. Nu trebui să scotocească prea mult, pe etajera de la toaletă găsi o trusă completă: brici, cremă de ras, piatră-acră şi curea de ascuţit briciul.

Băgă repede în buzunar briciul şi crema de calitate superioară. Briciul superb, cu mâner încrustat cu litere de aur, era marca „Sidney Crick”, înainte de a pleca, luă cu el un săpun şi un prosop.

De-abia acum urmează greul. Care cameră o fi liberă? Mezaninul trebuie să fie ocupat în întregime Urcă pe scara în spirală până la etajul doi.

E-e!

Lângă liftul de alimente zări un chelner. Se lăsă pe vine lipindu-se de perete.

— Hai odată! – strigă chelnerul în puţul liftului. Ce naiba faceţi?

— Nu mai striga aşa, domnule. Pe coridor apăru Wolfgang, directorul.

— Iertaţi-mă, dar marchizul şi-a pierdut răbdarea.

— Ăsta nu-i un motiv să urli. Ce se aude cu covorul ăla?

— S-a întâmplat o mică încurcătură... L-am scos pe coridor ca să-l duc în depozit şi... a dispărut...

— Ce-ai zis?

— Martin l-a dus cică din greşeală în camera domnului Bruns. Dar acolo nu l-am mai văzut...

— Pentru una ca asta zbori... Drept la poliţie... Unde a dispărut din camera lui Bruns?! – răcni directorul uitând că tot el ceruse cu câteva clipe în urmă să fie linişte.

— O fi într-unul din sertarele comodei. Nu suportă covoarele şi poate că l-a strâns de pe jos...

— De ce nu v-aţi uitat?

— Pentru că nu se poate face curăţenie decât în prezenţa lui şi nimeni nu-ndrăzneşte să se atingă de sertare. E un dur.

— Rezolvăm noi şi chestiunea asta! Nerozia asta... Dacă până mâine n-apari cu covorul, ai încurcat-o... Clar?

— Da.

Se auzi zbârnâitul liftului care aducea cina marchizului. Chelnerul luă tava şi trimise liftul înapoi.

— Vezi că la 102 s-au murat aşternuturile. Mâine le duceţi jos. Strângeţi de-acolo şi molozul.

Directorul se depărtă clocotind de mânie. Chelnerul plecă cu cina marchizului. Felix ieşi din ascunzătoarea scării în spirală. Şi-a găsit şi cameră! La 102 nu-i nimeni, dacă a căzut tencuiala. Liftul reveni zbârnâind discret, aducând felul al doilea. Pe tavă era o jumătate de pui fript. O vârî în buzunar fără să mai

stea pe gânduri şi porni grăbit spre camera 102.

XXXIV

În camera nelocuită igrasia de pe pereţi răspândea un miros puternic de mucegai. Felix intră direct în baie şi dădu drumul la robinetul de apă caldă. Avea un gust amar în gură şi o senzaţie de apăsare pe care nu i le alungă nici bucuria băii pe care urma s-o facă... Ceva nu-i în regulă. Nici puiul nu-i căzuse bine, deşi fusese lihnit de foame. Jumătate de porţie o aruncase pe fereastră. Îşi golise buzunarele pe un scaun: cheia universală, săpunul şi briciul „Sidney Crick” cu mâner de sidef. Apoi făcu baie. În cadă îşi frecă obrajii cu crema de ras. Apoi, la oglindă, se apucă să se bărbierească. Tocmai terminase rasul pe un obraz, când auzi o cheie răsucindu-se în broască... Vine cineva!... Se retrase tiptil spre fereastră, cu săpunul şi cu crema de ras în mână. De pe scaun apucă să ia cheia universală. Hainele erau prea departe, pe un cuier lângă uşă...

— Aşa. Lăsaţi covorul aici, în camera asta oricum nu stă nimeni – spuse Wolfgang. Vedeţi, nu cumva să trăncăniţi ceva, îl curăţă la anul şi gata.

— Da’ ce-i cu pata asta urâtă, şefu’?

— S-a vărsat o sticlă de lichior. Nişte nesimţiţi. Dacă l-aţi fi întrebat pe Bruns, v-ar fi spus imediat că el a vârât covorul în comodă.

Felix răsuflă uşurat. Bine că nu intră în baie.

— De fapt, mai bine-ar sta în baie, în fata căzii.

Trosc!

Abia avu timp s-o şteargă şi să tragă fereastra după el atât cât putu, se trezi pe scara de incendiu

dinspre curtea interioară, suspendat gol-puşcă între cer şi pământ.

— N-am mai pomenit atâta măgărie! – se stropşi Wolfgang la ceilalţi. Care-i canalia care după program vine aici să se schimbe?... Şi să facă baie?... Duceţi boarfele astea la direcţie! Vai şi-amar de nemernicul care n-o să poată da socoteală de ţinuta de lucru lipsă. Bandiţii! Haideţi! Haideţi odată!

...I-au luat hainele. A rămas doar cheia şi cu briciul, bărbierit pe jumătate, în pielea goală!

Înfăşură cheia, briciul şi săpunul în prosopul pe care şi-l legă de braţ ca pe-o boccea. Apoi ieşi pe scara metalică.

Începea o palpitantă vânătoare de haine.

În întunericul negru ca smoala ploua torenţial. Într-o clipă fu ud leoarcă. De afară nu se zăreau decât trei ferestre neluminate. Prima din dreapta lui era tot fereastra unei băi. Intră.

N-a nimerit-o. Pe sub uşă se prelingea un firicel de lumină. Auzi crâmpeie de discuţie.

Văduva! Recunoscu pe dată vocea profundă, puternică, a sigñorei Relli.

— ...N-am avut parte de multe bucurii în viaţă. Dar am avut şi clipe fericite şi dacă uneori mă gândesc la bătrâneţe, n-o fac cu părere de rău...

— Întrebarea este dacă a meritat să faceţi ceea ce aţi făcut? – răsună vocea gravă a unui bărbat.

— Cred că da... Mustrările de cuget nu m-au părăsit cu totul, de vină cred că-i tot dorinţa de-a făptui un bine. Am vrut să mă confesez unui coleg de-al dumneavoastră, dar, ciudat, după două întâlniri foarte scurte, nu l-am mai revăzut.

— Nu ştiam că-n afara mea locuieşte aici un misionar.

— Ba chiar e din ordinul dumneavoastră, cu aceiaşi nasturi, acelaşi guler de catifea, acelaşi tiv gri.

— Ciudat... Tivul acesta gri este opera întâmplătoare a unei molii înfometate...

— Curios...

— Hm... o să mă ocup eu de colegul ăsta aşa de ciudat... Prin urmare, ce anume vă apasă cugetul, sigñora?

— O afacere întristătoare, părinte, în care vă cer mai curând sfatul decât dezlegarea, fiindcă am indus în eroare şi poliţia. Am afirmat că nu-l cunosc pe Arthur Cekùn, deşi am trăit împreună o vreme la Singapore.

— Şi de ce aţi tăgăduit că-l cunoaşteţi?

— Deoarece... ştiam că din cauza neveste-sii mi se pune această întrebare... Ea se află aici sub un nume fals... iar bărbatu-său crede că a sosit aici la invitaţia mea... E dureros, dar ce să fac, am o fire romantică... Soţia lui Arthur e îndrăgostită de un tânăr... vor să fugă în lume... încă din Singapore m-a rugat să-i trag bărbatul pe sfoară trimiţându-i de aici o invitaţie, să petrecem chipurile împreună câteva zile. Ca să poată pleca de-acasă fără probleme... I-am scris...

— N-aţi procedat corect...

— Sunt italiancă... Şi-n joc era o iubire, un romanţ, o femeie nefericită... De-atunci însă m-am căit, pentru că am găsit aici o altă femeie care-l iubea pe tânărul acela, dar de multă vreme, şi care... făcuse pentru el mari sacrificii, fusese artistă, dansatoare, îi fusese parteneră şi se măritase cu un redactor-şef bătrân şi ramolit numai şi numai pentru ca să-i poată da bani mulţi acestui Doddy. E vorba despre doamna Villiers, cea care a dispărut din hotel... M-a vizitat într-o zi, mi-a spus totul plângând şi a leşinat. În Singapore

tânărul o părăsise pentru această femeie, iar ei nu i-a mai rămas de-acum decât ramolitul ăla respingător de bărbatu-său şi... zicea că o să-i scrie lui Arthur. Pentru că ea n-o să-l lase pe Doddy să...

— Ce vieţi păcătoase; în iad cu ele...

— *Si, si...* aşa zic şi eu acum... dar în Singapore nu vedeam decât latura romantică a lucrurilor. Iar doamna Villiers a fugit de-aici în chip misterios... Poliţiştilor nu le-am spus tot ce ştiu... fiindcă păcătoasa aia s-a înregistrat sub un nume fals. A zis că o cheamă Hould. Vrea să fugă cu tânărul acela, deşi are o mândreţe de băieţel... Asta-i tot ce doream să vă spun. Ajutaţi-mă, vă rog: ce să fac?...

Felix încremenise în baie, ascultând cuvânt cu cuvânt discuţia din cameră. Sfatul misionarului nu-l mai interesă pe tânărul care tăcuse mâlc cu bocceaua prinsă de braţ. Urcă înapoi pe scara de incendiu, să-şi continue vânătoarea. Iată şi un alt geam cu lumina stinsă în baie. Intră... se furişă în vârful-picioarelor... Trase cu urechea... Intră în prima încăpere care se deschidea din baie se opri speriat pe mozaicul rece...

Se afla într-un vestibul care dădea într-o cameră de care era despărţit printr-o perdea. Din pâlnia unui gramofon se revărsară primele acorduri ale unui şlagăr.

Miss Otis regrets she is
Unable to lunch today.[2]

— Termină odată cu melodia aia tâmpită – spuse o blondă durdulie îmbrăcată într-o rochie de seară.

Felix nimerise în apartamentul lui Hiller, fabricantul

[2] „Domnişoara Otis regretă / Că nu poate prânzi astăzi“.

de îngheţată. Hiller-ii făceau parte din primele zece mii de familii ale Americii.

— Nu mă-nvăţa tu, Mae, ce disc să pun... – răspunse bărbatul fredonând. Îşi scoase papionul şi-şi descheie cămaşa.

— Nu ţi-ar fi ruşine! Cine ştie ce crede personalul hotelului despre mine! Te-ai apucat să flirtezi cu camerista. Halal miliardar american!

Hiller îşi scoase sacoul fluierând şi-l puse pe spătarul unui scaun. Femeia îşi smulse din păr o diademă cu diamante care valora zeci de mii de dolari şi dădu cu ea în gramofon.

— N-auzi ce zic? – cârâi ea ţăţeşte. Dacă nu ştiai, află că nu-s javra ta.

Hiller îşi aprinse indiferent o ţigară.

— Te rog, nu mai ţipa atâta – răspunse el plictisit – că nu te afli într-o cârciumă!

— Neruşinatule! Dacă te deranjează c-am fost casieriţă, de ce nu ţi-ai luat o cucoană mai de soi? Da' cine era să se mărite c-un măscărici? Cu unul cu mutra mânjită cu făină, pus să urle-n gura mare în faţa unei dughene... Ai fost şi ai rămas un precupeţ! Cu toate milioanele tale.

Hiller continuă să fredoneze în timp ce-şi trăgea ceasul. Din pâlnia gramofonului se revărsa pe mai departe:

Miss Otis regrets she is
Unable to lunch today.

Femeia trânti de pământ o vază, schimonosindu-şi de mânie mutra bucălată, ofilită, de fetiţă sulemenită.

— Escrocule! Precupeţule! Băi ăsta, cu trecutu' pătat! – cârâi femeia.

— Te rog, lasă scandalul – zise Hiller coborându-şi vocea –, că...

— Te pomeneşti că mă baţi?!... Ai fi-n stare... Pfui... Don Juanul cameristelor.

— Încetează odată, Mae... Camerista aia nu-i cu nimic mai prejos decât şoferul... Propriul meu şofer. Sau chiar mă crezi tâmpit?...

— Neruşinatule! Mânca-te-ar pârnaia, mahalagiule... Şi se dezbrăcă şi ea, dar nu oricum, ci despicându-şi dintr-o mişcare până la brâu superba rochie de mătase comandată la Paris...

...Felix se retrase.

Porni din nou prin ploaia torenţială şi de departe îi ajunse până la ureche răzbătând prin răpăitul ploii:

Miss Otis regrets she is
Unable to lunch today.

XXXV

...Se afla într-o altă baie. Se strecură grijuliu într-un dormitor. Şi...

...Dinspre cealaltă cameră se apropia cineva. Abia avu timp să se ascundă între perete şi dulap. Uşa se deschise, în conul de lumină zări o cameristă cu un moţ nostim. În camera cealaltă erau trei femei. Cea mai tânără dintre ele, frumoasa baroană Olga Petrovna, era o cunoscută campioană de tenis. Ursula Hungerscheim, văduva cavalerului von der Frühwart, avea cel puţin şaptezeci de ani, iar filosoafa suedeză Helga Jörins, autoarea mai multor lucrări ştiinţifice, era considerată mentorul Mişcării Sufletului din India. Era o femeie înaltă, uscăţivă, ridată, cu pince-nez, cu

părul alb, îmbrăcată cu o bluză neagră cu guler înalt. Helga Jörins (mentorul Mişcării Sufletului din India) îi spuse cameristei:

— Umple cada cu apă caldă de patruzeci de grade.

Iar Felix rămase captiv, pentru că fata intrase în baie, tăindu-i retragerea. Acum apa curgea şuvoi.

Cele două musafire se pregăteau de plecare.

— Vorbesc cu un *boy* să vă aducă plapumă – se oferi Ursula Hungerscheim (văduva cavalerului von der Frühwart).

În anotimpul ăsta ploios reumatismul atacă în primul rând picioarele.

— Sunteţi drăguţă, vă mulţumesc. – îşi exprimă, recunoştinţa teozoful Helga Jörins. În semn de recunoştinţă, vă rog să primiţi, stimată doamnă, lucrarea mea intitulată *Măreţia moralităţii feminine şi nemurirea.*

— Vă mulţumesc. Vii şi dumneata, dragă baroană?

— Eu mai rămân o clipă. Domnişoara Jörins mi-a promis câteva cărţi... E aşa de plicticos anotimpul ăsta fără tenis şi yachting, că doar în cărţi mi-aş mai putea afla mântuirea.

Petrovna era o blondă superbă, cu trăsături graţioase şi un trup zvelt, sportiv. În deux-pièces-ul ei gri din stofă englezească, cu o croială simplă, amintea de eroinele lui Ibsen. Din câţiva paşi elastici ajunse lângă bibliotecă, studie cărţile, învârtindu-şi poşeta pe vârful degetelor.

Ursula Hungerscheim (văduva cavalerului von der Frühwart) şi domnişoara Jörins ieşiră pe culoar. Tomnateca prăjină de profesie teozof (mentor al Mişcării Sufletului din India) îşi conduse musafira câţiva paşi.

Felix rămase nemişcat. Şi cele văzute în camera

de-alături îl făcură să-nnebunească şi nu alta.

O văzu pe baroana Petrovna privind grăbită în jur, trăgând un sertar al scrinului şi luând două obiecte mărunte pe care le băgă în poşetă. Scotocind, baroana dădu sub lenjerie peste un teanc de bancnote; luă şi din ele. După care împinse sertarul la loc şi îşi scoase pudriera... Se zice că la femei machiajul are efecte calmante.

O hoaţă-n casă...

Domnişoara Jörins reveni în cameră.

— Ţi-ai ales ceva, draga mea?

— Da. Pe astea – răspunse baroana la repezeală, luând la întâmplare două cărţi dintr-un raft... Noapte bună.

— Ai ales nişte scrieri cu adevărat frumoase – zise tomnateca femeie-teozof, uitându-se la cele două volume. Asta-i nemaipomenit de bună! Unde a învăţat micuţa noastră baroană araba veche?

— Mă preocupă... de... de mult... Noapte bună.

— La revedere.

Baroana plecă.

— Baia e gata! – anunţă camerista şi-şi luă rămas-bun.

Domnişoara Jörins intră în baie. Camera era acum goală.

Felix privi înfrigurat în jur. Ce să pună pe el ca să forţeze o ieşire pe coridor?... Cuvertura!... Din baie se auzea pleoscăitul din cadă... Acuşi se-ntoarce şi bătrâna filosoafă!

Brrr!...

Smulse cuvertura de pe pat, să se înfăşoare cu ea. Dar în clipa următoare încercă disperat să se vâre sub ea... Venea cineva!

Prea târziu!...

Groaznic...

Boy-ul intră cu plapuma şi încremeni, simţind că se face părul măciucă la priveliştea ce i se oferea din camera de alături.

Felix şedea pe pat cu picioarele încrucişate, ca o statuie a lui Buddha...

Boy-ul cel tuciuriu aruncă plapuma, o luă la picior şi ajuns pe coridor, nu conteni să bălmăjească:

— Oribil... Cine şi-ar fi închipuit... Cine să mai înţeleagă ceva?... Văleu!

Începu să sughiţă, umărul îi zvâcni ca unui apucat. Trecură săptămâni şi, de câte ori îşi amintea de scena aceasta, iar îl apuca tremuriciul.

Pentru domnişoara Jörins a rămas o enigmă motivul pentru care Ursula Hungerscheim a rupt prietenia cu ea. Mergând până acolo încât, nu i-a mai răspuns nici la salut, şi ori de câte ori s-au mai întâlnit a preferat să privească ţeapăn într-un punct undeva dincolo de capul venerabilei filosoafe.

XXXVI

În jurul orei unsprezece Maud încă citea, când cineva îi bătu la uşă.

— Intră.

În cameră dădu buzna o femeie cu o înfăţişare îmspăimântătoare. Purta o bluză cafenie cu o croială ciudată, un jupon de mătase închis la culoare şi pantofi de lac, iar exact o jumătate de obraz îi era acoperită de o barbă ţepoasă.

— Pst... Trebuie să mă schimb... Am adus cu mine nişte haine... – într-adevăr, ţinea sub braţ un pachet din care atârna lama unei săbii.

Maud îşi duse mâna la gură, să-şi înăbuşe râsul.

— Nici nu mă mir – spuse Felix cu amărăciune. Vezi omul la ananghie şi-ţi mai arde de râs.

— De unde vii?

— Nici eu nu ştiu...

Dispăru-n baie şi după puţin timp se-ntoarse îmbrăcat în uniforma căpitanului de cursă lungă Dickman. Pantalonii îi veneau până deasupra gleznelor, mânecile hainei până mai sus de manşete, iar la prima mişcare îi şi plesni un epolet.

— Acum trebuie să mă bărbieresc – zise el grav. Păstrase tot timpul săpunul de ras, briciul şi cheia universală.

— Cu jumătatea asta de barbă eşti înspăimântător.

— Când am venit aici, aveam convingerea că mai bine-ar fi să mor. Aş fi vrut să mă placi şi când-colo sunt nevoit să m-arăt ca ţapul din poveste, jupuit pe jumătate...

Tăcu şi o cuprinse în braţe.

— Maud... ţi-aş aduce un strop de alinare spunându-ţi că deşi ştiu totul despre tine... te iubesc?

Fata nu se împotrivi, rămase în picioare îngândurată, cu bărbia-n piept.

— Aceste cuvinte... mă fac fericită... şi poate că dacă într-o zi... Eh, oricum nu mai contează...

— Maud, ascultă-mă... În America ţi-ai putea pierde urma împreună cu prinţul şi odată dispăruţi, v-aş urma şi eu.

— Totul vine prea târziu. Pentru mine se apropie nori negri, sau mă denunţă Decker sau mă demască Borckman... Măcar de-aş putea salva alte persoane cu preţul persoanei mele... Dă-mi, te rog, caietul...

— Ca... ie... tul...

Maud se sperie văzând expresia de groază

întipărită pe chipul tânărului.

— Ce-i cu... caietul?!

— A rămas... la 102... în hainele mele de valet... într-un buzunar... iar hainele au fost luate de-ăcolo...

XXXVII

— Nu te poţi duce după el? – şopti fata.

— Hainele au fost luate de-acolo, duse la direcţie... Caietul era în buzunarul hainei...

Fata ridică din umeri şi-şi lăsă mâinile să cadă vlăguite.

— Atunci... totul s-a sfârşit. La miezul nopţii Borckman va veni după caiet. Şi dacă nu-l va găsi în faţa uşii... mâine îşi va împlini răzbunarea... şi toţi cei dragi mie... tata... fratele meu...

Felix insistă mâhnit:

— Ne-ar mai rămâne de făcut un singur lucru... În locul caietului îi punem o scrisoare, îi scriem lui Borckmann că însemnările cu pricina au rămas în buzunarul unei haine care a fost luată din camera 102... Eu o să cobor chiar acum la direcţie.

— Nu! Nu-ţi mai pune-n joc reputaţia pentru mine. Aici s-a comis-o crimă! Iar tu n-ai alibi...

— Ştii, Maud, până acum m-am jucat cu viaţa... În câteva zile însă totul s-a schimbat... În mare măsură datorită ţie... Reputaţia mea nu mai contează când a ta e-n primejdie. De-acum încolo, vom fi unul lângă celălalt, orice s-ar întâmpla...

— Ah... tu chiar...

Felix o strânse la piept.

— Acum nu mai lupţi de una singură, Maud... Aş fi fericit dacă ai lua în serios tot ce-ţi spun, tot ce simt...

Scrie-i câteva rânduri lui Borckmann şi lasă-i-le în prag... Eu plec.

...Şi o zbughi pe uşă.

XXXVIII

...Se făcuse de-acum târziu... Aproape: miezul nopţii... Borckman.

În scrisoare Maud îi povesti cum stau lucrurile. Scrisoarea o lăsă în faţa uşii. Stinse lumina, aprinse o ţigară şi aşteptă.

Ploaia se oprise, în noaptea ecuatorială cu aer stătut şi fierbinte stropi mari, umflaţi, se prelingeau în răstimpuri de pe frunze, broaştele orăcăiau în bălţoace. Un strat gros de aburi încingea insula.

Din larg răzbătea şuierul prelung al unei sirene, semm că şi oceanul era cufundat în ceaţă. Trecu mai bine de o jumătate de oră. Picăturile de apă, cu răpăitul lor monoton, deprimant, marcau scurgerea timpului.

Maud simţi că este îngrijorată. Nu de întâlnirea de la miezul nopţii se temea. Începuse să aibă mustrări de conştiinţă din cauza lui Felix. Prietenul ei şugubăţ, cu un suflet atât de nobil, risca să intre în bucluc din canea ei.

Undeva la etaj se aud paşi pe hol... O uşă trântită, susurul apei care urcă pe o conductă... Tăcere... Dintr-un copac a căzut ceva... Un bufnet. Pământul emană aburi, amintind de mirosul pivniţelor igrasioase, scăpaţi din menghina presiunii atmosferice şi care pătrund în camere. În jur ţiuie patru-cinci ţânţari. O pendulă bate ora douăsprezece.

— E miezul nopţii!

Ora lui Borekman.

De plasa de ţânţari se loveşte un liliac. Maud priveşte într-acolo. Este neaşteptat de calmă. În întunericul din fereastră prinde contur coroana încremenită a unui palmier, pe măsură ce luna, ivită de după un nor o învăluie în lumina-i alburie.

„Hui-hi, hui-hi, hui-hi...” – repetă cu o monotonie enervantă o micuţă mangustă care strănutând în beznă, se năpusteşte neînfricată asupra unei cobre...

Tăcere...

S-a zis cu una dintre ele. Cu mangusta. Cu şarpele, eventul cu amândoi?

Noapte ecuatorială...

Briza care adie după miezul nopţii amestecă duhoarea de ouă clocite a mangrovei bihlite cu mireasma înăbuşitoare a grădinii înecate în aburi...

Tăcere adâncă, încremenită-n căderea stropilor de apă. Lumina lunii păleşte, iar noaptea se strecoară-n cameră ca un zid negru gros, impenetrabil.

Maud scoate o ţigară, ia bricheta...

— A nu se aprinde!

Vocea se auzi de undeva din cameră. Dar nu dinspre uşă. Înseamnă că cineva se afla în camera lui Maud dinainte de sosirea ei. Stătuse pitit acolo câteva ore bune.

Fata îi dădu ascultare, puse jos ţigara şi bricheta.

— Dumneata eşti Borckman?

— Da.

— Deci ai auzit ce-am discutat adineauri cu domnul acela. Caietul se află la direcţie, într-o livrea de boy. Ţi-am lăsat în uşă o scrisoare, fiindcă nu ştiam că eşti ascuns aici în cameră. Dă-mi un răgaz, să pot intra în posesia caietului.

— Trebuie a ne gândi. Mâine va fi iarăşi un mesaj în

faţa uşii. Rămâi nemişcată.

Maud nu-l putu vedea pe cel care-i vorbise. Vocea îi venise din cel mai depărtat colţ al camerei. Fata nici măcar nu întoarse capul. Deodată fâşia de lumină care se zărea de pe coridor pe sub uşă fu înlocuită de întuneric. Musafirul nepoftit ajunse la uşă din doi-trei paşi uriaşi, apăsă pe clanţă şi ieşi...

Pentru o clipă Maud avu impresia că se va înstăpâni iar liniştea dezolantă de mai înainte...

Brusc însă se iscă o hărmălaie de parcă ar fi scăpat dracii din iad.

— Te-am prins – tună o voce, apoi se auzi un bufnet, paşi care se-ndepărtau în fugă, cineva se prăbuşi pe coridor cu un strigăt:

— Prindeţi-l! Ucigaşul! Prindeţi-l!

Poc! Poc! Poc!

Răsunară trei împuşcături.

Maud rămase ca paralizată.

În sfârşit, se aprinse şi lumina... Uşi trântite pe coridor... zarvă... Glasurile celor treziţi din somn...

— Sunteţi rănit, inspectore?...

— Cine m-a lovit în cap... Din păcate am scăpat lanterna înainte de-a o fi aprins... Bandajaţi-mi capul...

— Am tras la noroc în bezna asta, aşa că nu ştiu dacă l-oi fi nimerit... – spuse căpitanul. După care urmă o hărmălaie de nedescris. Capete somnoroase continuau să apară în uşile de pe coridor.

— Ce s-a întâmplat – răsună vocea de stentor a lui Wolfgang –, pentru Dumnezeu?

— Toată lumea să poftească imediat în camere – ordonă căpitanul. Poliţia menţine ordinea publică în orice împrejurare.

Fraza fu urmată, bineînţeles, de o panică de

nedescris.

Câteva doamne singure hotărâră să doarmă laolaltă, lăsând lumina aprinsă până-n zori. Marchizul Raverdan apăru bâţâindu-se, proptit în baston, cu un pistol de duel, vechi de când lumea, în mâna dreaptă.

Pe prinţul Sergius picioarele îl ţinură doar până la cotitură. Când văzu mulţimea strânsă în faţa uşii lui Maud, leşină. Shilling, guvernatorul insulei Tonga, îl prinse-n braţe la timp.

— Un doctor! Chemaţi un doctor! I s-a făcut rău... – strigă el disperat.

Câteva femei începură să ţipe, băieţelul de cinci ani al ataşatului militar francez se puse şi el pe urlat, directorii Wolfgang se făcu alb ca varul, din părul răvăşit îi picura broboane de sudoare.

Cu mare greutate ordinea fu restabilită.

Markheit îi făcu prinţului o injecţie, apoi se ocupă de Elder, care avea deja la cap un bandaj năclăit de sânge.

— Maud... – murmură prinţul îngrijorat.

— N-a păţit nimic – răspunse Elder. Am şi discutat cu ea. Acum, alteţă, mergeţi în camera dumneavoastră, pentru ca poliţia să-şi poată desfăşura nestingherită cercetările.

După ce prinţul fu condus la culcare, poliţiştii porniră spre camera lui Maud. Îi însoţi şi Markheit... Nu ştiau încă ce vor găsi acolo, fiindcă Elder spusese că vorbise cu Maud numai ca să-l liniştească pe Sergius.

Elder se opri în dreptul telefonului de serviciu de pe coridor.

— Un moment – zise el formând un număr. Ei? – întrebă după o vreme. Apoi tăcu. Excelent. Mulţumesc, Sedlintz. Ai fost la înălţime. Puse

receptorul în furcă.

— Ce v-a raportat Sedlintz? – se interesă căpitanul.

— L-am rugat ca, în caz că se mai stinge vreodată lumina în hotel, orice-ar fi, el să fugă imediat la tabloul electric, să ia amprentele de pe maneta de decuplare.

— Bravo! – exclamă Markheit fără să vrea.

— Excelentă idee – încuviinţă căpitanul în doi peri. Probabil cel care decuplează lumina este complicele celui pe care-l căutăm.

— Ba aş zice că-i chiar făptaşul.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Ştiu cine-i făptaşul. Preferă să rămână în umbră.

— Vă cunosc teoriile, aşa că nu vă mai pisez cu numele respectivului. Dar de unde ştiaţi că fata va primi la miezul nopţii vizita unui ticălos?

— Daţi-mi voie să nu vă spun nici asta. Circumstanţele mă silesc să tac. Oricum, aţi acţionat deosebit de prompt şi de rapid, domnule căpitan.

— Mă tem însă că în întuneric am ratat ţinta. Dar de unde o fi apărut cel care v-a lovit în cap?

— De aici de undeva, dintr-o cameră. S-a deschis o uşă în spatele meu şi imediat cineva m-a lovit cu un baston de cauciuc sau cu o rangă.

Ajunseră la camera fetei. Elder bătu în uşă.

— Intră! – îi pofti o voce liniştită.

Maud îi primi cu o privire senină. Nu se prefăcea, îi trecuse spaima, strângerea de inimă. Acum era gata să-şi înfrunte soarta.

— Domnişoară Borckmann – începu Elder – cred că cel mai corect ar fi să ne relataţi absolut tot ce s-a petrecut aici în această noapte... în măsura în care faptele ar prezenta interes pentru ancheta noastră – adăugă în grabă.

— Să vedeţi...

Povesti că cineva îi scrisese un răvaş fixându-i o întâlnire la miezul nopţii, că ciudatul ei musafir apăruse în cameră din senin, apoi reproduse întocmai discuţia cu respectivul.

Elder se cufundă în gânduri.

— La interogatoriul precedent aţi afirmat că nu ştiaţi nimic despre niciun fel de „însemnări”.

— Am minţit. Am furat de la profesorul Decker formula oxidului bananic. Sunt victima unui şantaj în legătură cu care nu vă pot spune nimic. Voiam să-i dau celui care face presiuni asupra mea însemnările, însă din păcate nu le mai am. Nici despre asta nu vă pot spune mai multe.

— Atunci vom fi nevoiţi să vă arestăm, domnişoară Borckman – oftă Elder.

— Se-nţelege de la sine – răspunse Maud împăcată.

— Să revenim la musafirul dumneavoastră nocturn. Sunteţi sigură că mi-aţi redat întocmai spusele lui?

— Am o memorie foarte bună.

— Întâi v-a zis: „n-o aprinde”?

— Nu tocmai. Mi-a spus pe un ton categoric: „a nu se aprinde!”

— Şi a terminat cu: „o să mă gândesc... o să găseşti un mesaj în faţa uşii...”

— Nu tocmai: „Trebuie a ne gândi... Mâine va fi un mesaj în faţa uşii...”

— Mulţumesc. Asta ne va ajuta să-l depistăm cu uşurinţă pe unul dintre complici. Noapte bună, domnişoară Borckman. Vă rog să aveţi încredere-n mine, voi face tot ce-mi va sta-n putinţă să vă scot cu faţa curată din toată povestea asta. De-acum să rămâneţi permanent în cameră. Veţi avea un gardian la uşă...

Pe coridor căpitanul îl întrebă surescitat pe Elder:

— De ce-aţi zis că unul dintre complici e ca şi prins?

— Pentru că nu ne va fi greu să-l găsim printre localnicii din hotel.

— Cum de ne puteţi oferi această nouă surpriză? – întrebă Markheit.

— Indigenii din această regiune obişnuiesc să folosească infinitivul în locul formelor paradigmei verbale, deoarece limba lor primitivă nu cunoaşte conjugarea verbelor. Noi zicem „n-o aprinde, o să mă gândesc”; băştinaşii zic: „a nu se aprinde... trebuie a ne gândi”.

— Cred că iar aţi nimerit-o... – bombăni morocănos căpitanul.

XXXIX

Până să ajungă la direcţie se iviră zorii. Sedlintz şi ceilalţi poliţişti se adunaseră să bea un ceai. Cele petrecute în hotel îi impresionaseră pe toţi. Îi trecuseră fiorii, deşi afară erau treizeci şi cinci de grade. Hârtia era atât de pătrunsă de umezeală, încât la scrierea proceselor verbale creioanele arau brazde adânci.

— Domnul director Wolfgang unde este? – întrebă Elder.

Unul dintre poliţişti plecă să-l caute. Directorul apăru cu părul vâlvoi, ochii încercănaţi, mâinile îngheţate şi vocea pierită.

— Cumplit... e cumplit ce se-ntâmplă...

— De ce vă lamentaţi?! – îl interpelă inspectorul – fără carantina asta blestemată aţi fi avut un câştig ceva mai redus. Ori aşa aveţi hotelul ticsit cu oaspeţi

de vază trei săptămâni de-acum înainte în cel mai nesuferit sezon.

— Gândiţi-vă însă la scandal!

— Va fi cea mai grozavă reclamă. La anul hotelul va fi luat cu asalt.

— La anul îmi expiră contractul de concesionare pe zece ani şi hotelul va trece în proprietatea statului. La ce-o să-mi folosească mie reclama?

— Aha. Hotelul v-a fost, deci, concesionat pe o perioadă limitată?

— Da.

— Numai dumneavoastră?

Wolfgang ezită.

— Nu... Eu am pus doar bazele acestui obiectiv turistic, aprobarea de a deschide lucrările aici am avut-o. De la regele malayezian care era proprietarul legitim al Lagondei Mici. Aprobarea condiţionată de asocierea lui. Administraţia olandeză ne-a aprobat acest aranjament, iar Neederlandische Bank ne-a finanţat proiectul.

— Cum se poate abuza aşa uşor de tabloul electric al unui asemenea hotel? De azi încolo înfiinţăm acolo un post de pază.

— Centrala electrică este lângă sala maşinilor, unde nu au acces decât fochiştii şi mecanicul. Până acum n-au fost situaţii care să reclame precauţii.

— Vom interoga personalul din sala maşinilor. Şi pe toţi băştinaşii din hotel.

Wolfgang plecă.

— Iată amprentele – vorbi Sedlintz.

— Îţi mulţumesc. Poftim – îi întinse Elder o oglinjoară învelită în hârtie de mătase. Confruntă-le, te rog, cu cele de pe oglindă.

— De unde aţi luat-o? – îl întrebă căpitanul.

— Ultima oară a ţinut-o în mână chiar făptaşul nostru.

— Dacă amprentele coincid, îl arestaţi?

— Nu. Am prea puţine dovezi împotriva lui.

— Dacă el este cel care ne lasă în întuneric la fiecare atac, asta nu-i o probă?

— Ar fi doar pentru acuzaţia de complicitate la ultraj, or eu vreau să-l acuz de omucidere, şantaj şi tâlhărie!

— Cum stă cu alibiul?

— Are un alibi inatacabil. Se vor găsi martori demni de încredere care vor declara de bună credinţă, sub jurământ, că s-au aflat alături de el...

— Şi totuşi...

— Şi totuşi el este ucigaşul.

Sosiră personalul sălii maşinilor, liftierul de culoare, barmanul mulatru, un şofer tamyl, doi bucătari javanezi, negustorul malayezian de ilustrate şi măşti exotice şi, în fine, o spălătoreasă metisă.

— Ferguson! Fii amabil şi condu-i pe localnici în camera alăturată şi dă-le drumul celor care au alibiuri incontestabile, ceilalţi să poftească aici unul câte unul.

...Băştinaşii se uitară speriaţi, cu ochii mari, la poliţişti. Îl urmară pe Ferguson şuşotind îngroziţi.

— Să-ncepem – se-ntoarse Elder spre fochiştii în salopete pătate de păcură. Cu o oră şi jumătate în urmă s-a decuplat curentul electric aici în hotel. Ce-mi puteţi spune despre asta?

— Eu am ieşit imediat, că tocmai eram lângă cazanul cu apă caldă – zise mecanicul – şi am restabilit imediat alimentarea cu curent. Înaintea mea a sosit la tabloul electric un poliţist care a trebăluit ceva.

Era vorba despre Sedlintz, care se ocupase de amprente.

— Pe altcineva n-ai mai văzut?

— Nu.

— Mie mi s-a părut ceva nelalocul lui – se amestecă în discuţie un fochist. Căram cocsul cu roaba, veneam dinspre tobogan. O clipă mi s-a părut că cineva se furişează în subsol. Am încercat să mă ţin după individ, însă la primul colţ a dispărut, iar eu trebuia să car cocsul... Era ciudat, în orice caz...

— Ce era ciudat?...

— Păi... Am văzut cu ochii mei... Era un ofiţer de marină...

— Cum aşa?

— Nici mie nu mi-a venit să-mi cred ochilor: ce să caute un ofiţer de marină, noaptea, în subsolul hotelului...

— Mda... Destul de ciudat... Vă mulţumesc, puteţi pleca.

Oamenii de la sala maşinilor plecară.

Urmă interogatoriul băştinaşilor. Dintre ei doar doi n-aveau alibi: spălătoreasă şi vânzătorul de artizanat, care ţinea şi ilustrate.

— Numele? – o întrebă Elder pe spălătoreasă.

— Gilda... mă trag din Djapur... din India...

— De ocupaţie spălătoreasă.?

— Îhî... Jios la subsol. De când *sahib* a căzut la zăcare... n-am voie aici...

— Unde-ţi petreci timpul?

— În spălătorie... ’Nainte aveam o odăiţă la etaj... da’ de când îi *sahib* bolnav...

— Ştiu. N-ai observat nimic în noaptea asta?

— Luna îi roşie di tot... Deşi dă obicei...

— Unde-ai văzut tu luna de la subsol?! Îm?!

Spălătoreasa încremeni.

— Ăăă... în vis.

— Dacă minţi, pun să te tundă de tot...

Intră directorul însoţit de Martin. Fata căută să prindă privirea lui Martin.

— Dacă-mi tăiaţi părul, io...

— Taci! Vasăzică ai urcat de la subsol. De ce şi unde ai fost? Zi, că dacă nu... – şi Elder o smuci de braţ, încât bietei Gilda i se înmuiaseră genunchii de groază.

— Mm... m-am întâlnit cu Martin... io-l iubesc pe marele servitor alb.

— Cu dumneata s-a întâlnit?

— Da – răspunse Martin cu jumătate de gură.

Elder îşi dădu seama că nu mai are ce scoate de la spălătoreasă şi n-are rost să-ntindă coarda, deşi ceva nu era tocmai în regulă în spusele ei.

— Şterge-o! – se răsti la fată. Şi de-acum încolo o să fiu cu ochii pe tine.

Fata se strecură afară cât putu de repede, cu capul între umeri, aruncându-i lui Martin o privire disperată.

Intră negustorul malayezian de artizanat şi ilustrate. Purta un impecabil costum de scafandru fără cască, dar cu o lavalieră albastră. Avea un joben negru fără boruri, în schimb era desculţ, n-avea nici ciorapi, în mână învârtea un baston cu măciulia de fildeş. Din buzunarul costumului de scafandru îi atârna o mască exotică.

— Numele?

— Nalaya cel Măreţ.

— Ocupaţia?

— Rege şi vânzător de artizanat.

— Poftim?

— Prin graţia reginei Olandei, sunt suveranul

acestei insule şi coproprietarul acestei întreprinderi hoteliere...

Această veste îl surprinse până şi pe Elder.

— Atunci de ce locuieşti într-o cameră murdară, la grămadă cu alţii?

— Pentru a nu se şti cine sunt. E la modă în marile hoteluri, îi zice incognito.

— Şi... de ce vinzi măşti indigene?

— Pentru a mai câştiga un ban.

— Dar din veniturile tale ai putea trăi împărăteşte!

— Atunci ar face altul negoţ. Directorii băştinaşi nu-s iubiţi, dar măştile exotice da. E bine a munci. E bine a câştiga bani, chiar dacă-s subsidiar pică bani mulţi. Aşa e drept.

Scoase masca din buzunar şi o privi drăgăstos. Elder i-o luă din mână.

— Astea-s raritătţi aici, pe Lagonda Mică?

— Raritătţi, domnule, până-ntr-atât încât nici nu se găsesc pe-aici.

— Dar asta de unde e?

— Din Leipzig. Acolo nu-i o raritate. Se fabrică-n serie. Noi n-avem aşa măşti urâte. Ne mulţumim cu mutrele noastre, sunt ele şi-aşa destul de urâte. Ăsta-i adevărul.

— Unde ai fost astă-noapte?

— La etaj. M-am bătut cu tine şi cineva a vrut să mă-mpuşte.

— Cum?! Tu ai fost acela?

— Eu. M-am furişat la fată-n cameră, la miezul nopţii am stat de vorbă cu ea şi când am ieşit m-ai atacat, iar eu m-am speriat... poc... poc... şi am fugit.

Elder îi privi îndelung chipul ironic. Găsea explicaţia sau foarte simplă, sau foarte bine ticluită.

— Spune-mi, rege, ştii cine sunt eu?

— Te ştie toată lumea. Eşti isteţ şi bătrân precum crocodilul, iar regina te plăteşte pentru a fi un copoi crunt, aşa că toată lumea te urăşte şi ai să sfârşeşti ucis.

— Aşa... Şi ştii cum procedez eu cu criminalii care mă mint de la obraz?

— Îi loveşti, iar ei se betegesc. Dar un rege nu poate fi lovit.

Imediat încasă o palmă de răsună tot hotelul. Până şi recepţionerul care aţipise în hol cu capul pe comptoir, sări ca ars.

— Mă tem că m-am înşelat, domnule. Şi un rege poate fi lovit – spuse mâhnit, cu stele verzi în ochi, Nalaya cel Măreţ.

— Îmi pare bine că ne înţelegem. Ia spune-mi, Nalaya, ce-ai căutat în camera fetei şi de ce-ai fugit de mine? Dar vreau adevărul.

— O să spun adevărul, fiindcă eu mint foarte rar. Noaptea trecută cineva m-a trezit din somn. Era întuneric, nu l-am văzut la faţă. Mi-e martor bătrânul cu ziarele, în cutia căruia scâncesc sufletele copilaşilor morţi.

— Mai departe.

— Am auzit o voce: „Du-te la boxa cu scule, lângă spălătorie, şi-o să capeţi bani mulţi”. Eu am bănuit că-i vorba de o boscoană din acelea de li se zice taumaturgie.

— Poftim?!

— Când eram prinţ moştenitor am lucrat fochist pe un vapor, aşa că m-am mai civilizat şi eu un pic.

— Hm... Continuă.

— În boxă era întuneric. Omul întunericului mi-a zis unde trebuie a merge, nu-i vorba de furat, ci doar de a primi un caiet. La întoarcere îmi dă cincizeci de

guldeni. O ofertă avantajoasă, domnule.

— Altceva n-a mai zis?

— Nu.

Elder privi în jur.

— N-avem pe-aici vreo vână de bou?

— Respectiv... mi-a zis – continuă brusc regele – că dacă mă-ntâlnesc cu cineva nu trebuie a-mi fi teamă, că mă va ajuta. La urmă m-am întors în boxă şi acolo un ofiţer de marină m-a snopit în bătaie, fiindcă în întuneric îl călcasem pe faţă...

— Ce zici?

— Un ofiţer de marină mi-a ars câteva palme pe culoarul de la subsol de mi-au sărit ochi din cap. Atâta tot.

— Mă!

— Jur pe sufletele strămoşilor mei că nu umblu cu cioara vopsită, albule-cu-mâna-iute-ca-fulgerul.

— Cum arăta cel care a stat de vorbă cu tine?

— A avut grijă să nu-l văd la faţă.

— Multe gogoşi mi-ai mai turnat, rege, iar pentru asta o să capeţi de la mine o bătaie soră cu moartea şi multă vreme o să mai betegeşti de-acum încolo. Ăsta-i adevărul.

— Adevărat, dar trist, domnule.

— Dispari de-aici! Ferguson, condu-l şi pe urmă interoghează-l pe moşneagul cu ziarele.

Veni şi rândul lui Wolfgang.

— Ştiţi ceva în legătură cu cele declarate de asociatul dumneavoastră?

— Nu ştiu nimic. De el mă leagă doar prevederile unei străvechi cutume, în rest abia dacă ne vedem.

Se-ntoarse şi Sedlintz.

— Poftim... – îi dădu lui Elder amprentele pe care le confruntase. Coincid.

— Ce sunt astea? – întrebă Wolfgang.

— Amprentele digitale – îi răspunse Elder.

Chipul directorului căpătă o paloare cadaverică, se crispă şi simţi că i se taie picioarele.

XL

Hoinăreala nocturnă a lui Felix băgase-n boale uniforma căpitanului Dickman. Abia în zori se potoli zarva din hotel atât cât să-i îngăduie tânărului să se aventureze spre scara de serviciu. În orice caz, se cuvenea să-i înapoieze căpitanului uniforma. Deocamdată se afla însă tot la subsol.

Mii de draci...

În capul scării în spirală o metisă şuşotea de zor cu un valet. Abia le distingea cuvintele.

— Crede-mă, Maartiiin... Tânăru' mi-o poruncit prin chelnăru'-şef să viu... Şi mi-o zis să-i calc bine cămăşile... Frumos bărbat, are faţa de copiii, da' io numa' pe tine...

— Ce-a vrut de la tine?

— Tu mi-ai zis, Maartiiin, că ne măritam cu tine dacă avem o mie de guldeni şi băgăm banii aiştia într-o afacere maare... Tu cureţi pantofi pi stradă, iar io dăşchid o spălătorie de-aia cu cazan cu aburi...

— Vezi să nu-ncasezi vreo două, dacă te mai mocăi mult...

— Tânărul cu faţă di copil mi-o zis că-mi dă o mie de guldeni, dacă-l ajut să iasă de-aici... Să-l las pân' spălătorie prin canalu' di scurgere... Mâine seară... la zece.

— Înseamnă că ăsta ne-a omorât clientul.

Fata zise cu voce blajină:

— Apăi l-o omorât... Dacă o fost nevoit, ce era să facă? Clienţi or să mai vie aici berechet, da' noi cu o mie de guldeni ni luăm de nevastă unul pe-ălălant...

— Măi, măi, măi! Dacă te toarnă careva, iei zece ani de închisoare.

— Nu ştiu, Maartiiin, zău... Tânărul ăla dichisit şi isteţ, cu pielea albă şi sprâncene lungi şi negre...

— E ucigaş.

— Se mai întâmplă...

— Acum trebuie să plec. Atâta-ţi spun, fii atentă ce faci! Şi dacă intri la apă, nu mă amesteca-n afacerea asta...

Se auzi un ţocăit. Apoi Martin o luă în sus pe scară, iar femeia se-ntoarse fredonând la spălătorie.

Porni şi Felix. Spre etaj. Să-i lase lui Dickman uniforma în uşă. Dar cu ce o să se îmbrace el? În sala cazanelor zări o lampă de avertizare care împrăştia în jur o lumină albăstruie... Văzu câteva salopete soioase. Dădu şi peste nişte pantofi scâlciaţi, din pânză... Şi acum, la drum...

Puse la locul lor hainele lui Dickman. Căpitanul le agăţase în uşă ca să-i fie duse la curăţătorie. Nu mică-i va fi mirarea când le va găsi terfelite în ultimul hal.

Porni apoi spre camera lui Maud... Se furişă în vârful picioarelor pe scară, apoi pe culoar... La cotitură scoase capul şi privi iscoditor după colţ...

Se trase înapoi speriat.

În faţa camerei lui Maud era instalat un poliţist!

Imediat îşi dădu seama despre ce-i vorba. Au arestat-o! Se-ndreptă grăbit pe coridor. Urcă la primul etaj hotărât, fără nicio măsură de precauţie şi bătu la o uşă.

— Intră.

Intră. Elder şedea la o masă în pijama, tocmai pusese apă de un ceai.

— Ai arestat-o? – îl întrebă Felix.

— Este doar reţinută pentru cercetări.

— Astă-noapte când mi-am uşurat inima, mi-ai promis că nu iei în considerare nimic din ce ştii de la mine.

— Fata şi-a mărturisit vinovăţia de bunăvoie, de faţă cu căpitanul. N-am avut încotro. Ia o gură de ceai.

Felix amestecă zahărul cu linguriţa şi întrebă necăjit:

— N-ai dat peste caiet?

— Nu. Hainele au fost duse de la direcţie la spălătorie şi când am ajuns acolo, în buzunare nu mai era nimic... Cineva mi-a luat-o înainte.

— N-o putem ajuta pe fata asta?

— Sunt speranţe. Eu unul cred că da.

— Ascultă, Elder, suntem foşti colegi de şcoală şi prieteni din copilărie. O clipă n-am fost supărat pe tine că m-ai păzit ca pe un ocnaş, sau că mi-ai ascuns hainele, de a trebuit să evadez în pijama. Poate că aveai dreptate să execuţi ordinele lui taică-meu. Nu m-am supărat deloc. Dar dacă cu această fată nu faci excepţie, dacă o să te agăţi de sentimentul datoriei... – Vocea i se frânse. Am fost un băiat cam fluşturatic la viaţa mea – urmă el. Acum însă e vorba despre cu totul altceva. O iubesc pe fata asta şi o voi lua de nevastă. La nevoie, şi după ce-şi va fi executat condamnarea. La eliberare o voi aştepta în poarta închisorii.

— E o fată minunată...

Dar poate că nu voi avea de aşteptat multă vreme. Ascultă-mă: mie nu-mi rămâne decât să stau ascuns

până la sfârşit.

— Păcat. Ar fi trebuit să te găsesc mai devreme. Aşa n-ai alibi.

— Deh. N-avem ce face. O să rămân ascuns... N-ar fi exclus s-o şterg împreună cu ea.

Urmă o scurtă tăcere.

— Acum ascultă-mă tu pe mine, Felix. Adineauri n-ai zis nimic despre amărâtul ăla de avocat din Weltewreden pe care l-ai ajutat la nevoie, facilitându-i intrarea în rândurile poliţiei. Nu voi uita gestul tău cât voi trăi. Dar dacă vei încerca să evadezi cu domnişoara Borckman, voi veghea zi şi noapte să vă prind şi voi proceda aşa cum îmi va dicta conştiinţa mea de poliţist. Iar pe urmă voi demisiona, îţi voi fi dator cu atâta, ca-ntre gentlemeni. Doar ţie-ţi datorez totul.

Felix se sculă de pe scaun.

— Te înţeleg.

— Te rog, ai încredere-n mine şi-n justiţie. Nimic nu-i pierdut. Ai răbdare.

— Nu mă-ncred în tine. Pa.

Acestea fiind zise, ieşi, fără să fi profitat măcar de prilejul de a se bărbieri în baie la Elder, deşi pe o falcă îi crescuse o barbă falnică. Se-ndreptă zorit spre camera fetei.

— Ce doreşti? – îl întrebă cerberul oarecum surprins de apariţia individului semi-bărbos, în salopetă.

— Te pomeneşti că accesul e interzis? – spune Felix în gura mare. – S-a defectat robinetul de apă caldă. Am fost chemat să-l repar.

Poliţistul bătu la uşă şi băgă capul. Felix se propti în prag ca să-l vadă Maud.

— Aţi chemat instalatorul? – întrebă gardianul.

— Da – răspunse Maud. Eu l-am chemat.

— Dă-i bătaie – îl îndemnă poliţistul pe instalator şi-i făcu loc să intre, apoi salută şi se-ntoarse pe culoar.

După ce închise uşa, Felix veni lângă Maud şi-i sărută mâinile.

— Caietul? – îl întrebă fata.

— S-a pierdut... a dispărut fără urmă. N-am timp de poveşti, Maud, pe scurt: strânge-ţi strictul necesar într-un *nécessaire*. Fii în orice moment pregătită pentru evadare.

— Nu!

— Taci!

Vorbeau aproape răstit, iar Felix o cuprinse pe Maud în braţe. O strânse la piept.

— Evadăm împreună, Maud. Plecăm în America. Dacă răzbim de-aici, va fi floare la ureche să ne îmbarcăm undeva pe un vapor.

— Nu vreau alte... alte victime... – se apăra fata tot mai şovăielnic, lipindu-se strâns de pieptul tânărului.

— Te iubesc, Maud. Pentru mine, în rest, nu mai contează nimic. Te iubesc şi, chit că vom evada sau nu, o să-ţi împărtăşesc soarta şi la bine şi la rău...

Şi-n tot acest timp buzele li se apropiară pe nesimţite...

XLI

Când Felix ajunse din nou pe coridor, viaţa din hotel pulsa deja în ritmul ei diurn. Oameni în pijama zoreau ca traşi la indigo spre grupurile sanitare de pe etaj, cu prosopul pe braţ şi cu săpunul şi periuţa de dinţi în mână.

Pe scară erau urcate sobiţe de tuci care încălzeau

cu jeratic. În câteva camere rugina declarase război obiectelor metalice ale turiştilor, iar lenjeria călcată începuse să prindă mucegai, mirosul lui era omniprezent de câteva zile. Un meşteşugar întreprinzător ceruse accesul în carantină, să poată instala sobiţe de tuci, deoarece Grand Hotelul nu avea încălzire. Sobiţele cu grătar erau aduse în camere gata umplute cu jeratic.

Deşi căldura era toropitoare, toată lumea se bucură de noua sursă de „căldură”, fiindcă pereţii făcuseră condens, iar împotriva ţânţarilor nu exista nicio posibilitate de apărare, deşi în toate încăperile plutea fumul înăbuşitor de lămâiţă.

Încă de la începutul anotimpului ploios clima devenise neprielnică organismului neadaptat al europenilor. Răspândirea ciumei fusese oprită cu succes, dar în schimb apăruse un caz de malarie. Un reumatism de natură epileptică îi paralizase domnişoarei Jörins ambele picioare. Junghiurile reumatice, migrenele acute, bronşitele şi dispepsiile gastrice făceau ravagii în tot hotelul. Timp de câteva ceasuri, o ceaţă gălbuie, fetidă, se lăsase pe insulă prevestind torentele de apă prăvălite din tării.

La bar se îngurgita alcool în cantităţi incredibile. Băutura încălzea sângele, alina durerile... Turiştii erau ursuzi, irascibili, certurile şi intrigile se ţineau lanţ, într-o cameră de la etaj îşi trăsese un glonţ în piept un lord englez despre care ulterior s-a aflat că era un perceptor delapidator fugit din Olanda... După prima ploaie, din solul îmbibat de apă îşi începură invazia milioane de insecte şi de râme. Gazul folosit pentru combaterea furnicilor nu însemna decât o miasmă în plus în atmosfera şi aşa sufocantă.

Odette Dufleur, frumoasa regizoare belgiană, se

otrăvise cu adrenalina cu care bătrânul marchiz îşi trata tulburările astmatice; acum se zbate între viaţă şi moarte şi nimeni nu ştie ce a împins-o la această faptă necugetată.

Câţiva clienţi au dat în patima cărţilor. Baroana Petrovna stă prost cu nervii, o podideşte plânsul pe nepusă masă, Markheit încearcă tot felul de leacuri şi-ntre timp îi dispare ceasul de buzunar...

Felix are o singură dorinţă, să se poată bărbieri odată. Străbate în lung coridorul de la etaj. Erich Kramartz, tânărul cu alură de vedetă de cinema, cu sprâncenele arcuite nu tocmai de la natură, dă să iasă din cameră. N-are nici treizeci de ani. În buzunarul de la piept are o batistă de mătase, iar costumul la două rânduri este o capodoperă în materie.

Porneşte pe culoar fredonând bine dispus.

Felix intră cu cheia universală în camera lui Kramartz. Se repede în baie.

Scoate briciul! Acum! Dar numai ce apucă să-şi întindă crema pe faţă că aude cheia în broască.

Vine cineva.

Ah, e Kramartz, însoţit de doamna Hould. Frumoasa doamnă plinuţă la trup, sărită de vârsta balzaciană a femeii.

— De ce, Marjorie, de ce? – se precipită tânărul nerăbdător. Dacă ai luat această hotărâre, la ce bun să te mai chinui atâta?

— Înţelege-mă, Doddy... lucrurile nu-s chiar aşa de simple... – răspunde doamna Hould cu vocea tremurândă. Dacă fugim de-aici şi treaba asta ajunge la urechile lui Arthur... totul s-a sfârşit.

— Bine, dar nu eşti singură, eşti cu mine...

— Acum. Dar peste un an? Doddy! Nu mi-am

părăsit doar soţul, ci şi copilul... Nu mai am pe nimeni, doar tu mi-ai rămas...

— Nu-i destul? Te iubesc, Marjorie...

— Ai doar douăzeci şi şase de ani... iar eu...

Doamna Hould împlinise patruzeci şi doi de ani. Avea trăsături frumoase, un trup plinuţ dar proporţional. Ridurile din colţul ochilor şi de pe gât i se vedeau doar atunci când nu folosea suficient fard.

— Plecăm la Cairo, Marjorie. O să dăm lovitura...

— Şi dacă nu reuşim?

— O să reuşim!

— Ce speri să obţii în schimbul bijuteriilor mele?

— Un preţ bun. Pietrele tale sunt nemaipomenite, briliantele sunt la modă, au căutare... Ne cumpărăm o căsuţă, iar cu ce ne mai rămâne ne descurcăm tot restul vieţii... Ce fericiţi vom fi, Marjorie!

— Ah, Doddy... îmi vine aşa de greu.

Bărbatul o cuprinse pe după umeri.

— Vremea asta păcătoasă e de vină. Prea te sensibilizează.

— Nu... nu... eu de tine mă tem... Cine eşti tu?

— Iar ţi-ai adus aminte c-am fost dansator? Iar mă priveşti de sus?

— Nu te supăra, Doddy.

— Sunt sătul de-atâtea insulte!

Trase sertarul scrinului şi-i puse femeii în poală o casetă.

— Poftim, ia-ţi bijuteriile! Şi du-te acasă!

— Nu te supăra, Doddy. Nu am vrut să te jignesc

— Cum să nu mă jigneşti, dacă-mi tot răscoleşti trecutul? Pe vremuri am studiat şi eu ingineria, mă pregăteam de doctorat, când am scăpătat, trebuia să-mi întreţin tatăl care suferea de-o boală incurabilă, aşa că m-am făcut dansator de local...

— Ştiu, ştiu... Iartă-mă, dar... te iubesc şi-n acelaşi timp mă tem de tine... Nu fi supărat...

Tânărul o cuprinse din nou pe după umeri.

— Marjorie, micuţa mea, nu mai fi aşa speriată... Te rog să ai încredere-n mine.

Felix se căţără pe scara de incendiu cu viteza unei maimuţe crescute-n copaci, apoi coborî în camera spălătoresei, pentru ca de acolo să iasă iar pe culoar. Acum ce să facă? O să coboare la subsol. Găseşte el un locşor ferit, să se poată bărbieri... Coborî pe scara în spirală.

Nici la subsol nu găsi liniştea pe care o dorea. Câţiva muncitori trebăluiau în preajma cazanului de apă caldă. Tropăiau de colo-colo... Observă o uşă metalică, se deschidea dintr-un culoar secundar.

Depozitul! Pesemne că aici se ţin valizele goale. Una tocmai este dusă la liftul de serviciu...

— Lăsaţi deschisă uşa depozitului, să se aerisească şi să fie adusă şi aici o sobă, să nu prindă cuferele mucegai – îi zice Martin *boy*-ului. După care amândoi se îndreaptă spre lift.

Felix se furişează în depozit. Merge până-n fund. Lumina de-afară pătrunde în depozit printr-o ferestruică de aerisire care dă spre grădină. Aici duhoarea este de-a dreptul insuportabilă. N-ar fi crezut că pielea mucegăită are un miros aşa de greu. Simte că dacă nu trage în piept o gură de aer curat o să vomite pe loc. Îşi croieşte drum printre genţi. O valiză uriaşă îi barează calea, încearcă s-o dea la o parte, dar aceasta nu se clinteşte... De ce-o fi aşa de grea? O săltă din drum şi-o dă de-a dura.

În cele din urmă se aşează înăduşit, cu briciul marca „Sidney Crick” lângă el, dă să caute crema de ras... Duhoarea, însă rămâne pe mai departe insuportabilă.

Se trage mai aproape de fereastră... Pfui, degeaba.

Mai dă o dată valiza de-a dura. De data asta capacul se deschide şi din valiză se rostogoleşte un cadavru.

XLII

Lui Felix i se tăiară picioarele. Cadavrul mânjit de sânge închegat avea gura căscată, ochii sticloşi, membrele contorsionate hidos. În câteva clipe depozitul se umplu de o duhoare cumplită.

Porni spre uşă împleticindu-se, fără să-i mai pese de nimic.

— La naiba cu valizele astea mucegăite – striga cineva de pe culoar. Încuiaţi depozitul ăla.

Uşa metalică fu trântită şi Felix auzi zăngănitul zăvorului. Crezu c-o să leşine de greaţă. Găsi o ladă pe care o propti de zid în picioare şi se căţără pe ea s-ajungă la fereastră. Nu-i mai păsa de nimic. Ieşi afară la aer. Din fericire în grădină turna cu găleata. După câţiva paşi privi înăuntru pe prima fereastră. Spălătoria. Numai bine! Sări înăuntru. Mobilierul era compus dintr-un pat şi o masă. Fusese adus pentru Gilda, care pe timpul carantinei nu avea voie să se urce în camera ei. Pe masă era o mică trusă de voiaj. O fi furat-o Gilda sau a uitat-o cineva aici?

Se aşează stors de puteri, gâfâind, cu limba de un cot. Îşi luă capul în mâini. Cum era cu putinţă?

Doamna Villiers fusese asasinată. Beregata îi păstra urma unei tăieturi adânci. Cine ar putea fi ucigaşul? Doddy! Gigoloul. Văduva siciliană îi povestise misionarului că doamna Villiers venise aici după Doddy. Doamna Hould e, prin urmare, femeia

cealaltă, care-şi părăsise bărbatul. Ştia de la Elder şi numele ei adevărat: doamna Cecklin. Doddy vrea să fugă azi eu bijuteriile femeii. Doamna Villiers fusese un obstacol în înfăptuirea acestor planuri, aşa că gigoloul a lichidat-o pe soţia redactorului, a ascuns-o într-un cufăr şi pur şi simplu, a trimis-o la depozitul de bagaje... La noapte va fugi cu bijuteriile lui Marjorie şi gata.

Să-i spună lui Elder despre asta? Nu! Pe Maud tot prin canalul de la spălătorie vrea s-o scoată. Dacă Kramartz va fi prins şi mărturiseşte pe unde a vrut să fugă, le vine ideea să pună şi acolo o santinelă...

Ticălosul, n-are decât să scape. E în joc soarta lui Maud.

Criminalul ăla n-are decât să fugă, trăsni-l-ar Dumnezeu...

Încet-încet se linişti. Privi jgheabul de scurgere. Se termina cu o gură de canal rotundă, astupată cu un grătar metalic. Diametrul permitea unui om să coboare cu uşurinţă. O scăriţă metalică ducea jos în subteran.

Şi-acum, în sfârşit, să se bărbierească. Se-ntoarse spre măsuţă, în speranţa că va găsi o oglinjoară în *nécessaire*. În trusă cândva fusese într-adevăr o oglindă, însă fie că se spărsese, fie fusese aruncată. În locul ei găsi tot felul de mărunţişuri care pot fi furate din camerele clienţilor fără să bată la ochi: un pieptene de baga, o trusă de cusut, o pudrieră...

Închise gentuţa neagră. Nu-i nimic. O să se descurce şi fără oglindă. Se scotocea prin buzunare, pentru că nu-şi găsea briciul, când auzi pe culoar glasuri care se apropiau. Se strecură grăbit sub pat. Iar o ia de la capăt. Aşa o să păţească mereu: când sub pat, când pe scara de incendiu, când în şifonier.

Se obişnuise cu asta până într-atât, încât se întreba cum va fi când va trebui să renunţe la aceste obiceiuri. Intră Gilda fredonând. Puse jos un coş cu rufe. Aprinse lumina, fiindcă se întunecase.

— Hei! Gilda! – strigă cineva după ea. Mişcă-te mai repede!

— Ce s-a-ntâmplat?

— Au găsit o turistă moartă în depozitul de bagaje.

Fata ieşi în fugă. Martin şi *boy*-ul găsiseră cadavrul când se întorseseră în depozit cu soba de tuci. În jurul cadavrului era o mână de muncitori şi servitori înspăimântaţi de moarte.

— Să nu se apropie nimeni de moartă! – îşi dădu Martin aere – la locul crimei pot exista urme lăsate de ucigaş!

Boy-ul tuciuriu trimis după Elder se-ntoarse gâfâind:

— Sosesc!

Apăru comisia de anchetă. Poliţiştii, căpitanul, Elder şi Markheit.

— Ştiam – dădu din cap posomorât inspectorul. E doamna Villiers.

Începură cercetările. După o jumătate de ceas comerciantul Vangold fu arestat după ce recunoscu că lui îi aparţine briciul cu mâner de sidef, marca „Sidney Crick”, găsit lângă cadavrul cu beregata tăiată.

XLIII

Se înserase. Gilda se întorsese fredonând în cameră. După un timp apăru şi o cameristă căreia tocmai i se luase un interogatoriu. Acum s-au apucat

să iventarieze lenjeria dintr-un coş cu rufe spălate. Gilda împăturea rufele grijulie, iar camerista ţinea socoteala.

— Două cearşafuri... un plic...

— Feţele de pernă nu le pune la socoteală... îs ale mele... Pe tine dă ce te-au interogat?

— Io eram... ăă... cum îi zice... când trebe să stai noaptea dă pază... A, da: dă servici! Şi m-au întrebat dac-am băgat dă seamă că ceva nu-i în regulă... Le-am zis c-acolo pă culoar a fost linişte toată noaptea... Don' Vangold îi băiat subţire. Mi-a dat un gulden să-i duc un răvaş şi un buchet dă flori lu' baroneasa Petrovna. Mi-a dat şi-a doua zi un răvaş, da' baroneasa cică să-i spun că n-a mai rămas la ea niciun stilou dă aur... Acu' el se smiorcăie la poliţişti că vrea să-i telefoneze nevesti-sii...

— Şi tu ce-ai zis?...

— Că n-am băgat dă seamă n'ica. Io am fost dă sărvici doar o noapte... Patru plicuri... Al cincilea-i dus la cusut...

„Bietul Vangold" – îşi zise Felix sub pat, chinuit de furnicile şi miriapozii care se căţărau pe el.

— Dacă mă întrebau ce şi cum îi la etaju' trei, aveam ce povesti. Numa' porcării... Shilling, guvernatoru' din Tonga, împreună cu căpitanu' Dickman au găbjit săptămâna trecută ţigările lu' Bruns. L-au plătit pă recepţioner să-şi ţină gura... Trei găinari... Din întâmplare i-am auzit şi io... Mi-au dat cincizeci de guldeni şi cică dacă nu-mi ajung o să-mi mai dea cinzeci... m-au pus să-i duc lu' Bruns ţigările ca şi cum ar fi sosit poşta... Bruns ăsta cică face contrabandă cu arme în China. Aşa zice Ferdinand. Asta se pedepseşte urât de tot. Cică n-ai voie să scoţi arme din Java. Ăla a făcut bani mulţi, deşi a fost un

pârlit dă marinar, şi-a mai fost cică şi la zdup... Acu' îi vin ţigările drept din fabrică, dă la Simon Artz, are numele scris pă fiecare...

— Îîî... Scundacu' ăla dă l-a bătut pă bietu' liftier?

— Îhî... Şi care pă urmă i-a dat cinzeci dă guldeni, că nu-i hain, da-i cam mârlan dă felu' lui... Acu n-o să mai bată el pă nimeni, că l-au otrăvit şi-o să crape şi-or să-l îngroape. Aşa zice Ferdinand. Îi chelner la camere şi, dă scârţar ce e, fură din ţigările clienţilor. Şi s-a îmbolnăvit. Şi mi-a zis că Bruns e otrăvit. A scociorât prin camera căpitanului Dickman şi a dat peste o otravă din cânepă şi mac crud care fumată îl omoară pă om cu încetu'... Şi mi-a zis că nu-i vreme dă pierdut, aşa că i-a strâns cu uşa pă căpitan şi pă englez, să aibă şi el bani dă-o motocicletă cu ataş... Alea opt plicuri dă mătase albastră, pune-le deoparte, că-s a lu' belgianea aia, Odette. N-are decât ţoale dă mătase albastre şi uite că tot a vrut să se omoare. Martin zice că a părăsit-o unu' care făcea zahăr şi care avea mulţi cai dă curse şi că d-aia s-ar fi...

Felix uitase cu totul de gângăniile care-i fojgăiau pe trup. Încremenise aşa cum stătea pe burtă sub patul de fier... Îşi aminti slăbiciunea care-l cuprinsese când fumase din ţigările „Bruns". Deci asta era! Ţigările fuseseră otrăvite! Şi-i puseseră în prag mimoza lui Li Shing! Iar Bruns înghiţise momeala, credea că-i blestemat...

— Dereticând, Ferdinand, a văzut din întâmplare că Dickman are-n sertare paturi dă puşti şi l-a auzit spunându-i lu' Shilling: „...dacă avem voie să debarcăm în Tongo, piraţii nu se vor atinge dă vapoarele englejilor. Şi s-au vorbit între ei, da' guvernatoru' din Tonga i-a zis că nu-i lasă să-şi facă acolo cuib, iar guvernu' n-o să îngăduie armele.

Dickman a zis că numa’ Bruns să ocupa cu aşa ceva. Aşa că Ferdinand i-a mai strâns niţel cu uşa şi s-a căpătuit cu un costum dă vară şi două binocluri. Lidia l-a prins şi pă un avocat din Java, cică are un copil din flori pă care i-l cresc misionarii dă aici, iar liftieru’ a prins-o pă o cucoană că...

— Numa’ la spălătorie nu pică niciodată n’ica...

Lumina de pe culoar s-a stins. Luminau doar câteva lămpi albastre de avertizare.

— Noapte bună, – spuse camerista ieşind cu coşul. Gilda stinse lumina, dar nu se dezbrăcă. Aştepta pe cineva...

Ceva mai departe se auzi un huruit de rotile. Era căruciorul cu cărbuni împins de fochişti la cazan. Apoi se făcu linişte. Nu se mai auzea decât plesnetul monoton al ploii... Trecu măi bine de jumătate de ceas.

Cineva bătu la uşă.

— Martin?...

Niciun răspuns. Uşa se deschise şi cineva intră în întuneric.

— N-aprinde lumina... Eu sunt – şopti Kramartz. Desfă gura canalului. La plecare îţi dau banii... Te previn că pentru treaba asta poţi lua zece ani de închisoare, aşa că să-ţi ţii gura.

— Vai... *sahib*... Gilda... o să rămâie mută.

Tânărul şi fata făcură câţiva paşi în întuneric, aşa că Felix putu ieşi neobservat de sub pat. În timp ce tânărul orbecăia în urma spălătoresei, Felix se repezi spre canal. Kramartz nu avea la el decât o trusă de voiaj lăcuită. În ea erau bijuteriile doamnei Hould!

— Nu poci... să-l dăşchid – icni Gilda aplecată deasupra grilajului care astupa gura canalului.

— Dă-te la o parte! – Kramartz scoase ceva din

buzunar, o vreme îşi făcu de lucru cu zăbrelele... un zăngănit... Saltă grătarul. Se auzea clipocitul apei. Luă geanta şi-i dădu fetei banii promişi... Grătarul căzu la loc zăngănind, iar tânărul coborî pe scăriţa de fier...

Şobolani speriaţi o rupseră la fugă puzderie. Tânărul porni cu spatele lipit de perete, să nu calce din greşeală în gol şi să cadă în apă... La fiecare cotitură lumina câte o lampă cu globul mat... Trecuse de-acum de-a zecea gură de canal, când se hotărî să iasă la suprafaţă... Trase cu urechea. În jur era linişte şi o ceaţă groasă care te pătrundea până la oase... Folosi din nou ranga, forţă grătarul şi... iată-l afară!

Se afla în cartierul băştinaşilor, undeva departe de port, pe malul insulei. La o intersecţie auzi apropiindu-se paşi în fugă. Era un băştinaş cu ricşă. Bătu din palme.

— În port – strigă tânărul, făcându-se comod. Băştinaşul o luă la picior, trăgând ricşa.

...Peste o oră era îmbarcat la bordul unui vapor care pornea spre Surabaya. Se întinse oftând pe patul îngust din cabină şi deschise geanta să-şi desfete privirea cu comoara, cu minunatele bijuterii ale lui Marjorie.

Geanta era ticsită cu tot felul de fleacuri. Un pieptene de baga, o trusă de cusut, o pudrieră... şi tot ce şterpelise Gilda de la turişti. În schimb nici urmă de bijuterii.

Galben de ciudă, cu faţa schimonosită de furie, trânti de pământ geanta şi fleacurile se împrăştiară pe podea...

XLIV

Aprinzând lumina în cameră, Gilda nu-şi putu stăpâni un strigăt de groază. În faţa ei, cu o geantă în mână, era un bărbat jumătate spân – jumătate bărbos.

— Taci! Ai lăsat pe cineva să fugă din carantină. Pentru asta vei fi deportată pe insula Sumbawa.

— *Sahib*, fie-ţi milă...

— Ai o singură scăpare! Peste o oră şi jumătate mă-ntorc cu o doamnă. Dacă ne ajuţi să coborâm în canal, tot ce s-a întâmplat va rămâne secret. Dacă n-o să fii aici, te denunţ.

— O să fiu aici, *sahib.*

Felix urcă la mezanin cu gentuţa în care erau bijuteriile lui Marjorie. Profitase în întuneric de momentul în care Doddy ridicase grilajul de fier şi substituise gentuţa cu bijuterii, punând în locul ei *nécessaire*-ul Giidei.

Se opri în faţa unei uşi de pe mezaninul pustiu la acea oră.

Trase cu urechea. Auzi o voce răguşită, macabră:

— Degeaba... m-am mutat astea două zile... Sunt pierdut... Blestemul se ia...

— Îmi pare rău, Hacker – zise o altă voce, la fel de macabră. Nu te mai urăsc... Frumos din partea ta că-mparţi moartea cu mine... Îţi mulţumesc...

— Eu nu...

Sfârâitul unui chibrit aprins. Careva începe o nouă ţigară.

— Ştii... – gâfâi Bruns cu vocea pierită, dacă n-ar fi să vor... multe... le-aş face altfel... Ce vită-ncălţată am fost... Am atâţia bani... atâţia... şi-n viaţa mea... n-am făcut şi eu... un bine... Acum e prea târziu... Sunt blestemat...

— Şi eu, care crezusem că totu-i o tâmpenie...

— La început, şi eu... S-a vădit că nu e. După a treia mimoză... mi-e scris să mor...

— Da' eu cum s-o mierlesc aşa, fără nicio mimoză?!...

— Eşti predispus... la blesteme...

Un oftat adânc.

— N-am făcut bine, Hacker...

— Mi-e rău... Mr. Bruns...

— Nu-mi mai zi... Mr. Bruns... Mă cheamă Hermann Thorn... Dar m-am lepădat... de acest nume... E al unui şef de bandă... căutat de poliţia din lumea întreagă... Pe vremuri... la Cairo... am jefuit seiful unui vapor... De-acum pot să-ţi spun şi asta, nu mai contează.

Tăcere.

Unde-s frumoasele vremuri... de-altădată?

Felix nu mai bătu la uşă. Intră şi le turui dintr-o suflare celor doi, care-l priveau holbaţi:

— N-am vreme de pierdut, aşa că voi fi scurt. Dacă vreţi să-mi fiţi recunoscători, nu încercaţi să-mi daţi de urmă. N-aveţi absolut nimic. Blestemul acela e o prostie, în realitate ţigările sunt otrăvite. Nu mai fumaţi. Beţi cât mai mult alcool şi cafea şi-n două zile n-o să mai aveţi nici pe naiba!

— De unde... ştii?

— Ţigările vă sunt sistematic otrăvite de un contrabandist care vă face concurenţă. Sănătate.

Se strecură pe culoar şi trase uşa după el.

Bruns îşi întoarse spre uşă faţa scofâlcită, gălbejită, înecată în broboane unsuroase.

Se uită apoi la Haeker. Păreau două capete de mort. Nici celălalt nu arăta mai grozav. Ochii ziceai că-i sunt două pete de umbră. Brusc înşfacă o sticlă

de whisky de pe masă şi o duse la gură.

— Ticăloşii – zise Bruns printre dinţi. Aici e mâna agenţilor englezi... O să le pară rău... dacă chiar o să mă fac bine, e vai şi-amar de ei... Hei! lasă sticla aia, măi lipitoare ce-mi eşti!

— Îm? – gâfâi Haeker cu o expresie de mulţumire – adineauri crezusem că dacă te pui pe picioare o să deschizi o şcoală de duminică.

— Aş, prostii! Ticăloşii... o să le scufund vapoarele... ce te hlizeşti la mine?

— Mi-a venit o idee... ăă... hâc – sughiţă Haeker. A... apropo: nu cântăm şi noi ceva?

— Nu!

— Păcat... cu aşa un secretar de treabă ca mine...

— Ai visat! Nu-mi eşti şi nici n-ai să-mi fii vreodată secretar!

— Nu te pripi... Mr. Hermann Thorn... judecă şi dumneata...

Bruns îşi muşcă buza şi murmură:

— De fapt n-ar fi exclus să te angajez...

A doua zi, în afara bolnavilor de malarie, Markheit consemnă în jurnalul său medical şi două cazuri de comă alcoolică...

XLV

...Tânărul se furişă pe coridor. Poliţistul pus s-o păzească pe Maud dispăruse... Te pomeneşti că inspectorul le întinde o mână de ajutor?... Bătu la uşă. Intră...

În întuneric zări o siluetă în fotoliul în care de obicei stătea Maud.

— Maud... – şopti cuprins de îndoială.

— Nu-i aici – veni calm răspunsul. În fotoliu şedea Elder.

— Unde-i fata?!

— La loc sigur. Ştiam că vrei să fugi cu ea, aşa că mi-am luat câteva măsuri de prevedere. Maud e bine păzită.

— Elder!

— Ascultă-mă, bătrâne, aici e vorba de o luptă între bine şi rău. Iar binele trebuie să învingă urmându-şi calea lui dreaptă dintotdeauna, după toate regulile cavalerismului. Ăsta mi-e crezul, după el mă călăuzesc în viaţă şi cu asta basta. Fata trebuie scoasă basma curată. Dacă o împingi la evadare, nu faci decât să-i dai apă la moară unui ticălos.

— Şi dacă nu reuşeşti s-o scoţi basma curată?

— Atunci... atunci...

— O nenoroceşti...

Elder se cufundă în gânduri.

— Linişteşte-te, Felix. Avem şanse să reuşim. O să dau de urma covorului. Un persan mare nu poate fi distrus cu una cu două, iar personalul hotelului oricum nu poate fi implicat în povestea asta... De ars, nu puteau să-l ardă... Dacă apare covorul, am învins!

— Despre ce covor e vorba?

— Un persan ruginiu.

— Făceam baie când... Wolfgang l-a adus la 102.

— Ce-ai zis?! în camera cu tavanul căzut?

— Da.

— Doamne, dacă ştiam... De ce nu mi-ai spus? Hai! Era întâia oară că Felix îl vedea pe Elder aşa de agitat.

O luară la fugă pe scări.

...Covorul era în camera cu aer stătut şi băltoace de apă. Elder îngenunche...

Lui Felix nu-i veni să-şi creadă ochilor văzându-l pe inspectorul care stătea în patru labe şi adulmeca de aproape covorul...

— Mda... – făcu el. Am bănuit eu... Ochii îi luceau febril. Nu-i nevoie să mai evadezi, bătrâne. De-acum totul e-n ordine! Hai să rulăm frumuşel covorul...

În acest moment lumina din hotel se stinse...

— Capul! – strigă Elder, însă fu prea târziu. Cineva se furişase pe uşa lăsată deschisă şi-l lovi pe Felix în cap atât de straşnic, încât acesta leşină pe loc. Elder trase trei focuri în aer. Împuşcăturile răsunară înfricoşător.

Între timp pe covor se învâlvoră o flacără mare. Cineva aruncase pe persan o bombă cu eter şi apoi o rupsese ia fugă, iar Elder, care se-mpiedicase de trupul lui Felix, nu-l mai putu prinde pe agresor. Îl târî pe Felix afară pe culoar. Ca la un semnal, pe coridoarele hotelului se aprinseră-n întuneric lanterne. Ca din pământ răsăriră în locuri dinainte stabilite poliţiştii. Elder coborî în fugă pe scara în spirală, sărind câte patru-cinci trepte odată. La fiecare etaj urmăritul era întâmpinat de fasciculul orbitor al unei lanterne... Iar în spate se afla urmăritorul... Se opri orbit...

Elder plonjă peste zece trepte şi-i sări în spate. Îl prinse cu mâinile de gât. Se rostogoliră la pământ încleştaţi.

— O lanternă! – strigă Elder din toţi rărunchii. Te-am prins, ticălosule! Jocul s-a sfârşit!

Celălalt îi răspunse resemnat:

— Adevărat, domnule.

XLVI

Santinela postată lângă tabloul electric fusese atacată prin surprindere.

La decuplarea luminii din tablou plouase cu scântei albastre. A urmat apoi o tăcere de câteva secunde, după care s-au auzit trei împuşcături. Agresorul care-l doborâse pe poliţistul de lângă tabloul electric fugise spre mezanin, cu gând să se ascundă într-o cameră liberă...

Intrând, a fost orbit de lumina unei lanterne. Un poliţist îl soma cu revolverul:

— Mâinile sus, Wolfgang! – strigă Sedlintz. Da' repede.

Până să-şi vină în fire, Wolfgang se trezi cu cătuşe la mâini, împins către biroul lui. După un minut apăru şi Nalaya cel Măreţ cu nasul sângerând şi mâinile încătuşate.

La etaj căpitanul făcea din nou ordine.

— Toată lumea este rugată să se retragă-n camere – tună căpitanul. Nu vă temeţi. Nu s-a întâmplat nimic.

La care mai mulţi turişti leşinară. Un poliţist veni în fugă:

— Hotelul e-n flăcări.

Sparseră geamul hidrantului şi dădură alarma.

În scurtă vreme se auziră sirenele şi claxoanele pompierilor.

Grand Hotelul e-n flăcări! Limbile de foc din camera de la etaj se zăreau până hăt-departe.

La început trecu cordonul carantinei o singură grupă de pompieri, căci cei intraţi nu se mai puteau întoarce afară. Din fericire, această grupă izbuti să stingă pălălaia neînsemnată, iar turiştii adunaţi în holul recepţiei se-ntoarseră în camerele lor.

Zărindu-l pe Felix clătinându-se pe picioare în compania lui Markheit, Elder nu le mai dădu nicio importanţă celor doi arestaţi. Ascultă pe rând rapoartele poliţiştilor.

Îi instrui în prealabil ca în cazul unei pene de curent să se grăbească fiecare la un loc dinainte stabilit, pe care să nu-l părăsească în ruptul capului. Crease astfel un dispozitiv care acoperea la fiecare etaj casa scării şi câteva din camerele nelocuite.

— Unde-i Ferguson?

Acesta apăru ceva mai târziu, cu capul spart, plin de sânge şi cu o falcă învineţită.

— Ce-ai păţit?

— Păzeam trecerea de la mezanin... cum mi-aţi ordonat... Cineva a încercat să treacă... l-am împiedicat... m-a lovit în cap...

— N-are cum să ne scape! Răscolim tot hotelul până îi dăm de urmă! – strigă Elder. Căutaţi un bărbat îmbrăcat într-o pijama roşie în carouri... Porniţi!

Felix fugi în subsol, la spălătorie. El unul bănuia pe unde ar fi putut fugi individul.

— Gilda!

— Aici mi-s, *sahib*... – Fata aprinse lumina. Tremura ca varga.

— Caut un bărbat în pijama.

Gilda tăcea.

— Spune-mi dacă l-ai lăsat să coboare în canal. N-o să păţeşti nimic. Altfel, eşti pierdută.;

— Pe aici a coborât, domnule.

— Cum arăta la faţă?

— N-am văzut, că... era mascat... îşi legase un batic peste faţă.

Felix ridică cu uşurinţă grilajul care astupa gura canalului. Era săltat pentru a treia oară în câteva

ceasuri.

Coborî pe scăriţa de fier şi o luă la fugă. Şobolani cât pisicile se risipiră în toate părţile...

La un moment dat se opri, i se păru că aude paşii fugarului. Continuă să alerge în vârful picioarelor, cât putea de repede...

La o cotitură îl zări pe individ. Era îmbrăcat în pijama. Un batic îi acoperea chipul ca unui tâlhar de drumul mare.

Acum întoarce capul şi-l vede pe Felix. O rupe la fugă!

Felix dă următorul colţ fără cea mai mică precauţie.

În canalul îngust, boltit, două împuşcături asurzitoare sparg liniştea...

Felix simte că e lovit, genunchii i se-nmoaie şi se prăbuşeşte lângă perete. Iar privirea i se înnegurează.

...Mascatul în pijama roşie aleargă mai departe. A parcurs de-acum un drum cu mult mai lung decât Kramartz. În fine, urcă şi el pe o scăriţă. Se căzneşte o vreme până ce izbuteşte să răzbată la suprafaţă.

Iese pe asfalt. Priveşte în jur gâfâind...

Iată că în jurul lui răsar ca din pământ soldaţi şi pompieri...

Scoate revolverul, dar o lovitură cu latul sabiei i-l zboară din mână.

— Nu... Ar fi fost mult prea simplu – spune Elder înaintând din cercul soldaţilor şi-i smulge baticul de pe obraz.

Cei din jur se trag îngroziţi înapoi. Chipul criminalului este acoperit cu bube roşietice, hidoase.

— *Mynheer* profesor Decker, sunteţi arestat.

Cătuşele se-nchid ţăcănind.

XLVII

...Când îşi reveni, Felix se trezi într-una din camerele hotelului, în pat. O văzu pe Maud la căpătâi, aplecată asupra lui.

— Cum te simţi?

Felix îi întinse, surâzând, o mână.

— Bine... draga mea.

— Ai fost împuşcat în umăr. Glonţul a trecut pe lângă plămân. Markheit spune că eşti slăbit nu atât din cauza rănii, cât a oboselii. Bea un pic de lapte.

— Ce s-a întâmplat?

— Sst... întâi bei un strop de lapte. Discutăm pe urmă.

Dar nu apucară să mai stea de vorbă. Tânărul adormi la loc de cum înghiţi ultimul strop de lapte. Se trezi seara târziu. Maud era tot la căpătâiul lui. Felix se simţea întremat şi odihnit, se întinse şi îi luă mâna...

— Maud... vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu tine.

Fata îi zâmbi.

— Ce să fie? Sunt prizonieră...

— Elder...

— Nu – răspunse fata – nu a lui, ci a ta. Elder zice că am căzut din lac în puţ – se aplecă deasupra lui –, fiindcă de-acum înainte tu n-o să-mi mai dai drumul... niciodată... E-adevărat?

...Se smulseră din îmbrăţişare doar la apariţia inspectorului-şef.

Elder dădu mâna eu Felix, strângându-i-o mai tare ca oricând.

— Adineauri am vorbit la telefon cu guvernatorul. Nu i-am pomenit nimic despre rană.

— Foarte bine. Mi-nchipui ce spaimă a tras bietul

bătrân când a văzut că arde hotelul. Ştia de la Elder că-s aici – se-ntoarse Felix spre Maud.

— Domnişoară Borckman, i-aţi povestit epilogul acestei afaceri?

— Felix s-a trezit abia adineauri, în plus, cred că-i de datoria dumneavoastră să i-l povestiţi. Sunt destule lucruri pe care nu le-nţeleg nici eu.

Cineva bătu la uşă. Era chelnerul care venea să le servească ceaiul.

— Păi, cu ce să-ncepem?... – întrebă Elder. Mai repede cu ceaiul ăla, Ferdinand!

— N-are rost să tragi cu urechea – remarcă Felix. O să-ţi fac cadou un costum de vară şi două binocluri, fii fără grijă.

Chelnerul făcu ochii mari, cât pe-aci să scape ceştile din mână.

— Eu...

— Cât despre motocicletă, pune-ţi pofta-n cui. Întinde-o!

Ferdinand ieşi cu coada între picioare, alb ca varul.

— Profesorul Decker este un criminal care lucra în stil mare.

— Cum?... – îngăimă Felix.

— Nu ştiai? Ei bine, Decker era fantoma, şantajistul, asasinul, cel care se ascundea sub masca lui Borckman.

— Când adevărul a ieşit la iveală am crezut că înnebunesc – zise Maud.

— Îl bănuiam din prima zi, deşi premisele afacerii, plasate în Prusia, au rămas şi pentru mine o enigmă până când le-am aflat de la Decker. În studenţie profesorul fusese coleg cu mama domnişoarei Borckman. Era îndrăgostit lulea de frumoasa studentă medicinistă, când la orizont a apărut prinţul Sergius

care, procurându-şi nişte acte false, luase numele de Borckman. Acesta s-a îndrăgostit de fată. S-au iubit şi s-au căsătorit. Vanitosul de Decker nu s-a împăcat cu soarta, a luat urma lui Borckman. Îl ura. Astfel a aflat că Borckman este un nume de împrumut. N-a bănuit însă că-n spatele lui se ascunde prinţul Sergius. După o vreme a aflat că exista un Borckman căutat de autorităţi pentru nişte crime odioase. Patima nu i se stinsese cu trecerea anilor, aşa că n-a pregetat să-l denunţe pe falsul Borckman, adică pe Sergius. Dăduse de urma tinerei familii stabilite la Acinsk. Pe baza denunţului împotriva lui Borckman autorităţile l-ar fi arestat pe prinţul Sergius. Un prefect omenos a dejucat însă planul lui Decker. I-a oferit lui Sergius-Borckman o portiţă de scăpare. La Shanghai, Sergius a fost recunoscut de o mai veche cunoştinţă şi, nevoit să se rupă de familia Borckman, a redevenit prinţul Sergius. Decker şi-a continuat pânda din umbră. Văzând femeia rămasă pe drumuri cu doi copii, a înscenat o întâlnire „ca din întâmplare”, la Shanghai, apărându-i ca un înger mântuitor, gata să-i ia sub aripa lui ocrotitoare. I-a dus în Java şi şi-a etalat ostentativ mărinimia. Decker însuşi mi-a spus ce amarnic s-a înşelat în aşteptările lui. Femeia i-a arătat recunoştinţă fără să trădeze o clipă memoria prinţului Sergius. Fostul ei coleg i-a câştigat încrederea într-atât, încât ea i-a dezvăluit adevărata identitate a bărbatului ei. Medicul care ulterior avea să ajungă un profesor eminent a renunţat la ţelurile sale intangibile, urmărind altele mai realizabile. A plecat pentru câteva săptămâni la Paris, unde a început să-l şantajeze pe prinţ. S-a dat drept, „adevăratul” Borckman. Pe banii prinţului şi-a utilat primul laborator serologic din Java, din aceşti bani şi-a

revărsat binefacerile asupra familiei Borckman şi a început o nebănuită viaţă dublă. Lipsind de acasă câteva săptămâni, profesorul cel sobru trăia pe picior mare în Tahiti sau Hawai, cu vilă, yacht, amante, juca la bursă şi la cazinouri, după care, reîntors în Java, redevenea savantul auster cu realizări demne de admiraţie. Cu oxidul bananic a dat lovitura: statul l-a recompensat cu o jumătate de milion de guldeni.

Pierderile uriaşe de la bursă şi de la ruletă, viaţa necumpătată pe care a dus-o l-au purtat în pragul prăpastiei. Jumătate de milion abia i-a ajuns să-şi achite datoriile. Visa să mai pună mâna pe cinci sute de mii de guldeni. Ştia că un stat oarecare ar fi fost dispus să-i plătească această sumă pentru a intra în posesia monopolului oxidului bananic în dauna olandezilor. Dacă şi-ar fi furat propria-i invenţie, ar fi însemnat să-şi sacrifice prestigiul de savant eminent. Astfel i s-a născut ideea de a-şi şantaja secretara, pe Maud, silind-o să fure însemnările referitoare la oxidul bananic şi să fugă din ţară. Fuga secretarei l-ar fi ridicat deasupra oricărei bănuieli, Maud ar fi fost neîndoielnic în culpă. Urmarea afacerii s-a derulat aici. Domnişoara Maud n-a avut încotro, a trebuit să-i fure însemnările. Era convinsă că astfel îşi trădează binefăcătorul în avantajul lui Borckman. Nu ştia că cei doi sunt una şi aceeaşi persoană. Borckman i-a cerut să vină la Grand Hotel şi-i pregătise un avion care s-o ducă de pe insulă pe continent. În momentul furtului, Decker nici nu se afla prin preajmă, plecase chipurile la un congres. Între timp a venit aici incognito, îşi răsese barba pe care i-o cunoştea o lume întreagă, a închiriat o cameră modestă şi urma ca într-o noapte să intre în posesia caietului fără a fi recunoscut de către Maud.

— L-ar fi luat din faţa uşii – interveni Felix.

— Din fericire, drama a luat turnura unei tragicomedii. În scenă au intrat doi escroci: Wolfgang şi complicele lui, Nalaya cel mai degrabă Ticălos decât Măreţ au şmecherit cum au putut acum zece ani capitalul necesar construirii unei ministaţiuni balneare pe Lagonda Mică. Regele şi Wolfgang s-au ales cu încasarea veniturilor provenite din exploatarea întreprinderii hoteliere pe termen de zece ani. Termenul expira în această toamnă. De la anul, întreprinderea trece în exploatarea directă a băncii care a investit capitalul. Cei doi escroci au vrut să stoarcă până la ultima picătură această ultimă ocazie de a face bani. Aşa le-a venit ideea de a prelungi sezonul turistic. O clientelă selectă de peste optzeci de persoane le-ar fi adus un câştig de peste o sută de mii de guldeni, asta însemnând jaf curat. Dar cum ar fi putut prelungi sezonul? Simplu: cu o carantină care ţine fix trei săptămâni. Nalaya cunoştea o plantă otrăvitoare care provoacă simptomele ciumei bubonice, dar nu şi moartea. Şi-au ales o victimă insignifiantă, un individ şters pe care să-l otrăvească. Incognitoul profesorului Decker i-a indus în eroare. A fost de-ajuns să-l mituiască pe chelnerul de room-service ca să-i pună profesorului otravă în cafea. Pentru isprava asta chelnerul a primit cincizeci de guldeni. Meschinăria i-a dus la pierzanie pe mulţi criminali. Aşa s-a întâmplat şi acum. Chelnerul i-a dus lui Decker cafeaua otrăvită. Dimineaţa lui Decker i s-a făcut rău. A fost chemat doctorul Ranke, un om hapsân şi corupt. Şi-a dat seama la prima vedere, din două întrebări, că-i vorba de ciumă. Nu i-a putut veni în ajutor decât cu tratamentul clasic, uleiul de Palmira pentru ungerea plăgilor. Profesorul şi-a dat seama ce-

l aşteaptă. Uleiul acesta cu un miros pătrunzător atenuează senzaţia de usturime. Ungându-se cu uleiul, i-a spus deschis doctorului rămas în prag:

„Colega, eu sunt profesorul Decker, am venit aici incognito. Vreau adevărul: am ciumă?”

„Da. Sunteţi un caz tipic, domnule profesor” – i-a spus doctorul pe şleau.

— La zece mii de bolnavi de ciumă bubonică abia dacă supravieţuieşte unul. Iar acela rămâne o epavă pe tot restul vieţii. Decker s-a hotărât să le redea libertatea victimelor pe care le atrăsese-n cursă. L-a rugat pe doctorul Ranke să pună punct acestei afaceri. Să urce la camera 88. (Acolo stătea Maud, abia a doua zi a făcut schimbul cu Lindner). Să-i transmită domnişoarei Borckman că se poate întoarce acasă cu însemnările şi să-şi vadă liniştită de treabă. El se dăduse drept Borckman. Ranke a priceput că i se oferă o ocazie unică. Ştia ce valoare are oxidul bananic. N-a înştiinţat autorităţile imediat că există un caz de ciumă, ci mai întâi şi-a dat o întâlnire nocturnă cu Maud. Asta s-a întâmplat când ai intrat tu la ea pe fereastră, în pijama.

— Măcar ştiu şi eu pe unde-a umblat în noaptea aceea, zise Felix punându-şi în poală şi cealaltă mână a fetei.

— Ranke a lăsat să se-nţeleagă că e la curent cu tot ce s-a întâmplat şi a avut abilitatea să scoată de la Maud esenţialul. Apoi a şantajat-o şi i-a cerut caietul. I-a dat termen până a doua zi. Dimineaţa Wolfgang şi băştinaşul au aflat de la Ranke cine e pacientul pe care ei îl crezuseră un biet comis-voiajor. Chelnerul care le fusese complice a tras cu urechea la această dezvăluire. Risca închisoarea pe viaţă... pentru cincizeci de guldeni! Până să înştiinţeze doctorul

autorităţile, chelnerul s-a dus la bolnav. Şi lui Decker îi păruseră suspecte simptomele de ciumă fără febră şi paralizie. Chelnerul a încercat să-şi scape pielea spunându-i de la obraz cum fusese otrăvit. Decker a înţeles totul. L-a plătit pe chelner ca să păstreze secretul pe mai departe. A rămas să aştepte întoarcerea lui Ranke. Între timp însă a sosit poliţia şi s-a instituit carantina. Abia a ieşit Markheit din camera bolnavului, că Decker s-a furişat la etaj, o dată cu doctorul Ranke, care avea treabă la camera 88, unde însă de-acum locuia Lindner. Doctorul i-a cerut permisiunea să dea un telefon. Lindner a coborât în hol, deoarece poliţia îi convocase pe toţi turiştii la recepţie. Ranke tocmai ridicase receptorul ca să vorbească cu Maud, când în cameră a apărut bolnavul. Şi-au aruncat vorbe grele şi s-au încăierat. Pe îmbrăcămintea victimei se vedeau urme de violenţă, avea cravata sfâşiată şi cămaşa ruptă. Lui Ranke nu i-a fost greu să-şi doboare adversarul slăbit de boală, dar când să iasă din cameră, Decker l-a înjunghiat cu pumnalul de recuzită de pe biroul lui Lindner. Pe urmă în scenă au intrat câteva personaje aflate în pragul isteriei, Sigñora Relli a mutat cadavrul din camera lui Lindner. Maud a crezut că ucigaşul este prinţul şi a furat pumnalul de la locul crimei. Auzind zgomote suspecte, Felix a ieşit din ascunzătoarea lui, să vadă ce se-ntâmplă, dar, temându-se să nu fie implicat, a preferat să se ascundă la loc, nu înainte de a pierde un nasture de la pijama la locul crimei. Toate acestea au frânat evoluţia anchetei. Din fericire, însă, m-am putut sprijini pe un indiciu esenţial. Cadavrul păstrase un parfum discret dar perceptibil de ulei medicinal. Se lipise de el de pe trupul lui Decker. Acest indiciu m-a

condus pe o pistă corectă. Urmele încăierării erau vizibile pe cadavru, dar nu şi în camera unde fusese găsit. Iar sângele scurs pe podea era infim raportat la gravitatea rănii. Am tras concluzia că covorul pe care se purtase lupta şi pe care se scursese sângele a dispărut. Pe acest covor se păstrase şi mirosul uleiului de Palmira. De asta şi-a dat seama şi Decker. Wolfgang şi băştinaşul ajunseseră-n mâinile lui. Dacă poliţia l-ar fi arestat pe Decker, iar acesta ar fi dat în vileag cum a fost otrăvit, pe cei doi i-ar fi aşteptat o pedeapsă grea. Profesorul i-a înhămat la treabă, făcând din ei, practic, nişte sclavi. Wolfgang a ascuns covorul. Nalava îi ducea scrisorile la destinaţie. Wolfgang m-a şi atacat o dată-n întuneric. Infirmiera avea somnul profund, iar medicul nu se afla prin preajmă decât ziua, când Decker simula suferinţa provocată de ciumă. Am reuşit să intru în posesia unei oglinjoare din camera lui Decker, procurându-mi astfel amprentele lui. Erau identice cu cele de pe întrerupătorul tabloului electric.

Am luat toate măsurile pentru contracararea lui în cazul unei noi pene de curent. Ferguson i-a blocat accesul spre cameră. Decker nu s-a putut întoarce în camera lui şi a fost nevoit să forţeze evadarea.

— Şi cum l-aţi prins?

— Markheit suspendase carantina încă înainte de izbucnirea incendiului, deoarece din depoziţia lui Wolfgang reieşise că în hotel nu există niciun caz de ciumă. Când ai luat-o din loc, am fugit după tine, căci răspundeam pentru soarta ta. Gilda mi-a mărturisit totul de la primă ameninţare. Am luat pompieri într-un camion şi am pornit cu el de-a lungul canalului. La fiecare gură de canal am postat câte trei oameni. La penultima am sosit o dată cu Decker şi l-am prins.

— Dar doamna Villiers? – întrebă Maud.

— Întâmplarea a făcut ca hotelul să fie scena unei crime care n-are nici în clin nici în mânecă cu tot ce v-am povestit. Doamna Villiers dansase pe vremuri cu gigoloul, pe afiş erau cuplul „Amy şi Doddy”. Doddy sedusese o altă femeie, sperând să pună mâna pe bijuteriile ei. Doamna Villiers, cu gelozia ei, îi primejduia acest plan, aşa că a suprimat-o. Ucigaşul se află deja în urmărirea poliţiei. Ceilalţi acuzaţi şi-au recunoscut culpa. Decker m-a rugat să nu consemnez în procesul-verbal nimic în legătură cu Borckman... I-am făcut acest serviciu... cu dragă inimă.

— Vă mulţumesc... – şopti Maud.

— Elder! Eşti mare!

— Nu eu, ci dreptatea – răspunse inspectorul-şef.

XLVIII

Sosi şi clipa exodului: turiştii părăseau Grand Hotelul şi se-ndreptau către port. Baroana Petrovna şi domnişoara Jörins vor urca împreună pe munţii javanezi. Lindner şi sigñora Relli îşi fac bagajele pentru Italia, unde se vor căsători... Hacker, secretarul particular al lui Mr. Bruns, a rezervat două bilete la avionul de Shanghai. Amândoi plesnesc de sănătate. Camerele rămân pustii, valeţii şi cameristele scotocesc după fleacuri uitate de turişti prin camere. Odette Dufleur va fi transportată la un sanatoriu, iar afară ploaia nu mai conteneşte.

Sub portalul de sticlă al hotelului, o flaşnetă îşi deapănă monoton acordurile-i nostalgice...

Marjorie a îmbătrânit într-o noapte cât în zece ani... Doddy a dispărut... Cu bijuterii cu tot... S-ar putea

întoarce acasă... doar are un alibi... a fost invitata sigñorei Relli... Dar ce-o să-i spună lui Arthur despre bijuterii?... Cum o să se-ntoarcă cu mâna goală?... Ce altceva să facă?

Privi în zare apa verde, tălăzuită, a oceanului... Pe bolta înnorată planează păsări mari cu aripile desfăcute...

Da... nu i-a mai rămas altceva de făcut!

— Scuzaţi-mă – o opreşte un valet cu livrea în vestibul. Aţi uitat ceva în cameră. Şi îi întinde... caseta cu bijuterii!

Marjorie îşi trece mâna prin păr... deschide caseta... toate... sunt toate...

Pesemne că are vedenii!... E oare cu putinţă?

— Cine eşti dumneata? – îl întreabă gâfâind pe valet.

— Un slujitor. Slujitorul destinului. De data asta, doamnă... Dar pentru ultima oară... Mă-nţelegeţi, nu?... Respectaţi-vă soţul şi iubiţi-vă copilul... Au revoir...

Slujitorul destinului dispare. Îl caută pe Elder.

— Mare noroc, bătrâne – îi zice – că ai dat în camera lui Maud peste bijuterii. Uitasem de ele şi, iată, ai salvat viaţa unei femei.

— Să mergem – răspunde Elder – prinţul Sergius şi Maud sunt de două ceasuri oaspeţii tatălui tău. Sper că de data asta n-o să mai fugi de căsătorie în pijama...

— Hotărât nu.

Pe drum Felix se opreşte brusc.

— Spune-mi... Pumnalul ăla îl aruncasem în grădină, cum de a reapărut în hotel?

— A fost găsit în cizma căpitanului.

— Ce face?!... Cine l-a pus acolo?

— Eu! Nu voiam să-l aresteze pe Vangold. Aşa încât găsindu-l în grădină l-am băgat în cizma bătrânului nostru căpitan. Dar vezi, să nu-i spui.

— Iar caietul cu oxidul bananic?

— A ajuns unde trebuie. L-am găsit la direcţiune în buzunarul livrelei, exact unde-mi spuseseşi că l-ai lăsat.

— Şi mie mi-ai zis că nu l-ai găsit!

— Da! Căci altfel i l-aţi fi dat lui Decker... Să mergem.

...În vila guvernatorului, în jurul mesei s-au strâns câţiva oameni fericiţi. Afară toarnă cu găleata, dar cui îi mai pasă de asta? Guvernatorul se bucură pentru băiat, Elder se bucură de avansare, iar dintre toţi Felix este cel mai fericit, fiindcă sub faţa de masă ţine strâns mâna fetei...

O ştire din presă:

La cazinoul Alcazar clin Singapore s-a petrecut o tragedie nu tocmai obişnuită. O balerină geloasă l-a împuşcat în timpul programului său artistic pe dansatorul Erich Kramartz, care figura pe afiş sub pseudonimul Doddy. Moartea a survenit instantaneu...

Şi-n timp ce peste ultima scenă a dramei cortina s-a lăsat ca un linţoliu, Lagonda Mică a fost definitiv împresurată de o pâclă groasă, fetidă şi stătută.

O tânără pereche aflată în voiaj de nuntă debarcă în Hawai.

CICLONUL BLOND

INTRODUCERE

Autorul recunoaşte spăşit, dar pe scurt, că romanul său necesită lămuriri preliminare

Cititorul, dar nu mai puţin scriitorul, abia aşteaptă să treacă peste aşa numitele preliminarii ale romanului. Treaba asta este pe de o parte plictisitoare, iar pe de alta un clişeu al genului, mai ales în ziua de azi, când unele specii romaneşti nu sunt coapte pe bandă rulantă, ci pe baza unor reţete, a unor reguli de artă culinară. De pildă: „Se iau două tinere inimi îndrăgostite, se frâng, li se opăresc pătimirile, se presară cu un praf de binecuvântări în faţa altarului şi, bine fierte sau doar uşor rumenite, pot fi oferite oricând spre consum cititorului”.

Cred c-ar fi mai înţelept din partea mea să recunosc deschis că cititorii acestui roman au nevoie de câteva date introductive. Dar cu cât mai repede vom trece peste ele, cu atât mai bine.

Ce i-ar trebui deci acestui roman?

În primul rând o fată necăjită, care-şi câştigă traiul traducând balade populare, un trai nu tocmai strălucit, dat fiind faptul că în lume este infim numărul marilor capitalişti care au făcut avere traducând balade. Ne-ar mai trebui un puşcăriaş bătrân căruia să-i curăţim cu grijă inima de toate păcatele, până ce din străfundul ei vom scoate la iveală piatra preţioasă a omeniei sale. O piatră preţioasă care valorează pe puţin o jumătate de

milion de lire sterline. Bătrânul puşcăriaş, pe numele său Jim Hogan, a fost cândva coleg de şcoală cu Mr. Weston, tatăl fetei pomenite mai sus. Mr. Weston obişnuia să-şi viziteze din când în când prietenul ajuns la închisoare, uneori îi trimitea şi câte un pachet, cu alte cuvinte încerca să-i mai îndulcească lui Mr. Hogan soarta nefericită. După moartea lui Mr. Weston, familia sa a preluat tradiţia ocrotirii prietenului din închisoare, trimiţându-i când şi când câte un pachet, iar pe Hogan, în locul domnului Weston, îl vizita acum Evelyn, fiica răposatului. Poveştii noastre i-ar trebui şi un tânăr uşuratic, un domn visător şi nu tocmai integru, pe nume Eddy Rancing. Locuieşte la mansardă, vizavi de apartamentul familiei Weston, iar în ceea ce priveşte ocupaţia sa, momentan tocmai lucrează la o invenţie care odată montată pe motociclete i-ar aduce profituri de milioane. Invenţiei nu-i lipseşte deocamdată decât esenţialul. Vreo doi ani şi jumătate, prin bunăvoinţa unchiului şi tutorelui său, Mr. Arthur Rancing, tânărul a urmat cursurile facultăţii de drept. De-o vreme încoace îşi toacă la cărţi, între întâi şi patru ale fiecărei luni, banii trimişi de unchiul şi tutorele său, Mr. Arthur Rancing. În timpul liber este amorezat, deocamdată fără speranţă, de Miss Evelyn Weston. În afara lui Eddy Rancing s-ar cuveni să facem cunoştinţă şi cu Mr. Charles Gordon, care-i pe cale să iasă din închisoare după ispăşirea unei condamnări de şase ani. Timp de cinci ani şi trei sute şaizeci şi două de zile a rezistat cu brio, dar ultimele trei zile de detenţie îi par insuportabile şi chestia asta cu închisoarea începe să-l calce pe nervi. Mai sunt şi oameni din ăştia. Un amic de-al meu, mare alpinist, care a escaladat de mai multe ori Mont Blancul, şi-a

luat săptămâna trecută administratorul la palme, pentru că nu funcţiona liftul şi a trebuit să urce pe jos până la etajul cinci. Cu trei zile înainte de eliberare, Gordon s-a plâns de o migrenă şi de nişte palpitaţii cumplite, la care înţelegătorul medic al penitenciarului a dispus internarea lui în spitalul închisorii.

CAPITOLUL ÎNTÂI

Un milionar îşi pune pe veci în cui găleata cu clei. Îşi face testamentul, lăsând o moştenire uşor de găsit. Trebuie să fie pe undeva pe-aici, pe Pământ. Directorul trimite semnalmentele unui ocnaş înalt, de un metru nouăzeci, cu nasul pocit de-o cicatrice veche, ocnaş despre care se poate presupune că nu dormea. Aici e buba. Şi pereţii au urechi în persoana lui Eddy Rancing. Iată planul său: o va jefui pe fată ca s-o facă bogată. Îşi ia tălpăşiţa.

1

Milionarul cu găleata în mână se opri o clipă.

Îşi regretă pe dată nesăbuinţa, alegându-se cu un ghiont zdravăn, ca să nu uite că e aşteptat în atelier. În atelier milionarul era într-adevăr aşteptat de către colocatarii săi să apară cu găleata. Colocatarii îşi omorau timpul confecţionând pungi de hârtie, iar pentru această îndeletnicire aveau nevoie întruna de cleiul pe care-l căpătau prin bunăvoinţa milionarului molestat mai sus.

Domnul acesta bogat luă la cunoştinţă cu o indiferenţă nedemnă de starea lui socială faptul că fusese înghiontit în coaste. Oricât de incredibil vi s-ar părea, milionarul era locatarul penitenciarului din localitatea engleză Dartmoor. Trăia în această ambianţă de opt ani de zile. Nimeni nu ştia că e milionar. Tot ce se ştia despre el era faptul că-i un

bătrânei retras, taciturn, greoi în mişcări, şi care la o vârstă respectabilă, după treizeci de ani petrecuţi în slujba crimei fusese pe bună dreptate scos la pensie, asigurându-i-se pe tot restul vieţii casă şi masă în Dartmoor.

Avea parte aici de traiul liniştit, tihnit al criminalilor pensionaţi, care consta în dereticatul celulei, plimbarea în curtea închisorii, confecţionarea pungilor de hârtie, câte un pachet cu alimente sau un vizitator. Jimmy Hogan avea un singur vizitator, pe Miss Evelyn Weston. De la moartea fostului său coleg de şcoală, fata îl vizita o dată la două luni, schimba câte o vorbă cu bătrânul puşcăriaş, iar acesta se mulţumea să mormăie în barbă ursuz, posac.

Miss Weston era studentă la filosofie, ceea ce nu pune într-o lumină tocmai favorabilă spiritul practic al acestei fete. Curios, dar aşa se-ntâmplă celor ce-nvaţă de la cei mai mari maeştri cum să gândească le vine-n minte cel mai rar lucru de pe urma căruia să tragă vreun folos. Evelyn Weston, de pildă, se căznea să-şi câştige existenţa traducând în engleză, balade medievale franţuzeşti. Dacă ţinem cont de faptul că la data desfăşurării întâmplării noastre în Anglia scăzuse în mod îngrijorător cererea de balade transpuse din franceză, n-o să ne mirăm că miss Weston o ducea greu împreună cu mama ei la mansarda unei case de raport, de pe King’s Road. Pensia răposatului Weston abia le asigura cât de cât traiul. Din fericire, fratele văduvei Weston, deşi nu era un tip înstărit, izbutea ca în răstimpuri să-şi ajute din veniturile sale sora mai mică cu sume când mai mari, când mai mici. Acest frate cumsecade, Mr. Bradford, era croitor de lux. Avea oarece dare de mână, fiindcă în afara meşteşugului său, se ocupa şi cu speculaţiile la bursă,

de obicei cu succes.

Consider importante aceste spuse numai în măsura în care cititorul va intui altruismul cu care Evelyn Weston, în ciuda traiului ei modest, nu s-a dezis de bătrânul ei criminal Jim Hogan şi a continuat să-i ducă periodic câte un pachet cu alimente la Dartmoor.

2

După cincisprezece ani de închisoare, cazul lui Jim Hogan a fost înaintat instanţei supreme, acelei instanţe care nu pronunţă decât sentinţa de achitare. Bătrânul Hogan aştepta în spitalul închisorii să fie eliberat din trupul său de lut şi, aflându-se în faţa unei instanţe unde până şi cel mai mare păcat pare mărunt pe lângă cel mai mic bine făcut vreodată, putea fi sigur că-n câteva ore va părăsi Dartmoorul.

Seara la ora opt se-ntâmplase ceva uluitor. Bătrânul Hogan declarase că doreşte să-şi facă testamentul. La început medicul crezuse că are febră. Ce testament şi-ar fi putut face un bătrân deţinut? Trupul îi aparţinea de-acum ţărânii, sufletul – iadului, iar hainele – statului. Cum însă puşcăriaşul o ţinea una şi bună pe-a lui, iar ultima dorinţă a unui muribund rareori se-ntâmplă să nu fie respectată până şi de directorii penitenciarelor, fu întocmit procesul-verbal al ultimelor dispoziţii date de bătrân, la cererea sa, în prezenţa exclusivă a duhovnicului şi a directorului...

...A doua zi, bătrânul Hogan se dădea huţa pe inelul lui Saturn şi, privind în urmă de la o depărtare de mii de ani lumină spre planeta noastră măcinată de indigestie, îşi freca mâinile mulţumit:

Miss Evelyn Weston era moştenitoarea unui milion de lire sterline.

3

Nu-mi place să judec pe nimeni după defectele lui. Nici curiozitatea nu cred că-i un păcat. E posibil să-l îmbătrânească pe om mai repede, cel puţin asta pare să însemne faptul că foarte multe femei relativ tinere merg cu regularitate la cosmetică, dar nici ăsta nu-i un păcat. Curiozitatea însă are un frate geamăn schilod din naştere, o pocitanie de copil: trasul cu urechea. Pe cei ce trag cu urechea îi dispreţuiesc. De câte ori mi s-a întâmplat să trag cu urechea, am făcut-o cu remuşcări. Credeţi-mă că această faptă are ceva ce aduce cu un asasinat, parcă am înjunghia pe la spate, cu organul nostru auditiv, secretul unui alt om. Nici lui Eddy Rancing nu-i putem ierta această infamie, deşi era un tânăr îndrăgostit şi ştim bine în ce măsură oxidează uneori această stare sufletească până şi cel mai oţelit caracter bărbătesc. Eddy Rancing avea obiceiul să tragă cu urechea. Camerele de la mansardă au pereţii atât de subţiri, încât pentru această operaţiune a fost suficient să-şi lipească urechea de tapet şi pe dată a şi auzit discuţia purtată alături de Evelyn Weston şi mama ei. După o vreme se lipi tot mai strâns de perete şi şi-ar fi lipit cu plăcere şi cealaltă ureche dacă firea, spre necazul indiscreţilor, n-ar fi aşezat urechile paralel, de-o parte şi de alta a feţei. Din fericire auzi şi aşa totul.

Evelyn îi citea mamei sale o scrisoare. Această scrisoare conţinea testamentul bătrânului Jim Hogan. Sosise cu poşta de după-amiază.

„La cererea deţinutului Jim Hogan confirmăm în calitate de martori, bazându-ne pe experienţa noastră îndelungată, precum şi pe opinia medicului închisorii, că sus-numitul ne-a dictat testamentul de mai jos şi l-a certificat cu propria-i semnătură în deplinătatea facultăţilor sale mintale.”

Semnează pastorul G. H. Gladstone şi directorul M. Crickley.

„Las moştenire averea mea care se ridică la un milion de lire sterline numitei Evelyn Weston, fiica lui Samuel Weston, domiciliată în Londra, King’s Road numărul 4. Averea de un milion de lire sterline constă într-un diamant de mărimea unei nuci pe care l-am primit cândva în dar. Ceea ce spun poate părea destul de neverosimil şi ciudat, dar am ajuns în posesia lui într-o epocă plină de întâmplări neverosimile şi ciudate. La sfârşitul războiului m-am înrolat împreună cu alţi câţiva soldaţi englezi în armata contrarevoluţionară a lui Kolceak. După terminarea campaniei siberiene, cu preţul unor suferinţe inimaginabile, am reuşit să revin în Rusia europeană. Am reuşit să ajung la Moscova cu un tren de prizonieri, având asupra mea actele unui prizonier austriac. Acolo m-am înhăitat cu câţiva indivizi de teapa mea într-o bandă care se ocupa de jefuirea aristocraţilor înspăimântaţi de revoluţie, ce voiau să fugă din ţară. Îi dibuiam şi ne ofeream să-i trecem dincolo, în Polonia. Făcuserăm rost, în acest scop, de un camion militar. Îi luam la drum şi-ntr-un loc pustiu le luam tot ce aveau asupra lor şi-i lăsam în mijlocul drumului. Aşa a muşcat momeala şi bătrânelul scund, bărbos, încărunţit de ani, molcom la vorbă care avea

să fie ultimul nostru transfug. Ne promisese o sumă fabuloasă dacă-l ajutăm să ajungă-n Polonia. Cincizeci de mii de dolari! În ziua aceea nici n-am mai luat alţi pasageri. L-am cocoţat în camion cu cufere şi bagaje cu tot şi l-am dus cale de vreo două sute de verste, până la marginea unei păduri înzăpezite. Aici l-am jefuit. Adică l-am fi jefuit noi, dar n-am avut cum. Bagajele pasagerului nostru conţineau doar lenjerie, cărţi şi alte boarfe lipsite de valoare. Zadarnic i-am despicat căptuşeala mantalei, zadarnic i-am făcut cufărul bucăţi; omul nu luase cu sine nimic de preţ. Cei trei complici ai mei au tăbărât pe el; din ce avea să ne plătească cincizeci de mii de dolari? «Vă dau şi mai mult de-atâta – le-a răspuns pasagerul –, dacă mă treceţi peste graniţă. Averea mea de mult nu se află-n Rusia.» Unul dintre complici a scos cuţitul şi l-ar fi înjunghiat pe loc dacă nu l-aş fi împins eu la o parte. Acum n-are rost să mă justific; la viaţa mea am fost un criminal ordinar şi dacă se-ntâmplă să fiu prins asupra faptului loveam orbeşte cu şişul, dar credeţi-mă: omenia nu m-a părăsit niciodată cu totul. Nu i-am lăsat să-l căsăpească pe bătrân. Harţa a degenerat în încăierare. Până la urmă mi-au făcut şi mie vânt din camion şi duşi au fost. N-o să vă povestesc în amănunt cum am ajuns la graniţa cu Polonia, trecând prin orăşele şi cătune, în ceea ce mă priveşte contează doar faptul că am răzbit până în zona critică a călătoriei noastre, fâşia aceea de câţiva kilometri care despărţea cele două ţări pe timpul tratativelor de pace şi care se numea «zona neutră». Iarna acelui an era cumplită. Mergeam printre troiene în neştire, echipat ca vai de lume, cu un braţ rănit şi c-un moşneag vlăguit după mine. «Domnule, o să vedeţi – îmi repeta bătrânul întruna, trăgând nădejde să mă

însufleţească dacă scăpăm cu viaţă o să vă fac un om bogat.». Îmi venea să-l bat şi mai multe nu. «Termină, dom'le, cu poveştile astea! Nici tu n-ai altceva decât izmenele de pe tine!» Mi-apare şi-acum înaintea ochilor privirea lui de-atunci: «Vă-nşelaţi, domnule. Bijuteriile mele de milioane sunt de mult la Paris. Fiul meu a reuşit s-o şteargă de mult. Ăsta-i adevărul. Numi puteţi cere o sumă, oricât de puţin modestă, pe care să nu v-o pot onora.» Mă înfuria tot mai rău. «Ştii ce, nene – m-am oţărât eu la el –, mai bine hai să nenţelegem aici, pe viscol, că dacă scăpăm cu viaţă, o să-mi aduci la Londra cea mai preţioasă piesă dintre bijuteriile de familie, care sunt convins că face cât viaţa dumitale.» La care el a dat liniştit din cap: «Dacă vom scăpa cu viaţă, domnule, o să vă aduc la Londra cea mai preţioasă dintre bijuteriile familiei noastre. Chiar dacă nu-mi va fi uşor să mă despart de ea, fiindcă este vorba despre cel mai frumos diamant de pe vechea coroană a ţarilor ruşi». Vă închipuiţi cam ce i-am putut răspunde. Zăpada viscolită ne şfichiuia obrajii, vântul aproape că ne dobora de pe picioare, iar urletul îndepărtat al lupilor băga groaza în noi. Între timp ne-am rătăcit. Au urmat clipe cumplite. Cu ultimele puteri, căzând istoviţi în patru labe, am rătăcit până ce am dat din nou peste urme de sanie. Pe ultima porţiune de drum a trebuit să-l sprijin pe bătrân cu braţul meu beteag, şi abia mă mai ţineau picioarele şi pe mine. Cu toate astea n-aş fi fost în stare să-l abandonez în pustiul acela alb, îngheţat. Scrâşneam din dinţi de furie, dar îl târam după mine. În cele din urmă au dat peste noi grănicerii polonezi. Pe tovarăşul meu de drum l-au transportat în stare gravă la cel mai apropiat spital. Cât despre mine, drumul mă istovise în asemenea

măsură, încât a trebuit să dau pe gât o sticlă întreagă de tărie ca să-mi vin în fire. Înghesuit într-un marfar printre refugiaţi am ajuns la Danzing, de unde un crucişător englez avea să mă aducă în patrie. Timpul a zburat şi am uitat cu totul de bătrân. La Londra mi-am regăsit vechii tovarăşi, aşa că m-am pus imediat „pe treabă". După câteva spargeri izbutite am scrântit-o şi am fost închis. Eram recidivist, aşa că m-am ales cu doi ani de pârnaie, deşi la proces nu mi-au putut pune-n cârcă decât o spargere. Avocatul meu m-a prevenit că dacă după eliberare nu mă las de potlogării şi ajung iar în faţa legii, o să capăt pedeapsa maximă. Dar ce poate face omul după vârsta de patruzeci de ani, dacă până atunci n-a făcut decât să prade şi să fure? La patru zile după eliberare am spart magazinul universal Manhattan. O, de-aş fi aşteptat încă o zi! De aceste douăzeci şi patru de ore a depins să nu-mi sfârşesc viaţa ca un gentleman bogat, în libertate, ci să mor astfel, ispăşindu-mi condamnarea pe viaţă până-n ultima clipă. În timpul spargerii m-a surprins paznicul de noapte. Ne-am încăierat. În cele din urmă l-am înjunghiat şi am spălat putina. Credeam că murise. Eram hotărât să-mi fac bagajele şi să părăsesc Anglia. Ştiam că-n zori, dacă se descoperă crima, voi fi trecut şi eu pe lista suspecţilor. Nu-mi trecuse prin minte că sticleţii mi-ar putea lua urma încă din timpul nopţii. Şi aşa s-a şi întâmplat. Paznicul nu murise. Rănit cum era, s-a târât până la butonul de alarmă. În câteva minute poliţia a ajuns la faţa locului. Detectivii şi-au dat imediat seama, din descrierea sumară făcută de rănit, că-i vorba de mine. Eu însă n-aveam cum să ştiu de asta. Pe paznic îl crezusem mort şi-mi închipuiam că până la deschiderea magazinului am timp berechet s-

o întind. Locuiam pe strada Knightbrige, la numărul 8. La parterul clădirii de lângă locuinţa mea era un mare magazin de decoraţiuni interioare, unde se vindeau mai ales bibelouri şi ceramică. Numele firmei este Longson § North. Vă rog să reţineţi această adresă”...

Eddy Rancing nu-şi dezlipise urechea de perete nicio clipă, dar între timp îşi scosese creionul şi, lângă ureche, pe perete, îşi notă adresa.

— Ciudată întâmplare – spuse Evelyn.

— Citeşte mai departe – îi şopti emoţionată doamna Weston. Evelyn citi mai departe, iar Eddy Rancing continuă să tragă cu urechea.

„Am ajuns acasă grăbit. Prima surpriză mă aştepta în poartă, unde la ora aceea târzie era parcat cogeamite automobilul de lux. Intru în casă şi ce văd? La masă stătea bătrânelul pe care cândva îl trecusem peste graniţă. Dar ce mult se schimbase! Avea privirea senină, pe chipul său bunăvoinţa, calmul şi amabilitatea luaseră locul tristeţii sleite cu care mă privise ultima oară. Era îmbrăcat elegant, pe masa din faţa lui pusese pălăria şi bastonul. M-a întâmpinat zâmbind:

— Dacă nu mă-nşel, domnule, noi doi avem încă de rezolvat o mică socoteală. Dar daţi-mi voie să mă prezint: sunt prinţul Radzovill. V-aş fi vizitat de mult, dar am zăcut multă vreme la pat, iar mai târziu mi-a fost neaşteptat de greu să vă dau de urmă.

Nici nu mai ştiu ce-am bâiguit atunci pe loc. M-a bătut pe umăr şi bine dispus, parcă pus pe glumă, a urmat:

— V-am adus plata transportului, deşi ceea ce aţi făcut pentru mine nu poate fi plătit c-un diamant, dar

dacă ţin bine minte, mi-aţi cerut cea mai preţioasă bijuterie de familie, nu?

Mi-a întins o cutiuţă neagră în care era un diamant, în viaţa mea nu văzusem o piatră preţioasă atât de mare şi de strălucitoare. Nu cred că există în lume multe ca ea. Strălucirea ei m-a făcut să uit de toate, de crimă, de fugă. Am rămas ţintuit locului, sorbind din priviri diamantul scânteietor...

— V-am mai spus că nu-mi vine deloc uşor să mă despart de-acest giuvaier, fiindcă este cel mai mare diamant al vechii coroane ţariste. Dar, fireşte, ăsta nu-i un motiv să-mi calc promisiunea. Familia prinţilor Radzovill va întări oricât că acest diamant îi aparţine de drept lui Jim Hogan, care a ajuns la el pe căi cinstite.

— Mu... mulţumesc... – am îngăimat eu năuc.

— N-aveţi pentru ce – mi-a răspuns el. Acest diamant este o recompensă măruntă pentru serviciul pe care mi l-aţi făcut. Fiţi fericit, domnule.

Mi-a strâns mâna şi a plecat. L-am auzit ambalând motorul. M-am uitat după el pe fereastră. La ţanc. În poartă, în spatele maşinii prinţului, trăsese o dubă cu mult mai mare. Din ea au sărit poliţişti şi detectivi. Tragicomică situaţie! Ţineam în mână diamantul acela de-o valoare inestimabilă în ipostaza unui ucigaş hăituit de poliţie. Timp de gândire nu prea aveam. Chiar dacă eram prins, diamantul rămânea al meu. Dar câţi păguboşi (pe care i-am furat sau jecmănit) nu s-ar fi grăbit să-l revendice, aflând că Jim Hogan se afla în posesia unui diamant de milioane? Trebuia să-l ascund! Dar unde?... Poliţiştii ajunseseră cu siguranţă pe scară. Am privit în jur. În momentul acela a sunat soneria. Am sărit pe fereastra de la baie în curtea interioară. Am intrat pe fereastra deschisă

de vizavi. M-am trezit într-o încăpere largă. Era ticsită cu lăzi, cutii, surcele, hârtie de ambalaj şi murdărie. Pe fereastra de la baie cineva a tras după mine. Am fugit mai departe. În camera de-alături, prin fereastra dinspre stradă se strecura lumina zorilor, aşa că m-am putut descurca. Mă aflam în atelierul magazinului de decoraţiuni interioare. Într-un colţ era zidit un cuptor uriaş. Nimerisem într-o fundătură. Dincolo de vitrină, afară pe stradă, era duba poliţiei. În preajmă roiau cinci-şase poliţişti, aşteptând să apar de undeva. Întâmplarea a făcut să zăresc pe masă câteva statuete neterminate... Una dintre cele mai mici, care îl înfăţişa pe Buddha, servea de capac unei casete smălţuite. Am pipăit-o. Am simţit că argila încă nu se întărise. Am înfipt diamantul în masa aceea moale a statuetei lui Buddha şi pe urmă am netezit-o cu tiparul de lemn, să nu las urme. A trebuit să las diamantul în voia soartei, cu gândul că dacă vreodată o fi să scap din închisoare, o să fiu destul de isteţ ca să dau de statueta de ceramică ce împodobea o casetă smălţuită. Se putea întâmpla ca între timp statueta să se spargă şi diamantul să ajungă în mâinile altcuiva, dar oricum îmi rămânea speranţa că într-o bună zi va mai putea fi al meu. Marile magazine trebuie să aibă o evidenţa a vânzărilor şi poate c-o să dau odată de un fir care să mă conducă la statuetă. Dacă peste zece ani aş fi fost nevoit să caut cincizeci de persoane, tot nu mi se părea ceva irealizabil. Curând eram dus cu duba poliţiei spre Scotland Yard. Deşi paznicul nu murise, am fost condamnat la închisoare pe viaţă. Ani de zile am sperat să evadez ori să fiu graţiat, ca să pot porni în căutarea statuetei de pe caseta smălţuită. Acum s-a zis cu speranţele mele şi nu vreau să duc această taină cu mine în

mormânt. Diamantul i-l las domnişoarei Evelyn Weston în speranţa că-l va găsi pe Buddha cu piatra despre care, la nevoie, familia princiară Radzovill va depune mărturie c-a ajuns în posesia mea pe căi cinstite. De-atunci şi până azi crimele mele au fost prescrise, aşa că din valoarea diamantului nu poate pretinde nimeni despăgubiri. Miss Evelyn trebuie să afle doar cui i-a fost vândută sau cui i-au fost vândute după data de 9 mai 1922 caseta ori casetele împodobite cu statuile lui Buddha confecţionate în acea zi. Statueta îl înfăţişa pe Buddha într-o poziţie ciudată. Nu şedea drept, ci adus de spate şi cu bărbia lăsată-n piept. Ştiu că firma Longson & North există şi astăzi. Asta îi va uşura primul pas. Mulţumesc familiei Weston pentru bunătatea pe care au arătat-o unui om care n-a meritat-o. Binecuvântaţi fie de Domnul, iar mie iertate să-mi fie păcatele.

Jim Hogan.”

Lui Eddy Rancing cele auzite îi fură de-ajuns. Îşi puse pălăria pe cap şi îşi luă picioarele la spinare. Ce noroc! Unchieşul tocmai e-n Londra! O să-i ceară bani! Şi-o să-i capete! O să pună mâna pe diamant. Înaintea Evelynei, iar apoi o să i-l dea în dar! E floare la ureche s-o ia înaintea fetei! Cu geniul lui Eddy Rancing! Şi dac-o să fie bogat, nici Evelyn n-o să mai facă nazuri! O să se mărite cu el! Două diamante dintr-un foc!

Fugea de-i sfârâiau călcâiele!

CAPITOLUL DOI

Întâi se duc la unchiul Marius. Din fericire, Mr. North nu şi-a neglijat pietrele de la ficat, aşa că arhivarul îşi poate permite să viseze că-şi va petrece la bătrâneţe week-end-urile pe continent, în compania unor femei superbe. Plănuieşte vânzarea registrelor vechi şi de demult. Mai târziu mănâncă bătaie. După părerea lui Mr. Bradford, destinul aduce c-un croitor beţiv. Până la urmă toată lumea pleacă la drum, iar Evelyn se ridică dintr-o băltoacă şi urcă la bordul unui vapor.

1

Poate n-ar fi stricat ca Eddy Rancing să mai tragă puţin cu urechea. Directorul închisorii anexase testamentului o scrisoare în care arăta:

„Consider că este de obligaţia mea să anunţ moştenitorii că în timp ce se dicta testamentul, în rezerva alăturată se afla un deţinut care ulterior ne-a declarat că dormise tot timpul. Noi crezuserăm că rezerva este goală. N-ar fi de mirare ca Charles Gordon (care a fost condamnat la şase ani închisoare pentru falsificarea unor poliţe) să nu fi dormit, ci să fi tras cu urechea, deci să aibă cunoştinţă de conţinutul testamentului. Vă aducem de urgenţă la cunoştinţă acest fapt, pentru că sus-numitul împlineşte mâine termenul de detenţie la Dartmoor şi, odată pus în

libertate, n-ar fi exclus să încerce să pună stăpânire prin violenţă şi-n mod ilegal pe moştenirea lăsată de Jim Hogan. Charles Gordon este un individ înalt de un metru nouăzeci şi trei, chel, predispus la îngrăşate, iar ca semn de recunoaştere are o cicatrice hidoasă pe nas. Drept care am considerat necesar să vă înştiinţez despre cele menţionate mai sus etc...”

Mama şi fiica se priviră lung fără să scoată o vorbă. Nu ştiau dacă să se bucure sau nu. Comoara se află în pântecele unei statuete confecţionate cu şaisprezece ani în urmă! Cine ştie când şi unde se făcuse ţăndări, în ce debara zace aruncată printre vechituri, sau dacă mai există cumva?

— Întâi şi-ntâi să mergem la unchiul Marius – spuse Evelyn hotărâtă.

2

Când sosiră doamna Weston şi fiica ei, Mr. Marius Bradford tocmai închidea uşa sălii de probe, în urma ultimului client. Bradford ţinea mult la soră-sa şi poate şi mai mult la Evelyn. De la moartea cumnatului său făcea totul să-i ţină locul, prin sprijinul acordat celor două femei rămase singure. De fapt, el era capul familiei. De aceea, ori de câte ori îl vizitau, Evelyn şi mama ei puneau mare preţ pe spusele lui. Şi de data asta despături ceremonios şi sobru testamentul, îşi scoase îngândurat ochelarii din buzunarul de la piept şi citi cu atenţie înscrisul.

— Cred – zise el după o îndelungă chibzuinţă – că acest Jim Hogan a fost mare şnapan la viaţa lui. Chiar azi mi-am concediat o calfă care avea un talent

nemaipomenit, ce mai, era neîntrecut în croirea taliei, dar le cam trăgea la măsea. Nu suport aşa ceva. Azi îmi zicea lordul Peavebrook, care mi-e client permanent, „uitaţi, Mr. Brandford, în ziua de azi...”

— Unchiule Marius – îl întrerupse Evelyn nerăbdătoare –, am venit la dumneata să-ţi cerem sfatul! Ce-i de făcut? Mâine iese din închisoare ocnaşul ăla! Cel mai bine ar fi să i-o luăm înainte...

— Păi, nu v-am spus că bătrânul North, preşedintele lui Longson & North, este un vechi client de-al meu? Bietul Longson tot la mine îşi făcea hainele, dar a răposat acum doi ani, fiindcă şi-a neglijat pietrele de la ficat... Bine... bine... Îl chem la telefon. La ora asta precis e acasă. Alo! Aici Mr. Bradford. Îmi pare bine că v-am găsit, Mr. North. Sunteţi mulţumit de pardesiu?... Poftim? Scuzaţi-mă, nici vorbă nu poate fi de-aşa ceva, acest material a-ntâia nu-l recomand decât celor mai vechi clienţi... Aş, nu pentru asta, Mr. North! Aş dori să vă-ntreb cui i-aţi vândut acum vreo şaptesprezece ani statueta aceea care avea în ea un diamant mare?... Dar se poate, Mr. North? În viaţa mea n-am... De-asta mi-am concediat şi calfa azi... Staţi puţin să v-o dau la telefon pe fiica soră-mii, că trage de receptor...

Evelyn izbuti să-nşface în sfârşit receptorul:

— Scuzaţi-ne deranjul, Mr. North. Ne-aţi putea ajuta cu o lămurire în legătură cu o statuetă vândută cu ani în urmă?... Poftim? Mi-aţi putea da adresa angajatului dumneavoastră?

Evelyn îşi notă adresa pe marginea unei reviste de modă. Repetă:

— Austin Knickerbock... Longstreet, 4... Vă mulţumesc.

— Ei, vezi – îi spuse Bradford – nu trebuie să te

sperii cu una cu două. Mă ocup eu şi-n continuare de chestiunea asta.

— Mr. North spunea – interveni Evelyn – că au un arhivar care se ocupă de corespondenţă şi de vizitele la domiciliul clienţilor, pentru obţinerea de noi comenzi. Aşa că îşi ţine registrele de vânzări acasă. La omul ăsta o să găsim toate registrele vechi. Austin Knickerbock, Longstreet, 4. Să mergem îndată la el, poate-i acasă. Ocnaşul tot pe pista asta o să-şi înceapă cercetările, dacă vrea să pună mâna pe diamant.

— Just – încuviinţă Bradford. Cine măsoară de şapte ori şi-abia pe urmă taie termină mai repede de croit o haină decât cel ce taie stofa dintr-o dată.

Lui Mr. Bradford îi plăcea să-şi argumenteze opiniile cu comparaţii împrumutate din lumea croitoriei. Şi-acum îi stătea pe limbă o maximă cu asemănarea dintre omul rău şi jachetele cumpărate de gata, însă Evelyn, cu ajutorul doamnei Weston, îi puse-n fugă pălăria pe cap, şi-l luă pe sus...

3

Clădirea din Longstreet, de la numărul 4, era o casă de raport mohorâtă, cu trei etaje. Pe latura dinspre curte a acestei clădiri, în fundul unui coridor întunecos închiriase două văgăuni stătute Mr. Knickerbock care, ca toţi arhivarii bătrâni, era burlac şi bolnav de melancolie cronică. Îşi ducea zilele între cărţi şi dosare mucegăite, cu ochelarii lui de bufniţă şi cu mânecuţele lui de lustrin, şi îndemna aiurita clientelă să cumpere obiecte din ceramică, pescuind tot felul de nume din registrele de vânzări din anii

trecuţi. Cu blajină mustrare le arăta clienţilor în scrisorile lui că pentru menţinerea unui standard de viaţă al omului inteligent cerinţa primordială este cultura de apartament, reprezentată mai ales prin achiziţionarea statuetelor de ceramică şi a imitaţiilor de vaze chinezeşti. Prietenii şi cunoscuţii îl ocolesc pe cel ce nu-şi împodobeşte căminul cu obiecte decorative.

Domnul Knickerbock era o dovadă vie a acestei teze. În locuinţa lui nu erau statuete, pe rafturi n-avea ceramică şi nicăieri nu zăreai vreo vază chinezească, în schimb din divanul pe care dormea atârnau într-o voioşie smocurile de iarbă-de-mare, iar cina îi era adusă de la birtul de peste drum. Comparaţia şchioapătă într-un singur loc. Pe el prietenii nu aveau cum să-l ocolească. N-avea niciun prieten. Judecându-l din această perspectivă, nu e de mirare că şi-a primit cu rezerve vizitatorii, de la o oră atât de înaintată, pe Mr. Bradford şi pe cele două rude ale sale. Bănuielile i-au prins aripi când Mr. Bradford a scos brusc zece shillingi. Chipul arhivarului s-a alungit de lăcomie şi ochii au prins a-i străluci dar nu se atinse de bani. Aşteptă să audă despre ce este vorba!

— Iertaţi-mă – le spuse el pe şleau –, dar pentru aşa ceva se plăteşte cu mult mai mult. S-au mai interesat şi alţii! – adăugă cu o viclenie pornită din instinct şi pricepu pe dată c-a mers la ţintă.

— Deci i l-aţi dat?! – strigă Evelyn.

— Nu! I-am spus individului că sub cincizeci de lire nu-l pot servi. Iar el a şters-o şi a spus că se-ntoarce cu banii.

— Poftim! – strigă Bradford şi-i întinse un cec de cincizeci de lire.

Knickerbock nu-ndrăzni să ridice preţul. Îi conduse

în camera alăturată, al cărei miros amintea de catacombele romane. Pe o etajeră ce se-nălţa până-n tavan căută registrul cu eticheta pe care scria 1922. Caietul se prezenta într-o stare jalnică. Eticheta se desprinse şi, plutind, căzu la pământ. După ce cu rigiditatea nu ajunsese la niciun rezultat, Knickerbock deveni brusc amabil şi se repezi săritor după sticluţa cu clei.

— Să vă lipesc eticheta la loc?

— Nu, nu... – răspunseră musafirii într-un glas şi se repeziră agitaţi asupra registrului. Uşa se şi-nchise în urma lor.

Întorcându-se în cameră, domnul Knickerbock stinse în primul rând lumina, să nu ardă de pomană, apoi se tolăni pe canapeaua de piele care scârţâi sinistru şi îşi aprinse un trabuc ieftin. Suflând fumul căzu în visare. O, Doamne! În sfârşit, cineva l-a băgat în seamă şi pe-un amărât de arhivar în lumea asta putredă, unde sunt înconjuraţi de atenţie numai şi numai funcţionarii publici. Şi totuşi, corupţia e o treabă frumoasă. Fuma înduioşându-se la acest gând, hrănindu-se cu vise, cuprins de-o melancolie plină de fericire, ca aceea a unei tinere mame. Ţârâitul brusc al soneriei îl readuse cu picioarele pe pământ.

— Cin’ să fie?

Aprinse lumina. Porni spre uşă mânat de-o presimţire ciudată. În apartament năvăli un tânăr exaltat. Era limpede ca lumina zilei că e agitat, căci de-ndată ce intră îi spuse lui Knickerbock dintr-o suflare:

— Am vorbit la telefon cu patronul dumneavoastră. Mr. North mi-a spus că deja s-au interesat şi alţii... V-a mai vizitat cineva azi?!

Arhivarul îşi simţi inima pătrunsă de-o fierbinţeală

plăcută. Cine ştie? Umblă zvonuri necontrolabile cum că diavolul e veşnic treaz. Te pomeneşti că şi ăsta a venit să-şi arunce banii-n vânt?

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule? – întrebă cu prudenţă.

— Mă numesc Eddy Rancing. Vreau să cumpăr registrul de vânzări pe anul 1922 – spuse Eddy şi-n mână apăru o bancnotă de o sută de lire.

— Domnule – întrebă Mr. Knickerbock cu inima cât un purice şi aproape plângând –, de ce ţineţi să-l cumpăraţi tocmai pe cel din 1922? Avem toate registrele din 1878 şi până azi, printre ele şi pe cel din 1914, un an de război, în două volume...

— Lăsaţi trăncăneala! Vă rog să-l căutaţi imediat pe cel din 1922!. Dacă-l găsiţi vă dau o sută de lire!

În mintea lui Knickerbock încolţi o bănuială cumplită Nenorociţii care fuseseră la el mai devreme îl trăseseră pe sfoară! Profitaseră de credulitatea lui! Cine ştie ce conţinea registrul ăla. Dar n-o să se oprească aici! Mâine se duce la poliţie! În orice caz, acum o să-ncerce să-i afle preţul adevărat:

— Regret, tinere domn. Adineauri a trecut pe-aici o persoană care mi-a promis două sute de lire pentru acelaşi registru. Mi-aduce banii îndată. Dar celelalte registre vi le pot vinde şi mai ieftin. Dacă le cumpăraţi pe toate, vi le dau cu preţ redus.

— Uitaţi... – gâfâi Rancing –, vă dau două sute cincizeci de lire bani gheaţă...

Arhivarul înlemni! Înghiţi în sec şi câteva clipe avu senzaţia că se sufocă. Se duce la poliţie!...

— Domnule! – răcni tânărul crezând că Knickerbock mai stă pe gânduri –, aveţi aici trei sute de lire, dar aduceţi-mi-l odată! De teamă să nu se-ntoarcă primul venit, Rancing licită imediat încă o dată. Trei sute

cincizeci de lire!

Knickerbock orbecăi în camera de alături la fel de năucit ca domnul acela din romanele de groază care, ajungând acasă la cabana din pădure, în locul casei şi al familiei nu găseşte decât ruine fumegânde. O, ticăloşii! I-au luat registrul pentru numai cincizeci de lire! Fiindcă nu ştia ce dă din mână!

Dar acum ştie?

Da, ştie!

Acum ştie c-a dat din mână trei sute cincizeci de lire. S-a dus pe apa sâmbetei ultima şansă uriaşă a vieţii lui!... Privirea-i năucă poposi pe duşumea. De pe covor îi făcea cu ochiul o etichetă:

REGISTRUL VÂNZÂRILOR
PE ANUL 1922

Evrika! S-a rezolvat! Ridică eticheta dezlipită. Dintr-un raft scoase primul registru aflat la îndemână, apoi dădu cu clei pe eticheta căzută de pe registrul deja vândut şi o lipi peste eticheta originală a celuilalt registru. Astfel, pe registrul din 1926 fu lipită eticheta pe care scria 1922. Eticheta soioasă, pătată, cerneala de mult decolorată înlăturau orice dubii în privinţa autenticităţii registrului. Poate că acesta nu conţine acel ceva care face atât de nepreţuit registrul din 1922, însă dacă tânărul din camera de alături nu observă asta decât mâine, atunci pur şi simplu o să nege că ar fi primit bani de la el. Aşteptă până ce cleiul se uscă, apoi ieşi cu registrul în mână şi spuse necăjit:

— Iată registrul însă din păcate mi-am dat cuvântul domnului care a trecut pe-aici mai devreme, iar onoarea unui gentleman...

— Gândiţi-vă bine, trei sute cincizeci de lire nu-s de lepădat!

— Nu-mi scot onoarea la mezat pentru trei sute cincizeci de lire.

— Atunci?

— Patru sute. Un preţ de nimic în schimbul onoarei unui gentleman.

Peste câteva clipe ţinea în mână cele patru sute de lire!

După plecarea tânărului nu se mai simţi aşa de fericit. Era limpede că profitaseră de nevinovăţia lui. Registrul acela valorează, de bună seamă, o avere! Dar o să-l dea în judecată!

Într -un târziu se linişti, dar nu se mai culcă. S-ar putea să mai primească şi alte vizite. Dacă stă să se gândească bine, pe eticheta din anul 1927 ar putea face, cu oarecare îndemânare, un 2 în loc de 7. În orice caz, n-ar strica să desprindă câteva etichete şi să le rescrie. Pare-se că aşa ceva nu strică niciodată la casa omului...

...Ceva mai târziu îşi aprinse febril încă o ţigară de foi din cele ieftine. Şi totuşi, corupţia e o treabă frumoasă. Jumătate din bani o să-i joace la bursă, iar restul o să-i împrumute cu dobândă, dar numai în schimbul unor garanţii sigure. De-acum încolo n-o să-l mai fure nimeni. N-o să mai scurme prin terfeloage prăfoase, că doar are abia şaizeci de ani, vorba aia, are o viaţă de om înaintea lui. O să-şi petreacă week-end-urile pe continent, în compania unor femei tinere, pe care o să le agaţe. Aşteptă până la ora şase dimineaţa. Văzând că nu mai sunt şanse să primească o nouă vizită, se-ntinse un pic şi imediat îl fură somnul.

La ora şase şi cinci minute îl trezi ţârâitul asurzitor

al soneriei, tocmai când se visa directorul unui gigantic trust de magazine de decoraţiuni interioare, concediind câţiva arhivari indolenţi... Sări ca ars şi fugi să deschidă uşa.

Oaspetele matinal era înalt ca de un metru nouăzeci, predispus la îngrăşare, chel şi pe nas avea o cicatrice hidoasă. Părea un tip jovial, cumsecade, şi avea toate motivele să fie aşa, fiindcă abia ieşise din închisoarea Dartmoor.

— Salut, bătrâne! – exclamă el voios. Cum e cu putinţă să-şi închirieze cineva locuinţă în pustietatea asta? Aici te poate lichida oricine în orice moment.

— Ce doriţi? – îl întrebă Knickerbock cu voce tremurândă, pentru că era prima oară când cineva îi atrăgea atenţia asupra acestei posibilităţi, deşi locuia de zece ani aici, în capătul coridorului.

— Păi, uite care-i treaba, bătrâne, o să fiu scurt: am nevoie de registrul de vânzări pe 1922. N-aş precupeţi câţiva bănuţi să-i pot avea.

— Depinde câţi – răspunse Knickerbock şi se şi văzu transformându-l pe 7 în 2 în camera de-alături. Mi s-au oferit şi o mie de lire în schimbul lui, dar nu l-am dat.

— Păi foarte rău ai făcut. De la mine o să capeţi cel mult trei shillingi. Ştii ce? Îmi şi retrag oferta. Un sfanţ nu-ţi dau. Îmi dai registrul sau îţi dau la cap. Ai de ales. Capul sau registrul. Şi cu o mişcare neglijentă îl apucă pe Knickerbock de beregată. Azi am ieşit de la Dartmoor, unde am stat în banca mea timp de şase ani. Vezi că la viaţa mea am omorât şi din greşeală. Marş de-aici! Fugi şi-adu registrul.

Lui Knickerbock i se muiară genunchii. Acum chiar minciuna lui o să-l împingă la moarte. Scânci:

— V-am minţit... nu mai am registrul... l-am vândut

deja de două ori...

— Zi cum a fost. Dar te previn, să nu te pună dracu să ţipi, că s-a zis cu tine. În casa scării mă aşteaptă o bandă întreagă.

Întâi, tremurând tot, bătrânul duse la gură paharul cu apă de pe masă şi bău. Pe urmă povesti totul de-a fir a păr, sincer. Ştia că-i este în joc viaţa. Gordon îşi dădu seama că arhivarul nu minţea. Când Knickerbock îi povesti cum falsificase registrul, fostul puşcăriaş cu greu se stăpâni să izbucnească în râs. La urmă strigă la el cu o mutră sinistră:

— Minţi, câine. Şi-acum, mori!

Knickerbock căzu în genunchi şi, împreunându-şi palmele, îl imploră:

— Îndurare, domnule... am familie... Am de întreţinut o mătuşă în Birkham of Sussex... – disperarea îl împinsese la acest ultim argument, deşi nu-şi mai văzuse mătuşa de opt ani de zile, de când se împroşcaseră reciproc cu blesteme din cauza celor două sfeşnice de argint pe care la moartea unchiului le ochiseră amândoi în casa răposatului. Simţind că nici acest argument nu-i de-ajuns, scoase banii:

— Domnule ocnaş! Priviţi... Cum ar putea să aibă un pârlit de arhivar aceste patru sute cincizeci de lire, dacă n-ar fi adevărat tot ce v-am povestit?...

Laba uriaşă a puşcăriaşului înşfăcă fulgerător banii, vrând parcă să-i arunce în obrazul arhivarului, dar pe urmă, cu o mişcare neaşteptată, îi vârî în buzunar, apoi cu stânga îi aplică domnului Knickerbock un knock-out ca la carte, care-l atinse pe-acesta în bărbie...

...Soarele strălucea de mult pe bolta cerului când Knickerbock îşi veni în fire. Întâi îşi pipăi posomorât obrazul, apoi, şi mai posomorât, buzunarul. Avusese

în el patru sute cincizeci de lire! În tranzit! Suma aceea fabuloasă, de basm, fusese în buzunarul lui. Mai târziu constată că temeinicia ocnaşului n-avea limite, fiindcă îl vămuise şi de cele două lire care constituiau amărâtul câştig al domnului Knickerbock. Banii lui! O parte din leafa lui. Trebuia să se descurce cu ei până la întâi ale lunii viitoare.

Să pierzi patru sute cincizeci de lire fabuloase poate fi deprimant, dureros şi trist. Dar să pierzi două lire adevărate este de-a dreptul o lovitură! Tragedie! În ziua aceea Knickerbock nu mai deschise uşa nimănui, îşi redacta demisia şi hotărî ca nici pe viitor să nu-şi petreacă week-end-urile pe continent.

Ce putredă şi depravată e lumea asta în care trăim. Şi totuşi, corupţia nu-i o treabă frumoasă, Să-ndrăznească să mai vină cineva la el, să arunce bani în vânt.

Dar aşteptă zadarnic. Nu mai apăru nimeni.

4

Cum obţinuse Eddy Rancing suma aceea fabuloasă care-l năucise pe bătrânul Knickerbock? Izbutise să-şi convingă unchiul, pe Mr. Artur Rancing-senior care, ca un provincial ce era, se purta plin de suspiciune faţă de rudele sale sărace din capitală. În raporturile cu nepotul său, suspiciunile îi atinseseră cota maximă. Ascultând fantastica istorie despre testamentul la care trăsese cu ureche Rancing-junior, s-a învârtit de colo-colo îngândurat, apoi a chemat la telefon Dartmoorul. S-a dat drept o rudă a lui Jim Logan. I s-a adus la cunoştinţă că bătrânul deţinut murise şi faptul că-şi făcuse testamentul, pe care prin intermediul

notarului public i-l trimiseseră moştenitoarei. Toate astea l-au impresionat. Piatra în valoare de un milion de lire sterline dădu apă la moară dispoziţiei sale de rudă bogată dar meschină de-a intra în horă. Şi tocmai oamenii meschini îşi asumă cele mai mari riscuri dacă sunt convinşi să renunţe la izolarea în care-i aruncă suspiciunile lor.

— Uite, unchiule Arthur – îi explică tânărul – în sfârşit mă confrunt cu ceva pe măsura mea. Aici e nevoie de geniu. Dacă o să-i dau de urmă diamantului, creierul meu ţi-l va aduce la picioare la fel cum aduce prepelicarul vânatul împuşcat. Dar asta presupune cheltuieli. S-ar putea să dureze luni de zile până-mi ating scopul, poate o să cheltuiesc bani, să pot pătrunde în anumite cercuri, să călătoresc; pentru asta îmi trebuie două mii de lire până la ultimul bănuţ. Dacă mă finanţezi, te iau asociat cu cincizeci la sută din câştig.

— Şi dacă umbli cu fofârlica?

— Se poate, unchiule Arthur?! Doar mă cunoşti!

— De-aia te-am şi întrebat.

— Ascultă-mă! Îţi semnez o poliţă în valoare de cinci sute de mii de lire. Dacă găsesc diamantul, vreau să mă bucur şi eu de bani. Investesc într-o întreprindere, cumpăr domenii sau mobile, iar tu-mi poţi protesta poliţa în orice moment. Dacă găsesc diamantul, n-o să-l îngrop, în schimb, dacă obţin contravaloarea lui în bani, o să-ţi poţi exercita drepturile asupra lor. Dar n-o să ajungem noi până aici. Sunt la fel de cinstit ca şi tine, aşa că te poţi încrede în onoarea mea de tâlhar.

Aşa se face că soarta scoase, în sfârşit, în calea lui Rancing marea şansă a vieţii lui, el s-a dus cu două mii de lire în buzunar la arhivar, unde s-a căpătuit cu

un registru fără să-i dea prin minte că, de fapt, acela era jurnalul vânzărilor pe anul 1926. Originală era doar eticheta. Registrul cel bun se afla de-acum la Evelyn. Întâmplarea a făcut ca şi în anul 1926 să se fi confecţionat un „Buddha meditând” pe capacul unei casete emailate. Aceasta era denumirea preţioasei statuete pe care un oarecare artist numit Thompson o livra periodic firmei, în cantităţi relativ mici. Anual abia dacă se vindeau două-trei exemplare. De câte ori se vindea o statuetă, Thompson mai trimitea câte un exemplar. Şi, din nefericire pentru Rancing, şi în mai 1926 se vânduse un exemplar din „Buddha meditând” montat pe-o casetă emailată. Registrul consemna că fusese expediat împreună cu un bibelou intitulat „Ţăran şi ţărancă la seceriş”, consilierului tehnic Wollishoff, la castelul său din Mügli am See.

Pentru a-şi devansa rivalii, Eddy Rancing zbură cu avionul până la Zürich, iar de acolo, pe calea cea mai scurtă, ajunse în pitorescul Mügli am See.

5

În acest timp, Evelyn Weston afla din adevăratul registru pe 1922 că sipetul emailat împodobit cu „Buddha meditând” îi fusese livrat pe data de 20 mai locotenentului de marină Harry Brandes, domiciliat în Westminster Road nr. 4. Se făcuse noapte, dar Evelyn dorea să se folosească de avansul de câteva ore ce-o despărţea de clipa în care ocnaşul, în caz că ştia totul, ar fi intrat şi el în acţiune.

Era trecut de miezul nopţii când mama şi fiica sosiră cu taxiul în Westminster Road. Bradford sentorsese acasă. Evelyn sună la intrare şi veni să-i

deschidă un bărbat cărunt, dichisit, într-un veston cu fireturi aurii până la genunchi şi cu târlici albi în picioare.

— Pe cine căutaţi, vă rog?

— Pe domnul locotentent Brandes.

Portarul se uită la fată de parcă s-ar fi interesat cel puţin de Cristofor Columb.

— Fiţi mai explicită.

— De ce?... – întrebă Evelyn îngrijorată. Domnul locotentent s-a mutat de-aici?

— Poate şi din rândul celor vii. Domnişoara nu citeşte ziarele? De aproape un an ziarele scriu întruna despre el.

Fata îi dădu un shilling portarului cărunt, dichisit până la genunchi.

— Cred că mi-a scăpat. Spuneţi-mi, vă rog, în câteva cuvinte, ce s-a întâmplat cu locotenentul Brandes.

— Păi, adevărul gol-goluţ nu-l prea ştie nimeni. Cică ar fi sustras nişte secrete militare de foarte mare importanţă, deşi părea un locatar tare cumsecade. Toată lumea îl stima. Eu care, ca portar, mă pricep la oameni şi trebuie să dibui pe dată dacă cel care calcă aici a venit în vizită la artista de la etajul trei sau e doar un hoţ îmbrăcat elegant, vă spun, eu care, ca portar al unei case de raport, sunt doctor-docent, în materie de fizionomie, până şi eu m-am înşelat în privinţa domnului maior.

În sinea ei fata se bucură că de vorbă cu portarul nu stă unchiul Bradford, deoarece cu un schimb de experienţă între cei doi, aici ar fi apucat-o zorii.

— Vasăzică Mr. Brandes este amestecat într-o afacere necurată?

— Oho, şi încă cum. Vedeţi, eu ca portar...

— Ştiu: în privinţa lui v-aţi înşelat.

— Aşa-i. I se poate întâmpla şi unui portar. Calul are patru picioare şi tot i se-ntâmplă să mai calce strâmb, darămite un portar, care n-are cu totul decât două picioare. Unchiu-meu, care a fost tot portar...

Evelyn suspină.

— Observ că la dumneavoastră în familie asta-i o tradiţie.

— Nu tocmai. Bunicul meu, de pildă, a fost maestrul de călărie al contelui de Derby, ca să nu mai vorbesc de femeile din neamul nostru, pe care sexul le-a împiedicat să practice această frumoasă meserie, fiindcă mişcarea sufragetelor n-a cerut decât în ultima vreme egalitate şi pe acest tărâm. Dar o să mai curgă multă apă pe Tamisa până or să capete drepturi egale. În meseria asta e nevoie de bărbaţi. De bărbaţi isteţi, capabili.

— Mda, aşa-i... V-aş ruga să-mi spuneţi câte ceva despre domnul maior Brandes.

— Părea cel mai cumsecade om de pe faţa pământului, dar uite că-ntr-o bună zi a furat nişte secrete militare şi dus a fost.

— Bănuiesc că a şters-o pe nepusă masă şi că lucrurile ce i-au aparţinut au rămas aici.

— Aşa s-a întâmplat. Mobila şi boarfele au zăcut multă vreme aici, în apartamentul lui, până când, în cele din urmă, a venit şi le-a ridicat doamna Brandes, maică-sa.

— Nu ştiţi cumva unde-aş putea-o găsi pe doamna Brandes? Aş dori să stau de vorbă eu ea imediat.

— Una ca asta este cu neputinţă în ziua de azi... Până nu se rezolvă problema zborurilor cosmice n-o să puteţi discuta imediat cu doamna Brandes. Momentan locuieşte la Paris.

— Vasăzică – oftă Evelyn – s-a mutat la Paris?

— Exact – răspunse portarul, după care îşi trase de după uşă un scaun şi, aşezându-se, îşi aprinse o ţigară. De când s-a inventat avionul se poate ajunge destul de repede la Paris. Mi-amintesc că pe vremuri un drum la Paris era considerat o călătorie al naibii de lungă.

— Ştiţi cumva adresa din Paris a doamnei Brandes?

Portarul dispăru în cămăruţa lui. Se-ntoarse cu un pince-nez pe nas şi răsfoi un notes.

— Ah, iat-o!... La această adresă a fost trimisă mobila. V-o notaţi?... Nu strică să v-o notaţi, fie şi numai ca să nu vă necăjiţi în caz c-o uitaţi. Reţineţi: Paris... V-aţi notat?... rue Mazarin numărul 7.

— Vă mulţumesc. Mă grăbesc, aşa că vă spun la revedere.

— Eu mai rămân aici un pic, să-mi pufăi ţigara.

— Şedere plăcută.

6

...Nu închiseră ochii toată noaptea. Pentru familia Weston o călătorie la Paris nu-i de colea! Cheltuieli de drum, hotel, restaurant... „Doamne, de unde scoatem noi banii ăştia?” – oftă văduva. Odinioară o asemenea excursie ar fi fost un fleac pentru bugetul lor.

Odinioară! Pe vremea când răposatul Mr. Weston nu se apucase de afacerile cu terenurile de construcţii aveau şi maşină.

— Mă tem că nu ne poate ajuta decât tot Marius – murmură doamna Weston.

— Eu cred că putem conta pe unchiu’.

Şi nu se-nşelară. A doua zi dimineaţa, Evelyn intră

în eleganta sală de probe, unde atmosfera lucrului matinal era dată de mireasma plăcută a hainelor proaspăt călcate. Mr. Bradford tocmai contempla cu o privire expertă paltonul aşezat pe un manechin.

— O să pleci pe continent – îi spuse el nepoatei sale strângând câteva bolduri între buze şi, lăsându-şi capul pe un umăr, scoase din buzunarul vestei o cretă plată, rotunjită la capăt şi însemnă locul nasturilor. Ne descurcăm noi cumva cu banii. Trebuie să-i dăm de capăt acestei poveşti, oricum ar fi să se termine. Destinul aduce c-un croitor beat: când bagă foarfeca-n stofă, nu se ştie ce-o să iasă din ea – pardesiu ori pantaloni? Am două sute de lire bani gheaţă, fată dragă, ţi le dau să le ai pentru drum. Eu cred că cerurile au avut acest testament lăsat de puşcăriaş, deşi pe oamenii de teapa lui nu te poţi bizui. Dar n-aş mai avea somn dacă n-ai pleca să cauţi diamantul ăla. Iar somnul tihnit este mai mult decât important pentru un croitor, fiindcă orice activitate spirituală are nevoie de-aşa ceva.

Evelyn însă nu mai era atentă la ce-i spunea unchiul.

Aruncase întâmplător o privire pe fereastră şi zărise pe trotuarul de vizavi un bărbat înalt, chel, cu un nas hidos.

7

Pe lordul Bannister, eminentul savant, îl aştepta o surpriză neplăcută seara, în port, când opri şi coborî din superbul şi uriaşul său Alfa-Romeo. În jurul vaporului cu destinaţia Calais se îmbulzea o armată de ziarişti şi fotoreporteri. Lordul era un om modest şi

timid, cum sunt îndeobşte savanţii. Ura publicitatea care, pentru realizările sale, nu-l cruţa nici măcar pe un medic. Deşi nu împlinise nici patruzeci de ani, lordul Bannister făcuse o carieră frumoasă şi pentru meritele sale în combaterea bolii somnului era un candidat cert la Premiul Nobel. Nu demult a fost distins cu un înalt ordin de către rege în persoană, iar cercetările sale au distins acea formidabilă popularitate când mulţimea face o modă dintr-o teorie ştiinţifică fără să priceapă, în fond, o iotă din ea. Teoria lordului Bannister cu privire la boala somnului (predispoziţia genetică) pătrunsese cu surlele şi trâmbiţele triumfale ale snobismului în cafenele, la recepţii, precum şi-n vocabularul funcţionarilor bancari dornici să epateze, alături de termeni ca psihanaliză şi relativitate, de unde doar un pas mai despărţea nefericita teorie de suplimentul duminical al vreunui cotidian.

Invitat de Sorbona, mergea la Paris spre a susţine o conferinţă. De acolo urma să-şi continue drumul spre Maroc, unde avea să rămână o jumătate de an, fiindcă avea acolo un laborator experimental pentru studierea bolilor tropicale şi o vilă ce-ar merita denumirea de castel. Îi era deja dor de solitudinea de la tropice.

Era un om serios, interiorizat, iar pe deasupra modest şi timid.

Îşi păstrase pentru sine nenorocirile care se abătuseră asupra familiei sale. Se zvonea c-ar fi nefericit. Fraţii îi muriseră de tineri, iar voiajul de-acum era strâns legat de happy-end-ul căsătoriilor neizbutite: exact în ziua aceea i se pronunţase divorţul, îi părea bine că reuşise să păstreze secretul acestei afaceri delicate. Tremurase întruna la gândul

că ziariştii care-l urmau la tot pasul în haită şi-ar putea da până la urmă seama că e pe cale să divorţeze.

Se-nţelege, deci, că lordul Bannister încremeni cuprins de spaimă în faţa salvei de blitzuri cu care-l asaltau fotoreporterii, şi-n spaima lui, dându-se cu un pas înapoi, îi puse din greşeală piedică unei domnişoare care apăruse în urma lui, iar aceasta se-ntinse cât era de lungă, în mijlocul unei băltoace, în compania poşetei şi a cutiei de pălării. Ziariştii se-mprăştiară care-ncotro, înspăimântaţi de urmările faptei lor. Lordul nu ştia ce să facă. Aşa ceva nu i se-ntâmplase niciodată în timpul cercetărilor sale. Domnişoara elegant îmbrăcată se adună de pe jos, cu chiu cu vai şi-i aruncă savantului o privire de martir.

— Iertaţi-mă... – îngăimă lordul – sunt dispus să suport toate daunele... Sunt lordul Bannister.

— Savantul! – strigă fata cu însufleţire, uitând de înfăţişarea ei de hornar. Îmi pare sincer bine că v-am cunoscut, milord.

— Dinspre partea mea... – reuşi să îngaime lordul, strângând mâna plină de noroi pe care i-o întinsese fata. Mă bucur şi eu, adică îmi pare rău...

Războ din învălmăşeală simţindu-se îngrozitor. Iniţial dorise s-aştepte până i se încarcă şi automobilul pe vapor. Acum nu-i mai păsa de asta. Era furios la culme pe fata asta neîndemânatică. Poate apare şi-n ziare povestea asta. Doamne! Ce nu scriu ziarele?! Noroc că nu i-au mirosit procesul de divorţ. Numai de nu s-ar întâlni pe vapor cu cine ştie ce cunoscuţi! Nu era o dorinţă irealizabilă, fiindcă Bannister îşi doza cunoscuţii în porţii cât mai mici cu putinţă. Nu lega cunoştinţe noi decât silit de împrejurări. Era însă un om de treabă, prin urmare nu

neapărat neprietenos.

De data asta n-avea noroc. Ca o întrupare a celor zece Năpaste îi ieşi în cale mai întâi redactorul Holler, cu faţa lui lătăreaţă şi cu pince-nez-ul lui din aur. Una din marile puteri ale presei care au popularizat în repetate rânduri realizările lordului. Şi ce ghinion! Merge tot în Maroc, fiindcă toate concediile şi le petrece numai în Africa. Cu Holler va trebui să se întreţină cel puţin zece minute şi, cum o nenorocire nu vine niciodată singură, primarul Parisului se-ntoarce acasă din vizita de la Londra la bordul aceluiaşi vapor şi îl cunoaşte şi el pe Bannister, că doar a fost de faţă când acestuia i s-a înmânat la Sorbona titlul de doctor honoris causa, aşa că cele zece minute s-au făcut o jumătate de ceas, iar situaţia i-au agravat-o un cocteil şi apariţia guralivei consoarte a primarului parizian. Lordul detesta nespus de mult consoartele guralive.

Primarul îl înştiinţă fericit că va fi primit şi el în rândurile uniunii de apărare a moravurilor în fruntea căreia se afla lordul Bannister. Lordul declară că aceasta ar fi o cinste deosebită pentru el. Holler promise că-şi va întrerupe călătoria, ca să scrie un articol despre conferinţa lui Bannister. În cel mai rău caz, îşi va continua călătoria spre Maroc cu avionul.

Câţiva băgăreţi nesuferiţi îl asaltară pentru autografe. Ce aiureală şi cu autografele astea! Între timp se holbează la el şi-l măsoară din cap până-n picioare, cum fac apaşii cu fetişcanele arogante! Iar el trebuie să le arunce priviri gingaşe. Fruntea i se îmbrobonise de sudoare şi simţea că-i plesneşte capul.

— Milord, aţi mai văzut vreodată un răsărit de soare deasupra Canalului Mânecii?

Această întrebare tâmpită i-o pusese, bineînţeles, Holler. Iar el trebuia să-i şi răspundă. N-avea încotro.

— Ăă... răsăritul? – îngână savantul a răspuns. Încă nu. Deşi cred că n-ar fi exclus...

— Am convenit cu domnul redactor Holler – interveni primarul – să nu mai mergem la culcare, acum că tot ne-au mai rămas doar trei ore şi jumătate până la răsăritul soarelui, să-l vedem şi noi în larg.

— Ştiţi, şi noi iubim natura – le justifică ideea fixă consoarta cea guralivă.

— Mă bucur din suflet – oftă lordul sumbru.

— Lady Bannister n-o să apară la cină? – se interesă redactorul auzind între timp gongul care-i chema la masă. Profesorul roşi. Asta-i mai lipsea!

— Lady... Cred că... – privi stingherit în jur. Nu cred c-o să apară...

— La începutul călătoriei e de preferat cabina – remarcă primarul.

„Cum de mi-a venit pe limbă şi tâmpenia asta? – se frământa lordul în sinea lui ca un şcolar prins cu minciuna. Foarte bine puteam să spun că nevastă-mea a rămas acasă. La urma urmei, de ce trebuie să mint?”

...În timpul cinei toată lumea se străduia să schimbe măcar o vorbuliţă cu celebrul savant. După ce ieşi bâjbâind pe punte, primarul îl luă la braţ, ca să-l ducă pentru o clipă până-n cabina lui, pentru o consultaţie urgentă. La un colţ fulgeră blitz-ul: i-a fotografiat Holler! Lordul se lasă târât, îi vâjâie capul, înaintea ochilor îi dansează cerculeţe şi, în această stare de apatie şi somnambulism, nu leşină nici atunci când guraliva consoartă a primarului îşi descheie bluza în faţa lui, ca să-i arate că la cel mai mic contact cu soarele face alergie, are mâncărimi

insuportabile şi săptămâni în şir îi este silă să bage-n gură o bucată de carne. Este acesta un simptom frecvent la tropice şi ce se prescrie acolo, de regulă, în asemenea situaţii?

...Se făcuse miezul nopţii, când lordul Bannister ajunse orbecăind în cabina lui. În sfârşit! În sfârşit!

Se prăbuşi epuizat într-un fotoliu, îşi făcu un ceai (treaba asta n-o lăsa niciodată în grija altcuiva), îşi aprinse un trabuc şi, pentru ca să-şi destindă nervii istoviţi, hotărî să citească ceva.

...În clipa aceea se deschise uşa cabinei şi intră, în pijama violetă, domnişoara cu care făcuse cunoştinţă în împrejurări atât de neplăcute îi zgâlţâi energic umărul şi-i spuse:

— Mă numesc Evelyn Weston. Daţi-mi voie, vă rog, să-mi petrec noaptea aici, la dumneavoastră...

CAPITOLUL TREI

Cabina se umple de ţăndări. Profesorul nu poate face nimic. Evelyn doarme. Răsăritul soarelui îi pune într-o lumină proastă. În ciuda referinţelor sale excelente, ocnaşul este nevoit să-şi caute altă slujbă. Corned-Beef acţionează în legitimă apărare împotriva unui şofer, dovedind prin asta că-i de-al casei. Gordon îl vizitează pe Buddha la el acasă. Evelyn contramandează cina comandată de Mr. Wilmington şi pune ea masa.

1

Reuşind să scape în fine de noroiul care se uscase pe ea, Evelyn intră grăbită în salon. Nu-şi dădea seama de ce o cuprindea tulburarea în prezenţa profesorului. Ce prostie din partea ei să se poarte ca o şcolăriţă; auzi, să-şi lase privirea-n pământ. După cină se retrase imediat în cabina ei. Se pregăti de culcare, dar până la urmă se aşeză în dreptul hubloului, să mai citească un pic.

Era la prima ei călătorie cu vaporul. Ca-ntotdeauna, Canalul era niţel cam agitat. I se făcu rău. Lăsă cartea din mână cu gând să ia o gură de aer curat afară pe punte. Puntea era pustie. Deasupra Canalului se lăsase o noapte apăsătoare, înnorată.

Se plimbă până la pupa şi simţindu-se mai bine, dădu să se-ntoarcă. Părea singura pasageră a unui vas-fantomă. Nici urmă de pasageri sau marinari.

Grăbi pasul. Încremeni însă la mai puţin de douăzeci de paşi de uşa cabinei.

În faţa uşii stătea un om! Ocnaşul!

Îşi duse mâna la inimă. Ce să facă? Penibil... Doar n-o s-o atace aici pe vapor. Zadarnic încercă însă să se îmbărbăteze. Întâmplările palpitante ale ultimelor două zile, călătoria pentru ea neobişnuită, pe mare, singurătatea, o aduseseră într-o stare de isterie. Tremura ca varga...

Namila cu chelie stătea proţăpită în uşa ei şi o clipă îi zări în jăraticul ţigării şi nasul sluţit.

Brusc hotărî să înainteze. Însă omul acela nu se clintea din dreptul cabinei...

Ce să facă?... Doamne!

Zări hubloul luminat al cabinei alăturate. Dinţii îi clănţăneau de groază şi de-acum nu mai tremura ci avea de-a dreptul convulsii. Deschise uşa acestei cabine aproape fără să-şi dea seama ce face, mânată de instinctul omului cuprins de panică.

— Mă numesc Evelyn Weston. Daţi-mi voie, vă rog, să-mi petrec noaptea aici la dumneavoastră... Sunt urmărită!

2

Cred că profesorul nu ar fi fost mai surprins nici dacă în cabină i-ar fi năvălit rinocerul împăiat din reşedinţa sa londoneză, ca să-l invite la un pocheraş ca-ntre amici, dacă n-are nimic împotriva persoanei lui... Ba din punctul de vedere al lordului Bannister, această alternativă ar fi fost chiar de preferat, fiindcă în faţa unui rinocer cartofor s-ar fi descurcat mai uşor decât în faţa acestei fete în pijama violetă, care zice

că se numeşte Evelyn Weston, în picioare are papuci şi este urmărită.

În primul rând i se păru firesc să se ridice imediat în picioare dar îndată ajunse într-o situaţie insuportabilă provocată de-un vechi inamic, un membru al atât de răspânditei familii a ceştilor de ceai, care, profitând de ocazie, se răsturnă şi căzu pe podea. Dar faţa de masă, acest polip nesuferit, i se prinse pe neobservate de un nasture, aşa că pe urmele ceştii porniră şi zaharniţa, spirtiera şi cartea care, ca un Hopa-Mitică, trase în gol şi sticla de rom.

Aşa ceva n-a mai păţit!

Apare femeia asta şi dintr-o dată încăperea se umple de ţăndări. Zornăitul cioburilor umplu cabina, iar zahărul pudră îşi dădu sufletul pe covor, într-o băltoacă de rom.

— Cu ce vă pot fi de folos? – întrebă deprimat lordul Bannister. Fata privi necăjită interiorul făcut zob.

— Vă rog... daţi-mi voie să-mi petrec aici restul călătoriei. Oricum, n-avem mult până la sosire... Sunt urmărită...

— Doriţi să vă conduc până la cabina dumneavoastră?...

— Nu, nu! Nu vă las să ieşiţi pe punte... să nu vă facă rău şi dumneavoastră... din cauza mea! Mă pândesc nişte ucigaşi! Unul dintre ei a stat şase ani în închisoare până nu demult... Iertaţi-mă... plec chiar acum – şi porni...

Profesorul observă că fata tremură toată. Îi tăie calea. O prinse de mână. Era rece ca un sloi.

— Vă rog, luaţi loc. Mai întâi beţi o gură de whisky.

După ce se aşeză şi sorbi whisky-ul se mai linişti puţin. Lordul Bannister, în schimb, era din ce în ce

mai neliniştit.

— Povestea asta... n-o consider pe de-a-ntregul acceptabilă – spuse el.

— Mă urmăreşte un ucigaş. Mă aşteaptă afară... n-am curajul să merg nici până la cabina mea... – îngăimă Evelyn.

— Bine, dar nu puteţi rămâne aşa... în cabina mea... până dimineaţa. Reputaţia dumneavoastră şi buna mea creştere ne interzic una ca asta!

— Aveţi dreptate, milord... – porni din nou spre uşă, dar văzând-o atât de amărâtă şi de înfricoşată profesorul o prinse de mână.

— Nu vă las să plecaţi aşa. Se-nvârti furios prin cabină, zornăindu-şi câţiva penny pe fundul buzunarului. Cred că n-ar strica să petreceţi în starea asta de surescitare câteva ceasuri în compania unui medic. Vă rog să luaţi loc. Curând se va lumina de ziuă şi vom ajunge la Calais. Îi spuse toate astea pe un ton nu tocmai amical, după care adăugă: Nu mi-o luaţi în nume de rău că-s aşa de nervos. Dar la urma urmei... viaţa unui gentleman nu-i o cameră de trecere.

Era un pic înciudat. Se aşeză la masă, deschise cartea şi începu să citească. Evelyn simţea că-i crapă obrazul de ruşine şi se uita necăjită la Bannister. Îngenunche pe covor şi se apucă să strângă de pe jos urmările vizitei sale. Profesorul o privi fără să vrea. Hm... Pare a fi dintr-o familie bună. Deşi, mai mult ca sigur, e o aventurieră, dacă nu mai rău.

— Nu vă deranjaţi – spuse el – mâine dimineaţă o să facă ordine *boy*-ul.

— Domnule profesor... îmi pare nespus de rău...

— Lăsaţi, haideţi să ne-mpăcăm cu situaţia. Or să treacă şi-aceste câteva ceasuri şi sper că n-o să

intrăm în gura lumii, n-aş suporta gândul ăsta. De fapt, ce vor ăştia de la dumneavoastră, miss Weston?

— Caut o veche bijuterie de familie şi un criminal care întâmplător a prins de veste unde este ascunsă bijuteria se află tot timpul pe urmele mele.

— Vă compătimesc. În general, îi compătimesc pe cei ce fac risipă de chinuri şi strădanie pentru ceva efemer. Bani, bijuterii de familie... Dacă aţi fi învăţat filosofie, domnişoară, atunci aţi şti ce-a spus bunăoară Aristotel; „Ceea ce nu-i veşnic nu-i adevărat”.

— Filosofie am învăţat eu, milord, dar, nu vă fie cu supărare, ştiam că aceste cuvinte le-ar fi spus nu Aristotel, ci Hermes Trismegistul.

Se lăsă o tăcere chinuitoare. Excelenţa sa ştia că filosofia fusese dintotdeauna partea lui slabă. Cu atât mai mult îl durea această gafă, de parcă l-ar fi înjunghiat cineva acolo unde se simţea cel mai bine apărat. Răspunse cu o mină gravă:

— Nu-i acum momentul să filosofăm. De altfel, din câte am înţeles, nu acesta-i scopul vizitei dumneavoastră.

Şi acestea fiind zise, se aplecă din nou asupra cărţii. Un gentleman este dator să ocrotească o femeie care pare să fie ameninţată de primejdii, dar nu să şi converseze cu ea. Mai ales dacă aceasta îi corectează unui eminent profesor citatul dintr-un filosof. Şi mai ales dacă îndrăzneşte, pe deasupra, să mai aibă şi dreptate. Eyelyn se aşează speriată în spatele lui Bannister, într-un fotoliu. Rămase tăcută.

Profesorul se uita în carte, dar nu citea. Era furios pe fata asta. Este pentru a doua oară când îi tulbură liniştea apărând în viaţa lui ca o vijelie, cu strălufgerarea neaşteptată a părului ei blond. Ca un

ciclon!

Ciclonul!

Iată comparaţia potrivită. Profesorul avusese parte de zăpuşeala stătută de la tropice, când frunzele abia mai foşnesc, în aer pluteşte acalmia toridă şi dintr-o dată se porneşte valvârtejul.

Ce-o mai fi făcând puştoaica? Incet-îneet recunoscu în sinea lui că se poartă cam aspru cu această furtună şcolită într-ale filosofiei. Pesemne, şade în spatele lui plângând amarnic şi nu-ndrăzneşte să zică nici pâs.

Se-ntoarse să-şi consoleze vizitatoarea cu o vorbă bună.

Evelyn dormea.

Cu gura deschisă, cu capul căzut lângă colţul spetezei, dormea ca un bebeluş uriaş...

Profesorul se văzu nevoit să recunoască în sinea lui că fata e foarte frumoasă.

Bombăni ceva în acest sens, apoi îşi continuă lectura, trăgând din când în când cu coada ochiului spre Evelyn. Dar ea dormea buştean. Pesemne era tare obosită.

3

Trecu astfel mai bine de un ceas şi jumătate. Fata respira regulat, profesorul însă citea neregulat.

Se mijea de ziuă.

Bannister fu cuprins de nelinişte. Curând vor ajunge la Calais. Ar cam fi timpul ca fata să se ducă-n cabina ei până se trezesc ceilalţi pasageri şi se populează puntea...

— Miss Weston!

Fata sări în sus speriată. În prima clipă nu-şi dădu

seama unde se află. Pe urmă îi veni să intre-n pământ de ruşine. Evenimentele neobişhuite ale ultimelor două zile îi puseseră la încercare nervii în aşa hal, încât ajunsese să exagereze primejdiile întâlnirii nocturne cu Gordon.

— Vă rog să mă ietaţi, domnule profesor.

— Ştiu prea bine cum stau cu nervii femeile din ziua de azi – dădu profesorul din mână. Şi-acum vă duceţi frumuşel în cabina dumneavoastră, să nu vă vadă cumva cineva.

O conduse pe Evelyn până la uşă şi ieşi cu ea. Şi-n acest moment se produse catastrofa! Nici dracul n-ar fi brodit-o mai bine! Exact vizavi de cabină, rezemaţi cu coatele de bord, aşteptau răsăritul soarelui primarul şi consoarta lui guralivă, în compania ziaristului Holler. Îi zăriră îndată pe Evelyn şi pe profesor. Îi zăriră primarul, consoarta lui guralivă, redactorul Holler şi soarele abia mijit la orizont.

Evelyn era într-un chimono violet. Profesorul era într-o mare încurcătură. Urmă o tăcere de câteva clipe, după care primarul răcni de se cutremură puntea:

— Şi totuşi, v-aţi sculat să admiraţi răsăritul soarelui, milord? Ba, după cum văd, şi lady Bannister e-ndrăgostită de natură!

Profitând de soarele ce-şi arunca primele raze asupra tânărului cuplu năuc, Holler îl fotografie între timp cu nelipsitul său Kodak. În clipa următoare se şi apropie să se prezinte.

— Sunt fericit că v-am cunoscut, lady Bannister. Sunt redactorul Holler...

Se prezentă apoi şi primarul, împreună cu consoarta lui guralivă. Nicio clipă nu le-ar fi trecut prin minte că tânără care ieşise din cabina lordului ar

putea fi altcineva decât soţia lui. Evelyn nu îndrăznea să deschidă gura, iar Bannister abia reuşi să îngăime ceva. Până să-şi vină-n fire, cei trei îndrăgostiţi de natură se şi îndepărtaseră plini de tact, explicându-şi tulburarea tinerei perechi prin faptul că lady Bannister era în cămaşă de noapte. Unei doamne nu-i place să fie văzută în asemenea ţinută. Holler făcuse rău că se apropiase de ei, îşi dădu cu părerea consoarta cea guralivă.

— Am călcat în strâchini... – murmură Evelyn îngrozită când rămaseră singuri.

— Dragă domnişoară, dumneavoastră parcă aţi fi un ciclon, ba sunteţi chiar mai periculoasă. Ştiţi ce mi-aţi făcut acum? Eu am divorţat de curând! În cea mai mare taină. Iar acum ăştia cred că dumneavoastră sunteţi soţia mea. Fireşte, trebuie să le explicăm imediat că...

— Dar, milord! Ce-or să creadă atunci despre mine?! Şi cum vă vor judeca pe dumneavoastră? Sper că am de-a face cu un gentleman care ştie ce-nseamnă să apere reputaţia unei femei.

— Regret, domnişoară, dar de însurat nu mă însor.

— Nici eu. Nu m-am gândit la o asemenea soluţie radicală. Cred c-ar fi de-ajuns să coborâm împreună la Calais. Doar ajungem acolo îndată. Iar până atunci n-au decât să creadă că vă sunt soţie. Astfel, n-o să se afle nici despre dumneavoastră că aţi divorţat. În port, după ce scăpăm de cunoştinţe, o să vă mulţumesc pentru amabilitatea de care aţi dat dovadă şi o să vă promit că n-o să mă mai vedeţi.

— Batem palma!

Abia de-acum urmară, în port, câteva minute cumplite, timp în care îşi luară rămas-bun de la domnul redactor şi de la primar, iar aceştia n-o mai

scoteau pe Evelyn din „milady”, la care profesorul roşea de fiecare dată. Dar, în cele din urmă rămaseră singuri. Bannister aştepta să-i fie coborâtă maşina. Îşi cumpătase superbul Alfa-Romeo doar cu câteva zile-n urmă. Evelyn îşi expedie bagajele la rapidul de Paris şi apoi se despărţiră.

— Vă mulţumesc încă o dată şi-mi pare rău de cele întâmplate – spuse Evelyn.

Apoi porni tristă, cu paşi înceţi.

Profesorul privi în urma ei. Cine-o fi fata asta? Nu-i o femeie ca oricare, asta în mod sigur. Şi e chiar foarte drăguţă. Aproape că-i simte lipsa... Frumoasă turnură a luat viaţa lui! De-acum poate împânzi Parisul cu tot felul de minciuni gogonate despre unde a lăsat-o pe nevastă-sa. Iar Bannister ura minciuna. O ura în primul rând pentru că după părerea lui otrăvea viaţa omului, iar profesorului îi plăcea să trăiască liniştit, împăcat. Şi totuşi, e o fată drăguţă...

Îi apăru din nou înaintea ochilor dormind ca un bebeluş uriaş, cu gura deschisă şi capul căzut într-o parte.

4

Evelyn se cuibărise amărâtă într-un colţ al compartimentului. Cât timp se aflase în preajma profesorului, fie şi numai pentru câteva ore, simţise ce-nseamnă pentru o fată prigonită să aibă alături de ea un bărbat. Acum era din nou singură.

Trenul era aproape gol. Găsise un compartiment în care nu călătorea nimeni. Lanurile vesele şi pâlcurile răzleţe de copaci rămâneau în urma trenului care, cuprins de orgoliul vitezei sale, trecea prin gările mai

mici fluierând dispreţuitor.

Cineva deschise uşa compartimentului.

— Aveţi un loc liber?

Intră o namilă de om. Cu cheile şi cu nasul sluţit de-o cicatrice veche.

Surprinzător, Evelyn nu se sperie prea tare de data asta. Oroarea care o cuprinsese pe vapor fusese mai degrabă un semn de epuizare nervoasă decât spaimă adevărată. Totuşi, se temea şi acum de acest om, dar nu foarte tare.

Răspunse la întrebare dând din cap, sugerând prin asta că refuză să lege o nouă cunoştinţă. După care continuă să privească pe fereastră.

Câteva capre muşcau iarba rară de pe rambleu.

— Rău faceţi, miss Weston, că n-aveţi de gând să stăm de vorbă. Nu strică să-i cunoaşteţi pe cei care au intrat în joc.

Fata se-ntoarse spre el cu o privire glacială:

— Nu doresc să facem cunoştinţă fiindcă deja vă cunosc. Sunteţi fostul deţinut Charles Gordon, eliberat nu demult din închisoarea din Dartmoor, iar acum faceţi tot ce vă stă-n putere ca să mă privaţi de moştenirea lăsată de răposatul Jim Hogan. Asta numiţi într-un cuvânt joc?

Ocnaşul zâmbi.

— Dacă aş avea de gând să vi-l fur pe Buddha, atunci m-aş feri să mai fac cunoştinţă cu dumneavoastră, să nu dau poliţiei ocazia de-a avea un suspect în cazul unei crime.

Suna logic.

— Ce doriţi prin urmare?

Bărbatul îşi scoase tabachera.

— Îmi permiteţi să-mi aprind o ţigară?

— Vă rog.

— Vă propun un pact. Experienţa şi îndemânarea mea v-ar oferi o şansă de izbândă-n plus, decât dacă v-aţi apuca să căutaţi statueta de una singură. Fiindcă diamantul, nu-i aşa, trebuie procurat, la o adică, prin mijloacele delincvenţei. Sunteţi posesoarea de drept a giuvaierului şi strădania dumneavoastră de a-l găsi nu e tocmai ilegală, dar pentru asta trebuie să obţineţi statueta care-i aparţine altcuiva, chiar dacă poartă-n ea ceea ce-i al dumneavoastră. Nu cred că vă arde să-i mărturisiţi asta proprietarului lui Buddha, aşa că singurul drum care v-ar duce la ţintă ar fi înşelăciunea, eventual furtul. Fără falsă modestie vă pot spune că mă pot mândri cu rezultate excepţionale în calitatea mea de delincvent şi Scotland Yard-ul vă poate oferi despre mine referinţe a-ntâia. Ar fi, ca să zic aşa, o copilărie din partea dumneavoastră să-mi respingeţi propunerea întemeiată, fireşte, pe-o recompensă de cincizeci la sută din câştig.

— Dacă-nţeleg eu bine, doriţi să ne asociem?

— Întocmai.

— Vă pot vorbi deschis?

— În meseria mea, n-am prea fost răsfăţat cu gingăşii…

— Just. Atunci, aflaţi că n-a apărut încă pe lume vreo bijuterie sau vreo moştenire pentru care să mă asociez cu un tâlhar.

Ocnaşul privi gânditor pe fereastră, inspirând adânc fumul ţigării.

— Nu ştiam că ţineţi aşa de mult la etichetă.

— Acum aţi aflat.

Afacerea asta mai are un aspect demn de-a fi luat în considerare. Bineînţeles că şi eu vreau să obţin statueta, chiar dacă nu-mi acceptaţi oferta. Iar în

strădania mea n-am de ales între mai multe mijloace. Poate voi fi nevoit să vă jefuiesc, să vă bat, să vă omor sau cam aşa ceva... La urma urmei, cinstea mea de afacerist nu-mi creează nicio obligaţie în cazul în care n-ajungem la o înţelegere.

— Se prea poate. Şi acum, că am discutat ce-am avut de discutat, vă rog să vă mutaţi într-un alt compartiment.

— V-aş mai spune un singur lucru...

— Sigur e ultimul?

Ocnaşul se învineţi de furie.

— Chiar crezi că-mi poţi ţine piept? – răcni el. După cum vezi, n-a trebuit să pun mâna pe registrul de vânzări ca să mă aflu alături de dumneata, în drum spre statuetă.

— Fiindcă m-ai urmărit!

— O să te urmăresc şi de-acum încolo.

Evelyn ridică din umeri.

— Sper să te păcălesc în vreun fel, mai devreme sau mai târziu. Iar dacă nu, al dumitale să fie diamantul...

Se ridică de pe banchetă.

— Şi acum, vrei să trag semnalul de alarmă?

— Nu-i nevoie. Plec. Îţi spun doar că ai face mai bine să-mi dai registrul de vânzări. Nu-i spuse Evelynei că la vamă îl zărise în valijoara ei galbenă. Ţi-aş oferi în acest caz cincizeci la sută...

— Număr până la trei şi trag semnalul de alarmă.

Ocnaşul, ca un interpret plin de demnitate dintr-un final de operetă, pocni din călcâie:

— La revedere.

— Unu... doi...

Uşa compartimentului se-nchise. Ceva mai încolo, ocnaşul îşi găsi într-un compartiment de clasa a treia

unul dintre prieteni. În afacere se băgaseră şi doi vechi complici care porniseră cu el din Londra.

— Fata e încăpăţânată – îi spuse el complicelui numărul unu. Rămâne cum ne-am înţeles, Rainer.

Rainer, un domn posac, încărunţit, cu pince-nez, aducea cu un comis-voiajor, dar în realitate era ucigaş de meserie; răspunse indispus, cu o voce plângăreaţă:

— Bine, bine... se face. N-ai cumva la tine un ziar de astăzi?

5

...În sinea ei, Evelyn nu primise cuvintele ocnaşului cu calmul pe care-l afişase în faţa lui. Părea destul de verosimil că n-are mari şanse să-i ţină piept lui Charles Gordon, care pe tărâmul delincvenţei se bucura de referinţe a-ntâia.

Dar ce să facă? Să se asocieze pentru obţinerea moştenirii ei legale cu un individ cu trecutul pătat? Să stea la sfat cu un ucigaş? Avea unchiul Bradford o vorbă: „cinstea se asemănă cu un croitor de lux – nu ştie ce-i aia tocmeală”.

Fie ce-o fi! O să lupte!

Pretutindeni există poliţie. Pretutindeni există gentlemani care să sară la o adică în apărarea unei femei. Iar dacă nu? Atunci, o să se-ntoarcă la sărăcia ei.

La urma urmei, ce i-ar putea face?

...Când trenul ajunse în Paris află răspunsul şi la această întrebare. Un hamal bondoc, cărunt, îi înşfacă cel dintâi valijoara galbenă şi o luă la fugă spre ieşire.

Evelyn rămase locului, lângă cealaltă valiză, să-l aştepte.

Dar hamalul nu mai apăru nici în următoarele zece minute. Nu mai apăru deloc. O ştersese cu valiza galbenă în care era registrul de vânzări. Dacă din întâmplare Evelyn i-ar fi cunoscut şi pe pasagerii de la clasa a treia, ar fi ştiut că hamalul e una şi aceeaşi persoană cu Rainer, care cu puţin timp înainte de sosire îşi schimbase înfăţişarea cu ajutorul unei şepci şi al unui veston, ca să fie suficient de convingător în rolul de hamal improvizat.

„Bine că am rupt foaia din registru – îşi spuse Evelyn – şi am pus-o în mapa de corespundenţă, în valiză mare.”

Nu la fel de bine îi păru şi lui Gordon când, frunzărind înfrigurat registrul, constată că lipseşte din el tocmai foaia cu evidenţa vânzărilor pe luna mai, inclusiv, cu data la care fusese vândut Buddha.

— Nu pricep – spuse Rainer după ce-l privi câteva minute bune pe Gordon cum îşi trage cu pumnii în cap – de ce eşti aşa de nervos? O s-o supraveghem pe fată şi de-acum încolo, şi gata; mai devreme sau mai târziu tot ne dăm noi seama pe cine caută în Paris şi la acela va fi şi diamantul.

— Ce să zic, uite optimistul! De unde ştiu că n-o să ne ducă de nas cu prima ocazie?

— Aşa cred eu. Până una-alta o ţine sub observaţie Corned-Beef. N-ar fi exclus ca la primul pas pe care-l mai face să nici nu mai avem nevoie de adresa pe care n-am aflat-o; din cauza ta, căci ai ieşit din pârnaie cu câteva ore prea târziu. Ăsta-i blestemul ţuhausului: nu poţi pleca la plimbare atunci când ai tu chef. Acum unde iei prânzul?

Pe ocnaş îl apucau dracii ori de câte ori Rainer îi

punea câte o întrebare nefirească şi neaşteptată, care n-avea nici în clin nici în mânecă cu mersul unei afaceri.

— Mersi! Eu sunt sătul!

— Atunci, îţi recomand o cafea la Café Rome, însă la etaj, că acolo o face o turcoaică şi... Ei! Ce te-a apucat?!

O carte groasă îi trecu vâjâind la un fir de păr de tâmplă.

Rainer fu chemat la telefon în timpul siestei de la Café Rome:

— Fata a schimbat vreo patruzeci de mijloace de transport – raportă Corned-Beef – o fi mirosit că-i urmărită şi-a vrut să scape de urmăritori. Până la urmă s-a dus în rue Mazarin la numărul 7, iar de acolo în rue Salpétriére, la numărul 12, la direcţia agenţiei de voiaj „Columbus”. Fata acum e înăuntru, vorbesc de la telefonul public de peste drum, văd că pleacă şi de-aici. Spune-i lui Gordon că-n rue Mazarin la numărul 7 s-a interesat de văduva Brandes şi a aflat că la această adresă nu locuieşte decât Edward Wilmington, directorul agenţiei „Columbus”. Ăsta sau are statueta, sau e omul prin care se poate ajunge la ea. N-ar strica să-i facă Gordon o vizită şi să se intereseze de-a dreptul de statuetă.

— Bine. O să-i spun totul lui Gordon. Trebuie să sosească din clipă-n clipă.

— Mă duc. A ieşit fata.

— Alo!... Stai aşa...

— Ce mai vrei?

— Nu ştii, azi e cumva zi de curse?

Fără un cuvânt, Corned-Beef puse receptorul în furcă.

6

În casa din rue Mazarin de la numărul 7, pe Evelyn o aşteptau veşti proaste. Mama maiorului Brandes fusese înmormântată cu şase luni în urmă. La scurt timp după aceea muri şi fiica ei, doamna Wilmington. De-atunci încoace directorul trăieşte singur. Toată lumea îl consideră un om distrus. Într-un răstimp scurt şi-a pierdut şi soacra şi soţia...

La început Evelyn schimbă mai multe mijloace de transport, să-şi poată pierde urma în mulţimea călătorilor în caz că ocnaşul o urmăreşte. Întorsese capul de câteva ori, dar nu-l zărise niciodată.

Se pare că scăpase de el!

Dar se-nşela.

Corned-Beef o urmă pretutindeni îndeaproape. Degeaba tot întorcea Evelyn capul, că pe ocnaş n-avea cum să-l zărească. În schimb pe omuleţul cu monoclu, îmbrăcat ţipător, care tocmai îi întindea zâmbind părinteşte unui copilaş mingea rătăcită pe trotuarul de vizavi, nu-l cunoştea. Cu toate că acest domn atât de amabil era Corned-Beef; care-şi primise porecla de „carne congelată" fiindcă avea mult sânge rece şi era prost ca o vită.

Din rue Mazarin, Evelyn porni îndată spre agenţia de voiaj „Columbus" şi-n scurtă vreme se afla faţă-n faţă cu domnul Wilmington.

Directorul era un tip uscăţiv, manierat, îmbrăcat cu gust, avea ochi albaştri şi, în contrast cu părul uşor grizonat, o figură tinerească. Acesta era deci cumnatul nefericitului maior Brandes şi, de ce nu, şi proprietarul statuetei care valora un milion de lire sterline.

— Mă numesc Evelyn Weston.

— Cu ce vă pot fi de folos, miss Weston?

— Sunt în căutarea unei vechi amintiri de familie. Este vorba de o casetă dreptunghiulară care are pe capac o statuetă a lui Buddha şezând cu capul în piept.

— Am văzut cândva acest bibelou.

— Din câte ştiu, domnul maior Brandes l-a cumpărat acum vreo cincisprezece ani, pe vremea când era locotenent, iar mai târziu a ajuns în posesia doamnei Brandes care am înţeles că a răposat nu demult.

— Cred că ştiu despre ce-i vorba. Trebuie să fie printre obiectele de ceramică ale regretatei mele soacre. Sărmana femeie, ce mult iubea obiectele de artă. Acum toate au rămas la mine în casă.

Evelyn începu să se bâlbâie, căci de emoţie i se tăiase răsuflarea.

— Da, da... Aş dori să cumpăr această statuetă... E o veche amin...

— Regret, miss Weston, dar toate amintirile moştenite de la regretata mea soacră nu sunt de vânzare.

— Vasăzică mai aveţi această statuetă a lui Buddha?

— Soacra mea preţuia obiectele de artă şi ne-a lăsat multe bibelouri din acestea. Toate reprezintă amintiri dragi şi pentru nimic în lume nu m-aş despărţi de vreuna. Nu se obişnuieşte aşa ceva la familiile engleze de condiţie...

— Dar ştiu că aceste lucruri îi aparţin domnului maior Brandes.

— Cu atât mai puţin aş dori să răscolesc amintirea nefericitului meu cumnat. N-am de vânzare nici

statueta lui Buddha, nici altceva. Între timp fu chemat la telefon, şi stabili cu cineva o întâlnire pentru seara, apoi îşi rugă secretara să-i comande de la Félix Potain un supeu pentru două persoane. La urmă respinse pe un ton rece rugămintea Evelynei. Fata nici nu apucă să afle deci dacă statueta căutată este sau nu la el.

Părea probabil ca statueta, în caz că ar mai fi existat, să se afle acasă la Wilmington.

Plecă necăjită. Poftim, se-neacă tocmai la mal, când mai avea doar puţin. N-o să se dea bătută cu una-cu două! Poate în ajutor îi veni duhul bătrânului Hogan ori poate, incredibil dar adevărat, îi veni şi ei, filosoafei, o dată în viaţă, o idee practică! Nu! Nu şi nu! Las' c-o să găsească ea un mijloc de-a pătrunde în casa lui Wilmington. O să-i spargă locuinţa!

Se-nfioră la acest gând...

De la telefonul public de peste drum sună la casa de comenzi Félix Potain.

— La telefon agenţia de voiaj „Columbus", sunt secretara domnului Wilmington. Am comandat adineauri un supeu pentru două persoane... Da, exact... În rue Mazarin la numărul 7... Am dori să decomandăm supeul... Rămâne, fără îndoială, pe mâine... Vă mulţumesc...

Puse receptorul în furcă.

Prin geamul cabinei zări un bărbat pe trotuarul de vizavi. Un domn bondoc, durduliu, în haine ţipătoare, cu monoclu... E a treia oară când îl vede azi... Mai adineauri îi întinsese mingea unui ţânc de pe rue Mazarin...

Pricepu îndată că pe ea o urmăreşte. Ah, ce neroadă fusese! Trebuia să-şi închipuie că ocnaşul o să pună pe urmele ei oameni pe care ea nu-i cunoaşte, pentru ca să nu bănuiască nimic...

Indiferent dacă o urmăreşte sau nu, trebuie să scape de acest individ.

Ieşi din cabina telefonică. Porni grăbită, prefăcându-se că nu l-a observat pe Corned-Beef. La colţul străzii sări într-un taxi şi-i dădu şoferului adresa hotelului. După un timp întoarse capul. Erau urmăriţi de o maşină. În ea nu putea fi decât tipul în haine ţipătoare. Îi spuse şoferului peste umăr:

— Monsieur... Aveţi aici zece franci... Mă urmăreşte un gangster. La primul colţ luaţi-o la dreapta şi frânaţi cât să pot sări din maşină. Apoi continuaţi-vă drumul o vreme în zig-zag şi amăgiţi-l pe urmele dumneavoastră.

Şoferul luă banii rânjind satisfăcut. La prima intersecţie făcu la dreapta şi încetini viteza fără a opri.

Evelyn sări din maşină şi se ascunse într-un gang.

Şoferul acceleră şi îşi văzu de drum.

Totul dură două secunde. Maşina în care era Corned-Beef dădu şi ea colţul. Reuşise să-l păcălească. Urmăritorul, fără să bănuiască nimic, se ţinu după maşina din faţa lui, din care cu câteva clipe în urmă sărise Evelyn. Şi cum şoferul taxiului liber trebuia să-şi facă plinul, ieşi din oraş cu Corned-Beef pe urmele lui spre o staţie de benzină prăpădită, de dincolo de poarta Vincennes şi de cimitirul celebru în lumea întreagă, Père-Lachaise.

Corned-Beef intră de data asta la bănuială. Coborî şi expedie taxiul cu care venise, apoi se apropie grăbit de cealaltă maşină. Aceasta era într-adevăr goală.

— Unde este clienta care v-a oprit? – îl întrebă pe şofer.

— Nu-i în maşină?

— Nu.

— Uitaţi-vă mai bine, s-o fi ascuns sub banchetă.

— Ia ascultă, mă ăsta! Te ţii de glume?

— Momentan, nu încă – îi răspunse şoferul ameninţător, punând mâna pe-o cheie franceză şi ridicând-o ca pe un tomahawk. Lui Corned-Beef îi plăcea să se bată, iar în situaţia de faţă i se părea că se află şi-n legitimă apărare, însă astfel n-ar fi putut scoate prea multe de la omul său, aşa că îşi propuse să-l ia cu binişorul.

— Ţine, prietene, zece franci...

Cheia franceză coborî liniştită şi, pierzându-şi orice asemănare cu bardele indienilor, rămase în mâna şoferului ca o sculă oarecare.

— Deci, unde a coborât domnişoara?

— Când am cotit pe malul Senei spre Boul' Mich', am încetinit şi coniţa a sărit din mers. Mi-a zis că aţi fi gangster. Iar eu am crezut-o.

— Şi acum, că m-ai cunoscut?

— Acum sunt sigur.

Corned-Beef aflase ceea ce-l interesase, aşa că se hotărî să-l bată, totuşi, pe şofer. Degeaba! Legitima apărare rămâne legitima apărare şi atunci când nu te pripeşti. Aşa că-i smulse şoferului cheia franceză, o aruncă cât-colo, iar apoi îl plesni minute-n şir, ţinându-i cu o mână de gât şi ţintuindu-l cu braţul întins de peretele benzinăriei, ca să-şi menajeze îmbrăcămintea ţipătoare, Neputându-l pocni pe şofer decât cu o mână, din când în când îi trăgea în compensaţie-şi câte una la ţurloaie.

Bătrânul proprietar al staţiei de benzină îşi trase ceva mai încolo canistra şi se aşeză pe ea, uitându-se ca la teatru la întâmplarea plină de învăţăminte. Într-un târziu, Corned-Beef îi dădu drumul şoferului plin de

sânge şi cu un bobârnac îşi îndepărtă o scamă de pe sacou.

— Şi chiar crezi că-s gangster?

Şoferul pufni împroşcând sânge.

— Hm... acum, că v-am cunoscut mai bine, parcă mai veniţi de-acasă.

— Just. Atunci du-mă la Café Rome.

Bătrânul îi făcu plinul, şoferul se aşează la volan, trânti portiera şi porni spre oraş, cu clientul său cu monoclu şi cu haine ţipătoare.

Corned-Beef dădu buzna agitat în cafenea.

Domnul Rainer, ucigaşul profesionist, tocmai începuse o partidă de şah cu un doctor.

— Scuzaţi-mă, – spuse el zărindu-şi complicele şi se ridică de pe scaun – eu o să urmez la mutare.

După ce ascultă prelegerea plină de justificări amarnice a bondocului, spuse:

— Interesant! Gordon a presimţit că fata o să fie mai isteaţă decât tine. Eu cred că ori n-avem de-a face cu o începătoare, ori tu începi să-mbătrâneşti. Se pare că nici pe ăi mai duri bandiţi nu-i cruţă timpul cu dinţii lui de fier. Gordon e acum la agenţia „Columbus”, de unde ne-ai sunat tu. Îl aşteptăm aici. Cam asta ar fi ordinea de zi.

— Cine-ar fi crezut că fătuca asta-i aşa perfidă – se tângui Corned-Beef.

— Într-adevăr, s-a purtat fără tact cu un criminal naiv. Aşa-i. Ia zi, cât costă-n ziua de azi un taxi până la Père-Lachaise?

Gordon se-ntoarse şi el agitat.

— Fata?

— Mr. Gordon... – bâigui Corned-Beef – fata a întins-o... a sărit din mers dintr-o maşină.

Gordon scrâşni din dinţi.

— Nătărăule! Du-te acum şi nu-l scăpa din ochi pe lordul Bannister. Mai devreme sau mai târziu se va-ntâlni cu miss Weston. Profesorul a tras la Ritz, poate prin el vom reuşi să dăm iar de urma fetei. Veştile le aştept aici. Rainer, tu rămâi să asiguri legătura. Eu plec.

— Încotro?

— După Buddha. Locuieşte în rue Mazarin la numărul 7.

— Nu stai să bei o cafea? – îi sugeră Rainer.

— Tâmpitule!

7

După ce scăpă de umbra ei, Evelyn se-ntoarse pe cheiul Senei. Se opri în faţa unei prăvălii de haine vechi. Se uită în vitrină, apoi intră.

— V-aş ruga să-mi daţi o rochie neagră de cameristă cu un şorţuleţ dantelat pe deasupra, ca acela din vitrină.

Îşi schimbă hainele pe loc. Dintr-un alt magazin îşi cumpără o gentuţă neagră lăcuită, îşi băgă în ea rochia împăturită grijuliu. Când fu gata, căută prin apropiere un magazin de delicatese Felix Potain. La Paris există o întreagă reţea de asemenea magazine. La Potain împacheta supeuri pentru două persoane, apoi se grăbi s-ajungă în rue Mazarin la numărul 7 şi sună la uşa locuinţei lui Wilmington.

— Sunt de la Félix Potain. V-am adus cina.

— Da, ştiu... – bombăni menajera. Lăsaţi-o aici.

— Dacă-mi daţi voie, pun eu masa şi aranjez tacâmurile. O cină de la Potain e şic doar dacă e servită cu tot dichisul...

— Din partea mea...

Puse masa frumos, aranjă totul ca la carte, în timp ce menajera trebăluia într-o cameră alăturată, Evelyn profită de această ocazie. Ieşi în vestibul, trânti uşa de la intrare cu putere, dar nu ieşi, ci se piti într-un ungher, între dulap şi perete. Menajera scoase capul, se uită dacă uşa e-ncuiată şi se-ntoarse la treburile ei. Trecu o jumătate de ceas. Se-ntunecase. Evelyn continua să stea smirnă. De data asta norocul îi surâdea. Menajera apăru în pardesiu, cu pălăria pe cap, cu poşeta şi umbrela în mână. „S-ar părea că vine aici doar să deretice, iar acum se duce acasă” – îşi zise Evelyn fericită. Aşa şi era.

Rămăsese singură în casă!

Intră grăbită în salon şi aprinse lumina. De teamă şi emoţie abia mai răsufla. În salon erau trei vitrine ticsite cu tot felul de bibelouri. Le privi pe rând. Buddha nu se afla printre ele. Uşa sufrageriei era deschisă şi prin sufragerie Evelyn vedea şi camera din fund. Una dintre ferestrele acestei camere se deschise încet. Întâi apărură două mâini pe pervaz, apoi un cap chel, cu nasul sluţit.

Era ocnaşul! Gordon!...

Evelyn înlemni de groază.

CAPITOLUL PATRU

Eddy Rancing îşi începe cercetările, dar nu dă decât peste cadavre cu pete şi contuzii dubioase. Acestea nu prezintă interes. Face cunoştinţă cu Victoria, nevasta grădinarului, şi cu Muştar, o rumegătoare boemă. Suvenirul din Karisbad nu-i trebuie. O dojeneşte pe Gürti cea capricioasă. Un spiriduş rău îl atrage-n cursă. Ajunge înot până-n satul învecinat. Totu-i rău, dar se termină cu bine.

1

Mügli am See este aşezat pe malul lacului Mügli şi în Elveţia se bucură de faima de a fi cea mai neînsemnată aşezare a republicii. Străinii şi turiştii nu-l vizitează niciodată. Aici a sosit cu autobuzul Eddy Rancing, cu gând să-l cunoască pe domnul consilier tehnic Wollishoff.

Cunoştinţa lor n-a întâmpinat piedici deosebite. În timp ce Eddy îşi lua cina, la fereastra hanului se înghesuiră într-o coadă ordonată, răbdători, cetăţenii care voiau să-l vadă pe străinul picat din cer. Nu trebui decât să-i zâmbească primului venit, un domn cărunt, cu fruntea înaltă, privirea deschisă, binevoitoare, despre care Eddy stabili pe loc că trebuie să fie ori primarul, ori doctorul satului, că se şi împrieteniră. Află că pe individ îl cheamă Guggenheim şi de profesie este necroscop, dar asta nu înseamnă că nu poate căpăta unele informaţii de

la el.

— Îi cunoaşteţi pe oamenii de prin părţile astea, domnule Guggenheim?

— Cum să nu... Doar ţin de circumscripţia mea, aşa că-i cunosc binişor. Anul trecut, când a fost epidemia de tifos, am avut aici mult de lucru.

— Îl cunoaşteţi pe domnul Wollishoff?

— Ăsta când a murit?

— Trăieşte. Cel puţin din câte ştiu eu.

— Atunci n-am avut onoarea să-l cunosc. Eu nu am de-a face, în general, decât cu morţii şi cu băcanul satului. E rudă cu nevastă-mea. Altminteri nu duc o viaţă mondenă. Profesia mea îmi cere să studiez necontenit.

În câteva minute se strădui să facă propagandă ştiinţei atât de ignorate a medicinei legale. Nu era un specialist blazat. Îl pasiona munca sa. După părerea lui, mulţi indivizi ar putea excela în acest domeniu, dacă pe lângă oarece înclinaţii native ar avea şi tăria să evite munca de rutină. Să luăm, de pildă, petele de pe cadavre...

— Cu altă ocazie, scumpul meu domn Guggenheim. Nu uitaţi ce mi-aţi promis. Aş dori mai întâi să fac cunoştinţă cu domnul Wollishoff...

Guggenheim se posomorî, dar nu stărui.

— Am fost o dată şi la Wollishoff acasă. Pe el personal nu-l cunosc. L-am examinat pe răposatul administrator. Cadavrul prezenta nişte contuzii care m-au făcut să chem jandarmeria. Când am trecut ultima oară pe-acoio, tocmai o săltau pe nevasta răposatului din cauza acestor contuzii.

— Şi de-atunci?

— De-atunci e-nchisă, că la autopsie am constatat că...

— Să-i lăsăm pe morţi să se odihnească-n pace...

— Corect. Dar nu înainte de a-i examina temeinic. Eu am un principiu, domnule: până la autopsie, suspecţi sunt toţi cei vii! Anul trecut la St. Gallen...

Eddy Rancing n-avea să afle niciodată ce i se-ntâmplase domnului Guggenheim cu un an în urmă la St. Gallen, deşi poate că această întâmplare fusese şi mai interesantă decât cazul plin de învăţăminte al administratorului care prezentase nişte contuzii suspecte. Eddy Rancing plăti şi ieşi în stradă.

2

În faţa hanului, chibzui cum s-ar putea înfăţişa dinaintea consilierului. Nu trecuseră însă nici două minute, când din pământ răsări o cameristă cu o faţă de coşmar, cu un nas nemaipomenit de turtit şi cu o falcă în aşa hal umflată din pricina unei dureri de măsele, încât dintre guşă şi falcă nu i se mai zăreau decât cogeamite nările întunecate. Veni glonţ spre el.

— Sunt Victoria, soţia grădinarului Kratochvil.

— Ce doriţi, vă rog?

— Bătrânul Johann Wollishoff vă trimite vorbă, că vrea să discute cu dumneavoastră, dar va trebui să răcniţi la el, că sărmanul om e fudul de-o ureche. Mai ales de-a stângă. De la gripă i s-a tras. Anul trecut l-au şi tăiat.

O urmă uluit pe femeia cu falca umflată, care înainta extrem de prudent pe drumul întunecat. La început crezu că e bine să facă şi el la fel, dar după ce luă-n picioare a cincea băltoacă până-n glezne, îşi dădu seama că Victoria, nevasta grădinarului Kratochvil, de-aia păşea aşa de grijuliu, ca nu cumva,

din greşeală, să ocolească-n beznă vreuna din băltoacele din drum.

— Nu ştiţi cumva de ce v-a trimis domnul consilier după mine?

— Ce-aţi zis?

— V-am întrebat – strigă el furios – de ce v-a trimis stăpânul după mine?

— Pen’ că Helli nu-i acasă. Îi dus la Erlembach după ziare. Le primim de la Zürich.

Pleosc!

Călcase într-o băltoacă până mai sus de glezne.

— Fiţi cu băgare de seamă, că drumu-i cam ud – zise Victoria, nevasta grădinarului Kratochvil. La anu’ or să ne pună pavaj. Au băgat deja la zdup pă doi de la oraş, care tot mangleau pavajul. Acu’ s-a băgat unu’ Hütrich, cică o să-l pună el. Ăsta precis n-o să-l manglească, c-a stat mult la pârnaie.

Cineva îl îmbrânci zdravăn din spate... O vacă încerca să-i depăşească neregulamentar...

— V-am zis doar s-aveţi grijă... Muştar, mare bandită eşti!!! O adevărată boemă! Seara se-ntoarce acasă şi-ntotdeauna umblă doar pe trotuar...

Unde visează asta trotuar aici? se întrebă Eddy cuprins de disperare, pescuindu-şi din noroi pălăria pe care glumeaţa rumegătoare i-o zburase între timp din mână cu o mişcare bine ţintită a cozii.

Până la urmă, cum-necum, ajunseră la castel.

Intrând în salonul de modă veche, ticsit cu mobilă masivă din lemn de stejar, primul lucru pe care-l văzu fu o colecţie de pisici de diferite dimensiuni, care se plimbau de colo-colo. Deasupra unei uriaşe vaze în care era sădit un merişor şedea chircit un papagal cu creasta roşie, iar într-un jilţ lucra o broderie o fată cu privirea sfioasă, ca la vreo patruzeci şi cinci de ani. În

întâmpinare îi ieşi sprijinindu-se în baston un domn cu nasul acvilin şi o chelie din care porneau câteva fire de păr uimitor de lungi. Acest domn căzu drept în braţele lui Rancing, pentru că din greşeală călcase pe cordonul halatului său de noapte, care atârna până la pământ. Câteva clipe îşi trase sufletul în braţele oaspetelui său.

— De-o mie de ori le-am spus să mi-l scurteze... Le e milă de material... Într-o zi o să-mi rup-gâtul!... Încântat să vă cunosc.

— Plăcerea este de partea mea.

— Cine v-a trimis la mine?

Răcni:

— Mă numesc Eddy Rancing!

Se apropie de ei şi fata.

— Eu sunt Grete – se prezentă ea. Cu tata trebuie să vorbiţi tare, că-i niţel fudul de-o ureche. Luaţi loc.

Se aşeză. De la domnişoara Wollishoff află că vreo zece săteni alergaseră cu sufletul la gură de la han, după ce-l auziseră întrebându-l pe necroscop de ei. La care, fireşte, consilierul îi trimisese imediat vorbă. Pe urmă îl poftiră să le fie oaspete pentru câteva zile, ba îi îngăduiră să se şi retragă în camera lui, să se spele şi să se schimbe, căci între timp îi aduseseră la castel şi bagajele.

După cină îşi petrecură timpul în răcnete prietenoase. Bătrânul îşi pierduse cu doi ani în urmă proteza auditivă care-l ajuta să audă tot ce se discuta cu el, dar nu se-ndura să-şi cumpere una nouă.

Într-un târziu, pe la ora unsprezece, Eddy puse pe tapet scopul vizitei sale.

La această oră, trei pisici îi torceau deja de zor în poală.

— Vin de la Londra, sunt colecţionar de artă.

— Ce zice? – o întrebă Wollishoff pe fiică-sa, gâfâind ca un astmatic. Grete îi ţipă în ureche:

— E colecţionar de artă!

Bătrânul dădu din cap în semn c-a înţeles:

— Eu am un nepot care-i optician!

Între timp sosiră spiţerul, directorul teatrului şi un autor dramatic, domnul Maxi, care de câţiva ani lucra la o dramă intitulată *Wilhelm Tell* şi care trăia de pe urma faptului că era primit pretutindeni ca unul care colindase mult lumea la viaţa lui. Acest tânăr făcuse, în realitate, cândva, un singur drum până la Brünn, din însărcinarea unui negustor de vite.

3

Mai târziu Eddy rămase în compania Gretei. Obrăjorii ei palizi aduceau până la un punct cu lămâia. Avea în păr o fundă albastră şi când zâmbea părea un premier japonez demisionat din jurnalele cinematografice. Era urâtă ca noaptea şi cele două rânduri de dinţi falşi îi sporeau această trăsătură.

— Ştiţi, eu colecţionez operele unor artişti englezi care nu mai sunt în viaţă. Luate ca atare, e vorba de nişte fleacuri fără nicio valoare, dar fiecare om îşi are gărgăunii lui.

— Mie-mi spuneţi? Am o mătuşă care se spală pe mâini întruna, dar nu se poate dezbăra de acest obicei. Spuneţi-mi, ce vedeţi bun în spălarea mâinilor?

— Ziceam că sunt colecţionar...

— Dar, pentru Dumnezeu, spuneţi-mi, la ce-i bun spălatul pe mâini?

Rancing se stăpâni cu greu să n-o plesnească pe fată.

— Sunt în căutare de ceramică veche – repetă el vlăguit – şi din registrul de vânzări al unei firme am stabilit cine-a cumpărat bibelourile care mă interesează pe mine mai mult. Tăticul dumneavoastră a primit acum şaptesprezece ani două bibelouri din partea firmei Longson & North.

— Pe-alea precis le-a plătit!

— Se-nţelege de la sine. Nu despre asta-i vorba. Printre altele m-ar interesa „Ţăranul şi ţăranca la seceriş” – numi intenţionat şi acest bibelou, să nu bată la ochi interesul pe care-l manifesta –, apoi o mică statuetă montată pe-o casetă, aşa-numitul „Buddha meditând”.

— Vai, asta de mult am făcut-o cadou!

Rancing simţi că se-nvârte camera cu el. Genunchii i se înmuiară, simţi nevoia să se aşeze. Iar în gleznă simţi o durere straşnică. O mâţă călcată din greşeală în picioare, pusă pe răzbunare, începuse să-i deşire ciorapul.

— Zât, Gürti! – făcu fata duios. Ştiţi, e aşa de capricioasă.

— Aţi făcut-o cadou?! Au!... Chiar că-i capricioasă...

— Da, am făcut-o cadou. Nu-mi plăceau deloc „Ţăranii” ăia.

Îmbătat de speranţe renăscute, Eddy nici nu mai simţea capriciile prelungite ale mâţei care-i nenorocea glezna.

— Dar „Buddha meditând”?

— Vechitura aia nu face două parale. O ţin în dormitor. Vreţi s-o vedeţi? Staţi că v-o aduc.

— Dacă aţi fi atât de bună să...

Îndată ce dispăru fata, capricioasa Gürti descrise o voltă graţioasă de vreo doi metri, decolând de pe piciorul lui Eddy şi aterizând în spatele etajerei cu

ficuşi şi merişori. Un „miau” sfâşietor întrerupse pentru o clipă discuţia intelectualităţii adunate în jurul şemineului.

Apoi se-ntoarse fata!

Cu statueta-n mână! Cu Buddha! Acesta şedea pe o cutiuţă emailată, cu capul plecat în chip bizar, privindu-şi parcă buricul.

Întinse mâna... fata i-l oferi indiferentă şi...

Şi iată-l în mâinile lui!

‘Telectualitatea se strânse-n jurul lor să caşte gura. Iar bătrânul, crezând că Eddy este, naiba ştie de ce, surd, răcni din toţi rărunchii:

— Asta-i un fleac! În piaţa din Zürich pe soclu e înălţată statuia din marmură a lui Pestalozzi şi a neveste-sii!

— Aia chiar că-i mai frumoasă – spuse fata.

Eddy ţinea în mână statueta cu diamantul care valora cât o comoară din basme. Dacă ar da cu ea de pământ, piatra fermecată ar ieşi la iveală dintre ţăndările ei. Dar atunci ar vedea-o toţi. Îi venea s-o rupă la fugă cu ea.

„Fii calm, Eddy – se-mbărbătă în sinea lui –, doar ai geniu şi sânge rece”.

— Statueta asta să tot valoreze câţiva shillingi, dar eu ţin foarte mult la aiurelile astea – îi explică el fetei, în schimbul ei v-aş da cu dragă inimă un ceas de mână superb, fiindcă n-aş vrea să vă jignesc oferindu-vă bani.

— Nu vă dau statueta – răspunse Grete. În ea îmi ţin trusa de cusut – deschise caseta care constituia soclul statuetei. Înăuntru erau aţă, ace, un degetar şi-o forfecuţă. A fost a mamei. E-o amintire de la ea. Pe-asta nu v-o dau. Dar dacă-mi daţi un ceas de mână, vă dau paharul pe care l-am adus de la Karisbad. E şi

ăla frumuşel şi pe deasupra nici nu-l folosim.

Toate promisiunile se dovediră zadarnice, toate încercările de-a o convinge eşuară.

Nu putea ajunge la Buddha pe care-l ţinuse o clipă-n mână. Se confrunta cu un amestec de îngustime şi îndărătnicie care făcea disperată orice altă încercare de-a obţine bibeloul pe căi cinstite. Cu zâmbetul ei amintind de statuile antice, dar care aducea totodată cu simptomele oricărei boli mintale legate de obtuzitate, Grete aşează bibeloul în buncărul impenetrabil al încăpăţânării ei.

4

Trebuia deci să născocească altă cale.

O treabă cât se poate de simplă. Analele poliţieneşti amintesc atâtea cazuri în care au fost jefuite safeuri, sparte ziduri şi forţate uşi de fier. Pe lângă toate astea e floare la ureche să şterpeleşti o zeitate hindu folosită ca trusă de cusut din camera mereu deschisă a fiicei pe jumătate cretine a unui consilier surd.

Cel mai simplu i se părea să se ascundă vizavi de camera fetei (aflată la etajul trei), în debaraua plină de vechituri pe care o observase când o condusese o dată pe Grete până la camera ei.

— Cine stă aici? – o întrebase el în treacăt.

— Aici stau tot felul de boarfe vechi – îi răspunse Grete râzând. Iar grădinarul nostru îşi ţine aici hainele cele bune.

Crăpase uşa de la debara. Lângă uşă erau agăţate hainele grădinarului. Judecând după hainele lui cele bune, grădinarul ăsta era probabil cel mai zdrenţăros

cetăţean al republicii.

O să se ascundă aici!

După ce-i sărută fetei mâna gelatinoasă şi ea dispăru în camera ei, se strecură cu iuţeală în debara. Ştia că Grete o să coboare peste o oră în cămară, de unde o să-şi aducă tot felul de bunătăţi ca să se-ndoape. Făcuse aceasta descoperire uluitoare cu o zi în urmă. La cină fata abia ciugulise din mâncare, ca o păsărică. Noaptea pe Eddy îl chinui o migrenă şi, ieşind să se plimbe prin parcul castelului, pe fereastră o zări întâmplător pe Grete aşezată în salon în faţa unei bucăţi zdravene de parizer şi a unei porţii uriaşe de salată orientală. Înghiţea nişte dumicaţi aşa de mari, că risca să se înece în orice moment.

Planul i-l sugerase tocmai această descoperire. Până ce fata se ghiftuieşte jos, el o să se strecoare în camera ei, o să-l ia pe Buddha şi pe urmă o să-şi ia tălpăşiţa cu prada. Ajunsese-n gând tocmai la momentul evadării, cum stătea chircit într-o cadă ciobită care împreună cu câteva mese de grădină şi un taburet cu trei picioare umplea fundul încăperii pline de vechituri, când deodată apăru grădinarul ca să-şi îmbrace ţinuta festivă. Bătrânelul se schimbă tacticos, bombănind între timp ceva despre unii care au impresia că grădinarul e Dumnezeu şi-i destul să pocnească din degete ca să răsară seminţele alea de lalea de-un sfanţ. Trase mai multe înjurături la adresa celui care ar putea crede una ca asta, dar până la urmă îşi agăţă hainele de lucru în cui şi plecă.

Iată că încuie însă uşa pe dinafară!

Ce-i cu obrăznicia asta?!!

Unde s-a mai pomenit o debara cu vechituri încuiată?!!!

Într-o clipită odaia se preschimbă pentru Eddy în

baie, fiindcă în cadă se simţi de parcă ar fi făcut un duş rece. Ieşi din cadă. Uşa era într-adevăr încuiată. Geamuri ioc. Îl cuprinse o foame de lup. Îi venea să se dea cu capul de uşă.

Mai târziu înălţă pumnii spre pod şi bătu cu ei aerul, de parcă ar fi dat vina pentru toate cele întâmplate pe cearşafurile întinse deasupra lui. Răsturnă din calea lui un pitic de grădină din faianţă, să poată face câţiva paşi.

De necaz îi veni să-şi înfulece tabachera când constată că uitase să-şi ia chibrituri. Din greşeală îşi prinse degetul mare într-o cursă de şoareci. Apoi o auzi pe fată furişindu-se din cameră, mergând să se îndoape cu salată orientală şi cu bucata de parizer rămasă de ieri. Îi veni să urle de durere, fiindcă din greşeală se aşezase pe un sfeşnic cu braţele rupte. Dădu cu el de capul spiriduşului rău, de grădină.

Veni, în sfârşit, şi dimineaţa. În broască se răsuci o cheie şi bătrânul grădinar apăru ca să-şi menajeze iar hainele cele bune. Să tot fi fost ora cinci, afară era încă întuneric. Era o dimineaţă ploioasă, umedă, iar mirosul pământului reavăn ajungea până-n debara.

Grădinarul încremeni şi se holbă la piticul de grădină care pe cap, în locul bonetei frigiene, avea un sfeşnic cu mai multe braţe rupte. Aseară piticul ăsta nici nu fusese aici! Piticul bărbos surâdea enigmatic. De unde-o fi apărut? Şi de ce face echilibristică cu un sfeşnic pe cap?... O fi intrat cineva în încăpere?...

Acesta îi fu ultimul gând şi pesemne că ar fi luat-o la fugă, dar această ultimă verigă a raţionamentului nu-i mai veni în minte, deoarece, ca o dovadă deplină a faptului că este cineva în încăpere, primi o lovitură cumplită în ceafă, aşa că se prăvăli pe arcurile unui schelet de canapea şi capul îi trecu prin pânza unei

picturi care înfăţişa viaţa tihnită de odinioară a unei familii de urşi pe locul Bernei de azi. Urlă ca din gură de şarpe!

Un rândaş cu ceara de lustruit duşumelele în mână tocmai dădea colţul coridorului la etajul trei, îl auzi şi alergă într-acolo. Rancing o zbughi pe uşă şi se ciocniră-n prag! Rândaşul căzu lat! Era întuneric de să-ţi bagi degetele-n ochi!...

De-acum erau doi care răcneau din toţi rărunchii după ajutor.

La parter apăru şi portarul în pijama. Rancing se aruncă asupra lui de pe-a opta treaptă şi-l doborî. Căzură la pământ şi Eddy o luă la picior. Traversă în goană grădina cufundată-n beznă!...

Îl urmau rândaşul cu ceara de lustruit duşumelele, grădinarul în hainele lui de lucru, având pe gât tabloul care-nfăţişa o familie de urşi pe locul Bernei de azi, iar la urmă portarul în pijama. Bucătăreasa, femeie superstiţioasă, îi zări pe fereastră şi-n urma celor văzute căzu câteva săptămâni bolnavă la pat.

În chip neaşteptat, tragic, lucrurile luară o cotitură, în înţelesul strict al cuvântului, favorabilă urmăritorilor. Un car cu fân coti pe drumul de ţară, tăindu-i calea urmăritului...

Ce-o să mai urmeze?

Haida în desiş! Când, în sfârşit, izbuti o aterizare forţată în nas pe celălalt mal al şanţului de apărare, urmăritorii se aflau la doar câţiva paşi de el. Alergă mai departe în zig-zag printre copaci şi ajunse la malul lacului. Se lăsă încet în apa rece ca gheaţa. Îşi umplu plămânii cu aer, plonjă în adânc şi înotă sub apă cât putu.

Urmăritorii n-au auzit niciun clipocit, oglinda apei şe-ntindea netedă în lumina zorilor.

Se-ntoarseră acasă.

Peste o jumătate de ceas, Eddy Rancing ajungea vlăguit în Schwacht bei Zungli am See. Faima acestei aşezări constă în faptul că deja a dat ţării doi preşedinţi de corporaţie.

Mijise de ziuă. În stufăriş broaştele orăcăiau asurzitor.

Rancing şedea tăcut, vânăt de frig, ud leoarcă, pe un bolovan din Schwacht bei Zungli am See şi lacrimile-i şiroiau din ochi...

CAPITOLUL CINCI

Evelyn este nevoită să comită o indiscreţie. Se face curent, se lasă cu împuşcături şi, în cele din urmă, razia umflă o mulţime de oameni. Fiecare ajunge urmărit şi urmăritor. Bandiţii intră în cârdăşie, iar apoi în restaurantul „Regele fasolei”. Furtuna tropicală răvăşeşte un banchet, iar sărbătoritul porneşte la drum în frac, cu automobilul.

1

Evelyn încremeni pe loc!

Dintr-o cameră alăturată, o pendulă bătu grav, distins. Ocnaşul încălecă pervazul şi sări înăuntru, îşi şterse grijuliu varul care-i mânjise pantalonii în timp ce escaladase zidul. Situaţia se prezenta în felul următor: lui Gordon nici prin minte nu-i trecea că fata-i acolo, în timp ce Evelyn ştia de prezenţa lui.

Fata apucase să se tragă îndărătul draperiei, dar dacă dau nas în nas? E singură-n apartament cu ocnaşul şi nici să strige după ajutor nu poate, căci şi ea a intrat aici ca o hoaţă!

Auzi duşumeaua scârţâind. Probabil că gangsterul a luat dulapurile la rând şi caută pe „Buddha meditând”.

Ce-o să se-ntâmple dacă-l găseşte? Dacă o să fie silită să stea ascunsă în timp ce de sub nas i se suflă ceea ce-i aparţine de drept?

Să rămână ascunsă? Cu dragă inimă ar spăla

putina dacă ar şti încotro s-o ia. Aşa măcar, la o adică, ar putea ţipa după ajutor...

Porni tiptil spre fereastră. Covorul gros înăbuşea orice scârţâit. Ajunse la fereastră.

Acum totul depinde de mâner, dacă va scârţâi au ba. ÎI atinse... Încercă să-l răsucească. Funcţiona silenţios.

Fereastra se deschise fără zgomot. Simţi o adiere uşoară, se făcuse, curent, deoarece nici Gordon nu închisese geamul în camera alăturată.

Evelyn avea noroc. Exact aici, în dreptul acestui pervaz de la etajul patru cobora scara de incendiu. Poate are şanse să şi fugă.

Dar acum, când înaintea ei se deschidea calea spre libertate, prinse curaj. Până atunci nu observase vitrina de lângă perete. Ce-ar fi ca sipetul emailat cu Buddha pe capac să se afle tocmai în ea?

Se-ntoarse. Făcu câţiva paşi de la fereastră.

Afară se-nsera. În cameră era întuneric. Fu nevoită să se apropie de vitrină, să distingă contururile spălăcite ale bibelourilor din spatele geamului protector. Buddha nu se afla printre ele.

În acest moment auzi trântindu-se uşa de la intrare, voci care se apropiau şi, imediat după aceea, păcănitul comutatorului.

Wilmington sosise acasă însoţit de un musafir!

2

Bine, dar cina o comandase pentru ora opt! – îi trecu prin minte Evelynei. Încremeni locului. Pesemne că şi ocnaşul a înlemnit, la rândul lui, acolo unde se află.

Acum ce-o să se-ntâmple?

— Nu-ţi pricep jocul şi pace, Adams! – se auzi din vestibul vocea răsunătoare a gazdei. Nu de teamă ţi-am cedat, chemându-te acasă la mine, ci din curiozitate.

— O să pricepi totul îndată – îi răspunse celălalt ostil.

Prin uşa întredeschisă Evelyn era spectatoare la tot ce se-ntâmplă în sufragerie. Musafirul era un tip scund, burduhănos, cu voeea răguşită, picioare crăcănate şi mers lălâu. În colţul gurii îi fumega o ţigară, cernând din belşug spuză şi scrum pe haina şleampătului musafir, iar acesta mai degrabă şi le-ntindea pe haină decât le curăţa cu gesturi domoale, cu care parcă ar fi vrut să le alunge.

Aproape de cum intrase, răspândise în jur duhoarea insuportabilă a ţigărilor Caporal.

Wilmington era palid şi părea nervos. Nările-i înguste, fine, îi fremătau în răstimpuri, îşi muşca buzele şi părea să nu-şi găsească locul. Grăsanul se trânti imediat într-un fotoliu şi cu cea mai cavernoasă şi şuierătoare nuanţă posibilă a vocii sale hârşâite, trecu fără ocolişuri la subiect, aşa cum procedează durii plini de sine.

— Uite, Wilmington, care-i treaba! îl aştepţi pe Fleury la ora opt, aşa că mai ai la dispoziţie o oră ca să reflectezi la propunerea mea, că eu n-o să stau să-l aştept pe prietenul nostru. Ţin să te anunţ că jocul tău a luat sfârşit.

— Vrei să mă sperii, Adams?...

— Nu. Doar să te previn. Acum patru luni, când ţi-am spus că, din câte bănuiesc, harta lui Clayton este la tine, mi-ai râs în nas. Mi-ai zis că de când te-ai însurat te-ai lăsat de spionaj, că n-ai nici în clin nici în

mânecă cu tragedia nenorocitului ăluia de Brandes şi să te las în pace, că dacă nu mă potolesc, mă denunţi. Ştiam de-atunci că vrei să mă duci de nas.

— Lasă blufurile, Adams – îi răspunse gazda, de data asta cu blândeţea cu care-şi arată colţii o panteră şi privirile duşmănoase li se încrucişară o clipă. Îţi cunosc trucurile, că doar am lucrat cândva împreună.

— Atunci ar trebui să ştii că întotdeauna port un pistol în buzunarul de la haină, iar în clipa asta ţin degetul pe trăgaci...

Wilmington îl privi cu o furie neputincioasă.

Grăsanul îşi mai scoase un Caporal cu degetele-i îngălbenite, cu gheare încovoiate, ca de uliu, şi-l aprinse de la mucul celeilalte ţigări. Mucul îl stinse în farfurioara de sticlă pe care Evelyn o pregătise pentru salată şi făcu o mutră de parcă ar fi suferit de indigestie.

— Ai tot aşteptat cu harta în speranţa că după tulburările din colonii o s-o poţi vinde la un preţ mai mare. Ai gândit bine. Dar nu ţi-a dat prin minte că o să-mi dai timp să fac cercetări temeinice. Doar ştii ce relaţii întreţin patronii mei în toate colţurile lumii, ca să nu mai vorbim de propriile mele posibilităţi. Aşa că iată-mă azi în situaţia de-a primi harta laolaltă cu celelalte documente înainte de sosirea lui Fleury sau a poliţiei. Poliţia oricum ne ţine sub observaţie pe toţi.

— Mai crezi în cacialmale, dragă Adams?... Îţi cunosc metodele.

— Ei bine, dacă insişti, o să-ţi spun lecţia cu care o să te conving. O să-ţi înşir toate crimele, ca să nu crezi că mă ţin de bancuri sau şarade. Deci: tu, dragă Wilmington, sau Mr. Stuck, cum ţi se mai spunea în notele informative pe vremea când erai agentul

nostru, te-ai însurat acum un an cu sora maiorului Brandes, din marina britanică. Cu ţinuta şi cu manierele tale elegante şi cu sprijinul financiar al patronilor tăi ai reuşit să intri în înalta societate. Din punctul de vedere al ocupaţiei tale, această căsătorie ţi-a deschis mari perspective, deoarece Brandes, care lucra la Amiralitate, era folosit datorită calităţilor sale deosebite într-un domeniu de mare însemnătate, cartografia. Nu ţi-ai pierdut vremea cu mărunţişuri, n-ai sustras documente de mică însemnătate, nu te-ai ostenit să culegi informaţii neînsemnate. Ai pândit o pradă grasă şi ai căutat să te pui bine cu cercurile înalte. Ai şi reuşit, datorită manierelor elegante, vicleniei şi isteţimii tale. Pe urmă, la orizont a apărut pe neaşteptate Marea Afacere! Clayton, exploratorul Africii, s-a întors în patrie bolnav de moarte din ultima lui expediţie. Traversase jungla Africii Centrale şi se-ntorcea muribund. Presa a comentat săptămâni în şir acest eveniment, i se proslăveau meritele, însă erau puţini la număr cei care ştiau că acest om predase Departamentului Apărării un jurnal, câteva hărţi şi numeroase fotografii. Într-un ţinut necunoscut, inaccesibil europenilor, descoperise zăcăminte de petrol uluitor de bogate!

Wilmington ridică din umeri:

— Am auzit de-aşa ceva.

— Stai puţin... Materialul acesta a fost transferat la Amiralitate, la serviciul de cartografie. Documentele, de-o valoare inestimabilă, puse în plicul portocaliu cu cinci peceţi uriaşe ale Departamentului Apărării, au ajuns pe biroul maiorului Brandes. La scurtă vreme, Clayton a murit. Nu-i nevoie să-ţi explic ce-nseamnă în ziua de azi petrolul african într-un ţinut care nu e al nici unei mari puteri. Iar celelalte mari puteri nici cu

aproximaţie n-au reuşit să stabilească pe unde a trecut Clayton. Doar plicul portocaliu cu harta şi cu alte date permiteau accesul la această bogăţie. În istoria spionajului internaţional pentru niciun document secret nu s-au oferit banii pe care i-ar fi căpătat cel care-ar fi pus mâna pe-acest plic. Dar acesta era bine păzit. Între timp a izbucnit războiul din colonii. Toate marile puteri i-au privit cu ochi răi pe cuceritori. Şi exact în momentul acela tu ai pus mâna pe plicul portocaliu cu cele cinci peceţi!

— Spune-mi, Adams, de ce nu te-ai făcut scriitor? Cu o imaginaţie aşa bogată...

— O să recunoşti îndată că-s mai talentat în meseria mea din totdeauna. Te previn că lupta se dă acum pe viaţă şi pe moarte, fiindcă poliţia pariziană vă urmăreşte pe toţi, şi pe tine, şi pe Fleury, şi pe Hannusen...

— Îmi spui odată ce vrei?

Grăsanul îşi mai scoase o ţigară şi şi-o aprinse de la chiştocul celei dinainte, apoi scoase pe gură un nor uriaş de fum, care stârni o veritabilă ninsoare de scrum. Se tolăni şi mai comod, hâţânându-şi picioarele peste braţul fotoliului şi continuă cu o voce somnoroasă, fără să-şi scoată măcar o clipă mâna dreaptă din buzunarul umflat al sacoului.

— Ca să-ţi duci planul la îndeplinire, ai distrus o familie întreagă. Dintre ei mai trăiesc azi doar cel mai mare dintre fraţii Brandes şi nenorocitul ăla de maior, dacă viaţă se cheamă lunile alea cumplite petrecute în iadul Saharei... Văd că eşti palid... Te pomeneşti că habar n-aveai că Brandes a intrat în Legiunea Străină?

— Aş, prostii, palavre – spuse Wilmington printre dinţi, făcând un pas.

— Ia seama! – se răsti Adams cu vocea lui gâjâită. Am degetul pe trăgaci.

Pulpana sacoului se înalţă ameninţător şi Wilmington, icnind de furie, rămase locului. Celălalt izbucni în râs.

— Începe să nu-ţi mai placă povestea, ai? Soţia ta, Isabella Brandes, a dat naştere unui copil. Într-o bună zi, copilul a dispărut. Mamei disperate i-ai spus că n-o să-şi revadă pruncul până ce n-o să procure tiparul cheilor de la serviciu ale fratelui ei, maiorul. Ai învăţat-o pe-această nefericită cuprinsă de disperare, aproape nebună de durere, cum iau spărgătorii de meserie tiparul unei chei. După două săptămâni de calvar, femeia ţi-a adus tiparul. Dar cum să obţii plicul fără să-ţi periclitezi excelenta poziţie socială la care ajunseseşi? Ai născocit un plan formidabil. Maiorul Brandes ţinea foarte mult la frate-său mai mic, puştiul de douăzeci de ani, iar-acesta se îndrăgostise nebuneşte de o dansatoare. Această damă lucra pentru tine. O cunosc bine pe Ethel Ardfern. Nu i-a fost deloc greu să-l seducă pe băiatul pe care de la moartea tatălui lor îl crescuse maiorul Brandes şi la care acesta ţinea ca la propriul său copil. Ei bine, Ethel l-a prins pe Holm cu totul în mrejele ei. S-au înţeles să fugă împreună, în Canada. În ziua în care trebuiau să ia trenul spre Southampton, băiatul i-a scris o scrisoare fratelui său, maiorul.

Wilmington încremenise şi se uita fix la musafirul său.

— Conţinutul scrisorii se rezuma la atât: „Dragă frate! Nu puteam proceda altfel, iartă-ţi fratele care a luat-o pe căi greşite, al tău, Holm”. S-au înţeles să expedieze scrisoarea din Southampton, înainte de a se îmbarca pe vapor. Ethel avea o limuzină frumoasă.

Înainte de-a porni spre gară, l-a rugat pe băiat s-o însoţească la mama ei care locuia în împrejurimile Londrei. Într-un loc părăsit simulă o pană de motor. S-au dat jos din maşină. Aici Dickmann, complicele lui Ethel, l-a lichidat pe puşti. Seara, Ethel îşi ţinea numărul obişnuit la bar. Scrisoarea de adio din buzunarul lui Holm se afla însă în mâinile tale. A doua zi a avut loc furtul genial. Dimineaţa te-ai dus la Amiralitate cu câteva minute înaintea maiorului Brandes, Nu ştiu ce complici ai mai avut la această fază. Fapt e că-n numai câteva minute ai pătruns în biroul lui Brandes şi cu ajutorul dublurilor făcute după tipar ai descuiat sertarul cu pricina şi după ce ai sustras documentele secrete, ţi-ai reocupat locul din anticameră. Când a sosit Brandes i-ai înmânat scrisoarea de adio a fratelui său ucis şi tiparele din ceară pe care-i imprimaseşi amprentele digitale. I-ai spus că Holm te chemase la telefon şi-ţi spusese pe un ton agitat c-ar fi comis un delict... Chipurile n-ar fi îndrăznit să-şi sune fratele... Avusese nişte datorii apăsătoare... ar fi ajuns în închisoare... căzuse în mâinile unor şantajişti care-l siliseră să procure dublura cheilor şi să fure plicul portocaliu. Acum urma să emigreze pentru totdeauna. Lui Brandes i-ai povestit că, fireşte, luaseşi maşina şi te duseseşi acasă la Holm. Băiatul nu mai era acolo, n-ai mai găsit decât scrisoarea şi tiparul din ceară. Nu pricepi ce-nseamnă toate astea, aşa că i le-ai adus imediat lui Brandes. Maiorul a pălit văzând tiparul şi scrisoarea în care frate-său, cu scrisul lui bine cunoscut, aşternuse doar atât: „Dragă frate! Nu puteam proceda altfel, iartă-ţi fratele care a luat-o pe căi greşite. Al tău, Holm”.

Pe urmă a intrat în birou şi a observat dispariţia

plicului portocaliu cu cinci peceţi, în care era harta lui Clayton. Nefericitului nici prin minte nu i-a trecut că plicul portocaliu, îndoit în două, se afla în buzunarul paltonului tău care atârna afară în cuier. Cine s-ar fi gândit la asta? Ai lucrat genial!...

Wilmington nu mai părea la fel de semeţ ca înainte, stătea cu privirea aţintită în pământ. Adams îşi aprinse încă un Caporal de la mucul jilav care-i rămăsese între degete, apoi îşi turnă din vinul de pe masă şi dădu un pahar pe gât.

— Pasenţa ţi-a ieşit mai bine decât te-ai fi aşteptat. Nebunul ăla de Brandes n-a fost în stare să-şi denunţe fratele... El n-avea de unde şti că nenorocitul fusese ucis... Prin urmare, acest erou smintit care-i maiorul Brandes a vrut să-i dea lui Holm şansa de-a începe o viaţă nouă, în speranţa că dacă se va îndrepta vreodată, societatea nu-l va exclude din rândurile ei pentru păcatul săvârşit... Brandes le-a raportat superiorilor săi într-o scrisoare că harta i-a fost furată şi că el fuge de răspundere şi renunţă la grad. Furtul fusese comis din vina lui, luase documentele secrete acasă fără aprobare şi pe drum fusese, atacat şi i se luase geanta...

Autorităţile militare n-au crezut o clipă această poveste. Maiorul Brandes a fost învinuit de spionaj. Nu l-au putut prinde, însă mârşăvia lui a făcut înconjurul lumii. Şi uite-aşa ai distrus această veche familie distinsă. Mama lui a murit aici, la Paris. Prâslea îi fusese ucis, feciorul de-al doilea ajunsese un fugar, iar cel mare devenise mizantrop...

— Destul cu trăncăneala asta stupidă. Ai vreo dovadă concretă care să susţină aceste fantasmagorii?

Adams rânji satisfăcut.

— Am dovezi mai mult decât concludente. Dar n-am epuizat toate datele: mai târziu ţi-a murit şi soţia!

3

La aceste cuvinte, Wilmington, care se foia de colo-colo şi tocmai era cu spatele la Adams, se-ntoarse brusc şi-l privi năuc pe grăsan.

— Ce zici? Am nimerit-o?... Hai să le luăm la rând. Pe Ethel Ardfern am făcut-o să mărturisească folosindu-mă de metoda ta. La tine am văzut-o prima oară. Am sechestrat-o pe dansatoare pe un vapor. Ştii ce-a urmat, nu?... I-am inoculat bacili de tetanos, iar vaccinul i l-am injectat numai după ce ne-a semnat o declaraţie în prezenţa a doi martori. O declaraţie autentificată, care nu poate fi retractată. Ethel cunoştea şi ea această metodă de-a smulge declaraţii... A mărturisit. Ştia că nu se poate aştepta la îndurare. A vorbit de dragul antidotului... Fiindcă tetanosul nu-i o moarte frumoasă. Din păcate, mărturisirea a venit un pic prea târziu, aşa că antidotul nu şi-a mai făcut efectul...

— Ticălosule!

— Ia seama! – scrâşni grăsanul îndreptând revolverul spre pieptul lui Wilmington.

Urmă o clipă de tăcere. Evelyn încremenise de groază, cu gura căscată, cu obrajii în palme, părea eroina de pe ultimul clişeu al unui film rupt în două în timpul unei proiecţii.

Gordon ascultase uluit această dramă de care era străin şi în care fusese târât fără voia lui.

Wilmington se aşeză pe un scaun, îşi aprinse o ţigară. Era palid, sufla fumul în trâmbe mari.

— Mărturisirea lui Ethel ne-a condus la Dickmann. Individul care-l înjunghiase pe Holm Brandes s-a grăbit să spună adevărul fie şi numai ca să-l lăsăm să fugă. Nu l-am lăsat. Este ostatec la bordul unui vapor ancorat în rada Toulonului, deşi am deja în mână depoziţia pe care ne-a făcut-o de faţă cu doi martori, depoziţie din care reiese că tu eşti cel care l-ai montat, l-ai plătit şi i-ai dat indicaţii precise... Apoi pot dovedi că soţia ta a fost înmormântată în baza unui certificat de deces fals. Şi-n plus... deşi asta se pedepseşte aspru, noaptea trecută am efectuat deshumarea ei în Père-Lachaise şi cadavrul i-a fost examinat de specialişti. Până şi azi poartă pe buze albastrul inconfundabil al cianozei.

— Ajunge!... Ascultă-mă... ascultă-mă...

— Mai am câteva blufuri. Ajungem acum cu uşurinţă şi la maiorul Brandes. Am aflat că s-a înrolat în compania a doua din Legiunea Străină sub numele de Münster, iar momentan este rănit şi primeşte îngrijiri medicale într-un spital militar din Maroc. El îmi va fi martorul numărul unu. Omul a cărui onoare pe nedrept mânjită îţi acoperă toate fărădelegile este încă în viaţă!

— Destul, ţi-am spus... – gâfâi Wilmington şi privi în jur de parcă s-ar fi văzut înconjurat de năluci. Ia harta, ia-o de-aici, dar repede, pentru că Fleury poate apărea în orice clipă... Spune-mi numai cât îmi dai pentru plicul portocaliu... Al tău să fie, spion blestemat ce eşti.

— N-o să-ţi pară rău. Dar întâi trebuie să mă conving că peceţile de pe plic sunt neatinse. Nu-mi spune că e-n camera de-alături şi nu du mâna la buzunar. Safé-ul e colea, nu-ţi rămâne decât să-l deschizi.

Evelyn ascultă dialogul paralizată. Nu-ncape nicio îndoială că dacă o găsesc aici, o omoară. Dar nici spaima ce-o cuprinsese nu-i putea înăbuşi compasiunea pe care o simţea pentru această nefericită familie Brandes. Da! Dacă scapă de-aici cu viaţă, o să aducă la cunoştinţă opiniei publice tot ce-a auzit... Dar cu ce dovezi? Între timp, Wilmington se apropiase de safé şi pusese pe masă un plic imens, pe care se vedeau neatinse cele cinci sigilii. Vai, ce mult i-ar fi plăcut Evelynei să înşface onoarea maiorului şi să fugă cu ea până-n Maroc. Bieţii oameni! Oare ocnaşul auzise şi el tot ce se discutase ori între timp o luase din loc? În orice caz, o să reţină numele combatantului din legiune. Münster... Münster... Repetă numele de mai multe ori în gând.

— Oricum, n-ar strica să ne grăbim – spuse Wilmington. Azi două persoane s-au interesat la mine de soarta maiorului, prefăcându-se interesate de o statuetă a lui Buddha aplicată pe capacul unei casete. Dar asta cred că nu era decât un pretext. Trebuie să fi fost oamenii vreunei agenturi.

— De ce neapărat? Nu există această statuetă între lucrurile care i-au aparţinut?

— Ba da. Îmi amintesc că am văzut o dată o casetă cu statueta lui Buddha pe capac la unul din fraţii Brandes acasă, dacă nu mă-nşel, în baie. Dar asta nu mă linişteşte. Bine-nţeles că au venit cu întrebări care să aibă-n ele ceva verosimil. Or fi ştiut de undeva că maiorul Brandes a avut un asemenea bibelou.

Adams se mohorî.

— Dar de ce-ar fi pus amândoi aceeaşi întrebare? Asta, dimpotrivă, demonstrează că ceva-ceva trebuie să fie în legătură cu statueta aceea, or fi mai mulţi care i-au descoperit secretul, urmele i-au condus la

ea, şi acum se grăbesc s-o ia unul înaintea celuilalt în găsirea statuetei. Afacerea asta nu-mi miroase-a bine.

Wilmington păli.

— Crezi? Dar ce naiba să facă cu o cutie-n care se ţin articole de toaletă sau cu bibeloul care-o împodobeşte?

Grăsanul căzu pe gânduri.

— Ai statueta la tine?

— Pe naiba. Ca să le tai cheful de întrebări am insinuat că ar fi la mine, chiar dacă n-am afirmat asta deschis. Statueta nu poate fi decât în Africa, la Brandes, dacă n-o fi aruncat fleacul ăla când a trebuit să fugă.

— Dac-aş şti ce-ascunde afacerea asta cu Buddha – reflectă Adams – n-aş da-o din mână pentru nimic în lume.

— Te previn că Fleury trebuie să sosească din clipă-n clipă.

— Ai dreptate. Hai, dă-mi plicul.

— Dar va trebui să mi-l plăteşti cu bani grei, Adams! Contractul pe care-l încheiem este rezultatul atâtor şi atâtor riscuri asumate timp de doi ani de către un om pus pe fapte mari.

— Prea mulţi oameni ai sacrificat în afacerea asta ca să nu-mi dau seama de valoarea lui.

Zdrang... Un geam spart. Afară se iscase o adiere şi curentul trântise geamul din camera în care era ascuns Gordon. Doar acalmiei de până acum i se datorase faptul că asta nu se-ntâmplase mai devreme.

4

Dintr-un salt Adams şi Wilmington ajunseră în camera de alături. Gordon însă era deja pus în gardă şi atacatorii abia izbutiră să se ferească din calea scaunului care zbură din mâna ocnaşului, lovindu-l pe Adams în umăr. Scaunul fu urmat imediat de o măsuţă şi de o vază chinezească... Adams trase două focuri în gol, după care năvăliră în cameră.

Gordon îl apucă pe Wilmington de mijloc şi-l îmbrânci peste grăsan. Din cameră se auzeau lovituri, bufnituri, zdrăngănit şi zornăit, mobila trosnea, ghivece se făceau ţăndări, în icnetele şi înjurăturile care nu mai conteneau; parcă s-ar fi înfruntat nişte fiare.

Dinspre casa scării se auzi pe neaşteptate o împuşcătură, apoi tropăit de paşi apropiindu-se de uşa apartamentului. Cineva spărgea uşa de la intrare cu toporul. Se pare că poliţia îl aşteptase pe Fleury şi pe acoliţii săi ca să-i încolţească şi să-i ia apoi pe toţi ca din oală.

În camera rămasă goală, pe masă, se afla plicul portocaliu cu cele cinci peceţi.

Evelyn intră în sufragerie, înhaţă plicul în care era onoarea unei familii, îl băgă în poşetă şi de la etajul patru ieşi pe fereastră pe scara de incendiu. Dacă Brandes este în viaţă, în schimbul acestui plic o să-i dea cu dragă inimă o mână de ajutor în căutarea lui Buddha.

O să plece-n Maroc... Zdrang!

Bărbaţii din camera alăturată se băteau ca turbaţii.

Gordon se aruncă asupra lui Adams. Wilmington îşi scoase revolverul. Dintr-o lovitură de picior, ocnaşul se debarasă de bondoc, care ateriză la câţiva metri. Deşi o ţintă ideală pentru Wilmington, acesta nu-l

ochi. Ura pe care-o adunase, furia, setea de răzbunare a orgoliosului jignit de moarte izbucniseră acum din el şi Adams era cel pe care voia să-l ucidă ca pe un câine turbat! Îi ţinti capul de la numai doi paşi.

De data asta însă arma dădu chix, nu bubui. Cu asta îl salvă pe Gordon de la moarte. Căci Adams pusese mâna pe revolver încă din cădere şi l-ar fi împuşcat el pe ocnaş, dacă n-ar fi auzit în ureche ţăcănitul acela îngrozitor care de obicei era urmat de-o împuşcătură mortală...

Până să apuce celălalt să mai apese o dată pe trăgaci, Adams trase şi-l împuşcă pe Wilmington în stomac. Acesta scăpă pistolul şi-n cădere smulse draperia uşii, se-nfăşură în ea ca-ntr-un giulgiu, se răsuci şi căzu pe podea acoperit de brocart.

Topoarele sfărâmaseră deja uşa de la intrare.

Între timp, ocnaşul dispăruse.

Adams abia acum se trezi la realitate: poliţia?

Dintr-un salt ajunse în sufragerie. Văzu imediat fereastra larg deschisă.

Uşa vestibulului se dădu în lături şi detectivii navăliră-n apartament, peste cadavrul lui Fleury, aflat în prag!

Adams tocmai ajunsese în dreptul biroului. Dar nu detectivii îl îngroziră, ci priveliştea cumplită pe care-i fu dat s-o vadă.

Mai avu atâta timp cât să-ncuie în nasul poliţiştilor uşa care dădea în sufragerie. Apoi se repezi în salon şi încuie şi această uşă. Fereastra deschisă îi arătă drumul pe care fugise ocnaşul.

Urcă pe scara de incendiu.

Deasupra lui, la etajul cinci, văzu piciorul ocnaşului dispărând de pe ultima treaptă pe acoperiş. Trase

după el.

5

Când Evelyn ieşi pe fereastră şi privi în jos, îi scăpă un ţipăt.

Sub ea, pe stradă, parcă avea loc o ciocnire armată. Maşinile poliţiei soseau una după alta cu sirenele vuind... Oamenii fugeau care-încotro şi poliţiştii nu se zgârceau cu loviturile de baston. Rue Mazarin părea blocată din toate direcţiile. Patru bărbaţi cu cătuşe la mâini şi cu hainele ferfeniţă erau duşi la dubă din casa de unde-şi căuta Evelyn scăparea. Sub felinarul de la intrarea-n casă, într-o băltoacă mare, închisă la culoare, zăcea întins pe burtă un om. O femeie elegantă, cu cătuşe de piele la încheieturi era şi ea târâtă spre duba în care dispăru ţipând isteric, în timp ce proiectorul de pe un car blindat îşi răsfrângea dogoarea îngheţată deasupra acestui haos dominat de panică.

În urma Evelynei, în casă, răsună o împuşcătură.

Asta o readuse la realitate şi, la început şovăielnic, apoi cu o grabă insuflată de spaimă, sui scara de incendiu. În stradă nu putea ieşi. N-avea de ales decât acoperişul. Fusta i se agăţă de un cui care i-o sfâşie toată. Adunându-şi toate puterile, apucă marginea burlanului şi se trase în braţe. Părul îi cădea în ochi. Plină de praf, de noroi şi cu fusta zdrenţuită, ajunse totuşi pe acoperiş!

O luă la fugă. Alunecă într-o băltoacă rămasă după ploaie şi căzu în genunchi, mai-mai să leşine de durere. Se ridică ameţită de suferinţă. Câteva clipe se rezemă gâfâind de un horn şi privi în urmă.

Iar îi e dat să vadă priveliştea aceea groaznică!

...La marginea acoperişului, între două mâini se ivi o căpăţână cheală. Nasul era doar o cicatrice roşiatică, iar chipul era schimonosit de ură şi efort.

Ocnaşul!

O rupse iar la fugă. În spatele ei răsună o nouă împuşcătură şi auzi paşii urmăritorului... – Doamne...

Se strecură printre nişte scânduri, iar la un moment dat o frânghie de rufe întinsă în întuneric îi prinse beregata, vrând parcă s-o decapiteze... Se dezechilibrează... Mai departe!

Iar se-aude o împuşcătură, dar aceasta îl vizează pe ocnaş. Urmăritorul este la rându-i urmărit de către un alt urmărit. Evelyn apucă, în sfârşit, să-şi tragă sufletul, căci Gordon se piteşte după un horn şi trage şi el în Adams. Se vânează unul pe celălalt, în timp ce poliţia pariziană îi vânează pe amândoi.

Evelyn profită de ocazie şi cu ultimele puteri o ia la goană, strângând la piept poşeta cu plicul atât de preţios... Deodată zăreşte sub ea o fereastră...

Un studiou.

Nu mai stă pe gânduri. Se-agaţă de-o fereastră căreia i s-a scos geamul, îşi face vânt, apoi, închizând ochii, îşi dă drumul înăuntru.

Trebuie să fie o cameră joasă, căci cu vârful picioarelor atinge podeaua. Aşteaptă.

E întuneric. În încăperea alăturată se discută:

— Vă rog, alegeţi, astea de-aici sunt nouă pe doisprezece, au format de carte poştală... dar dacă doriţi să le mărim...

Un fotograf!

Priveşte grăbită-n jur. La dreapta se deschide o uşă. Traversează o altă încăpere întunecoasă, dar asta e lungă ca un vestibul. La capătul ei, o altă uşă.

O deschide.

O izbeşte aerul curat de-afară. A nimerit pe un coridor.

Coboară treptele în fugă. Cu câteva trepte înainte de parter se împiedică. Fusta îi mai pârâiă o dată. Simte cum i se usucă noroiul pe mâini, pe faţă, pe gât. Mai departe!

Ajunge într-o curte interioară prost luminată. O fetiţă jumuleşte o găină, doi băieţi cu şorţ golesc un hârdău în canal. Printr-o uşă ce se deschide în curte se vede o bucătărie uriaşă. O fi a vreunui restaurant select de pe malul Senei... Evelyn porneşte spre gang.

Se-aude vuiet de sirene!

Aoleu! Pe acoperiş a mers paralel cu rue Mazarin. Se află tot pe strada unde se face razia! Dacă ar traversa bucătăria, ar ieşi din zona periculoasă, ajungând pe malul Senei.

Un ţânc din curte se apropie de ea şi o priveşte curios.

Evelyn iuţeşte pasul! Intră în bucătărie. Trece valvârtej printre câţiva bucătari care se holbează la ea, împinge uşa batantă şi se trezeşte într-un sclipitor restaurant de lux! Uşa restaurantului dă într-una din străzile aglomerate de pe cheiul Senei. Lumea din local întoarce stupefiată capul după Evelyn. Fata îşi dă seama ce murdară şi zdrenţuită îi este îmbrăcămintea. Părul năclăit îi cade în ochi. Nu-i rămâne decât s-o tulească şi de-aici cât mai repede.

Întinde pasul...

Simte privirile consumatorilor aţintite asupra ei. Slavă domnului, a ajuns în sfârşit, la ieşire:..

În această clipă, o voce răsunătoare exclamă chiar de lângă ea:

— Dar iat-o şi pe lady! Doamne, dar ce-aţi păţit, milady?

Cel ce vorbise era primarul.

Lângă el şedea Holler, iar în capul mesei, în frac, în societatea unor domni foarte distinşi, lordul Bannister.

6

Cred că, după ce a privit în urmă la Sodoma şi imediat trupul i s-a preschimbat în sare iar straiele în solniţă, nevasta lui Lot a făcut o mutră mai isteaţă decât lordul aşezat în capul mesei atunci când a zărit-o pe Evelyn. O clipă s-a lăsat o tăcere apăsătoare. Mintea Evelynei se încordă în acea clipă gata să-i crape. Simţea că-n joc e reputaţia profesorului, simţea că e pe cale să provoace un scandal de proporţii şi-ntr-o fracţiune de secundă mintea ei concentrată avu o sclipire în măsură să rezolve rapid situaţia creată. Spuse cu un surâs:

— Te rog, Henry – nimeri ea în mod miraculos numele mic al profesorului – iartă-mă că-ţi stric seara, dar trebuie să mă conduci acasă. Un biciclist neîndemânatic a dat peste mine aici, lângă bordură şi uite ce s-a ales din fusta mea.

O nimerise!

Fusta ruptă şi urmele de noroi îi confirmau spusele. Toţi o înconjurară pe „lady Bannister” cu compasiune, exprimându-şi politicos regretele. Membrii Academiei, profesorii universitari şi generalii de faţă se prezentară şi „lady”, aproape cu sincere păreri de rău că nu poate rămâne în această ţinută cu ei, îl luă de braţ pe sir Bannister şi-l târî după ea.

Când luară loc în maşina profesorului, Evelyn privi precaut în jur, să se asigure că n-o descoperiseră urmăritorii ei. Era sigură că atâta vreme cât plicul va fi la ea, pe urmele ei se vor afla oameni în stare de orice. Nu zări nicio figură cunoscută. Profesorul aşteptă până ce Evelyn se făcu comodă lângă el şi nu-i spuse decât:

— Trântiţi bine portiera şi spuneţi-mi unde să vă duc.

Nici nu găsea cuvinte în înverşunarea care-l cuprinsese. Era prea revoltat ca să-i mai ardă de ceartă. Este însă de netăgăduit faptul că-n ultimele zile îşi adusese în mai multe rânduri aminte de această fată şi o dată chiar se gândise că i-ar părea bine s-o revadă. Dar împrejurările reîntâlnirii îl zguduiseră. Acum pur şi simplu îi venea să o îmbrâncească din maşină. Ce-nvârte făptura asta? Pe unde-o fi umblat de-i veşnic plină de noroi şi cu hainele rupte? Şi ce treabă are ea singură, noaptea pe stradă? N-are de unde şti.

Apare din senin, pe neaşteptate, cu fulgerele blonde ale părului ei zburlit, furibundă ca un ciclon.

— Vă implor, duceţi-mă cât de repede puteţi undeva, cât mai departe de Paris, de unde să pot lua un tren sau să pot închiria o maşină – îl rugă fata cu sufletul la gură:

— Dar... bine, dar... sunt în frac...

— Sunt urmărită!

— Parcă am mai auzit asta undeva. Păi, dragă miss Weston, mie-mi sunt foarte clare îndatoririle unui bărbat, dar mă văd nevoit să vă amintesc că, din păcate, sunt un biet om de ştiinţă, nu un cavaler rătăcitor. Nu pricep de ce în locul organelor de poliţie atât de competente ale epocii noastre, apelaţi

exclusiv la persoana mea în afacerile dumneavoastră penale. Vă preţuiesc nespus de mult, stimată domnişoară, dar daţi-mi voie să mă repet: viaţa unui gentleman nu-i o cameră de trecere...

— Aveţi dreptate... Cobor imediat – zise Evelyn. Apoi, hohotind de plâns, se lăsă pe parbriz. Îi era teamă că-n Paris gările şi, eventual, toate garajele sunt ţinute sub observaţie. Ştia că-n joc e chiar viaţa ei. Poate că de-acum i-au şi luat urma! Singura ei şansă ar fi să-nchirieze un automobil cât mai departe de Paris... Doamne, ce singură e!

— Ei, hai, spuneţi-mi unde să vă duc – zise profesorul scrâşnind din dinţi, deoarece simţea că nu poate vorbi pe cât de aspru ar fi vrut. Nu mai plângeţi! Vă rog, liniştiţi-vă! Bine, fie, vă duc din Paris unde vreţi!

— La Marsilia – spuse fata c-un licăr de speranţă.

— În frac?! – exclamă lordul Bannister.

— Nu, nu... duceţi-mă numai până la cea mai apropiată aşezare de unde să pot închiria un automobil.

Profesorul apăsă pe accelerator şi superbul Alfa-Romeo scos ca din cutie porni lin, silenţios, pe şoseaua Paris – Lyon.

7

Cei doi bărbaţi de pe acoperiş se pitiseră după câte un coş. Între timp, agitaţia se mai domolise. Ar fi fost riscant să mai tragă.

— Străinule! – strigă Gordon. Chiar ţii morţiş să ne umfle poliţia pe amândoi? Cum celălalt nu-i răspunse, adăugă: Ar fi mai înţelept sa ne unim eforturile.

Adams nu răspunse.

— Împreună am putea-o găsi pe fata cu plicul. Deţin câteva date fără de care nu vei putea obţine nimic. Hai să ne asociem.

— Tu cine eşti?

— Un englez. Dintr-o branşă înrudită.

— Cu ce mi-ai putea fi de folos?

— Ia-mă ca părtaş la afacerea cu harta lui Clayton, iar eu, în schimb, îţi ofer participarea la „afacerea statuetei”.

— Care „afacere a statuetei”?

— Este vorba de-o statuetă care valorează un milion de lire sterline.

— Am bănuit eu că ceva nu e-n regulă cu Buddha ăla. Regret, dar momentan n-am timp decât pentru plicul portocaliu.

— Cele două afaceri sunt de fapt una – îi răspunse Gordon. Amândouă se rezolvă dacă punem mâna pe Evelyn Weston. Ei, ce zici? Jumi-juma. Dacă vrei, putem ajunge la poliţie. Sau dacă nu, să ne-ntoarcem spatele unul celuilalt şi să coborâm fiecare pe cont propriu de pe acoperiş, că sper că nici tu n-ai de gând să-mbătrâneşti aici.

Urmă un moment de tăcere.

— S-a făcut – zise Adams în cele din urmă. Deocamdată oricum nu-ndrăznim să ne arătăm la faţă, eu unul nu mă-ncred în tine, aşa că cel mai înţelept lucru ar fi să ne dăm întâlnire peste o jumătate de ceas la „Regele fasolei”. E-o bombă lângă Château Rouge.

— *All right!* Pe curând...

La adăpostul hornurilor se târâră în direcţii diferite. Ajuns în stradă, Gordon îl sună pe Rainer.

— Vino împreună cu Corned-Beef la restaurantul

„Regele fasolei”.

— Se găteşte bine acolo? Că încă n-am cinat.

— Tâmpitule! Lupta se dă pe viaţă şi pe moarte. Dac-o găsim pe Evelyn Weston, vom fi milionari.

— Atunci poţi să faci un împrumut în contul milionului. Adineauri m-a sunat Corned-Beef să-mi spună că fata a pornit la drum cu maşina profesorului. Au făcut plinul sub nasul lui pe şoseaua Paris – Lyon. A plecat după ei şi-o să ne lase câte un mesaj la fiecare staţie de benzină. E departe „Regele fasolei”?

8

Rainer şi Gordon îl găsiră pe Adams aşteptându-i în compania a doi dintre oamenii săi. Domnii făcură prezentările şi-şi prezentară şi colaboratorii.

Unul dintre colaboratorii lui Adams purta barbişon şi mesteca întruna mahorcă, aşa că-n răstimpuri era silit s-o şi scuipe. Îl chema Joko. De obicei se prezenta doar cu acest nume. Pe vremuri lucrase la circ, fusese om de cauciuc, dar într-un rând s-a întâmplat să omoare câţiva oameni şi de-atunci îşi schimbase ocupaţia.

Celălalt colaborator, doctorul Cournier, era o namilă de om buhăit, tras la faţă, cu privirea absentă şi părul cărunt, un morfinoman înrăit. Îşi mişca domol mâinile umflate, pistruiate, când se-ntâmpla să explice ceva cu o voce baritonală, plin de înţelepciune şi bunăvoinţă.

— Domnilor, timpul ne presează – începu Gordon. N-ar trebui să mă asociez cu dumneavoastră, dar în acest caz mai devreme sau mai târziu am ajunge la o ciocnire, iar miza este atât de mare, încât ne revine

oricum o sumă frumoasă.

— Treceţi la concret! – îl întrerupse bărbosul, curăţindu-şi jegul de sub unghii cu vârful unui cuţit incredibil de lung.

— Bine zis. Ar fi timpul să trecem la concret – declară Rainer şi-i comandă ospătarului un şniţel cu cartofi mulţi, o jumătate de vin roşu şi două ouă tari.

— Prin urmare, domnilor – se explică ocnaşul – eu ştiu unde se află în clipa de faţă fata cu plicul portocaliu, iar pe deasupra ştiu şi unde vom găsi statueta aceea cu caseta, care înseamnă un milion de lire sterline.

— Asta o ştiu de-acum şi eu. E la Münster – zise Adams. Dar dacă ne spui unde-i fata, ne asociem cu dragă inimă.

— Jumi-juma!

— S-a făcut.

Gordon le povesti totul. În grabă, dar pe înţelesul tuturor. Începu cu Dartmoor-ul, cu Jim Hogan şi termină cu mesajul telefonic al lui Corned-Beef.

— Din fericire pentru noi, Corned-Beef pierduse o dată urmele fetei, dar am avut inspiraţia să-l pun pe urmele profesorului cu care a călătorit Evelyn Weston pe vapor, dându-se drept soţia lui. M-am gândit că odată şi odată tot o să reapară în preajma profesorului. Şi chiar s-au întâlnit, imediat după cele întâmplate în Rue Mazarin.

Adams sări ca ars.

— Atunci i-avem la mână! Se-ntoarse către Rainer. Când zici c-ai vorbit cu amicul tău?

— Nu-i nicio oră de-atunci. Dar n-am mai pomenit aşa deservire. De-o jumătate de oră aştept să mi se-aducă muştarul. Iar ouăle fără muştar...

Bărbosul scoase cuţitul de sub unghie şi-l îndreptă

spre Rainer.

— Pornim! – croncăni Adams.

Curând goneau nebuneşte pe şoseaua Paris – Lyon. La Armentière ajunseră din urmă un taxi.

Corned-Beef coborî din el.

— M-au lăsat cu mult în urmă – le dădu el de ştire instalându-se în Packard – profesorul are o maşină trăsnet, nou-nouţă. Dar nu bănuieşte că-i urmărim.

Maşina gonea nebuneşte...

CAPITOLUL ŞASE

Amintiri despre un far şi alfabetul Morse. Noul plan rămâne în aer la etajul cinci. Poetul lui Wilhelm Tell capătă un ceas de aur şi-l duce la Högraben pentru evaluare. Compania de pompieri îşi face datoria. Eddy Rancing face trimiteri la Shakespeare, tălmăcite de Löwy, şeful de ţeavă. Este expediata o telegramă.

1

Rancing îşi şterse lacrimile, desprinse o barcă de la ponton şi vâsli până pe malul opus. După ce debarcă, porni glonţ spre castel. Localnicii din Mügli am See mişunau peste tot.

Tânărul îi salută de departe.

— L-am avut în mână! – strigă el cu însufleţire când ajunse în mijlocul localnicilor. Ne-am luat la trântă şi-am căzut în apă, iar el înota mai bine decât mine.

Tânărul londonez neînfricat era înconjurat de priviri pline de admiraţie şi respect.

— Ah, eroul meu! – îi spuse Grete, lăţindu-şi gura într-un zâmbet de cel puţin douăzeci de centimetri. Nu m-am speriat deloc când am auzit strigătele acelea. Ştiam că-n preajmă vă am pe dumneavoastră.

— Din câte văd, v-aţi ales cu câteva contuzii zdravene – se apropie necroscopul şi-i examină buzele crapate. Pentru procesele penale din guri ca a dumneavoastră se pregătesc probele histologice.

— Ne puteţi oferi ceva semnalmente, Mr. Rancing?

– îl întrebă pe un ton rece căpitanul de poliţie.

— Cum să nu! Era un tip înalt, cu mustăcioară, cu faţa plină de negi şi cu cicatrice la subsuoara dreapta.

— Vreun semn de recunoaştere bătător la ochi n-avea?

— Duhnea a băutură.

— Îmi pare rău, dar prin părţile noastre aşa ceva nu bate la ochi – zise comisarul aprinzându-şi pipa. Îi era silă de ea, dar simţea că-i datoria unui organ al puterii să fumeze pipă în timpul cercetărilor. Ceva de natură mai intimă nu ştiţi despre el? Ce monogramă avea pe cămaşă sau ce număr purta la pantofi, în fine, dacă era puternic sau slab.

— Rar mi-a fost dat să văd un hoţ aşa de musculos – povesti Eddy –, aş putea spune că acest om era un Hercule.

— Atunci o să-l dibuim noi din cărţile de imobil.

Eddy Rancing nu se-ndoia de asta. Abia aştepta să ajungă-n cameră. O zi întreagă zăcu la pat. Spre seară, Victoria, nevasta grădinarului Kratochvil, îi duse bolnavului un pahar cu ceai medicinal, care înrăutăţi şi mai mult starea acestuia.

Eddy nu fugea din calea aventurii, însă de data asta intrase în mai multe rânduri la apă într-un hal care l-ar fi convins până şi pe un Arsène Lupin că tot mai bine-i să ai pământul sub picioare. Nu-l speriau mizeriile cotidiene. Nu-s nici doi ani de când o vizita pe fata paznicului de far din Dover, căţărându-se până la ea pe paratrăznet doar în nopţile cu furtună, căci atunci pe tatăl ei obligaţiile de serviciu îl ţineau legat de mâini şi de picioare. Harrington, uriaşul paznic de far, era un om periculos şi un tată sever. Nevoia îl învăţa pe Eddy telegrafia. Fata îl învăţase semnalele luminoase ale alfabetului Morse. La

fereastra ei, între orele opt şi nouă seara, lumina se stingea pentru intervale când mai scurte, când mai lungi. Iar Eddy, care datorită fetei se specializase în telegrafie, citea de pe ţărm semnalele luminoase: „tata... de serviciu... opt ore... cocteilul... pe terminate... iubitule...”

Astfel învăţase Eddy din dragoste telegrafia şi căţăratul pe paratrăsnete. Dar toate astea aveau în ele ceva romantic. Primejdii, savoare, pe când aici, rândaşii cu negi pe faţă aruncă după el cu ceară de duşumele, îl încuie-n debara. Îl pocnesc, îl călăuzesc drept în băltoace.

Ceva tot va trebui să născocească pentru acest Buddha. În timp ce se odihnea, chibzui profund şi născoci un nou plan. Da! O să meargă!

Îi venise o idee mai mult decât genială: După-amiază îl vizită pe doctorul Rüdiger, medicul satului.

— Aa, îmi pare bine că v-am cunoscut, ce mai e nou? Cum vă simţiţi la castel?

— Nu pot să dorm.

— Mie-mi spuneţi? Ar trebui stârpite toate pisicile alea.

— Nu ele sunt cauza. Sufăr de insomnie.

— Hm... şi cum se manifestă?

Rancing, pe a cărui faţă începuseră să se arate simptome de gălbinare datorită fierii înghiţite în ultimele zile, se lăsă în voia soartei şi, cu un surâs curtenitor, îi explică doctorului că insomnia lui are două simptome mai importante, şi anume starea de veghe şi lipsa somnului.

— În orice caz. E destul de grav – zise doctorul. Pesemne că suferiţi de-o anemie, iar asta vă provoacă o stare de nervozitate cu halucinaţii şi slăbirea memoriei.

— V-aş ruga să-mi prescrieţi un somnifer.

— Iată o idee grozavă!

Doctorul îi întinse o reţetă Rancing plăti şi plecă.

La cofetărie cumpără câteva prăjituri cu frişcă. Ştia că mâncăcioasei fete cel mai mult îi plac dulciurile. După cină profită de un moment în care rămăseseră doar ei doi şi îi oferi Gretei prăjiturile. Fata abia dacă ciuguli o fărâmă, după obiceiul ei, spunând că restul îl duce pisicilor din camera ei.

Rancing ştia că le va înfuleca încă înainte de a ajunge în cameră. Şi nu greşea. În frişca din prăjituri băgase o porţie de somnifer de cinci ori mai mare decât cea prescrisă de doctorul Rüdiger. Peste un ceas Grete sforăia aşa de zdravăn că până şi bietele pisici se ascunseseră cu spinările zburlite prin câte un ungher.

2

Era o noapte crâncenă, întunecoasă.

Urma la rând clipa hotărâtoare când nu-l mai puteau paşte niciun fel de decepţii. Luă cu sine un sul de hârtie groasă unsă cu smoală. Când va tăia geamul de la camera Gretei cu un diamant de geamgiu, o să lipească de geam cartonul, ca să-l poată da la o parte fără zgomot. Altminteri nu i-ar rămâne decât să-l împingă spre interior, ceea ce ar provoca un zdrăngănit infernal. Mai luă cu sine o frânghie lungă, groasă.

Şi vremea ţine cu el! Dinspre Alpi bate foenul împrăştiind stropi grei de ploaie şi un strat gros de nori s-a lăsat ca un strat cernit peste întregul ţinut. Pe-o scară în spirală eroul nostru a ajuns în foişorul

ornamental al castelului. Cămăruţa din foişor are o fereastră batantă care se deschide uşor şi pe care se poate ieşi pe acoperiş.

Vâjjj!

I-ar fi plăcut să-i răspundă vântului cu un chiot vânătoresc, acum când se simţea cuprins de un dor aprig şi ferm de aventură.

Vâjjj!

Cu părul fluturând în vânt, cu frânghia înfăşurată pe braţ şi cu sulul de hârtie în mână părea un cowboy nebun gonind prin preerie cu lasoul şi poemul său liric.

La unul dintre coturile burlanului ieşea de sub tablă un piron de fier. Era deasupra ferestrei Gretei. Din grădină studiase atent acest piron de lângă basorelieful dreptunghiular al faţadei, cioplit în gresie. Sub el urma o fereastră oarbă rotundă, iar mai jos balconul fetei.

E curat confort pentru un spărgător să pătrundă în camera victimei năucite de somnifere.

Prinse frânghia cu un nod marinăresc de piron şi-i dădu drumul. Frânghia căzu în jos, legănându-se bătută de vânt. Cobora dincolo de nivelul balconului cu pricina, Când termină treaba asta, Eddy îşi puse hârtia de lipit la subraţ şi începu să coboare.

Lua-o-ar dracu’ de hârtie!

Mai întâi, sulul de hârtie uns cu smoală i se lipi de mâini şi, vrând să şi-o dezlipească, vântul i-o întinse pe toată faţa. Acum arăta ca un terorist din Ku-Klux-Klan, cu o mască până la brâu. Noroc că, de bine de rău, izbuti să ajungă până la fereastra oarbă şi se aşeză să-şi tragă oleacă sufletul pe marginea intrândului îngust, rotunjit. La doi metri sub el era balconul Gretei. Dădu drumul frânghiei şi-şi dezlipi de

pe faţă hârtia smolită.

Nu departe de el se legăna în vânt un brad uriaş.

Fereastra oarbă pe a cărei margine şedea avea forma unui cerc. Era o palmă de zid gol. O scobitură cât o oală mai mărişoară. La ce or mai fi făcut şi-aşa ceva? Se minună câteva clipe, dar pe urmă râmase de-a dreptul uluit.

Unde-i frânghia?

Doamne sfinte!!!

Îi dăduse drumul şi, la o rafală de vânt mai puternică, se agăţase în crengile bradului uriaş din apropiere. S-a agăţat doar puţin, iar acum se leagănă încet pe-o crenguţă. N-ar fi exclus să cadă îndată la loc, dar să te afli pe-o muchie îngustă, cu un zid orb în spate, la înălţimea etajului patru, şi să nu te poţi agăţa decât de-o foaie de hârtie unsă cu smoală, e o situaţie oarecum disperată. Să recunoaştem!

Ca să atingă frânghia ar trebui să-ntindă doar braţul. Dar cum să se clintească din loc?

Simţea că-l ia cu ameţeli.

N-are încotro, trebuie să aştepte prima rafală de vânt care să desprindă frânghia. În seara asta nu trebuie s-aştepţi prea mult o asemenea înteţire a vântului. Se-apropie o nouă rafală vuind şi hăulind!

Vâjjj!

Frânghia se clinteşte din loc.

Acu’ i-acu’!

Se-nalţă şi...

Şi-nţepeneşte între două crengi groase ca într-o furcă. Doar un ciclon, o tornadă sau alte stihii de peste mări şi ţări ar mai putea-o desprinde de acolo.

3

Eddy Rancing era într-o situaţie mai sumbră şi mai disperată decât orice om demn de milă de pe lumea asta.

Îşi cuprinse genunchii cu braţele, chircindu-se pe prichiciul ferestrei oarbe, încât de la distanţă părea un colac de frânghie. Era ud leoarcă, frigul îl răzbise până-n măduva oaselor, iar zorii erau o chestiune de multe ore.

Dar în zori ce-o să facă? Cum să se explice?...

Auzi pietrişul scrâşnind. Venea cineva! În parc apăru o pălărie cu boruri largi.

Domnul Maxi! Poetul lui Wilhelm Tell! Ce naiba caută aici?

E drept că deunăzi îl văzuse zăbovind lângă gard cu Victoria, soţia grădinarului Kratochvil. A, da! Grădinarul azi a fost trimis la Erlembach şi pesemne c-o să mâne acolo. Ce-i de făcut? N-are de ales. Îşi drese gâtlejul şi strigă de sus:

— Bună seara... domnule Maxi...

Poetul ridică privirea. Apoi îşi scoase pălăria.

— Ce plăcere să vă revăd, Mr. Rancing! Ce ziceţi de vremea asta ticăloasă?

— Coboară dinspre Alpi. O fi dat dezgheţul – strigă el din fereastra oarbă, silindu-se să surâdă.

— Dacă nu sunt indiscret, ce faceţi acolo sus?

— Nici eu nu ştiu...

— Ei, atunci nu vă mai reţin – îi răspunse poetul săltându-şi pălăria, gata să-şi vadă de drum.

— Domnule Maxi! Nu-mi daţi o mână de ajutor?

— Regret, domnule, dar n-am o para chioară. Însă directorul casei de economii, baronul Ostrau...

— Nu în sens material. Aş dori să cobor de-aici.

— Nu-i bine acolo?... Spuneţi-mi, vă rog, ce căutaţi

noaptea cocoţat pe faţada castelului ca un basorelief?

— Nu pot să cobor...

— Ăsta nu era un motiv să urcaţi.

— Vântul mi-a suflat frânghia şi-a rămas agăţată-n bradul ăla de colo. Mi-aţi putea veni în ajutor, domnule Maxi.

— Dar asta depinde doar de mine. Sunt dispus să vă-ntind o mână de ajutor ca să coborâti de-acolo. Pentru asta însă va trebui să-mi aruncaţi un fleac. Aveţi un ceas foarte frumos cu lanţ.

Lui Eddy i se făcu părul măciucă.

— Domnule! Ăsta-i şantaj!

— Lăsaţi asta în seama conştiinţei mele. Ei, mi-l aruncaţi sau nu? – domnului Maxi îi plăcuse de la bun început ceasul lui Mr. Rancing, cu lănţugul acela scurt, de ofiţer, cu verigi groase. Rămâne de văzut dacă e din aur sau nu. La Zürich a cumpărat odată un baston cu măciulie de argint. Şi mai târziu s-a dovedit că minunatul mâner era în realitate un robinet de apă. De-atunci suflă şi-n iaurt. Se făcu că pleacă.

— Staţi!

Rancing îi aruncă dispreţuitor ceasul de buzunar care se rostogoli zornăind pe un strat cu flori, printre puieţii înfăşuraţi în hârtie.

— Ar trebui să vă fie ruşine! – strigă el. Unde s-a mai văzut un poet aşa de mercantil?

— Vă-nşelaţi! Ca poet nu-s deloc mencantil! Pentru operele mele n-am primit niciun sfanţ. Unde-i ceasul ăla blestemat?

Culmea e că acum nu găsea ceasul. Vântul vuia, continua să toarne cu găleata, iar Eddy se-mpăcase deja cu gândul c-o să se aleagă cu o pneumonie. Într-un târziu ceasul fu, totuşi, găsit.

— Ei, haide!... – îl zori Rancing.

— Ştiţi ce, sunt păţit, dacă nu va supăraţi, întâi o să duc ceasul la evaluat.

Puţin lipsi ca lui Eddy să nu i se facă rău la înălţimea la care se afla.

— Domnule, dar... Mă pot prăbuşi în orice moment!

— Închideţi ochii şi rugaţi-vă. Eu dau o fugă până la Högraben, stă la mai puţin de-un sfert de oră de-aici. E un ceasornicar excelent. A studiat la Schaffhausen. Soră-sa mai mică e măritată cu un pictor. O să i-l arăt şi, dacă-i din aur, vă ajut imediat...

— Domnule Maxi! Sunteţi un...

— Nu-mi mulţumiţi! Mă grăbesc cât pot să v-ajut, că-i o zicală, cică cine dă repede, dă de două ori.

Cu dragă inimă i-ar fi dat Eddy rapid vreo două poetului, dar acesta o luase deja la fugă.

Vâjjj!

Vântul aproape că-l smulse din înălţimea lui, biciuindu-l cu lapoviţă. Hainele trosneau pe el în ger ca zahărul candel crocant...

Domnul Högraben ori nu locuia în apropiere, ori dormea buştean, căci poetul se-ntoarse abia peste o jumătate de ceas.

— Totul e-n ordine! Nu vă faceţi griji! Cu aurul nu-s probleme! O să fiţi jos îndată...

— O scară... Căutaţi o scară... mărăi Rancing.

— Nu-i nevoie. O aduc pompierii pe-a lor.

Din depărtare răsuna o goarnă.

— Ticălosule! Ai anunţat pompierii?

— Păi, nu era să vă dea jos compania de gaze.

— Uite o scară acolo... Te implor... Până sosesc ăştia...

— Frumos! Pe urmă or să mă amendeze că i-am chemat de pomană. Câte rubine spuneaţi că are ceasul?

4

...Soseau pompierii! În frunte cu plutonierul Zobelmann. Atelajul de trei şi jumătate gonea mâncând pământul! Trei cai şi un catâr erau înhămaţi la căruţa prevăzută cu pompă şi scări.

Aflând de cele întâmplate, Zobelmann sună întâi din goarnă. Las' să răsune, ca până se fac pregătirile, localnicii să aibă timp să ajungă la locul marelui eveniment. Apoi şi-a îmbrăcat zorit uniforma de paradă alb-albastră. Azi trebuie să fie la înălţime! I se oferea un prilej rarisim. De cotlonul ăsta nenorocit fuge până şi focul.

— Totul e pregătit?

Atunci, înainte! Căruţa pompierilor gonea, iar goarna se tânguia! Potcoavele ţăcăneau infernal.

Până să ajungă pompierii, sătenii se buluciseră în jurul castelului într-un număr impresionant. Se zgâiau curioşi la silueta posomorâtă, chircită în fereastra oarbă, cu pantalonii ca nişte burlane auxiliare prin care apa de pioaie se revărsa şuvoaie.

Dar, ah, au sosit pompierii!

Urmă o scurtă manevră cu scara. O împinseră înainte, apoi înapoi. În cele din urmă, un flăcău se caţără pe scară ţinându-se cu o singură mână şi ridicând-o pe cealaltă deasupra capului.

Era fenomenal! Toată lumea îl aplaudă.

— Înainte! – răcni Zobelmann.

Scara poposi pe zid şi Herr Löwy, şeful de ţeavă, începu să urce.

De-acum, în jurul castelului se strânseseră toţi sătenii din Mügli am See.

Domnul Wollishoff fu cât pe-aci s-o ia înaintea pompierilor în acţiunea de salvare. Dormea tun când îl trezi fiică-sa. În jurul orei unu, Grete se trezise cu crampe la stomac, fiindcă i se făcuse rău din cauza bicarbonatului de sodiu prescris de doctor lui Rancing împotriva insomniei. Convins că Rancing are halucinaţii din pricina anemiei, doctorul îi telefonase farmacistului rugându-l să-i elibereze bicarbonat de sodiu bolnavului care se va prezenta la el cu o reţetă pentru Veronal. Grete îşi trezi tatăl şi-l înştiinţă speriată că pompierii au ieşit la paradă în faţa sătenilor.

Wollishoff fugi în parc cu pijamaua pe el, privi în sus, spre locul unde era înălţată scara, apoi fugi înapoi şi se întoarse cu o carabină cu care îl ochi pe Rancing, care stătea chircit deasupra balconului Gretei. Situaţia creată ar fi fost rezolvată mult mai simplu dacă îşi împuşca oaspetele aflat pe prichiciul ferestrei oarbe. Poate că nici Rancing n-ar fi regretat asta. Dar în ultima clipă, Zobelmann îi dădu peste mână.

— Luaţi ceva pe dumneavoastră, să nu răciţi! – îi răcni lui Wollishoff în ureche.

— Îl împuşc!

— După ce-l dăm jos! Ce credeaţi, că am bătut atâta cale de pomană? – Şi ordonă. Doi oameni să-l imobilizeze pe domnul consilier!

Operaţiunea de salvare îşi urmă cursul. Nu trecu nicio jumătate de ceas şi străinul puse piciorul pe pământ: într-un vacarm de urale şi de pălării aruncate-n văzduh. Cu răcnete dezarticulate, răguşite, amintind de şuierul gros al unei sirene, Eddy îi explică consilierului imobilizat de către doi pompieri că-i îndrăgostit lulea de fiică-sa şi că dorise să-i ceară

mâna.

— Am vrut să-i mărturisesc dragostea mea la fel ca-n scena balconului.

— Care scenă? – tună domnul Wollishoff.

— Aia în care tânărul apare noaptea sub balcon să-şi mărturisească iubirea. Asta-i frumos! Despre asta a scris şi un mare poet.

— Eu am fost ăla – bombăni domnul Maxi. Lui Wilhelm Tell i s-a întâmplat asta.

— O iubesc pe fiica dumneavoastră şi vreau s-o iau de nevastă – răcni Eddy.

— Ce zice? – îl întrebă amfitrionul pe domnul Lowy, care stătea lângă ei cu ţeava în mână.

— O iubeşte pe fiica dumneavosatră – urlă şeful de ţeavă de se curtremurară geamurile castelului.

— Pisica?... pisica?... – măcăi bătrânul consternat, privind spre fereastra oarbă.

Dar Grete, care stătuse până atunci în spatele lui, păşi în faţă şi se aruncă în braţele lui Eddy. Asta o pricepu, în sfârşit, şi bătrânul şi se duse la culcare.

Crestele Alpilor se iviră-n zori de după norii grei ca nişte câlţi de aburi... A doua zi, Eddy îi trimise o telegramă unchieşului:

„M-am logodit cu Buddha, vino imediat. Eddy”

CAPITOLUL ŞAPTE

Profesorul stârneşte senzaţie. Face rost de o cămaşă de noapte proaspăt spălată. Fracul ajunge o ţinută de voiaj invidiată, dar rămâne de căruţă. Evelyn şofează vitejeşte. Le ies în cale trei vaci. Lordul se îmblânzeşte sub banchetă, dar din cauza trusei de toaletă îi sare ţandăra. Apar din nou cele trei vaci. La Lyon se îmbracă în costume populare, îşi iau rămas bun unul de la celălalt şi-şi continuă drumul împreună. Lordului Bannister i se taie respiraţia citind un articol de pe prima pagină.

1

Lăsară-n urmă mai multe aşezări mici. Profesorului nu i-ar fi păsat că-i îmbrăcat în frac, însă ori de câte ori se apleca înainte nasturele fracului îi intra adânc în piept.

Fata abia îndrăzni să-l întrebe:

— Unde putem găsi, pe-aproape... un garaj de unde să pot închiria o maşină?

Lordul chibzui câteva clipe dacă să-i răspundă sau nu. În cele din urmă se hotărî să răspundă, însă concis şi morocănos.

— Din câte ştiu, în La Rochelle există un garaj din ăsta. E o localitate mai răsărită. Sper ca acolo să găsesc şi eu o cazare ca lumea peste noapte.

Acum iarăşi tăceau. Lăsau în urmă copacii încinşi cu un brâu lat, alb, înşiraţi pe marginea drumului ca o armată mărşăluind în şir indian. Numai din cauza

automobiliştilor fusese pocită cu brâul ăsta urât, de var, priveliştea frumoasă a acestui ţinut în care timpul se oprise parcă în loc.

Profesorul continua să bombăne în sinea lui, deoarece îşi amintise de-o nouă posibilă catastrofă legată de înnoptat, pe care izbutise însă s-o evite.

— Noroc că-mi ţin întotdeauna în valiză trusa de toaletă... – mormăi el.

— De ce noroc? – îl întrebă Evelyn uşor neliniştită.

— Fiindcă altfel nu m-aş putea bărbieri mâine dimineaţă în La Rochelle. Şi nu suport să umblu neras.

„Ce cap sec” – îşi zise fata în sinea ei şi doar că nu izbucni în plâns uitându-se cum arăta zdrenţuită şi plină de noroi, zgârieturi, prigonită de moarte, undeva în Europa. Iar ăstuia îi mai arde de bărbierit.

Poate că nu se străduia să-l coboare pe profesor în propriii ei ochi decât ca să contrabalanseze simpatia ce-o simţea faţă de el şi care-i creştea suspect de vertiginos.

Nici în maşină nu-şi descleştase degetele de pe gentuţa ei neagră.

În ea se afla plicul portocaliu. Preţul răscumpărării lui „Buddha meditând”.

Şi-n plus, onoarea nefericitului maior Brandes. Sub ce nume se înrolase?

Münster... Münster... Münster...

Repeta numele întruna, ca pe o lecţie.

Ajunseră în fine în La Rochelle.

Profesorul frână în faţa singurului han din localitate. Ţăranii care trăgeau la măsea îl primiră cu braţele deschise pe domnul în frac. Bannister roşi până-n vârful urechilor când un breton mărunţel cu

ţeasta ca o sfeclă şi cu picioarele ca nişte leuci îi dădu prudent roată şi se holbă la el ca la un stâlp de afişaj. Un podgorean îi şopti hangiului că n-ar strica să-l cheme pe medicul de circă până mai sunt câţiva clienţi prin preajmă.

Pantalonii profesorului erau pătaţi cu ulei în câteva locuri. Gulerul năduşit, scâlciat, îi rosese pielea gâtului, intrându-i adânc în carne şi, în timp ce stătuse aplecat deasupra volanului, nasturele de la gât îi lăsase o urmă adâncă pe mărul lui Adam.

— Nu ştiţi pe unde aş putea găsi un garaj care închiriază automobile? – îl întrebă Evelyn pe hangiu.

— E unul chiar aici, lângă noi! La nici zece paşi. Cum ieşiţi în stradă, la dreapta. În faţa lui o să vedeţi proptit un butoi mare...

— Vă mulţumesc... Faceţi-mi un pachet cu alimente, cu ceva mezeluri şi fructe, mă întorc imediat ce închiriez maşina.

— Se face.

— Eu aş dori o cameră – spuse Bannister.

Paznicul de noapte privi pe fereastră în crâşmă şi-şi făcu cruce.

— Am o cameră liniştită la etaj, dă spre grădină... – îi răspunse hangiul şi adăugă ezitând: Domnul e singur?

— A trebuit s-o aduc până aici pe această doamnă, are o urgenţă! N-am avut timp să mă schimb... Fii bun şi roagă-i pe oamenii ăştia să nu mai caşte gura la mine. Sau măcar să nu mă mai pipăie atâta.

Cum ultimele cuvinte le rosti cu glas tare, ţăranii se împrăştiară speriaţi din jurul lui. Podgoreanul le povesti că anul trecut contrabasistul trupei de teatru din Corbeille se ţicnise şi a umblat o noapte întreagă prin târg îmbrăcat în straie de regină văduvă, cu

coroana de argint pe cap.

— Nu doriţi să serviţi cina?

— Nu! Vreau să dorm! Vorbi pe un ton atât de hotărât, de parcă i-ar fi stat cineva în cale.

Abia acum îi întinse şi Evelyn mâna.

— Fiţi binecuvântat, sir, pentru binele ce mi l-aţi făcut.

— Vă rog... N-aveţi ce să...

Dădu mâna cu Evelyn.

După ce uşa se-nchise în urma fetei, o urmări cu privirea mult timp. Ce tristă, ce nesigură se-ndepărtează.

Înghiţi în sec. Simţi un gust amar în gură. Îi era milă de Evelyn.

Cel puţin aşa îşi numise el acea uşoară senzaţie de nelinişte care o clipă îl tot îmboldise să-i spună fetei câteva cuvinte calde şi s-o conducă o bucată de drum.

Urcă în camera lui. Hangiul îi oferise o cămaşă de noapte proaspăt spălată.

Era frânt de oboseală... *Nécessaire*-ul şi-l lăsase jos în maşină... Nu-i nimic, o să se bărbierească mâine dimineaţă. Acum, la culcare! În pat! În pat! Cămaşa de noapte proaspăt spălată a hangiului mirosea a mucegai. Şi ce dacă... Bine că s-a culcat... Să doarmă!

Această aventură neplăcută îi storsese şi ultima picătură de vlagă. Tracasarea şi enervările din ultimele ore îl istoviseră şi, în plus, ura de moarte orice dezordine, complicaţie şi neplăcere.

Se lungi în pat şi se-ntinse fericit.

Apoi stinse lumina. Era fericit că se terminase şi povestea asta obositoare şi sinistră, şi căzu într-un somn adânc, delicios.

Să se tot fi bucurat vreo zece minute de acest

somn adânc şi delicios, când cineva îl trezi, zgâlţâindu-l de umăr.

O văzu pe Evelyn, care-i şopti la ureche:

— Ieşiţi imediat pe fereastră, v-am proptit o scară de pervaz...

2

Evelyn se-nţelesese la preţ cu proprietarul garajului şi pornise grăbită înapoi. Ajunsese la câţiva paşi de han când de după colţ apăruse un automobil cu farurile aprinse, care frână cu un scrâşnet asurzitor. Din maşină coborâră şase bărbaţi şi Evelyn abia apucă să se tragă după un copac, să nu fie zărită. Îi recunoscu îndată pe Adams şi pe Gordon. Printre ei se afla şi omuleţul cu monoclu şi haine ţipătoare. Parese, deci, că au fost urmăriţi din Paris, dar că între timp urmăritorii rămăseseră în urmă. Acum ţineau sfat. Evelyn le auzea de după copac fiecare cuvânt:

— S-ar zice că-s cam nătărăi, dacă şi-au pus în gând să înnopteze aici – spuse Adams. Trebuie lichidaţi amândoi.

— S-aşteptăm niţel – le sugeră Gordon, care între timp se uitase pe fereastră. Mai sunt trei cheflii, mai bine aşteptăm până se cărăbănesc şi ăştia. De-aici oricum n-au cum să-şi ia zborul porumbeii, îi avem în mână.

Între timp se pornise ploaia. Cei şase bărbaţi înfricoşători intrară-n cârciumă. Evelyn nu mai dârdâia. Cu timpul se obişnuieşte omul şi cu primejdiile de moarte. Mai curând o îngrozea gândul că vor să-l omoare şi pe acest om simpatic, grozav, la care ţinea atât de mult, în ciuda firii lui ursuze, pe-

acest atât de omenos lord Bannister. Privi pe fereastra localului. Patru dintre bandiţi stăteau într-un colţ şi aveau privirile îndreptate spre uşă. Se-ntoarse grăbită la uriaşul automobil roşu cu care veniseră urmăritorii ei.

Se pricepea la maşini. Cât trăise taică-său, avuseseră un Ford elegant pe care-l conducea şi Evelyn. Avea acum prilejul să profite de cunoştinţele ei tehnice. Deşurubă ventilele de la cele patru roţi, apoi zgâlţâi maşina până ce aerul din camere năvăli afară. Desfăcu şi carcasa motorului şi smulse sârma de la magnet, goli radiatorul de apă şi rezervorul de benzină, apoi ocoli restaurantul. Spre curte nu dădea decât o singură cameră, aşa că nu greşi adresa. În spatele ferestrei deschise de la etajul unu nu poate dormi decât profesorul. Din fericire, găsi şi o scară rezemată de gura podului. Adunându-şi toate puterile, izbuti s-o proptească de pervazul ferestrei şi, cu genunchii tremurându-i, urcă pe scară. Era prima oară când urca pe-o scară proptită.

3

Profesorul se ridică buimac şi tocmai era pe punctul de-a înjura, dar glasul îi îngheţă când zări chipul fetei.

— Pentru Dumnezeu, vă implor... – îi spunea Evelyn – nu mă-ntrebaţi nimic, veniţi imediat cu mine, c-or să vă omoare. În cârciumă sunt asasini care pot da în orice moment buzna în camera asta. Vă implor, nu pierdeţi nicio clipă! Ei vă cred implicat şi pe dumneavoastră în afacerea asta, i-am auzit spunând că vor să vă împuşte.

Profesorului îi trecu un sloi de gheaţă pe şira spinării, Simţea că fata spune adevărul. Apucă un pantof...

— Nu vă-mbrăcaţi! Orice clipă ne poate costa viaţa. Vă puteţi lua haine de oriunde de pe drum. Vă implor, haideţi odată, haideţi...

Bannister îşi luă doar portofelul şi un prosop pe care şi-l înfăşură în jurul gâtului, apoi coborî scara în urma fetei în pantofii lui de lac şi cămaşa de noapte proaspăt spălată a cârciumarului. Ploua cu găleata...

Ajunseră cu bine la maşina profesorului. În câteva secunde porniră motorul. Secunde lungi cât ceasurile.

Apoi maşina demară.

Abia acum, la huruitul motorului, năvăliră bandiţii afară din cârciumă!

Dar maşina luase deja distanţă împroşcând noroiul. Poc, poc!

Printr-un miracol glonţul pătrunsese prin geamul din spate, trecuse printre profesor şi Evelyn şi ieşise prin parbriz. Amândoi auziră ţiuitul acela scurt trecându-le pe la ureche, iar lordul Bannister trebui să recunoască-n sinea lui că în descrierea situaţiei lor fata nu se folosise de oarece licenţe poetice.

Lăsau în urmă primejdia şi La Rochelle-ul cu o sută de kilometri la oră. Bandiţii desigur tropăie neputincioşi în jurul maşinii lor incapabile de luptă. Iar exoticul Mercedes Benz, de o valoare muzeală, din garaj, poate urmări Alfa-Romeo-ul profesorului cu aceeaşi şansă pe care ar avea-o o vacă de lapte bătrână în faţa unui vultur imperial în mare formă.

Profesorul oferea o privelişte cam ciudată aşa cum stătea la volan în cămaşa de noapte udă de ploaie, cu prosopul la gât şi cu cârlionţii ciufuliţi, noaptea pe şoseaua Paris – Lyon. În aceste clipe chiar s-ar fi

bucurat să poată conduce în ţinuta de seară cumpărată recent.

Evelyn era şi ea murdară, boţită şi zdrenţuită.

— Miss Weston, n-aveţi senzaţia – o întrebă profesorul în şoaptă, căci între timp răguşise de tot – că mă onoraţi peste măsură cu încrederea pe care mi-o acordaţi când apelaţi la serviciile mele? Sper să nu mă consideraţi indiscret dacă vă-ntreb în ce chestiune îmi riscaţi viaţa?

— În această geantă duc onoarea unui om!

— Să se fi metamorfozat în asemenea măsură bijuteria aceea de familie? Pe vapor, când m-aţi deranjat pentru întâia oară din odihna mea nocturnă, nu vă fac cu asta un reproş, m-aţi mobilizat din pricina unei bijuterii de familie, iar acum gonesc ca nebunul cu o sută la oră pe o şosea naţională, în cămaşă de noapte, pentru onoarea unui om. Nu sunt un laş, dar mă consider îndreptăţit să protestez, miss Weston, împotriva obligaţiilor când de vedetă a ecranului, când de pompier, pe care mi le atribuiţi. Ca să nu mai amintesc de riscurile la care expun această neînsemnată viaţă a mea...

Deodată Evelyn îşi lăsă capul pe umărul profesorului şi începu să plângă din nou amarnic. Bannister bombăni ceva, dar apoi tăcu. Lăsau în urmă aşezări şi oraşe mici într-un ritm invariabil ameţitor. Lordul era hotărât să nu reducă viteza până ce nu găseşte un magazin de confecţii. Se crăpa de ziuă.

— Sir... sunt multe lucruri pe care nu vi le pot spune – zise Evelyn printre sughiţuri – însă credeţi-mă că sunt un om cinstit. Iertaţi-mă că v-am expus unor asemenea riscuri, dar nu eu sunt de vină...

— Măcar de m-aş putea bărbieri – bombăni profesorul, fiindcă simţea aproape o durere fizică din

pricina halului în care arăta. De altfel, se simţea oarecum tulburat. Evelyn nu mai plângea, ci-şi odihnea capul fără niciun motiv pe umărul lui Bannister. „Ar fi de râsul lumii ca după toate cele întâmplate s-o mai şi mângâi pe umăr” – îşi zise profesorul în sinea lui şi nici el nu-şi dădea seama cum de-i venise această idee trăsnită. Iar Evelyn credea că poziţia aceasta distrată nu bate la ochi într-o asemenea situaţie, iar pe ea o umple de bucurie. La început închise ochii din cauza senzaţiei plăcute, dar mai târziu adormi de-adevăratelea cu capul pe umărul lordului Bannister. Profesorul întorcea în răstimpuri capul şi bombănea.

„E o făptură cu totul bizară – gândi profesorul. Până acum n-am văzut-o decât în trei ipostaze. Întâi fuge de primejdii, apoi plânge, iar la urmă adoarme.”

4

Dimineaţa, situaţia deveni oarecum neplăcută. Şoferii care veneau din sens opus doar că nu se răsturnau în şanţ de uimire zărindu-i pe cei doi, care aduceau cu un atlet ţicnit la antrenament şi cu o cerşetoare. Traficul tot mai intens manifesta un interes tot mai crescând vizavi de ei. Profesorul se gândi cu disperare la scandalul ce s-ar declanşa dacă cineva l-ar recunoaşte în persoana lui pe lordul Bannister, despre a cărui conferinţă precis scriu pe prima pagină toate ziarele de dimineaţă.

— Sir – îi spuse Evelyn, care se gândea exact la acelaşi lucru – cândva am învăţat şi eu să conduc. Lăsaţi-mă pe mine la volan.

— Şi eu? – întrebă lordul măcinat de îndoieli.

— Cred că-n maşină... în spatele banchetei... pe jos... N-or să vă vadă... Poate vă ghemuiţi cumva...

— Chiar ţineţi la această nouă acrobaţie? Doresc să subliniez cât de neglijată este educaţia fizică la facultatea de medicină. Dar dacă doriţi neapărat... De-acum nu mă mai opun la nimic.

— Doamne! De ce vă bateţi joc de mine?! Când, de fapt, nu-mi fac griji decât pentru reputaţia dumneavoastră.

— Cred şi eu că admiratorii mei nu-şi închipuie c-aş putea arăta aşa... Bine, fie! Vă rog, nu plângeţi, nu suport să plângeţi! Gata, mă culc pe jos şi mă fac ghemotoc. Sper că n-or să urmeze acrobaţiile la trapez.

Profesorul o lăsă pe Evelyn la volan, se căţără în spatele banchetei şi, icnind amarnic, îşi cuprinse genunchii cu braţele şi se aşeză în fund. Între timp opriră să facă plinul.

De-acum stăpână pe situaţie era Evelyn. Din nefericire, puştiul de la staţia de benzină băgă de seamă că-n spatele maşinii se ascunde o doamnă ceva mai în vârstă, cu părul scurt, aşa că-şi chemă mama, sora cu cei trei plozi ai ei şi bunicul. Se strânseră cu toţii în jurul maşinii şi se uitară la Bannister prin geam ca la un rechin dintr-un acvariu. Unul dintre băieţi fugi în sat să-şi cheme amicii. Din fericire, rezervorul tocmai se umpluse şi-şi putură continua călătoria.

Lordul nu mai făcea reproşuri. Nu spunea nimic. Îşi cuprinsese genunchii cu braţele şi fuma apatic, privindu-şi gleznele mânjite de noroi care-i ieşeau din pantofii de lac, ca unul care nu mai speră într-o cotitură fericită a soartei sale.

Ceva mai târziu, ca o fiară dresată, răbdă

melancolic ca Evelyn să-i aducă dintr-o locantă două sandvişuri, să-l hrănească frumuşel, să-l aştepte până-şi bea ceaiul şi să ducă tacâmurile înapoi. Între timp preotul din localitate se opri lângă maşină. După ce se uită înăuntru, plin de compasiune îi sugeră Evelynei să ia la drum, pentru câţiva franci, un flăcău zdravăn din sat, ca să nu fie singur cu bolnavul. Bannister o auzi stupefiat pe Evelyn mulţumindu-i preotului pentru povaţă şi asigurându-l că nu are nevoie de ajutor, fiindcă bietul ei frate e un nebun paşnic.

Da, Evelyn îi dăduse amabilului curios o explicaţie corectă. Pentru un om care obţinuse rezultate miraculoase în vindecarea bolii somnului şi care era unul dintre candidaţii din acest an la Premiul Nobel, lordul Bannister se purta prea blând. Faţă de statutul său se purta prea blând în cămaşa de noapte proaspăt spălată a hangiului, şezând în spatele banchetei, cu un prosop în jurul gâtului zburlit şi plin de noroi, pe şoseaua Paris – Lyon.

Şi cum la volan se afla ciclonul, maşina începu să-i semene încet-încet celei care o conducea.

Ambele aripi din faţă erau lovite, iar bara de protecţie puţin curbată. Mai târziu o portieră se deschise în timp ce treceau pe sub un viaduct şi, până să frâneze Evelyn, se turti zăngănind şi scrâşnind ca o armonică la impactul cu o bornă aflată acolo, iaca, din întâmplare.

— Mai am până să-mi intru-n mână... – se scuză fata peste umăr.

— Văd – îi răspunse necăjit profesorul, îndepărtându-şi câteva cioburi de sticlă din păr. În acest moment fură tamponaţi zdravăn din spate. Cineva din altă maşină îi înjură în gura mare. Evelyn

îşi continuă drumul grăbită.

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să decuplaţi semnalizatorul – spuse profesorul. Altfel, o să se creadă că ţineţi dreapta şi, vrând să vă depăşească prin stânga, careva tot va intra în noi. Cel mai bine ar fi ca imediat după semnalizare să decuplaţi semnalizatorul.

— Dar nu vrea! – îi strigă Evelyn, răsucind cu disperare butonul.

— Asta numai fiindcă umblaţi la butonul ştergătoarelor de parbriz. Cel de-alături e cel de semnalizare. Nu! Nu! Ala-i de la luminile de poziţie... Ei, nu, că...

Fata se porni să plângă.

— Vă implor – şopti Bannister răguşit, blând, aproape evlavios – nu mai plângeţi. Nu suport. Mai bine adormiţi sau luaţi-o la fugă, dar nu plângeţi. Nu-mi pasă nici dacă mai devreme sau mai târziu vom rămâne doar în trei: dumneavoastră, volanul şi cu mine... Trosc!... Nu-i nimic, doar capul... Vă rog. Dacă s-ar putea, fiţi mai atentă cu pedala aceea când schimbaţi vitezele... Nu plângeţi. Vă rog frumos! O să vă intraţi în mână încetul cu încetul. N-aveţi cumva un strop de iod?...

Evelyn, săritoare, vru să-i dea sticluţa cu iod, aşa că trase frână de mână, ceea ce-l făcu pe profesor să preia viteza maşinii şi să se repeadă cu capul în portieră ca un berbec. Şi pentru ca senzaţia de explozie din capul lui Bannister să fie totală, în acelaşi moment explodă şi pneul roţii stângi din spate. Maşina derapă scurt, intră pe sensul opus şi, cu un bubuit asurzitor, dar cu viteza din fericire redusă, se izbi de un pom. Masca i se turti jalnic.

5

Puseră roata de rezervă.

Între timp apăru un băieţel care mâna trei vaci şi toţi patru se uitară uimiţi la bărbatul ţicnit, în cămaşă de noapte, care se tăvălea sub maşină în colbul drumului, fiindcă Evelyn, pare-se, nu-şi intrase încă în mână şi, din nefericire, mişcase din loc cricul, drept care automobilul se lăsase iarăşi pe-o rână, iar portiera sfărâmată îşi luase definitiv adio de la Alfa-Romeo şi căzuse în drum, cricul în schimb se agăţase de şasiu, iar profesorul trebuia să se târască printre roţi ca să-l scoată de sub maşină.

Aşa stăteau lucrurile dimineaţa la ora unsprezece.

La douăsprezece şi jumătate isprăviseră schimbarea roţii.

— Putem porni – spuse Evelyn.

— Noroc bun! – strigă profesorul în jargonul minerilor şi se strecură sub banchetă.

Cu ajutorul micului văcar suiră şi portiera de-a curmezişul în automobil şi, cum nu era fixată de nimic, din când în când îi cădea profesorului în cap, dar acestuia nu-i mai păsa de toate fleacurile.

Fata se aşeză la volan să dea în marşarier dinspre pomul buşit.

Tânărul mai mare peste vaci îşi mână imediat animalele din preajma automobilului. Motorul, asemeni unui tenor muribund, care-şi adună ultimele puteri, icnea scurt şi amuţea imediat. Fata nu se lăsa. Băga cheia în contact, ambreia, ambala, motorul începea să huruie, apoi se oprea. Profesorul scoase capul de după portiera pe care o ţinea în braţe.

— Încercaţi şi-n marşarier. Este exclus să putem

doborî ditamai copacul ca să ne putem continua drumul.

Bineînţeles! Ea încerca s-o ia înainte!

După mai multe încercări nereuşite, nimeri şi marşarierul.

Maşina se urni încet de lângă pom şi ceva căzu zdrăngănind la pământ. Era bara de protecţie. Fu urcată şi ea în maşină, lângă portieră. Profesorul călătorea de-acum în compania mai multor piese de schimb.

Cu toate astea goneau ca vijelia pe şosea.

— Adineauri mi-aţi cerut iodul – îi spuse fata şi profesorul, aşteptându-se la o frână bruscă, se agăţă cu mâini – cu picioare de ce putea.

— Ziceţi că merită să risc?

— Poftim trusa de toaletă. Fata îi întinse gentuţa.

Profesorul o deschise, dar nu zări decât un imens plic portocaliu.

— Scuzaţi-mă, asta-i a mea – bâigui Evelyn şi i-o smulse din mână.

— În primul rând nu vreau să mă dau cu iod, ci vreau să mă bărbieresc – declară hotărât profesorul.

Pe Evelyn o cuprinse disperarea.

— Suntem urmăriţi! Gândiţi-vă şi dumneavoastră, chiar dacă n-au o maşină ca lumea...

— Miss Weston! Aţi reuşit să mă convingeţi în repetate rânduri de justeţea opiniilor noastre divergente. De data asta n-aveţi nicio şansă! Vă rog să nu mă mai contraziceţi. Om fi urmăriţi, poate or să ne şi omoare, dar eu tot mă bărbieresc. Pe urmă, la nevoie, n-au decât să mă lichideze, las’ să fiu victima igienei.

Fata exclamă răutăcios:

— Nu ştiu unde am pierdut *nécessaire*-ul!

Pentru prima oară de când pornise la drum, profesorul înlemni de groază.

— Uitaţi-vă bine! nu se poate. Săpunul meu! Apa mea de gură! Aparatul meu de ras!

— O! – În clipa asta Evelyn ar fi fost în stare să-l omoare. Poftim de ce-i arde acum! Aparatul de ras şi apa de gură. N-am mai văzut aşa scârţar. E o chestiune de viaţă şi de moarte, iar pe domnia sa îl apucă jalea din cauza trusei de ras!

— Ne-ntoarcem imediat!

— Sir!

— Miss Weston, orice cuvânt e de prisos.

— Ar însemna să ne-ntoarcem în braţele primejdiei!

— Drumul ăsta n-a fost nici până acum joacă de copii.

Dacă mai suntem în viaţă, înseamnă că la volanul maşinii noastre s-a aflat însăşi Fortuna, în ciuda isprăvilor dumneavoastră. Asta ne mai poate da speranţă. Domnişoară! Ne-ntoarcem după geanta mea!

Fata nu se mai împotrivi. Vedea că totul ar fi în zadar!

Din clipa aceea prinse ură pe *nécessaire*. O ură aprigă şi statornică, fiindcă ea ţinea la profesor, iar *nécessaire*-ul îi distrugea iluzia acestui sentiment.

Iată la ce se gândea în timp ce întorcea maşina.

Porni întâi în marşarier, ca apoi să poată smuci de volan, ca să întoarcă, şi cu acest prilej buşi spatele maşinii de un copac. Apoi o luă înainte, privind în urmă, să vadă ce o lovise în spate, şi intră cu masca într-un stâlp de pe marginea şoselei. Profesorul nu zicea nici pâs. Şedea ghemuit pe jos, amărât, cu capul în palme, cu o mină ce amintea de pictura ce-l înfăţişează pe Marius deasupra ruinelor Cartaginei.

Ce-ar mai fi de făcut aici?

Până la urmă, cum automobilul părea a fi absolut indestructibil, porniră înapoi pe şosea. Din fericire, după câţiva kilometri se întâlnise cu cele trei vaci şi cu flăcăiaşul. Copilul ţinea în mână geanta profesorului şi pentru câţiva gologani le-o dădu fericit celor doi călători. Copilul avea parte, se pare, de-o zi bună, fiindcă ceva mai devreme dăduse pe şosea de un claxon nou-nouţ, dar despre acesta nu le pomeni nimic celor doi automobilişti zdrenţăroşi.

— Şi-acum, s-o luăm din loc! – spuse fata agitată şi trase cu mâna de o manetă care-i căzu sub mână, manetă care făcu ceva să scârţâie şi altceva să scrâşnească. Atunci acţionă întâi cornetul electronic Bosch, iar pe urmă aprinse farurile şi-atunci, naiba ştie cum, scârţâitul încetă. Lordul învăţase să aprecieze stilul frust de a şofa al Evelynei.

Întotdeauna greşea comenzile şi, cu toate acestea, înaintau.

— Acum o să facem un popas! – spuse profesorul cu duritatea unui brigand. O să mă bărbieresc şi-o să mă pieptăn. Daţi-mi, vă rog, *nécessaire*-ul.

— Poftim! Fata îi aruncă *nécessaire*-ul care se cioni de farul care se afla şi el îngrămădit pe banchetă.

Şi îl părăsi furioasă pe profesor. Ce cap sec! Bannister îşi aşeză pedant pe banchetă aripa ruptă a maşinii, să aibă pe ce să-şi fixeze oglinda şi paharul pentru săpunul de ras, apoi începu să se bărbierească.

Între timp. Evelyn se plimba fără astâmpăr puţin mai departe pe şosea.

Deşi i-ar fi prins bine să dea dovadă de ceva mai multă curiozitate faţă de mania igienei, de care suferea profesorul.

Pentru că în acest caz I-ar fi văzut pe Bannister scoţând din *nécessaire* o cutiuţă emailată pe care trona o statuetă din ceramică înfăţâşându-l pe Buddha cu capul în piept şi din această cutie trusa de ras.

Excelenţa sa, lordul, îşi ţinea trusa de ras în caseta cu „Buddha meditând”, iar pe „Buddha meditând” îl purta în *nécessaire*. Şi habar n-avea că se află în posesia celei mai preţioase truse de ras din lume, care valora un milion de lire.

6

Burniţa uşor. Ştergătoarele de parbriz pendulau fâşâind pe geamul spart.

Din faţă se apropiau câteva căruţe pline cu lemne şi cu fructe.

În depărtare se zărea Lyonul. Acum traficul era intens şi-n locul claxonului pierdut – ca să evite alte nenorociri – Evelyn folosea cornetul Bosch, care, mugea infernal, sau altfel spus, de câte ori intra în depăşire acţiona cornetul Bosch, scrumiera de bord ejectabilă şi luminile de poziţie. La naiba cu fleacurile astea de la bord! Toate-s la fel şi toate se cer răsucite. Totuşi, în afară de o căruţă de lemne, răsturnată într-o curbă şi rezolvată cu câţiva franci, nu au avut alte accidente. Pe ultima porţiune a traseului dădură gata trei găini, un câine şi-n totul vreo două biciclete.

— Maşina asta se topeşte văzând cu ochii – observă deprimat lordul.

Evelyn strânse din dinţi şi-i dădu înainte.

Dar iată Lyonul! Îşi vor cumpăra haine! Se vor

putea spăla! Numai de nu s-ar aglomera traficul! Evelyn claxona la tot pasul. În oraş o s-o lase mai moale cu claxonatul, să nu bată prea tare la ochi... Ei, drăcie! Apa din radiator s-a evaporat! Urmează zece minute de coşmar, o mulţime de gură-cască... Îşi continuă drumul... Capacul radiatorului a rămas pe drum. Nu-i nimic! Lyonul îi aşteaptă. De-acum nu-i mai poate paşte nicio belea! Eroare!

Ba o să-i pască! Şi-ncă cum!

Iată şi primele case! Totul e să caute discret un magazin de confecţii. Cornetul Bosch pur şi simplu a înţepenit! Evelyn trăgea cu disperare când de cornet, când de volan, în timp ce automobilul îşi continua drumul într-o uşoară stare de beţie. Iar afurisitul ăla de cornet mugea întruna, profesorul a venit şi el lângă Evelyn, dar n-o poate ajuta decât cu o mână, ceaialtă i-a rămas prinsă între aripă şi rama banchetei făcute ferfeniţă. Din faţă se apropie un camion, dar ei continuă să lupte cu cornetul care nu vrea să mai tacă. Al naibii buton, nu se dă bătut. Zbang! Camionul uriaş încearcă să evite cu un scrâşnet prelung de frâne coliziunea mortală, Evelyn se lasă şi ea cu toată greutarea pe frână de picior şi smuceşte volanul spre stânga, răstoarnă o tarabă cu fructe şi camionul gigantic trece milimetric pe lângă ei.

Trăiesc! Înainte!

Dar trebuie să facă ceva cu cornetul ăsta, fiindcă pur şi simplu îi scoate din minţi! Sună întruna!

Sunt deja la Lyon şi cornetul Bosch continuă să ragă.

— Trageţi-i un glonţ! – se smiorcăie Evelyn.

Năvăliră în oraş ca o ambulanţă. Cetăţenii speriaţi scot capul pe fereastră, curioşii se îmbulzesc în stradă şi măcelarul dă din cap, spunându-i clientului în timp

ce cântăreşte carnea:

— Mai nou, în fiecare zi e un incendiu...

Evelyn ridică mâinile de pe volan şi-şi smulge părul.

— Tăiaţi-i firul! – strigă disperat profesorul.

Evelyn îl şi smulge îndată. Ştergătoarele de parbriz îşi încetează pendularea.

— Lăsaţi! Nu-l tăiaţi! – o imploră grăbit profesorul.

Se apleacă înainte şi smulge el firul cu pricina. Noroc că erau pe o străduţă laterală, pentru că maşina făcuse o bucată de drum pe trotuar şi Evelyn ocoli stâlpul în ultimul moment, revenind pe carosabil.

— Fireşte – gâfâie fata triumfătoare – atunci când mă descurc nu mă lăudaţi niciodată.

Până la urma, pe-o străduţă lăturalnică, dădură şi peste mult visatul magazin de confecţii.

— Nu vă pot cumpăra un costum, sir, decât după ce mai întâi rezolv problema ţinutei mele – se-ntoarse Evelyn către profesor. N-aş vrea să mă consideraţi egoistă.

— Dumneavoastră sunteţi cumsecade şi altruistă – răspunse profesorul în doi peri. Îl enerva faptul că-n jurul maşinii se şi adunaseră curioşii. Care aveau, de altfel, la ce să se zgâiască. Părea tractorul unui circ ambulant şi stârnea uimire faptul că n-avea nici portieră, nici scară, nici aripă. Rămăşiţele caroseriei abia se mai ţineau pe şasiu.

Când Evelyn, după obiceiul ei, trase cu putere frâna de mână, maşina se opri în faţa magazinului cu un zdrăngănit ca al unei cutii de tablă pline cu pietriş, trântite pe pământ.

Evelyn intră în magazin şi, fără să aleagă mult, îşi cumpără câteva lucruri de îmbrăcat, ca să se poată mişca mai lesne în interesul profesorului. În magazin

se şi spălă, pretextând că a avut un accident. În rochia cumpărată ai fi zis că-i soţia unui administrator de bloc gătită pentru o vizită duminicală.

Până să iasă din magazin, în jurul maşinii se strânseseră ca la vreo sută de curioşi care căscau gura la profesor.

De pe o altă stradă cumpără, în sfârşit, la nimereală, nişte haine bărbăteşti, apoi vreme de vreo douăzeci de minute goniră de colo-colo pe nişte străduţe, până ce profesorul, într-un nou şi senzaţional număr de circ, se îmbrăcă în spaţiul acela infim din spatele banchetei. Dacă l-ar fi văzut, l-ar fi invidiat şi contorsioniştii de la circ. Că Evelyn îi cumpărase o pălărie de vânător cu un penaj nemaipomenit de bogat nu l-ar fi scos din sărite prea tare pe profesor. Mult mai dureros era pentru el faptul că pantalonii cadrilaţi îi ajungeau până deasupra gleznei, în timp ce haina de catifea verde îi cădea până peste genunchi. Nici aşa nu putea circula printre oameni fără să bată la ochi, dar în situaţia lui era un punct câştigat faptul că se putea aşeza pe banchetă ca lumea, lângă Evelyn. Când se opriră în faţa unui hotel, portarul ştiu, de cum îi zări, că are de-a face cu un comerciant excentric sosit de hăt-departe cu nevastă-sa.

— Milord – îi spuse fata în holul hotelului – e ultima oară când v-am dat bătaie de cap!

— Nu-mi mai spuneţi asta, miss Weston. Cu toţii suntem mai mult sau mai puţin în mâna lui Dumnezeu. Vă rog doar, când o să mai aveţi nevoie de mine, n-aşteptaţi până adorm. Vă promit, la rândul meu, că de azi încolo o să mă antrenez în acest sens. Văzu ochii fetei umplându-se iarăşi de lacrimi. Nu credeţi c-ar fi mai bine să-mi spuneţi totul cinstit?

Poate că aveţi totuşi nevoie de ajutorul unui bărbat.

— Nu. N-aş face decât să atrag primejdia asupra dumneavoastră. Fiţi binecuvântat pentru tot ce aţi făcut pentru mine. În geanta mea se află onoarea unui biet om nevinovat şi ar mai fi vorba un pic şi despre fericirea mea. Am moştenit o avere însemnată, dar trebuie s-o găsesc şi acum sunt pe urmele ei. Trebuie să plec în Maroc! Asta-i tot ce vă pot spune, sir! Aţi avut dreptate să mă blestemaţi de mii de ori din clipa în care ne-am cunoscut.

— Ei, exageraţi... Uneori, în timp ce eram împreună, am simţit lipsa confortului cu care sunt obişnuit, atâta tot. De altfel, dacă plecaţi în Maroc, putem călători împreună mâine. Nu mă mai întorc la Paris, o să telegrafiez să mi se trimită bagajele...

— Doamne fereşte? Destul v-aţi expus şi până acum la tot felul de primejdii din cauza mea şi-mi pare bine că n-aţi păţit nimic. Vă mulţumesc şi la revedere.

Profesorul o mai auzi întrebându-l pe portar când porneşte spre Maroc avionul de la Paris. Întâmplător, peste douăzeci şi cinci de minute, iar fata o luă la fugă spre aeroport.

Ca şi în ultimele două rânduri, profesorul o însoţi cu privirea. Ce naiba?

Ceva pare să-l necăjească teribil. Deşi, în fond, ar trebui să se bucure că a scăpat de compania incomodă a Evelynei Weston.

Despre ce fel de onoare de familie o fi vorbind fata asta? Fapt e că după toate cele întâmplate, un bărbat curajos ar lua partea sărmanei femei hăituite, lipsite de apărare. Fata asta îl crede acum un laş. El şi-a pus aici pielea la adăpost, iar Evelyn Weston îşi continuă fuga spre Maroc.

Continuă să fie urmărită, să plângă şi să doarmă.

Cel mai bine arată când doarme.

Urcă în cameră. De data asta chiar o să tragă un somn adânc, lung, după călătoria asta incredibil de istovitoare.

Ce drum au străbătut! Se tolăni căscând într-un fotoliu, apoi sună după valet şi-l rugă să-i aducă *nécessaire*-ul din maşină. Gândul îi era deja la baia fierbinte care-i va aduce alinarea tuturor oscioarelor.

Îşi văzu pe fereastră maşina odinioară superbă, din care valetul luă cu uşurinţă geanta neagră. Nici portiera nu trebuia s-o mai deschidă.

Portiera era aruncată în spate, alături de aripă, bara de protecţie şi un far.

Câteva sute de curioşi se buluciseră să vadă - grămăjoara aceea de fier vechi care nu cu mult timp în urmă fusese Alfa-Romeo-ul nou-nouţ al lordului.

Apa caldă se revărsa în cadă cu un vuiet vesel. Bannister îşi deschise geanta să-şi scoată pe rând prosopul, buretele...

Cu totul ciudat, din toate astea nu găsi nimic.

În geantă găsi un imens plic portocaliu, cu cinci peceţi!

7

Schimbaseră genţile între ei, nebuna de Evelyn lua cu ea în Africa în locul onoarei domnului cu pricina aparatul de ras şi apa de gură.

Ce-o să se-ntâmple?! Fata asta se jucase cu moartea pentru plicul ăsta din mâna lui. Nu încape nicio îndoială ce-i de făcut. Trebuie s-o ia din loc, fiindcă ciclonul iar îl ia pe sus, înşfăcându-l de onoare,

împingând comoditatea şi egoismul pe planul al doilea.

Doamne sfinte, s-a făcut ora patru! O să piardă avionul? De-acum nu mai contează, o să se-ngrijească să i se trimită în Maroc bagajele expediate din Paris la Lyon

Iar rămăşiţele automobilului n-au decât să le gareze undeva.

Aruncă doar o privire de adio robinetului de apă caldă... patului făcut... Şi zbură!

Îi promise taximetristului un bacşiş aşa de gras, încât în ziua aceea numai pronia cerească îi ocroti pe cetăţenii Lyonului până ce profesorul ajunse la aeroport. Elicea se pusese deja în mişcare... Abia apucă să urce în avion, că scara fu luată de la uşă şi avionul decolă...

Lângă el răsună o voce cordială:

— Încântat să vă revăd, sir! Lady Bannister era îngrijorată c-o să pierdeţi avionul. Dar de unde naiba aţi cumpărat pălăria asta trăsnită?!

Interlocutorul era redactorul Holler care luase acest avion de dimineaţa din Paris şi care, după o scurtă trecere în revistă, reuşise să-l recunoască în comicul cântăreţ tirolez pe profesor. Excelenţa sa chiar că se-mbrăcase ciudat pentru acest drum.

8

Chipul posomorât al Evelynei se lumină brusc când îl zări pe profesor şi umplu întregul avion de frumuseţe şi strălucire.

— Ne-am schimbat din greşeală genţile – îi spuse lordul gâfâind în timp ce se aşeza lângă ea. Nu

puteam păstra asupra mea onoarea acestui domn necunoscut.

Evelyn descoperi abia acum greşela. Înhăţă speriată geanta ce i se întindea şi răsuflă uşurată constatând că plicul este la locul lui.

— Vă rămân recunoscătoare pe viaţă, sir – îi răspunse aproape plângând şi-i dădu în schimbul genţii *nécessaire*-ul pe care-l ţinuse până acum strâns la piept.

— Băgaţi de seamă, spuneţi-mi Henry. Monstrul ăla de redactor călătoreşte şi el cu avionul ăsta spre Maroc. Uite-l că se apropie.

Se apropia. Le aducea un termos cu cafea şi câteva pahare de plastic.

— Cred c-aţi mers într-un ritm infernal, dacă aţi ajuns aşa de repede de la Paris la Lyon, sir – deschise redactorul discuţia, turnându-le cafea din termos.

— Mda. Am scos un timp excelent.

— Serviţi, vă rog, e cafea proaspătă.

Băură cafea.

— Păreţi puţin cam obosit – îl studie Holler pe savant – deşi maşina dumneavoastră e destul de confortabilă.

— Nu întotdeauna – îi răspunse mâhnit profesorul. Dorea să schimbe subiectul, să fie scutit de această temă chinuitoare. Ce noutăţi sunt la Paris?

— Acolo mereu sunt noutăţi. Merită citită presa de dimineaţă. Toată ţara e-n fierbere. Întâmplarea a făcut să fie demascată o afacere de spionaj îndreptată împotriva Angliei, dar care, ştiţi bine, loveşte în egală măsură şi în interesele Franţei. Doi morţi, cinci grav răniţi, optzeci de arestări şi o sută de mii de franci recompensă celui care pune mâna pe spion. Şi unde mai pui că spionul e un compatriot de-

al nostru. O oarecare Evelyn Weston. Ei!... V-aţi înecat! Luaţi un şerveţel!

Profesorul tuşi, iar Holler, amabil, îi şterse haina pătată cu cafea.

Evelyn încremenise.

Bannister păli şi vorbi cu o voce lugubră:

— Ciudat... Aveţi vreun ziar de dimineaţă?

— Poftim!

Holler îi întinse un ziar.

Pe prima pagină, cu litere de-o şchioapă neobişnuit de mari, ca acelea folosite pe afişele lipite pe ziduri, scria:

O SUTA DE MII DE FRANCI RECOMPENSĂ
CELUI CARE O PREDĂ POLIŢIEI
VIE SAU MOARTĂ PE EVELYN WESTON

Urmau, cu caractere tipografice oarecum mai decente, câteva subtitluri ca de roman de groază, despre razie, asasinat, spionaj, spargere şi furt, şi toate crimele enumerate erau, fără excepţie, strâns legate de persoana spioanei Evelyn Weston care, ca inamicul numărul unu al Franţei şi al Angliei, are de gând să comită noi trădări, spargeri şi furturi, după ce prin spargere, furt şi, e de presupus, câteva omoruri, a pus mâna pe secrete militare vitale. Cei cărora le va ieşi în cale, să procedeze prudent cu această criminală scoasă în afara legii, e de aşteptat să riposteze cu revolverul.

Asta scria doar în titluri.

Urmau două pagini dedicate în exclusivitate Evelynei Weston şi unei retrospective a celor mai celebre crime ale ultimelor decenii. Poliţia secretă urmăreşte de luni de zile persoane suspecte de

spionaj, dar nu a intervenit în speranţa că va da de urma unor deocumente de mare importanţă, ajunse în posesia unor spioni. De câteva săptămâni poliţia ţinea sub supraveghere casa unui suspect. Deocamdată nu pot fi furnizate date concrete, cu excepţia numelui Evelynei Weston. Locuinţa suspectată şi împrejurimile ei erau un veritabil stat-major al unei agenţii de spionaj trans-naţionale. A urmat momentul în care se pare că făptaşul a vrut să-şi valorifice documentele secrete şi în care mai mulţi indivizi primejdioşi au căzut în cursă. Poliţia a intervenit. În timpul raziei de mari proporţii au fost rănite mai multe persoane. Obiectivul raziei l-a constituit locuinţa unui director de agenţie turistică. Locuinţa a fost luată cu asalt. În casa scării au fost împuşcaţi doi indivizi, Fleury şi Donald. N-ar fi exclus să fie tot victimele Evelynei Weston. În apartament, aşa-zisul director a fost găsit grav rănit. Mărturisirea muribundului a fost consemnată în proces-verbal şi a clarificat misterioasa afacere. Fusese împuşcat de un agent secret cu care se certase. Mai întâi îl atacaseră amândoi pe un străin care stătuse ascuns în apartament şi a cărui prezenţă o trădase un geam trântit de curent. Acest individ împreună cu Adams, un spion notoriu, au reuşit să fugă. Din declaraţie a reieşit că în apartament s-a aflat şi o femeie. În timpul încăierării, rănitul a văzut-o intrând dintr-o altă cameră şi luând de pe birou documentele, după care a fugit. În momentul acela a fost împuşcat. Altceva nu-şi mai aminteşte. Femeia îl vizitase în cursul dimineţii, se prezentase drept Evelyn Weston şi se interesase de o statuetă. Investigaţiile au stabilit că Evelyn Weston traversase Canalul Mânecii cu vaporul „King’s Bay”. Din declaraţia menajerei a reieşit că în

cursul după-amiezii Evelyn, Weston intrase în apartament, dându-se drept angajată a unei case de comenzi şi se poate presupune că atunci s-a şi ascuns în apartament.

Evelyn Weston este blondă, cu trăsături frumoase, statură mijlocie etc...

CAPITOLUL OPT

Profesorul crede că înţelege totul. Nici vorbă nu poate fi de-aşa ceva. Cununia nu poate avea loc din cauza lucrărilor de canalizare. Sir Arthur suportă şi salariul subinginerului. La intrarea în restaurant este arborat drapelul de stat, dar corul este cât pe-aci să nu-şi mai susţină repertoriul. Eddy află că totul e pierdut. Drept care renunţă în favoarea unchiului. Nu există leac împotriva lui Holler. Redactorul ia cu asalt temuta fortăreaţă a Marrakechului. Îi face cumpărături Evelynei, dar scapă viu şi nevătămat. Conexiuni între o orchestră americană şi deşertul Saharei.

1

Profesorul îşi ridică privirea. Acum înţelegea totul. Între timp Holler se mutase cu două locuri mai în faţă, fiindcă avea nevoie de instalaţia trebuincioasă pasagerilor cu rău de avion şi în asemenea împrejurări nu-i făcea plăcere să zăbovească prea mult într-o companie feminină. S-ar zice că n-o să se obişnuiască niciodată cu avionul – cugeta el aplecat deasupra pungii pergamentoase –, deşi călătorea de multă vreme cu el. Avionul era aproape gol. În faţă era o pereche în vârstă, iar lordul Bannister şi Evelyn îl aveau în spate doar pe Holler. Prin urmare nu auzea nimeni ce discutau.

— Iertaţi-mă... – şopti Evelyn.

— Nu pot – răspunse lordul.

— Lucrurile s-au întâmplat cum scrie în ziar şi, totuşi, altul e adevărul. Nu sunt spioană.

— Nu vă mai daţi osteneala degeaba, domnişoară. Sunteţi foarte isteaţă. Iar eu, de-o prostie fără margini. V-aţi purtat urât cu mine şi, totuşi, mă doare că eu sunt cel care trebuie să vă dau pe mâna poliţiei.

Evelyn se crispă:

— Vreţi să mă daţi pe mâna poliţiei?!

— Credeaţi c-o să vă devin complice?

— N-am comis nicio crimă. Ba dimpotrivă, mă lupt pentru onoarea unui om. Nu-mi pasă nici dacă mă daţi pe mâna poliţiei. Îmi pare rău doar că din cauza mea vă vor aresta şi pe dumneavoastră, lord Bannister!

— Pe mine?

— E drept c-o să încercaţi să vă disculpaţi şi cu toate astea m-aţi trecut Canalul Mânecii dându-mă drept soţia dumneavoastră şi m-aţi ajutat să fug de la locul acelor crime. O să vă fie greu să convingeţi poliţia că n-aţi ştiut nimic, c-aţi fost tot timpul distrat... La asta nu v-aţi gândit, milord?

Lordul tăcu o vreme. Adevărul este că de la bun început fusese partenerul acestei femei şi cine-ar crede că toate astea s-au petrecut doar printr-un joc al întâmplării? Chiar dacă ar fi crezut, ar ieşi un scandal groaznic.

— Yes – răspunse lordul. Aveţi dreptate. O s-ajung într-o situaţie groaznică. Dar pentru mine onoarea nu e o chestiune de prestigiu. Ceea ce am făcut până acum a fost cinstit, chiar dacă intru la apă. Dacă nu vă predau poliţiei, e ceva necinstit din partea mea, chiar dacă pentru asta aş primi o recompensă.

Tăcură. Pe hublourile avionului răpăia o ploaie

deasă.

— Milord, eu v-am băgat în belea, tot eu vreau să şi repar această greşeală. Vă puteţi realiza intenţia fără s-ajungeţi la stâlpul infamiei. La Marsilia o să mă prezint la postul de poliţie al aeroportului. Voi preda plicul şi voi spune că sunt Evelyn Weston. Atunci voi fi arestată fără să fiţi implicat în această afacere.

— Accept această propunere. Vă previn însă că voi sta la pândă. Să nu-ncercaţi să mă trageţi pe sfoară. Onoarea mea depinde de dumneavoastră, aşa că nu-ncercaţi să evadaţi.

— Sir, pe lumea asta nu-i nimeni care să ţină la onoarea dumneavoastră mai mult decât mine – spuse fata cu vocea sugrumată de emoţie, tremurând toată şi lordul o privi surprins. După care nu mai schimbară niciun cuvânt.

Pe aeroportul din Marsilia pasagerii se dezmorţiră făcând câţiva paşi pe pistă, în jurul avionului, aşa că nimeni nu se miră că Evelyn şi Bannister coboară şi ei din avion. Fata nici nu se uită la profesor, porni cu paşi hotărâţi de-a dreptul către o uşă pe care scria „Poliţia”. Lordul, care o urmă la vreo zece paşi distanţă o văzu scoţând din geantă plicul acela uriaş cu cinci sigilii şi iuţind pasul.

Cum s-a întâmplat? Nici lordul nu-şi putu explica, se simţi ca împins de o mână nevăzută, fugi după fată şi o prinse de braţ exact în faţa intrării:

— Staţi! – zise el cu sufletul la gură. Nu vreau... Nu-mi pasă ce-aveţi de gând să faceţi. Nu suport gândul că aţi putea păţi ceva... Ascundeţi plicul ăla!

Fata se conformă speriată.

— Ascultaţi-mă – continuă profesorul. Continuaţi-vă zborul până-n Maroc şi acolo n-aveţi decât să vă pierdeţi urma, să dispăreţi, să faceţi ce vreţi! Eu unul

nu vreau să ştiu c-aţi fost prinsă, înţelegeţi? Nu vreau!

— Dar... dar de ce?

— E-o prostie din partea mea, dar nu vreau! Asta-i tot!...

...Când avionul decolă din nou, stăteau iarăşi unul lângă celălalt tăcuţi, posomorâţi.

Lordul Bannister era mai mult decât livid.

2

— Îmi sunteţi amândoi aşa de dragi, că zău n-aş şti pe care să-l aleg, dacă mi-aţi cere amândoi mâna – le spuse Grete cu un zâmbet de cincisprezece centimetri şi-n acest moment Arthur Rancing simţi un respect profund pentru nepotul său, în stare să se însoare cu o asemenea femeie pentru un amărât de milion de lire. Nu merita osteneala.

Mai târziu, bătrânul Rancing stătu de vorbă cu consilierul Wollishoff. Discutau fără intermediari, fiindcă Rancing-senior îi făcuse cadou gazdei un cornet acustic cumpărat la Zürich. Altfel ar fi înnebunit.

— O fată din neamul Wollishoff nu trebuie să meargă-n casa mirelui decât după ce-şi asigură toate cele trebuincioase ca să se poată instala confortabil – susţinea tatăl miresei.

— Exact asta îmi doream să aud de la dumneavoastră – răspunse Rancing-senior. Iată nişte vorbe demne de un adevărat nobil elveţian! – strigă el cu admiraţie. La noi, în Anglia, avem un adevărat cult pentru venerarea consilierilor tehnici.

— Eu nu vă cer în schimb decât ca Mr. Rancing să-

mi iubească fiica.

— Domnule, eu îmi cunosc bine spiţa. Eddy o iubeşte la nebunie pe copila dumneavoastră. Nici să doarmă nu mai poate!

— Ştiu... Mi-a spus doctorul ceva... O să-i treacă. Trebuie să ia cât mai mult bicarbonat...

— Şi când am putea face cununia?

Wollishoff căzu pe gânduri.

— Păi, eu aş zice... de Rusalii, dacă vă convine...

Până la Rusaiii mai erau trei săptămâni.

— De ce nu? Rusaliile-s ziua florilor şi-a inimilor care se iubesc – adăugă Rancing-senior. De Rusalii e numai bine.

— Aşa cred şi eu. Putem ţine cununia de la Rusalii în doi ani.

Rancing-senior uită să-şi mai închidă gura.

— Mai devreme în niciun caz – urmă consilierul tehnic. Şi-o amânare de jumătate de an în plus nu cred că mai contează.

— Cum vă dă prin minte una ca asta? Dar e absurd!

— De ce-ar fi absurd? Doar v-am spus că fiica mea nu poate pleca oricum la casa soţului ei. Din păcate, anul trecut, când cu lucrările de canalizare, au apărut nişte încurcături care ţineau de latura tehnică. Iar cel însărcinat cu conducerea lucrărilor eram eu, aşa că...

— Dar n-am văzut nici urmă de canalizare pe-aici!

— Păi, aici e buba. Eu am fost însărcinat s-o fac, iar ea nu există. Iar lucrările presupun cheltuieli. Nu ştiu dacă mă-nţelegeţi. Canalizare nu-i, cheltuieli sunt... Nici eu nu pricep cum de s-a putut întâmpla aşa ceva. Cum unchiu-meu e un om influent, s-au mulţumit să-mi poprească toate bunurile până ce voi plăti cantonului toate fondurile de dezvoltare. Iar

dezvoltarea asta costă. Credeţi-mă pe cuvânt. Din păcate, mă pricep la aşa ceva. Poate să dureze şi doi ani până ce-mi pot achita datoriile, sacrificându-mi pensia şi veniturile... Nu sunt nici primul şi nici ultimul care-şi sacrifică totul pentru dezvoltarea ţinutului său natal.

— Doar n-aveţi de gând ca fiica dumneavoastră s-aştepte până atunci?

— Dar până acum n-a aşteptat?... Cinci ani de zile şi-a aşteptat primul logodnic. Tânărul se înrolase voluntar şi căzuse prizonier.

— Mda, am auzit... Câţiva elveţieni au luptat de partea francezilor...

— El a luptat de partea japonezilor. Asta s-a întâmplat în războiul ruso-japonez. Dar acest logodnic a luptat, şi de partea francezilor.

— Iată o tradiţie frumoasă, dar doi ani sunt totuşi o bucată de timp...

— N-are rost să mai insistaţi. Fiica unui Wollishoff nu se poate mărita atâta timp cât taică-su se află sub ameninţarea procedurii penale.

Toate argumentele se dovediră a fi inutile. Wollishoff era încăpăţânat.

Rancing-senior şi Rancing-junior se învârteau disperaţi prin camera de oaspeţi.

— Blestemată poveste! – bombănea furios Mr. Arthur. Avem aici în casă un diamant în valoare de un milion de lire şi nu putem face nimic!

— Cât a delapidat, de fapt, boşorogul ăsta fudul de-o ureche?

— Mi-am aruncat în treacăt privirea peste catastifele lor. Evaluez frauda cam la vreo două mii de lire sterline.

— Eşti de râsul lumii! Nu trebuie decât să-ntinzi

mâna ca să obţii un milion de lire şi-n cale îţi stă doar suma asta neînsemnată. Suportă-le tu cheltuielile astea!

Mr. Arthur Rancing rămase perplex.

— Ce te mai frământi atâta? – continuă Eddy înfierbântându-se. Ne revin câte cinci sute de mii de lire, pentru care până acum doar eu m-am spetit, iar tu n-aştepţi decât să-ţi pice în poală. Măcar bagă şi tu din când în când mâna în buzunar. Dacă nu, e bine şi-aşa. Pa!

Îşi luă furios pălăria. Era ferm hotărât să plece. Evenimentele ultimelor zile îl sleiseră peste măsură. Slăbise îngrijorător de mult, pe chipul lui livid se întrezăreau semnele bolii nervoase, iar de la scena balconului încoace îl chinuia şi reumatismul. De când sosise în Mügli am See, viaţa îl călcase-n picioare.

— Stai! – strigă unchiul. Nici nu-i rea ideea ta.

Peste trei zile, spre surprinderea generală a forurilor locale, Wollishoff restitui până la ultimul bănuţ costul canalizării, inclusiv salariul încasat de subinginerul care în realitate nu existase niciodată.

3

Rusaliile sosiră în Mügli am See pe o vreme răcoroasă, dar frumoasă, cu cer senin. Localinicii îmbrăcaţi de sărbătoare mişunau pretutindeni. Se pregăteau pentru nunta fiicei lui Wollishoff. Avusese loc a treia strigare a cununiei. Pe poarta zăbrelită a castelului – nu se ştie de ce – fuseseră lipite bucăţi de hârtie colorată, rândaşul şi portarul primiseră un rând de haine nou-nouţe de la Mr. Rancing, iar Victoria, consoarta grădinarului Kratochvil, îşi pieptănase

părul.

Trotuarul din faţa primăriei fusese măturat.

La intrarea în restaurant fusese arborat drapelul naţional.

Aşa stăteau lucrurile dimineaţa la ora zece.

Fix la această oră începu să-şi citească Eddy Rancing ziarul la cafeaua de dimineaţă. Când-colo, îi căzu dumicatul din gură şi mai multe nu. Pe prima pagină scria cu litere cât pumnul:

O SUTĂ DE MII DE FRANCI RECOMPENSA
CELUI CARE O GĂSEŞTE PE
EVELYN WESTON!

Citi pe nerăsuflate toată pagina. Cum adică? Evelyn spioană? Şi ce caută în Franţa? Eddy Rancing era îndrăgostit de Evelyn şi plănuise de la bun început că dacă o să pună mâna pe bani, o să se-nsoare cu ea, iar dacă fata n-o să vrea să se mărite cu el, o să-i asigure o sumă frumuşică din preţul diamantului.

Frunzări ziarul mai departe. La urmă, la ştirile mondene, îi căzu din nou dumicatul din gură.

LORDUL BANNISTER ÎN COMPANIA SOŢIEI SALE

Fotografia surprinsese cabina unui vapor, cu Evelyn rezemată de uşă în chimonou, iar lângă ea un domn se holba de parcă i s-ar fi turnat apă rece pe sub gulerul cămăşii. Nu încape nicio îndoială: ea e, Evelyn! Cu acelaşi chimonou în care ieşea pe King’s Road câteva clipe dimineaţa, când lua laptele din faţa uşii.

Cum e cu putinţă? Pe prima pagină e urmărită, iar pe ultima i se publică fotografia? Şi cum de-a ajuns

soţia marelui savant? Îl luă cu ameţeli.

Sub fotografie apărea o ştire scurtă referitoare la conferinţa ţinută de lordul Bannister la Paris, conferinţă care stârnise un viu interes. Excelenţa sa călătorise împreună cu soţia, care datorită unei slăbiciuni de moment n-a putut participa la conferinţă. Fireşte, că n-a apărut la conferinţă, din moment ce cu câteva pagini mai înainte scrie că a dat o spargere, a furat un document de importanţă mondială şi a dispărut lăsând în urmă câteva cadavre.

Eddy era neliniştit. Instinctul îi şoptea că ceva nu e-n regulă. Pe ce pistă o fi ajuns fata pe urmele lui Buddha la Paris? Doar e clar, pentru Buddha s-a dus ea acolo.

Cuprins de nelinişte scoase din valiză registrul de vânzări. Orice eroare era exclusă. În mai se vânduse o singură statuetă a lui „Buddha meditând”, îi fusese trimisă aici consilierului Wollishoff, laolaltă cu „Ţăranul şi ţăranca la seceriş”.

Dar cum o fi ajuns Evelyn la Paris? Şi-n ziar scrie că s-a interesat de o statuetă...

Căzu pe gânduri, privind în gol. Întâmplător privirea îi poposi pe coperta registrului.

Şi-atunci observă ceva ciudat, care-l făcu să tremure câteva clipe ca apucat de friguri.

Pe marginea etichetei pe care era scris anul se vedea o fâşie îngustă de hârtie. Dar numai în dreapta. Era o fâşie îngustă de un milimetru.

Era clar că fâşia iese de sub etichetă. Deci eticheta nu-i lipită direct pe copertă.

Îşi scoase briceagul şi începu să răzuiască eticheta.

Afară bătea clopotele. Mulţimea se urnise spre biserică. Căruţa pompierilor era împodobită cu flori, iar pe capră stătea plutonierul Zobelmann cu jiletcă şi

joben, împărţind saluturi prietenoase localnicilor.

În piaţă se adunau deja coriştii.

Eddy privi registrul cu părul zbârlit de groază, cu privirea pierdută. Acum înţelegea totul. Evelyn se afla pe pista corectă. Aşa a şi ajuns să se amestece în afacerea aceea de spionaj. Iar lui i se vânduse un registru măsluit, cu eticheta originală lipită deasupra. Vasăzică Buddha lui Grete n-ascunde într-însul nimic în afară de-o forfecuţă, un mosor de aţă şi câteva degetare.

4

Cineva bătu la uşă.

Ascunde repede registrul.

— Intră!

Intră Rancing-senior, pus la frac, cu o figură sărbătorească.

— Iată-ţi cavalerul de onoare, Eddy!

— Nu mă interesează, Arthur, m-am răzgândit. N-am nevoie de avere. N-o să mă însor cu fătoaia asta. N-o pot suferi. Ce să fac?

— Ai înnebunit? La noapte idolul va fi în mâinile noastre!

— Iar fata în braţele mele. Nu.

— Ce-ai de gând?

— Să-mi iau tălpăşiţa.

Rancing-senior zise spumegând de furie:

— Bine! Eu rămân! Merg mai departe singur!

— O iei de nevastă pe Grete?

— Da! – făcu Rancing-senior hotărât.

Eddy rosti impresionat.

— M-ai bănuit adeseori de uşurătate şi cinism.

Acum vezi bine că te-ai înşelat. Îţi cedez diamantul şi renunţ la Grete. Oftă din toţi rărunchii şi privi pe fereastră piscurile munţilor. Fiţi fericiţi...

— Vasăzică renunţi la partea ta? – întrebă Arthur Rancing îmboldit de lăcomie.

— Renunţ – răspunse Eddy. Nu-ţi cer decât răsplata eforturilor prin care te-am adus în posesia comorii. Dă-mi două mii de lire şi m-am topit.

— Un sfanţ nu-ţi mai dau!

— Nu te silesc. Pentru acest pont o să-mi dea şi Wollishoff atâta; poate chiar mai mult. S-auzim de bine.

Îşi puse pălăria pe cap, îşi luă pardesiul pe braţ şi porni.

— Stai! Stai puţin, ticălosule! Vampirule!

— Câtă nerecunoştinţa! Pentru câteva prăpădite de miare te-am făcut milionar... Află că nici n-am nevoie de banii tăi ordinari, mă duc la Wollishoff!

— Stai!... Eddy, nu mai fi aşa supărăcios! Vasăzică pentru două mii renunţi în scris la orice pretenţii?

— Întocmai. Nu mai am de-a face nici cu diamantul, nici cu fata.

Peste o oră, Eddy Rancing era în drum spre Zürich, de unde lua primul avion care zbura în direcţia Marsilia. Avea în mână o pistă sigură, de care nu ştia nici poliţia. Nu trebuia decât să-l găsească pe marele profesor, fiindcă ştia că Evelyn se află în preajma lui. Putea intra în posesia a o sută de mii de franci trădând-o pe Evelyn, dar aşa ceva nu-i trecu prin minte nicio clipă. Nu-şi dorea decât diamantul.

În acest timp, farmacistul din sat confecţiona artificii.

În acelaşi timp, Arthur Rancing îi spunea domnului consilier tehnic că s-a îndrăgostit şi el de fiică-sa şi

că-n timpul nopţii îşi lămurise nepotul ce tragedie ar fi pentru un om ajuns la amiaza vieţii să fie privat de ultima sa mare iubire. Trăseseră la sorţi, sir Arthur trăsese chibritul mai scurt, iar Eddy Rancing, cu inima zdrobită de durere, plecase la Hüttliberg. Acum venea să ceară mâna miresei, în această dimineaţă de sărbătoare.

După o scurtă ezitare, Grete i se aruncă în braţe. O fată care purtase două războaie ca logodnică nu bate în retragere în faţa unor manevre neprevăzute, când e vorba de căsătorie.

— Bine, dar deja s-a strigat numele mirelui – grăi lângă el necroscopul, care avea şi oarecare cunoştinţe teologice.

— Nu face nimic – îi răspunse dându-şi aere bătrânul. A fost strigat numele de Mr. Rancing şi tot un Rancing sunt şi eu.

Localnicii făcură ochi mari văzând noul cuplu, dar pe urmă se potoliră. Directorul trupei de teatru relată unui grup mai mare povestea sângerosului duel nocturn dintre cele două rude.

În numele salvamontiştilor, doctorul Loebli dărui tinerei perechi o superbă pernă de mătase pe care erau brodate cuvintele

„Oricine poate avea un accident”

5

...Avionul se apropia de Marrakech. Evelyn şi profesorul abia mai schimbau câte un cuvânt. Fata nu pomenea nimic despre „cazul ei penal”. Îi venea să-şi râdă de ea însăşi că-i aşa de fericită. De ce oare?

Dacă ajung cu bine, drumurile li se vor despărţi. O să afle Bannister vreodată cât de nevinovată a fost ea în toată povestea asta? Cum zicea unchiul Bradford? „Cinstea femeii aduce cu o croială bună: n-are voie să bată la ochi nici cât să fie lăudată.”

— Spune-mi, milord – se apropie Holler, căruia îi trecuseră ameţelile –, când v-aş putea vizita laboratorul? Mi-aţi făcut o promisiune în acest sens şi ai mei îmi aşteaptă articolul cu sufletul la gură.

— Ăă... ştiţi... nu depinde decât de dumneavoastră, mă simt onorat.

— Atunci cât mai curând, cât mai curând cu putinţă. Anglia manifestă un interes nemaipomenit pentru munca dumneavoastră, pardon...

Îşi căută grăbit punga pergamentoasă rămasă pe locul lui, fiindcă avionul descria o spirală largă, pregătindu-se să aterizeze, iar manevra asta îi făcea întotdeauna rău. După o uşoară zguduitură avionul începu să ruleze pe pistă, bâzâitul motoarelor se stinse, un timp goniră pe pistă, apoi lunga călătorie luă sfârşit.

Sosiseră la Marrakech.

— Luăm taxiul împreună – îi spuse profesorul Evelynei. Pe drum să-mi spuneţi unde să vă las. Terminăm comedia asta în clipa în care ne scuturăm de monstrul ăsta de Holler, şi cred că de data asta vom izbuti.

Am un prieten psiholog care este de părere că pe cercetătorii ştiinţifici îi caracterizează adesea un optimism nejustificat. Şi Bannister comitea această greşeală atunci când prevedea că în curând se va putea descotorosi de reporter. După ce opri un taxi, când să-şi ia rămas-bun de la Holler, care tocmai zorea spre el, acesta, în loc să dea mâna cu

Bannister, îi dădu şoferului şi bagajele sale.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, o să profit de bunăvoinţa dumneavoastră şi o să vin cu dumneavoastră. Niciodată nu-i prea devreme să trimiţi la redacţie un interviu bun şi dacă tot m-aţi lăsat, sir, să aleg eu data invitaţiei, respectul deosebit pe care-l am pentru persoana dumneavoastră mă împiedică să mă las aşteptat. Sau vă deranjez?

Degeaba, presa tot presă rămâne. Asta o ştia şi Bannister.

Cu dragă inimă l-ar fi tăiat felii-felii pe ziarist, cu dragă inimă s-ar fi blestemat pe sine pentru politeţea de care dăduse dovadă în avion, lăsându-l pe Holler să-şi aleagă data vizitei şi, când-colo, trebuia să simuleze că se bucură nespus de mult.

O fi adulmecat ceva scribul ăsta?

Acum bineînţeles că trebuia s-o care şi pe Evelyn la vila lui, de dragul aparenţelor. Fata îi sări în ajutor.

— Eu mă duc chiar acum în oraş. Am de rezolvat câteva chestiuni urgente.

— Îmi termin şi eu repede interviul şi, dacă-mi permiteţi, o să vă fiu ghid, lady Bannister.

„Pe-un om ca ăsta cum de nu-l calcă tramvaiul încă din copilărie?” – gândi profesorul, apoi cu glas tare zise:

— Întâi luăm micul dejun la vilă.

— O să ne prindă bine – răspunse Evelyn mâhnită –, că mi-e foame.

Profesorul ştia bine că fata e flămândă şi obosită. De aceea nu voia s-o lase pe undeva prin oraş. Dar de ce nu voia? Ar cam fi timpul să scape de anturajul Evelynei Weston, pe-al cărei cap s-a pus un premiu. Vie sau moartă!

Iar el o plimbă cu sine. Vie. Flămândă.

Casa profesorului se afla în cartierul rezidenţial al Guelizului. Straturile bogate, luxuriante, de flori, superbii palmieri de palmyra ascundeau privirii aproape cu totul casa din fundul grădinii.

Micul dejun a fost servit într-o atmosferă cam deprimantă, deşi Holler mânca mult şi-n răstimpuri râdea cu gura până la urechi de bancurile pe care tot el le debita. Sufrageria nu amintea câtuşi de puţin de Africa, părea un veritabil salon londonez. Într-un colţ era până şi un şemineu. Evelyn privea posomorâtă în jur, pipăi o carpetă, ridică de pe şemineu o păstoriţă de porţelan şi constată că-i vine foarte greu să plece de aici curând.

Nici nu observă că profesorul şi ziaristul trecuseră din sufragerie în laborator. Abia acum simţi oboseala adunată în ultimele douăzeci şi patru de ore, în care nu dormise aproape deloc. Un fotoliu adânc îi făcea parcă cu ochiul dar adunându-şi ultimele puteri, traversă necăjită, în vârful picioarelor, grădina şi ieşi cu pălăria pe cap. Trase după ea poarta masivă cu grilaj.

6

Acum de unde să-şi înceapă cercetările? Luă un taxi până pe colină, unde se află fortăreaţa Gueliz. Cei de la comenduirea garnizoanei o primiră cu amabilitate. Un soldat bolnav? Münster... Şi în ce problemă îl căutaţi?... Familială... Hm... Soldaţii din Legiunea Străină nu prea au de felul lor probleme familiale, dar acest Münster o fi vreo excepţie. N-ar strica să vă interesaţi la spitalul garnizoanei.

La spitalul garnizoanei.

Momentan nu este în spital. A fost externat nu demult. Unde se află acum? Ştiţi, fără permisiunea garnizoanei n-avem voie să vă dăm niciun fel de lămuriri de natură militară. De-acolo veniţi? Păi atunci, fiţi amabilă şi întorceţi-vă acolo, adresaţi-vă direct comandantului contingentului de rezervă la biroul economic al companiei a doua.

Înapoi la Gueliz.

— Regret, madam – spuse santinela –, programul de audienţe a luat sfârşit, dar oricum, n-aţi primi aceste lămuriri decât dacă există în acest sens instrucţiuni date de comandamentul regimentului marelui cartier-general din Oran, pentru care vă trebuie recomandarea guvernatorului. Atâta tot, restul merge ca pe roate, dacă aveţi un pic de noroc şi oarece relaţii.

La acest rezultat ajunsese până la ora unu a amiezii. Preocupată cum era, nu observase că-n tot acest răstimp o urmăreşte un bărbat cu barbişon.

Se întoarse descurajată în centru. Încotro s-o ia? La cine să recurgă o femeie slabă pe care, în treacăt fie spus, o caută şi poliţia? Deodată din spate auzi o voce cunoscută:

— Sărut mâinile, milady! Cu ce vă pot ajuta?

Era redactorul Holler. Asta-i mai lipsea acum!

— Bu... bună ziua... V-aţi terminat treaba cu soţul meu? – întrebă ea roşind imediat. „Cu soţul meu”. Na, că a ajuns şi escroacă.

— Am terminat destul de repede. Lordul ţinea morţiş să mai stau, dar eu nu suport să stau prea multă vreme într-o încăpere. Păreţi tare obosită. N-aţi dori să bem un ceai împreună? Mi-ar face mare plăcere.

— Vă mulţumesc... Era aşa de slăbită şi de

vlăguită, încât acceptă invitaţia. Şi îi va cere şi un sfat. Doar n-are pe nimeni...

— Domnul profesor a obţinut nişte rezultate uluitoare... – începu Holler să turuie în timp ce-şi beau ceaiul. I-am văzut culturile de bacili, pe cinstea mea că la microscop păreau o superbă turmă de oi merinos pe-o păşune alpină cu iarbă fragedă. Ce stână de bacili! Nu-l înţeleg pe profesor. După mine, menirea lui ar fi să stârpească bestiile astea, în loc să le cultive. Ei, dar unde scrie că un ziarist trebuie să se priceapă la chestiuni medicale? Important e că Excelenţa sa se bucură de o mare popularitate şi ori de câte ori scriu în suplimentul nostru duminical ceva în legătură cu boala somnului, primim pe adresa redacţiei numeroase scrisori de felicitare.

— Obişnuiesc să vă decupez articolele – zise Evelyn, nu fără oarecare viclenie. Această mărturisire avu un efect uluitor.

— Serios?! – o întrebă Holler îmbujorat. Mă faceţi un om fericit. Lordul Bannister nu este totdeauna mulţumit de articolele mele. Se leagă de orice fleac. Ultima oară m-a mustrat aspru de tot, că după părerea domniei sale boala somnului şi malaria nu-s totuna. Dar la urma urmei eu nu-s doctor, ca să cunosc chestiunile de detaliu ale acestei teme. Important e că lumea discută zile-n şir despre articolul apărut duminică şi că s-a înfiinţat o ligă a meşteşugarilor împotriva bolii somnului şi că eu sunt vicepreşedintele ei. Pe excelenţa sa lordul l-am ales preşedinte de onoare şi am hotărât să trimitem în India un transport mai mare de ceasuri deşteptătoare celor suferinzi de boala somnului. Asta contează, rogu-vă frumos. Rezultă că datorită articolelor mele, societatea ia în sfârşit măsuri de combatere a bolii

somnului şi degeaba se supără domnul profesor pe mine dacă scriu că un avocat din Bermude, suferind de boala somnului, a adormit în ziua nunţii sale şi s-a trezit abia la nunta de aur. Doar nu-s medic.

— Henry e niţel cam strict în chestiuni ştiinţifice.

— Asta pare a fi o trăsătură tipică Bannisterilor.

— Da. Familia Bannister este în general conservatoare.

— Familia Bannister? Dar nu mai există decât un singur Bannister.

— Voiam să zic... ăă... chiar dacă Henry nu are fraţi...

Holler se miră.

— Ştiam că-s mai mulţi fraţi...

Ce-o fi vrând şi ăsta? Întâi nu mai sunt alţi Bannisteri, pe urmă-s mai mulţi... S-ar zice că a călcat în strâchini.

— Văd – spuse Evelyn cu tupeu –, că domnul redactor nu cunoaşte pe de-a-ntregul istoria familiei noastre.

— Cine, eu?! Sunt o enciclopedie vie a nobilimii engleze. Să-i luăm pe Bannisteri. Bunicul stimabilului dumneavoastră soţ, pentru eroismul de care a dat dovadă în ordonarea mamiferelor homeoterme din terţiar, a primit ca pe o recunoaştere supremă a meritelor sale titlul de lord. Acesta a fost primul lord Bannister. Titlul de lord şi numele de Bannister sunt moştenite de cel dintâi născut pe linie bărbătească. Al doilea lord Bannister a fost unchiul soţului dumneavoastră, fiindcă mama soţului dumneavoastră s-a născut fată şi n-a putut moşteni numele şi titlul de Bannister. Acest lord Bannister, sir Dealing, respectabil fabricant de paste făinoase a murit acum opt ani şi, neavând urmaşi, numele şi titlul de lord

Bannister le-a moştenit onorabilul dumneavoastră soţ, sir Henry. După cum vedeţi, un ziarist englez se pricepe la genealogia familiilor aristocrate. Acum, dacă soarta va binecuvânta căsnicia dumneavoastră cu un copil... Ei!... Ciudat lucru, azi tot pe de lături înghiţiţi când stă omul de vorbă cu dumneavoastră. Lăsaţi pata să se usuce, ceaiul nu pătează...

După accesul de tuse, Evelyn îşi veni cu greu în fire.

— Cunoaşteţi într-adevăr bine istoria familiei noastre.

— Vedeţi, milady, aici e frumuseţea acordării titlurilor la noi în Anglia. Vii pe lume cu un nume oarecare şi-i destul un strop de noroc, îţi moare o rudă îndepărtată fără să lase urmaşi şi dintr-o dată, de unde erai un om de ştiinţă oarecare, te alegi nu numai cu o mândreţe de titlu, ci şi cu o mândreţe de nume alăturat acestuia.

— Ar cam fi timpul să facem nota de plată, Mr. Holler. Mai am de rezolvat pe ziua de azi câteva chestiuni. Sper să mă descurc.

— Nu vă pot fi de folos? Cunosc Marrakech-ul ca-n palmă. Anual fac aici mai multe drumuri şi scriu reportaje despre grozăviile Africii.

— Aş vrea să dau de urma unui mercenar din Legiunea Străină, ştiu că momentan e bolnav. E un prieten bun de-al vărului meu şi le-am promis la Londra alor lui c-o să mă interesez de el.

— Atunci, lady Bannister, aflaţi că sunteţi norocoasă c-aţi dat peste mine. Autorităţile se pun greu în mişcare când e vorba de Legiunea Străină. Nu poţi şti niciodată de ce e căutat omul. Dar am şi eu pilele mele la guvernator. *Garçon!* Plata...

7

Taxiul o ducea din nou spre Gueliz. Dar de data asta era însoţită de ziarist. Curând ajunseră la garnizoană.

Aici Holler se simţea în elementul lui. La poartă se luă la harţă cu santinela care nu voia să-i dea drumul înăuntru, fiindcă la ora aceea nu se mai primeau audienţe. Îl făcu pe soldat cu ou şi cu oţet. Până la urmă apăru un colonel şi după ce Holler îi explică pe scurt despre ce e vorba, fură poftiţi în fortăreaţă.

Până la etajul doi, ziaristul se împrieteni cu patru ofiţeri superiori şi puse în alertă un regiment întreg. Mai cu zece franci, mai cu un zâmbet graţios, cu o bădărănie sau o confidenţă, pretutindeni găsea calea cea mai potrivită. Luase cu asalt şi cucerise înspăimântătoarea fortăreaţă a Guelizului.

La amiază ştiau deja că Soldatul Münster s-a vindecat după o rană gravă şi este undeva aproape de oraş, la două zile de mers cu cămila. Este în convalescenţă în staţionarul din oaza Mahrbuk al companiei a doua.

— Vă rămân îndatorată pe viaţă...

Holler rânji fericit, dar nu se putu abţine să comenteze:

— Lăsaţi, a fost un fleac... Anul trecut l-am găsit în două zile pe un comerciant de marochinărie care ultima oară fusese văzut în timpul războiului cu burii. Şi-acum ce-aveţi de gând, lady Bannister?

De nu i-ar mai spune aşa! O face să roşească întruna!

— Dau o fugă până-n oaza Mahrbuk. Şi-aşa n-am mai fost pe-acolo niciodată.

— Vine şi sir Bannister?

— N-nu... De data asta vreau să iau şi eu o acţiune pe cont propriu. Nu vreau să-l deranjez de la munca lui. Putem găsi o călăuză pe-aici?

— Cum să nu. N-aţi mai făcut nicio excursie în deşert?

— Nu. Tocmai de-aceea aş dori...

— Asta înseamnă că n-aveţi nici echipament. O, ce noroc pe dumneavoastră că mă aveţi alături. Eu am fost de mai multe ori în Sahara. Şi nu m-a costat mare lucru. Deşi negustorii de pe-aici sunt nişte tâlhari, iau şi pielea de pe tine dacă nu eşti cu ochii-n patru. Îmi daţi voie să vă pregătesc de drum?

— Nici nu ştiu cum să vă mai mulţumesc...

— Mă faceţi fericit, lady Bannister. Haideţi să procurăm mai întâi echipamentul. Că fustă şi alte chestii de-astea nu mai puteţi purta la câteva sute de metri de-aici. Dar n-o să vă duc la bazarele din centru. Cumpărăturile trebuie făcute de la arabi. De la arabi. Pe ăştia îi domină prestigiul rasei albe. În centru se vând mărfuri proaste la preţuri pipărate, dar într-un mod politicos. Bune pentru turişti... Taxi!

Porniră spre Mellah. În îmbulzeala din marché arabe înaintau ca melcul. Coborâră din taxi pe cea mai îngustă uliţă a celei mai murdare mahalale a oraşului arab şi o luară pe jos pe uliţa care răspândea un miros rânced.

Nu-l observară pe individul cu barbişon care mesteca tutun şi scuipa întruna şi care se ţinuse după ei încă de la garnizoană.

Ziaristul o duse pe Evelyn într-o dugheană întunecoasă în care roiau muştele; fură întâmpinaţi de un arab cu ţăcălie şi cu nas coroiat. Întâi au ales marfa. Cască colonială, cizme, pantaloni de călărie,

termos, o cutie pentru alimente cu capac ermetic şi altele.

A urmat tocmeala. Evelyn nu mai văzuse aşa ceva în viaţa ei!

Arabul mai întâi a pufnit în râs, pe urmă s-a bătut cu pumnii în piept, a fugit afară în stradă şi a început să-i ameninţe pe trecători cu pumnii, apoi a început să tragă de burnus spumegând de furie şi a privit în tavan disperat, împreunându-şi mâinile, pentru ca în final să se prăbuşească hohotind de plâns pe pantalonii de călărie, parcă plângându-şi copilul plecat pe lumea cealaltă. La toate astea, Holler mai întâi bătu cu pumnul în masă, apoi râse sfidător şi, ca o dovadă, îşi suflecă un crac al pantalonului, pentru ca arabul să se convingă de calitatea ciorapilor săi. Asta îl impresionă teribil pe negustor, căci îi întinse lui Holler casca colonială, dar când Holler vru să ia şi pantalonii, se burzului din nou ca o căţea care-şi apără puii şi îşi strânse horcăind marfa la piept.

Peste o oră toată marfa era împachetată pe tejghea; plătiră şi plecară.

— Aţi făcut o afacere grozavă – spuse Holler, ştergându-şi satisfăcut sudoarea de pe frunte.

— Nu vă temeţi că-ntr-o bună zi o să vă omoare arabul ăsta?

— Cine, ăsta? Dar sunt unul dintre clienţii lui cei mai vechi. Suntem prieteni buni. Când sunt la Londra, ne scriem.

8

Cu călăuza treaba a mers mai uşor. Aceştia sunt oamenii deşertului. Şi sunt bine organizaţi.

Călăuza era un berber scund, uscăţiv, cu faţa arămie şi părul creţ, tuns îngrijit. Era de părere că dacă porneau a doua zi dis-de-dimineaţă, ajungeau la Mahrbuk în zorii celei de-a patra zile.

— Pot călători cu el noaptea prin deşert? – îl întrebă fata pe Holler în engleză.

— Fiţi liniştită, doamnă – îi răspunse berberul într-o engleză impecabilă. Călăuzele deşertului sunt adevăraţi gentlemani.

Fata se ruşină.

— Ăştia-s tare copilăroşi – râse Holler. Am cunoscut un berber, tot o călăuză, care după ce activase ani de zile în filarmonica din Philadelphia se întorsese în deşert din cauza unei decepţii sentimentale.

Din colibă apăru o fetiţă de culoarea ciocolatei, care se zgâi de aproape de tot la frumoasa doamnă albă.

— Vai, ce drăguţă e – spuse Evelyn. O săltă pe fetiţă din praf şi-i şterse obrăjorii. Pe urmă îi dădu o broşă. Era un fleac lipsit de valoare, cu care obişnuia să-şi prindă fularul în jurul gâtului.

— Talisman... talisman... – îngăimă mititica năucită şi abia îndrăzni să se atingă de fleacul acela strălucitor.

— Ăştia intră de-acum şi-n foc pentru dumneavoastră – o lămuri Holler când îşi continuară drumul. Lady Bannister, vă urez drum bun. Să fiţi punctuală la întâlnire, deoarece călăuzele astea sunt în stare să se-ntoarcă acasă, dacă nu le vin călătorii la timp.

CAPITOLUL NOUĂ

Lordul Bannister devine victima unei halucinaţii. Mai târziu este confundat cu Caterina de Medici. Se pregăteşte pentru anii de închisoare ce vor veni, pe urmă constată că-n Sahara drumul este mai plăcut fără frac. Apar bandiţii, Eddy Rancing galopează înapoi, scoţând sufletul dintr-o cămilă şi descoperă ce este relativitatea.

1

Evelyn fu punctuală la întâlnire. Sosi echipată de călătorie la locul stabilit de călăuză. Înainte de-a porni, aşternu grăbită câteva rânduri pe hârtie; dădu răvaşul unui comisionar să i-l ducă lordului Bannister, apoi se săltă pe spinarea cămilei îngenuncheate.

Azrim, călăuza berberă, scoase nişte sunete guturale ciudate, la care cămilele se ridicară în picioare, întâi pe cele din spate, apoi pe cele din faţă şi, la cele două mişcări ritmate, Evelyn avu senzaţia c-o să cadă în nas, apoi că o să se prăvale pe spate, şi-n cele din urmă se trezi înţepenită la o înălţime înspăimântătoare.

— Reg-loc! Reg-loc!

Cămilele porniră la pas.

2

Cu o jumătate de zi mai devreme, pe acelaşi drum

pornise o caravană cu mult mai mare. Număra treizeci de arabi, cele mai de soi perle ale Mellah-ului, în frunte cu Adams şi Gordon, cei doi şefi care se împrieteniseră la cataramă.

Sosiseră la Marrakech la bordul unui avion închiriat la Lyon.

Porniseră imediat în căutarea fetei, împărţindu-şi oraşul în mai multe sectoare, iar Rainer rămăsese ca om de legătură în holul hotelului Mammunia, unde ucigaşul cu părul nins de ani se împrieteni cu directorul unei firme europene constructoare de maşini şi-n scurtă vreme începură o partidă de şah.

Cel mai norocos în timpul cercetărilor se dovedise a fi Joko, omul cu barbişon. El pornise de la presupunerea că fata este în căutarea unui soldat, deci va face un drum şi la garnizoana oraşului, aşa că se puse la pândă în apropierea fortăreţei Gueliz. De aici n-a mai scăpat-o din ochi pe Evelyn, până când fata şi-a închiriat o cameră la Hotel de Paris, ca să-şi tragă sufletul.

Pe urmă s-a înapoiat la călăuza berberă cu care discutase fata. Trebuia să afle de la el încotro se pregăteşte Evelyn să purceadă.

— *Salem* – îl abordă bărbosul pe berber.

— *Bonjour* – îi răspunse acesta.

— Mă pregătesc de-o călătorie lungă în Sahara, trebuie să pornesc imediat şi am nevoie de o călăuză de nădejde.

— Îmi pare rău, domnule, – i se răspunse –, am fost angajat deja de altcineva pentru cinci zile.

În timp ce vorbea, berberul îşi aduse aminte de englezoaică şi-şi privi zâmbind copiliţa fericită, îmbujorată, care se juca în praf cu „talismanul”.

— Poate mă luaţi şi pe mine la drum – îi spuse Joko.

Merg spre Ain-Sefra şi dacă tot aveţi drum într-acolo...

Călăuza îi răspunse fără să bănuiască nimic:

— Pornim în altă direcţie. Spre oaza Mahrbuk.

— Păcat. *Salem aleikum.*

— *Au revoir.*

Bărbosul aflase ce-l interesa. Fata se pregătea să meargă în oaza Mahrbuk. Deci era limpede că aici se află şi „rănitul" Münster. Trebuia doar să-l mai înştiinţeze pe Rainer, ca până se-ntoarce la hotel să-i adune telefonic pe toţi ciracii. Peste o oră se strângeau să ţină sfat.

— Nimic mai simplu – îşi dădu cu părerea Adams. Chiar astăzi o să i-o luăm înainte. – Împunse harta cu degetul. – Până ce porneşte la drum Evelyn Weston, noi o să fim deja la puţul ăsta şi-o s-o aşteptăm aici. După ce-i luăm plicul, îl vizităm în oază pe Münster.

— Ce pază are oaza Mahrbuk? – se amestecă în discuţie cu vocea lui gravă, molcomă şi aristocrată doctorul Cournier, bătând cu degetele lui pistruiate darabana în masă. Asta în caz că nu-l putem convinge cu vorba bună pe soldatul ăla.

— În orice caz, să recrutăm de-aici treizeci-patruzeci de arabi – zise omul cu barbişon. Cunosc un cârciumar în Quartier Réservé, care mi-e bun prieten şi-o să ne ajute. În chestiunile astea legate de deşert te poţi aştepta oricând la surprize. Mai bine suflăm şi-n iaurt, decât să riscăm.

Ceva mai târziu, Corned-Beef se împrieteni cu un ofiţer de la care află că-n oaza Mahrbuk, din punctul de vedere al problemei ridicate de doctor, paza este minunată. Nu există nici jandarmerie, nici armată, corpul de gardă al staţionarului armatei este cel care păstrează ordinea pe care de când lumea n-a tulburat-o încă nimeni, în oaza aceea uitată de

Dumnezeu.

— Cred – stabili Adams după-amiază – că peste un ceas putem porni. Ne-am îngrijit de toate.

— Nu chiar – spuse Rainer. Trebuie să luăm cu noi câteva termosuri cu ceai. E bun împotriva arşiţei.

La această remarcă nu-i răspunse nimeni.

3

„Acum când plec la drum mă gândesc la dumneavoastră cu recunoştinţă, sir. Fiţi binecuvântat pentru bunătatea pe care mi-aţi arătat-o şi, cum de-acuma tot n-o să ne mai întâlnim, sper că veţi uita cu timpul câte necazuri v-a pricinuit nefericita dumneavoastră

Evelyn Weston.”

Privi pe deasupra scrisorii grădina. Simţea o greutate mare în coşul pieptului. Se pare că în ciuda întâmplărilor tulburătoare prin care trecuse se obişnuise cu fata aceasta vijelioasă, neîndemânatică, dar nespus de inimoasă, veşnic înspăimântată de ceva, care cu fuga şi cu supărările ei imprevizibile îi devenise cea mai mare vrăjmaşă din cauza *nécessaire*-ului. Micuţul ciclon blond, învolburează, răscoleşte totul în jur, goneşte cu capul înainte spre primejdii de moarte şi nici măcar nu-i curajoasă, ci doar nesăbuită.

În orice caz, din despărţirea asta are măcar avantajul că de-acum încolo se poate duce liniştit la culcare şi tihna nu i se mai duce pe apa sâmbetei cu una-cu două din cauza Evelynei Weston.

4

— Bună ziua, O caut pe miss Evelyn Weston.

Lordul rămase perplex. Ba chiar puţin lipsi să leşine.

În uşă stătea un tânăr chipeş purtând cizme de lac, pantaloni albi de călărie, iar în mână avea o uriaşă cască colonială, într-un cuvânt era echipat în ţinuta tropicală din filmele vorbite, pe care o poartă exclusiv participanţii la călătorii de agrement. La Veneţia aceşti eroi cu ceas de aur la mână descinşi din romanele lui Fenimore Cooper sunt o privelişte obişnuită, dar aici, la tropice, sar în ochi, iar turiştii îmbrăcaţi după ultima modă pseudosahariană, care-şi pregătesc grijulii îmbrăcămintea pentru cuptorul infernal care-i aşteaptă, stârnesc zâmbetele localnicilor şi europenilor stabiliţi pe-aceste meleaguri.

— Cu ci... cine am onoarea? – bâigui lordul cuprins de presimţiri funeste.

— Mă numesc Eddy Rancing. Lordul Bannister?

— Cred că... Da... De ce?

— O caut pe miss Evelyn Weston. Aş dori să discut ceva cu ea.

Înălţimea-sa privi şovăind în jur, de parcă adineauri ar fi aşezat-o pe miss undeva, dar acum nu-şi mai aminteşte unde anume... Pe urmă îşi aduse aminte.

Se îndreptă de şale.

— Nu înţeleg, Mr. Rancing, ce doriţi?

— V-am spus limpede. O caut pe miss Evelyn Weston. Ultima oară a fost fotografiată în compania dumnevoastră.

Lordul se gârbovi din nou, sau altfel spus se nărui

în sine. Eddy scoase din buzunar o fotografie.

— Cred că această fotografie este autentică. Reiese din ea că Excelenţa voastră a călătorit cu doamna alăturată în calitate de soţie, aşa încât cred că sunteţi în măsură să-mi răspundeţi la întrebarea: unde o găsesc pe miss Weston?

— Dumneavoastră sunteţi detectiv? – întrebă profesorul cu îngrijorarea unui hoţ de buzunare încolţit de poliţie?

— Nu. Sunt o veche cunoştinţă a domnişoarei Evelyn. De câţiva ani suntem vecini într-o clădire de pe King’s Road.

— Nu cred c-aţi urmat-o în Africa de dragul bunelor relaţii de vecinătate – remarcă indispus profesorul.

— Nu. Aş dori să discut cu domnişoara chestiuni de afaceri.

— Dumneavoastră în favoarea cărei ţări faceţi spionaj.

— Eu? În favoarea Laponiei.

— Domnule! Dumneavoastră aţi venit în Africa deghizat în corist de operă ca să vă ţineţi de glume proaste?

— Mai sunt şi glume bune, ca întrebarea pe care mi-aţi pus-o dumneavoastră, milord.

— Din moment ce ziarele au scris că...

— Sunt vecin de câţiva ani cu miss Weston. Trăieşte într-o sărăcie neagră împreună cu mama ei văduvă, e o făptură onestă, muncitoare, s-a amestecat, fără doar şi poate, nevinovată în afacerea asta îngrozitoare.

Lordul afla lucruri noi. Vasăzică nu e totuşi spioană?

— Sună frumos toate astea – spuse în cele din urmă –, dar habar n-am pe unde-o fi acum, tot ce vă

pot spune este că aici n-o să se mai întoarcă niciodată.

Eddy zâmbi batjocoritor.

— Sunt sigur că miss Weston se va întoarce. Până atunci, nu mă mişc de-aici.

— Nu-s dispus să-mi petrec tot restul vieţii în compania dumneavoastră, aşa că voi fi nevoit să...

— Să anunţaţi poliţia? All right. Asta înseamnă o sută de mii de franci în contul meu şi pentru dumneavoastră, de bună seamă, închisoarea.

Închisoarea!

Lordul se prăbuşi istovit în fotoliu. Iată sfârşitul. Putea să-i treacă prin minte că fata asta o să-l bage la închisoare.

— Nu vreau să vă creez neplăceri, sir, nu vă cer decât să-mi suportaţi prezenţa.

— Ce să fac? O să am tăria asta. Luaţi loc.

— Mulţumesc.

Eddy se aşeză şi îşi turnă îndată un whisky din sticla de pe masă, apoi întrebă într-o doară:

— Chiar v-aţi însurat cu miss Weston?

— Nu. Până la urmă a reieşit că doar am protejat-o la nevoie. Biata de ea era veşnic hăituită şi-atunci folosea procedeul de-a mă trezi pe mine din somn ca să adormă ea. Până acum a dat rezultate. Deci nu sunteţi complicele domnişoarei Weston?

— V-am mai spus că miss Weston este o persoană mai curând conservatoare!

— Şi totuşi, dacă stăm să ne gândim, are un mod de viaţă destul de agitat.

— Îşi caută moştenirea care-i aparţine de drept.

— Ştiu. Şi onoarea unui domn. Dacă vă interesează, vă asigur că-n ambele cazuri am realizat progrese mari până-n prezent. Şi chiar vreţi să

rămâneţi de-acum încolo aici?

— Da. Dar nu pentru mult timp. Bag mâna-n foc că Evelyn o să fie aici în scurtă vreme.

— S-ar zice că sunteţi un Nostradamus englez. Vă reamintesc, istoria a consemnat faptul că până şi acest om extraordinar s-a mai înşelat uneori.

— Nu mă-nşel. Până la urmă o să vedeţi că am dreptate.

— Dar eu am de plătit un preţ cam scump pentru dreptatea dumneavoastră – răspunse necăjit Bannister.

— Nu-i nimic. Dacă eu sunt Nostradamus, atunci dumneavoastră n-aveţi decât să fiţi Caterina de Medici şi să-mi aduceţi ofrande pentru precizia mea.

— Domnul meu! Vă dau cuvântul meu de onoare că v-am spus adevărul. Mă puteţi numi cel mai făţarnic mincinos din lume, dacă Evelyn Weston se mai întoarce vreodată aici.

— Sir – îi răspunse Rancing oftând –, cu toată stima pe care o am pentru dumneavoastră, vă aduc la cunoştinţă că sunteţi cel mai făţarnic mincinos din lume.

În uşă apăruse Evelyn Weston.

5

Înaintau de câteva ore prin deşert. La răsărit se zăreau coloane de piatră năruite şi ruine îngrămădite de-a valma, rămăşiţele unui străvechi castru de pe vremea stăpânirii romane. Evelynei i se descususe vestonul. Se gândi să-l coasă pe loc, să nu cedeze şi mai mult cusătura. Deschise geanta neagră.

— Doamne sfinte, unde-i plicul?!

Ochii îi căzură pe un prosop. În dreapta lui o perie de haine, iar în stânga un săpun.

Nu putea fi decât *nécessaire*-ul lordului! Vechiul ei duşman de moarte!

Iar îşi schimbase geanta cu a lui Bannister! Acum plicul portocaliu se află la lord. Ce-i de făcut?

Trebuie să se-ntoarcă din drum! Pe Bannister îl ameninţă primejdii de moarte. Ce-o să se-ntâmple dacă o să deschidă *nécessaire*-ul fără să bănuiască nimic, de faţă cu alţii, şi o să dea peste plic? Pesemne că o să-l ducă la poliţie.

O, cu dragă inimă ar fi dat de pământ cu geanta în care probabil că era şi trusa aia scârboasă de bărbierit! Dar acum trebuie s-o ducă înapoi, să dea socoteală de ea, dacă vrea s-o capete înapoi pe-a ei.

— Azrim! Ne-ntoarcem! Repede! Ne-ntoarcem în oraş!

6

...Rămase acolo, în pragul uşii. Dar de uimire nu putea scoate o vorbă. Cum ajunsese aici Eddy Rancing? Ce poveste încurcată, fantastică, uimitoare începe să se ţească? Se simţea ameţită de parcă ar fi băut o băutură tare.

— Mr. Rancing!

— Miss Weston – surâse Eddy –, sunt fericit să vă revăd.

Lordul nu îndrăznea să zică nici pâs. Uimirea i se transformase încet-încet în groază. Uimirea fetei însemna pentru el un tunet prevestitor de furtună. În acalmia de-aici a reapărut cu aerul ei misterios, atât

de graţios şi de ferm, aidoma unui sirocco[3], pentru ca în curând să-i smulgă tihna din rădăcini, să gonească, să sfarme, să sfâşie şi-n cele din urmă, cu un singur acord, să dispară fără urmă.

În sufletul lordului şuierau sirenele, vestind primejdia!

Ciclonul!

E clar că undeva o aşteaptă bandiţii şi imediat se va crampona de el, să facă împreună vreun drum lung, incomod. Aşa că-şi îndesă grăbit în buzunare ţigări, şi scoase din şifonier un fular călduros, de lână. Ce-i sigur e sigur.

— Cum... cum aţi ajuns aici? – îl întrebă Evelyn pe Rancing.

— El de unde să ştie? – se întrebă posomorât profesorul. În cel mai rău caz ar fi de mirare că mai sunt eu aici. Unde mergem? – se-ntoarse el îngrijorat spre Evelyn.

— De data asta n-o să vă târăsc după mine în călătoria mea anevoioasă, sir.

— Să vă fie gura aurită. Eu unul mi-am pierdut speranţa în asemenea minuni.

— Dacă-mi permiteţi, o să vă-nsoţesc eu – se amestecă Eddy.

Profesorul trase furios cu coada ochiului la Eddy.

— Mă bucur – se-ntoarse el spre Evelyn – că la dumneavoastră în King’s Road solidaritatea dintre vecini este atât de puternică.

Fata îl scrută o clipă cu privirea pe profesor. Doamne! Nu cumva e gelos?

— Exprimaţi-vă mai clar, Mr. Rancing. Ce doriţi de la mine?

---

[3] Vânt uscat, aducător de secetă, care bate dinspre deşert către Marea Mediterană.

— Vă ofer sprijinul meu. Am senzaţia că-n aceste momente aveţi nevoie de ajutorul unui bărbat. Cu ajutorul meu veţi ajunge mai repede în posesia moştenirii.

— Dar de unde până unde ştiţi de moştenirea mea?

— Miss Weston, sunt demn de dispreţul dumneavoastră: am tras cu urechea.

— Şi-acum? Acum, că aţi aflat totul, că ştiţi că sunt urmărită, că încerc să dau de urma unei moşteniri care valorează cât un tezaur, vreţi să mă şantajaţi?

— Să fiu sincer? M-am gândit la una ca asta. Dar pe undeva nu merge. Acum, miss Weston, mă simt ca un puşti prost-crescut în faţa unei învăţătoare cu părul cărunt. Cred că vă respect în mod deosebit şi acest simţământ a năruit şi până acum multe hotărâri în momente decisive. Mi-ar plăcea să particip până la sfârşitul acestui joc de noroc, dar n-o să vă şantajez. Dacă mă refuzaţi, o să plec.

— La poliţie – îi răspunse Evelyn batjocoritoare –, ca să mă denunţaţi.

— Miss Weston! – ripostă plin de demnitate tânărul şi roşi, aşa că abia acum ieşi la iveală cu adevărat ce copil mare este genialul Eddy Rancing –, sunteţi nedreaptă cu mine. Puteam face asta şi până acum. Sunt un uşuratic, îmi plac banii, dar nu am dorit să pun mâna pe moştenirea asta decât ca să mă pot înfăţişa cu ea înaintea dumneavoastră şi să vă cer mâna.

Evelyn pufni în râs.

— Bine, Eddy, n-o să-ţi bagi niciodată minţile-n cap? Doamne, ce aiurit eşti. Nu-mi pasă, vino cu mine. Până acum am fost într-adevăr singură... n-am avut pe nimeni lângă mine.

— Asta – se justifică lordul în faţa lui Rancing –

deoarece cămaşa de noapte era aşa de bătătoare la ochi, încât a trebuit să stau ghemuit în spatele banchetei.

— Acum însă aţi scăpat de asta. Drumurile neplăcute pe care vi le-am pricinuit au luat sfârşit.

— Miss Weston... mi-aţi spus de-atâtea ori... Eu cred că cerurile ne vor conduce şi de-acum înainte paşii...

— Ei bine, o să vă demonstrez îndată că dumneavoastră veţi rămâne aici într-o tihnă deplină şi nu veţi mai fi expus riscului de-a fi deranjat de mine.

„Ce femeie frumoasă – îşi zise Bannister în gând –, dar nu poţi şti niciodată când se transformă într-un uragan devastator.”

— M-am întors fiindcă iar ne-am schimbat din greşeală genţile. V-am adus *nécessaire*-ul ăsta nesuferit „abia dacă mi-am aruncat o privire şi am închis acest lăcaş sfânt al vieţii dumneavoastră. Luaţi-vi-l sir, spălaţi-vă pe cap cu el – îi spuse aruncându-i geanta de se porniră să joace-n pântecele lui Buddha aparatul de ras şi piatra acră. Şi vă rog să-mi daţi geanta mea. Iar eu cu Eddy o să plecăm imediat şi n-o să vă mai deranjăm niciodată.

— Văd că-ntre vecinii din King’s Road se poartă prenumele, ceea ce în Anglia se obişnuieşte, în general, numai între rude sau prieteni foarte apropiaţi...

După ce făcu această remarcă, profesorul luă geanta de pe şemineu.

— Bine, dar asta-i geanta mea... Nu vă-nşelaţi, miss Weston? – şi o deschise cu un gest reflex.

Trei gâturi înţepeniră sub capetele întoarse spre geantă, trei guri rămaseră căscate de uimire şi trei inimi uitară pentru o clipă să mai bată.

Privirile li se încrucişară asupra unui plic portocaliu sigilat cu cinci peceţi.

7

În cele din urmă, Evelyn păşi hotărâtă spre geantă.

Bannister însă o închise şi-şi puse frumuşel mâinile pe ea, ca un leu leneş, uriaş, cere-şi înfige ghearele într-o halcă de carne, ca să sublinieze că lui îi aparţine, chiar dacă de mâncat o va mânca doar mai târziu, dar consideră că nu-i recomandabil să se atingă careva de ea.

— Daţi-mi, vă rog... geanta – zise nervoasă fata.

— Geanta v-o pot da, bineînţeles, dar plicul, regret, nu vi-l pot înmână. Până acum am fost în situaţia de a nu şti ceea ce mi-a fost dat să aflu între timp. Acum, însă, regret, situaţia se prezintă altfel, plicul ar trebui ca prin mâinile mele să ajungă la dumneavoastră iar apoi la patronii dumneavoastră. În acest caz aş ajunge şi eu un spion ca, să zicem Mata Hari...

Evelyn căzu pe gânduri. Cert e că până acum profesorul participase pasiv la toată povestea asta. Acum însă, dacă-i predă plicul, lordul Bannister devine complice de gradul întâi. El care este candidatul cel mai îndreptăţit la Premiul Nobel, savantul cunoscut pe tot globul şi, pe deasupra, un gentleman exasperat de desăvârşit.

— Sper că înţelegeţi, miss Weston, că dorind să luaţi acest plic din mâna mea, îi cereţi imposibilul unui om de ştiinţă conservator de felul lui. Vă promit, în schimb, că o să vă dau timp să fugiţi şi-o să predau documentul autorităţilor abia pe urmă.

Rancing se juca cu gâtul sticlei de whisky de parcă

ar fi aşteptat doar un semn din partea fetei ca să-i dea la cap profesorului şi cu asta să pună punct disputei care se prelungea în mod chinuitor. Evelyn însă nu părea să-l încurajeze în acest sens.

Stătea pe gânduri. Bannister o privea îngrijorat. În cele din urmă, fata cugetă cu glas tare:

— V-ar osteni rău de tot un drum ceva mai lung cu cămila?

— Ştiam eu... – murmură deznădăjduit profesorul.

8

Prima rafală a ciclonului îi răscoli nervii. Începe! Zeiţei furtunilor îi lucesc deja ochii, urzeşte noi planuri, ideile pripite, încâlcite i se-nvălmăşesc deja în minte şi totul e-n zadar, celebrul, dar neputinciosul cercetător al bolii somnului va fi luat pe sus de vârtejul destinului său.

— Dumneavoastră vreţi să predaţi acest plic autorităţilor?

— Exact. Dar nu pe cămilă. Pe jos. De-o vreme şi aşa am început să mă simt înstrăinat de mijloacele de transport, nu ştiu dacă puteţi aprecia cât...

— Dacă doriţi să-l predaţi aici, în Marrakech, putem merge împreună la poliţie. Dar nu ştiu dacă spiritul umanist al unui adevărat gentleman englez îi poate refuza cuiva sprijinul, când este în joc soarta unei femei lipsite de apărare şi onoarea unui bărbat persecutat pe nedrept.

— Sub acest pretext m-aţi târât prin toată Europa, o dată în ţinută de seară, iar apoi în ţinută de noapte.

— Acum nu-i vorba decât de o oază din apropierea oraşului.

— Acum. Dar după ce pornim la drum, o să constatăm că, cu toată bunăvoinţa din lume, nu ne mai putem opri până la Cape Town. Ca să nu mai punem la socoteală că dromaderul nu-i automobil şi dacă o să-nceapă să-şi risipească piesele-n drum, ne înghite deşertul.

— Lăsaţi ironia! Dacă doriţi, n-aveţi decât să veniţi până-n oaza Mahrbuk însoţit de-o escortă puternică. E la numai două zile de mers cu cămila. Puteţi păstra documentul asupra dumneavosatră şi nu-l daţi din mână decât atunci când v-aţi convins că o să ajungă la persoana cea mai autorizată în chestiune. Dacă nu faceţi asta, veţi sacrifica pur şi simplu din comoditate şi egoism averea unei familii nevoiaşe şi onoarea unui om care suferă pe nedrept, ca să nu mai vorbesc de strădaniile infernale de până acum, care se vor duce pe apa sâmbetei.

Pâlnia ciclonului îl absorbea, îl lua pe sus, simţea că nu i se poate împotrivi.

— Vă puteţi justifica spusele? Cu dovezi?

— Pentru cea mai mare parte din ele, vă stau la dispoziţie ca martor – spuse Eddy.

— Iar pe celelalte vi le ofer îndată. În primul rând este vorba...

— Staţi! – o întrerupse profesorul. Nu-mi povestiţi nimic. Vreau să rămân neinformat în toată afacerea asta. După câte scriu ziarele, mă tem că dacă mi-aţi oferi unele informaţii, nu v-aş putea sta la dispoziţie. În clipa de faţă, rolul meu în această afacere este următorul: o să vă îndeplinesc rugămintea de a înmâna plicul pe care mi l-aţi predat nu autorităţilor de aici, ci celor din oaza Mahrbuk. Cred c-ar fi mai bine să ne oprim aici şi să nu ştiu mai mult de-atâta. Aşa măcar am cugetul cât de cât împăcat. Spre

regretul meu m-aţi investit cu atâta prerogative providenţiale, încât nici nu-ndrăznesc să mă opun. Vă previn însă că dincolo de Sahara începe Congoul Belgian şi acolo n-am de gând să vă urmez nici pentru moştenire, nici pentru onoarea semenilor mei şi nici pe motiv că aţi fi urmărită. Dincolo de Sahara nu mai merg!

Evelyn îl privi necăjită.

— Sunteţi sigur, sir?

Fermitatea profesorului începu să se clatine.

— În orice caz... v-ar trebui nişte argumente foarte puternice... – zise el temător –, dar chiar de-ar fi să merg până-n Congo, mai departe de Cape Town în niciun caz... adică... vasăzică, nu-mi pasă, să mergem!

...Profesorul era aşa de ursuz pe spinarea cămilei, de parcă ar fi condus o expediţie de pedepsire a unor vasali. Starea de spirit i-o înrăutăţea puzderia de gângănii înţepăcioase şi pişcăcioase care mişunau pe trupul cămilei şi care, ca nişte veritabili cercetători ai bolii somnului, îi făceau pofticioase analiza sângelui. Nu-i rămânea decât să stea cocoţat pe cămilă, să-şi legene capul în ritmul paşilor acesteia şi să constate că graţie umanismului său era iarăşi pe drumuri pentru onoarea altor oameni, era pe drumuri şi pătimea. Când, de fapt, lucrurile stăteau mult mai simplu.

Însoţea o femeie frumoasă, oarecum mânat de mândrie, dar supunându-se fără niciun sens şi rost, în Sahara, legii care consfinţeşte împovărarea dintotdeauna a bărbatului. Numai că, fiind lord şi savant, vedea într-o lumină mai complicată şi câtuşi de puţin umilitoare această ipostază care, în ultima instanţă, nu se deosebea deloc de aservirea spirituală

a unui băcan îndrăgostit.

— Reg-loc! Reg-loc!

Cămila, care tocmai o lua la trap, îşi dădu capul pe spate, buşindu-l pe excelenţa-sa în piept atât de tare încât îl făcu să tuşească minute în şir.

— Reg-loc! Reg-loc!

Ochelarii îi căzuseră de pe nas. Nu-i mai păsa nici de ei. Nu se mai opri să-i culeagă de pe jos. De la Paris încoace, pierduse el şi mai mult de-atâta.

Cum cămila îl tot izbea cu capul în piept, încercă să se ţină drept în şa şi asta îl făcu să se simtă din nou puternic şi important.

— Reg-loc! Reg-loc!

9

Trebuie să spunem spre cinstea profesorului că Rancing, în ciuda vârstei lui de mânz, nu se ţinea prea bine.

Mai întâi a descoperit că nu degeaba e numită cămila „corabia deşertului”, deoarece mişcările ei unduitoare provoacă simptome asemănătoare cu cele ale răului de mare. Pe lângă aceste simptome, praful îi înţepa ochii întruna şi avea momente în care simţea că nu mai rezistă.

Evelyn avea deja oarecare antrenament şi este ştiut că femeile, în general, suportă mai bine clima tropicală. Aşa că ea călărea bine dispusă la trap, lângă călăuză.

Razele soarelui cădeau pieziş şi la poalele dunelor line, care se-ntindeau până-n zare, se proiectau fâşii înguste de umbră. Deşertul părea astfel o uriaşă tablă de şah, cu pătrăţele albe şi negre.

— N-o să mergem pe calea cea mai scurtă, *mademoiselle* – zise la un moment dat Azrim, călăuza berberă.

— De ce?

— Allah a vrut să-i dăruiţi o amuletă fetiţei mele şi pentru această faptă bună v-a ocrotit de mari primejdii, făcându-vă să schimbaţi genţile şi să vă-ntoarceţi din drum. Aşa mi-a fost şi mie dat să aflu că astă-noapte în Mellah au fost năimiţi o mulţime de borfaşi. Aceştia vor poposi la puţul din deşert, de pe drumul caravanelor care duce la Mahrbuk. Iar printre ei este unul care m-a îmbrobodit şi m-a tras de limbă şi a aflat că *mademoiselle* porneşte spre Mahrbuk.

În faţa acestei surprize, Evelyn fu cât pe-aci să cadă din şa.

— Cred că aveau de gând să vă aştepte la puţ, ca să vă omoare şi să vă prade. Dar noi o să-i ocolim şi-o s-o tăiem prin *shott*. Aşa se numeşte marea mlaştină sărată; drumul nu-i mai lung, dar e greu şi oarecum periculos. Cred că rămâne de preferat morţii.

Rancing şi Bannister auziră şi ei sfârşitul acestei discuţii.

— Deci m-au găsit! – zise Evelyn aproape plângând.

— Cine?

— Spionii şi bandiţii care sunt în cârdăşie. Din cauza lor s-a făcut razia aceea la Paris.

Lordul chibzui.

— În Mahrbuk chiar, vreţi să predaţi plicul autorităţilor?

— Întocmai.

— Şi-o să vă prezentaţi în faţa poliţiei cu conştiinţa împăcată, dacă va trebui clarificată chestiunea cu plicul?

— Fireşte.

— Corect – dădu lordul din cap –, atunci o să facem ceea ce ne dictează morala civică: o să anunţăm poliţia că-n drum spre Mahrbuk, la puţul din deşert, poate lua ca din oală adunătura asta periculoasă.

Îl priviră nedumeriţi.

— Dacă tot o să predaţi plicul – îi lămuri lordul –, şi n-aveţi de ce să vă temeţi, de ce să n-ajungă tâlharii ăştia acolo unde le e locul? Mr. Rancing tot nu suportă bine acest drum obositor, eu însă m-am călit în timp lângă miss Weston, cred că cel mai bine, tinere, ar fi să te-ntorci în oraş şi să alertezi poliţia.

Rancing n-avu nimic împotrivă, cu atât mai mult cu cât Evelyn îi declarase că ar vedea în acest gest un serviciu la fel de preţios ca şi în cazul în care ar însoţi-o până la punctul terminus al călătoriei ei.

— De rătăcit nu vă puteţi rătăci – îi spuse Azrim –, înaintaţi tot timpul cu spatele la apusul soarelui, iar pe-nserat o să zăriţi Atlasul Mare şi puteţi ţine direcţia cu uşurinţă.

Rancing se despărţi de ei şi, răscopt cum era, în hainele lui pitoreşti, porni în buiestru cu spatele la soare...

10

— Reg-loc! Reg-loc!

Cămilele mergeau la trap. Reflexele stacojii şi violete ale soarelui preschimbau petele întunecoase de la poalele dunelor într-o umbră diformă, înspăimântătoare. Aerul stătut, plin de praf, era sufocant din pricina mirosului insuportabil.

Mirosul clocit, de hidrogen sulfurat, al mlaştinii

sărate se revărsa spre ei tot mai abundent. Bannister îşi frecă indispus bărbia.

— Am uitat să mă bărbieresc... – bombăni el, dar prinzind privirea Evelynei tăcu imediat.

Ei, parcă n-ar avea *nécessaire*-ul la el! Îl legase între cele două burdufuri din spinarea cămilei care căra apa. Şi cum or să ajungă în oază, orice s-ar întâmpla, o să se retragă într-o cameră, să se bărbierească.

Doamne! Vedea-l-aş umblând măcar o zi cu barbă de jumătate de milimetru!

Evelyn nici nu-şi mai lăsa geanta din mână, o ţinea aproape tot timpul pe cămilă.

Deşertul, cu firele lui de nisip în care plutesc oasele atâtor şi atâtor oameni ucişi din răzbunare şi ajunşi praf şi pulbere, a molipsit-o şi pe ea cu ancestralul gând al vendettei necruţătoare.

Hotărî să-i facă felul *nécessaire*-ului.

Da! Cu asta va pune punct acestui romanţ cavaleresc care se perpetuează cam de mult! Fie ca nisipul rătăcitor al Saharei să-nghită toată trusa asta mârşavă, sfruntată şi batjocoritoare, cu săpun, cu perii, cu aparat de ras cu tot!

Şi Othello trebuie să se fi apropiat de Desdemona la fel de perfid şi cu ochii în patru cum s-a furişat Evelyn spre cămila cu apă în timp ce profesorul şi călăuza călătoreau în faţă. Într-o clipită cuţitul ucigaş a sclipit în soare şi cureaua spintecată a gemut sub tăiş, O tăietură, încă una... Obrăznicătura se prăbuşi în nisipul fin cu un zgomot imperceptibil, zdrăngănitul pierit, de durere, al obiectelor de toaletă, în timp ce micuţa caravană se îndepărta tot mai grăbită...

Lordul era aşa de preocupat de tovarăşii lui de călătorie, care mişunau în grupuri tot mai mari, că nu

observă nimic, doar Evelyn singură mai privi în urmă. Doar ea putea zări în depărtare pata aceea mică pe care o lăsau în urmă...

Nécessaire-ul rămânea în deşert. Şi odată cu el, şi „Buddha meditând”, cu giuvaerul de un milion de lire sterline.

11

Rancing zori înapoi spre oraş în trap săltat. Era o arşiţă infernală, ochii i se congestionaseră, îl dureau toate mădularele, îi era greaţă, avea ameţeli şi nu-l mai ţinea în şa decât gândul la întâmplările din Mügli am See. Condiţiile de aici, din Sahara sunt, la drept vorbind, cu mult mai bune... Oare ce-a mai făcut de-atunci unchiul Arthur, a înnebunit ori s-a sinucis? Merită văzută totuşi scena de după nuntă. De bună seamă că surâsul ministrului demisionat din Ţara Soarelui-răsare nu îi era suportabil decât datorită apropierii de diamant. După nuntă excelenţa sa Yakihashu, îi zicea Eddy în gând fiicei de mai multe ori logodite a lui Wollishoff, s-a retras din camera ei feciorelnică în iatacul nupţial cu privirile lăsate-n pământ şi cu unul dintre minunatele ei zâmbete late de-o palmă.

Şi-atunci! O! Unchiul Arthur a pus mâna pe statuetă!

S-a furişat cu ea în cel mai depărtat colţişor al grădinii. Ocoleşte, prudent ferestrele de la demisol, unde n-ar fi exclus ca Victoria, nevasta grădinarului Kratochvill, să-şi petreacă timpul în compania domnului Maxi, poetul lui Wilhelm Tell, discutând chestiuni ce ţin de arta dramatică. Şi în sfârşit... în

sfârşit, la lumina unei lanterne îl ciocneşte pe „Buddha meditând” de marginea unei fântâni arteziene.

Buddha se face ţăndări, din cutiuţa emailată se rostogolesc foarfeca, degetarul, mosoarele de aţă. Unchiul Arthur caută... caută şi caută şi...

Pe Eddy îl trecură fiori.

Doamne, tare-i frumoasă Sahara asta!

Şi-apoi, relativitatea. Conjunctivita şi arşiţa de şaizeci de grade sunt o plăcere pe lângă o căsătorie.

Soarele apunea. Peste deşert pogora o frumoasă noapte africană cu cer înstelat...

CAPITOLUL ZECE

Barbişonul lui Ahile. Bandiţii sunt lipsiţi de apărare împotriva tuturor josniciilor vieţii. Eddy Rancing descoperă că deşertul nu-i caimac chiar până la fund. Un pelerin minuscul îşi râde de el. Înainte de a muri, îşi dă seama că a învăţat câte ceva nu pentru fiica lui Harrington, ci pentru viaţă. Se descoperă că diferenţa dintre aparatul de ras şi pistolul cu repetiţie este minimă, ceea ce reprezintă un fapt întristător. Nécessaire*-ul este cel care râde la urmă. Răspunde la împuşcătură, şi loveşte în plin. După duel, părţile se împacă şi nu rămâne de rezolvat decât problema cămăşii de noapte a cârciumarului. Evelyn ştie să ierte. Mr. Bradford bea cafea cu frişca, filtrând grijuliu doar învăţămintele.*

Aflăm astfel cu ce seamănă în realitate viaţa noastră.

1

Societatea Mixtă Adams-Gordon, cum numea trupeşul doctor adunătura de bandiţi, îşi aşezase tabăra împreună cu cei treizeci de ucigaşi arabi de douăzeci şi patru de ore între palmierii piperniciţi din preajma puţului.

Avuseseră de-a face cu tropicele cu toţii, în afara lui Rainer, dar acesta îşi luase toate măsurile să suporte cu brio deşertul. Cămila lui căra în spinare o jumătate de duzină de pachete ambalate în hârtie.

Înainte de plecare se aprovizionase cu de toate. Începând cu aspirina, continuând cu prafurile vermifuge pentru cămile şi terminând cu uleiurile pentru înmuierea şeii, îşi cumpărase tot felul de produse de întreţinere, ocrotire şi îngrijire. Purta ochelari de soare cu lentile verzi şi deasupra capului ţinea o umbrelă de soare, aşa călărea pe cămilă.

Abia poposiseră, că se şi unse cu o alifie împotriva ţânţarilor care împuţi deşertul aşa tare, încât ceilalţi membri ai caravanei îşi aşezară corturile cât mai departe de el, iar cămilele smuceau furioase de căpăstru.

Peste o oră, mai mulţi bandiţi îşi strânseră corturile şi se mutară mai departe. Lui Rainer nu-i păsa de toate astea. De unde să ştie neciopliţii ăştia că ţânţarii pot inocula malaria, frigurile galbene sau boala somnului? Doctorul Cournier avu curiozitatea să afle ce fel de produs anti-ţânţar puţea în halul ăsta. Privi sticluţa cu dop de cauciuc de lângă Rainer. Pe etichetă scria:

UNTURĂ DE CĂMILĂ
Se freacă bine copita rănită şi se izolează animalul pentru ca mirosul pătrunzător al unguentului să nu strice atmosfera din grajd
COPITELE TREBUIE ÎNGRIJITE!

— Cred că cel mai bine ar fi să nici nu ne mai încurcăm cu acest Brandes-Münster – îi spuse Adams ocnaşului –, ci să atacăm oaza cu cei treizeci de oameni pe care-i avem, să-l capturăm şi să-l facem să mărturisească unde-l ţine pe Buddha.

— Numai de n-ar interveni ceva neprevăzut – remarcă doctorul.

— Iar cobeşti! – bombăni Corned-Beef, care nici în deşert nu renunţase la smoching şi care purta o panglică verde la casca colonială.

— Dumneavoastră confundaţi prevederea cu pesimismul – le reproşă cu vocea lui cântată, domoală, diplomatul intrigant care nu era deloc popular în rândurile „colaboratorilor”, din pricina orgoliului său aristocratic. După umila mea părere, am comis o mică greşeală, o greşeală măruntă, ce-i drept, însă e destul să slăbească şi cel mai neînsemnat şurub ca să rămână în pană cea mai uriaşă maşinărie. Îşi făcu vânt cu batista lui de mătase, căci vântul bătea dinspre Rainer şi nimeriseră într-un val de duhoare care aproape că-i adormea. Această greşeală, după părerea mea, este barbişonul altminteri stimabilului nostru coleg Joko.

— Te poftesc să nu te legi de barba mea – se oţărî Joko la el.

— Ei, ei – îl potoli celălalt –, nu mai fi aşa de sensibil. Aici e-n joc interesul nostru, al tuturor.

— Se poate – răspunse ameninţător bărbosul –, dar să ştii că pentru mine barba asta face cât cotul lui Ahile...

— Ăla era călcâiul lui Ahile, dom’le – îl dăscăli doctorul.

— Dacă aş fi doctor – se răţoi, celălalt –, m-aş pricepe şi eu mai bine la mădulare.

— Stimaţi prieteni, ţineţi-vă gura un pic, lăsaţi-l pe doctor să vorbească, să vedem unde s-a strecurat greşeala! – îi domoli Adams.

— Ei bine, eu cred că aici se iscă o oarecare contradicţie – zise Cournier. Domnul Joko a tras ieri de limbă pe călăuza fetei pretextând că vrea să meargă spre Ain-Sefra. Mai târziu a plecat împreună cu

dumneavoastră, domnule Gordon, să recrutaţi arabii cu care vom ataca oaza Mahrbuk. Astfel un... hm, un individ cu semnalmente inconfundabile a făcut o afirmaţie contradictorie... s-a aflat ulterior că porneşte nu spre Ain-Sefra, ci spre Mahrbuk.

— Se prea poate – încuviinţă Gordon –, dar nu-i neapărat nevoie să-i bată cuiva la ochi.

— Tocmai de aceea am comparat această mică greşeală cu un şurub neînsemnat.

...În după-amiaza celei de-a doua zile, începură să-şi piardă răbdarea. Până acum victimele ar fi trebuit să ajungă aici.

Câţiva arabi au pornit în patrulare. Trebuiau să afle dacă cei aşteptaţi sunt pe drum. Dacă nu-s prin apropiere, înseamnă că s-a întâmplat ceva.

Era o zăpuşeală insuportabilă. De Rainer fugeau toţi ca de un lepros, de la douăzeci de metri îi apuca deja greaţa din cauza mirosului de unsoare. Singurii care suportau fără probleme acest produs erau ţânţarii, care între timp îl luaseră cu asalt pe ochelarist şi-l înroşiră cu înţepăturile lor.

— Le-am găsit urmele. Nu pot fi decât ale lor. Au luat-o spre răsărit. Merg pe un drum greu, care trece prin *shott*. Nimeni nu-l foloseşte.

— Pornim! – strigă Adams surescitat.

În câteva clipe ridicară tabăra, iar Rainer îşi băgă rebusul în buzunar, îşi puse ochelarii de soare şi îşi deschise umbrela. Aducea cu un guru oriental.

Goniră pe cămile cât putură de repede. Spre dimineaţă, la orizont apăru un punct mişcător.

— Un călător!

— Să-l aşteptăm! – zise Gordon şi se adăpostiră în spatele unei dune.

— Vine înapoi exact pe drumul pe care au înaintat

ceilalţi călători – observă unul dintre arabi. Sau i-a zărit, sau e unul dintre ei.

Călătorul se apropia de duna uriaşă fără să bănuiască nimic, pe cămila lui istovită.

2

Rancing se trezi înconjurat de o ceată de oameni înarmaţi. În fruntea lor era un bondoc.

— De unde vii?

Eddy îşi dădu seama îndată cu cine are de-a face... Cu bandiţii!

— Voiam să merg la Mahrbuk, dar m-am întors din drum. Mă ustură ochii.

— N-ai întâlnit pe drum o femeie însoţită de unul sau mai mulţi bărbaţi?

— Nu.

Gordon izbucni în râs.

— Carevasăzică eşti unul dintre ei! Intenţionat ţi-am pus întrebarea asta. Urmele duc în direcţia din care vii tu. Deci ar fi trebuit să-i întâlneşti. Dacă negi, înseamnă că ai motive s-o faci.

— Înainte... Poate-i ajungem din urmă!... – strigă Corned-Beef.

— Pe ăsta să-l lichidăm!

Rancing simţi o durere crâncenă în creştet şi înaintea ochilor îi dansară stele verzi, apoi se-ntinse în nisip cât era de lung.

Îi dăduseră la cap.

Corned-Beef şi Joko îl percheziţionară cât ai zice peşte. Rainer vorbi din şa:

— Uitaţi-vă dacă n-are cumva o fiolă de benzină la el. Mi s-a golit bricheta. Şi-şi puse pince-nez-ul, să

controleze boarfele scoase din buzunarele victimei.

— Aşa-i cum v-am zis eu – spuse doctorul cu vocea lui catifelată. Au prins de veste că am recrutat oameni. Ţăcălia lui Joko e foarte bătătoare la ochi...

— Domnule! Te previn pentru ultima oară că ai face mai bine să-i dai pace bărbii mele – se răţoi Joko. Eşti cel puţin la fel de bătător la ochi cu dimensiunile tale şi cu vocea aia adormitoare, de doică.

— Ar trebui să iei nişte brom – îi răspunse doctorul.

— Domnilor! – interveni un arab. Acum e limpede că au luat-o pe drumul care trece prin *shott*. E un drum rău şi primejdios, însă Azrim îl cunoaşte bine. Dacă au luat-o pe-acolo încă de ieri după-amiază, nu-i mai putem ajunge din urmă, ei vor ajunge la Mahrbuk mâine după-masă, iar noi abia mâine noapte.

— De ce trebuie să-ndure nişte bieţi bandiţi chiar toate josniciile vieţii? – izbucni Rainer. Câţi locuitori are Mahrbuk-ul?

— Câţiva arabi, cu femei şi copii cu tot să fie în total vreo treizeci. Paza e formată din cinci soldaţi. Mai sunt şi câţiva combatanţi bolnavi.

— Le venim noi de hac! Să mergem! – strigă Gordon.

Unul dintre arabi voia să-l împuşte pe Rancing, dar doctorul nu-l lăsă.

— Nu-l omorî, fiule – zise el cu vocea lui omenoasă. Oricum o să crape. E de-ajuns să-i luăm cămila. Dacă ar fi să cădem vreodată în mâinile poliţiei, asta ne-ar costa câţiva ani de închisoare în plus.

Porniră în galop.

Rancing rămase întins pe jos, cu nasul în nisip şi cu braţele desfăcute, de parcă ar fi vrut să strângă la piept Sahara.

3

Azrim călărea în faţă, Evelyn în spatele lui, iar profesorul la urmă. De cămila lui era legată cu o frânghie scurtă şi cămila cu apă, fiindcă în primejdioasa mlaştină sărată se putea înainta pe o potecă îngustă de o jumătate de metru. Şi aceasta scrâşnea înspăimântător, iar în răstimpuri, de sub scoarţa ei sfărâmicioasă ţâşnea bulbucind noroiul alb, cleios, rece. Zeama *shott*-ului intrat în putrefacţie în urmă cu milenii era pestilenţială, sufocantă, greţoasă ca o hazna uriaşă. Se zice că datează din vremurile când Sahara era încă fundul unei mări.

Era o noapte frumoasă, cu lună. *Shott*-ul părea oglinda unui fluviu care curge fantomatic, cu sloiuri uriaşe; în lumina alburie lucea cu o paloare dogoritoare, oferind în pustietatea lui absolută o privelişte mai stearpă, mai înspăimântătoare decât deşertul.

Cămilele fornăiau în răstimpuri, azvârleau din copite şi refuzau să înainteze. Copitele le erau sfâşiate de stratul de sare care se surpa sub ele la tot pasul şi simţeau instinctiv primejdia de moarte. Ciomagul lui Azrim bufnea deseori, iar animalele gemeau şi azvârleau din copite...

Evelyn abia mai răsufla, cuprinsă şi ea de presimţiri funeste.

Vântul învolbura şi lua pe sus stratul de sare subţire, uscat, care acoperea mlaştina ca un praf fin.

Profesorul nu spunea nimic. Vedea că programul li se modificase. Dar la el aşa erau programate toate. Deviaseră deja de la direcţia iniţială. Sunt deja urmăriţi. Acum n-or să se mai oprească până la

ecuator. Şi cine ştie în ce condiţii.

Avea mâinile şi obrajii acoperiţi de un abur sărat, scârbos, cleios, rece, jilav.

Ceva mai târziu cămila din faţă ieşi de pe cărare şi, cu răgete asurzitoare, începu să se zvârcolească, împroşcând noroi. Cămila profesorului era cât pe-aci să cadă după ea din cauza frânghiei prin care erau legate. Din fericire, lordul avu prezenţă de spirit şi nu sări de pe cămilă, ci înhăţă straşnic frâul, până ce Azrim îi veni în ajutor şi tăie frânghia încordată, iar pe urmă încercă să scoată din morcirlă animalul care se zbătea neputincios.

Se scufundase în mlaştină doar până la burtă. Unindu-şi eforturile, izbutiră cu chiu cu vai să salveze cămila. Între timp, Bannister se împiedică şi călcă până la genunchi în mocirlă.

Ochii Evelynci implorară iertare când Bannister izbuti să iasă la liman năclăit de mâlul puturos, greţos.

Profesorul dădu din mână, apoi spuse oftând:

— E greu să fii umanitar, miss Weston. Cred că într-o bună zi o să renunţ să mai fiu, dacă asemenea călătorii or să se repete întruna la intervale scurte de timp.

...În zori, plini de noroi şi frânţi de osteneală, ajunseră în oaza Mahrbuk.

În oază nu existau decât două clădiri. O colibă mai răsărită care era un fel de cârciumă şi ceva mai încolo baraca-staţionar cu acoperiş vopsit în miniu roşu. Corsoul aşezării îl constituia un pâlc de corturi arabe.

Până să fiarbă ceaiul pe care-l comandaseră de cum sosiseră, îşi puseră haine curate. Profesorului nu-i mai era gândul la bărbierit, nu-şi dorea decât o băutură fierbinte.

După micul dejun, Evelyn se sculă de la masă.

— Acum mă duc imediat la spital şi predau autorităţilor militare documentul. Vă rog să mă însoţiţi.

Profesorul oftă.

— N-aud decât hai şi hai, şi când se porneşte omul, nu poate şti niciodată când o să mai şi oprească, să-şi tragă sufletul.

— Sir, vă rog să nu mai filosofaţi atâta. Veniţi sau nu?

— Nu. Aici oricum nu puteţi merge în altă parte decât la singura clădire din oază, cu excepţia cârciumii, iar această clădire este într-adevăr a unei instituţii militare. În deşert nu puteţi porni pe jos, aşa că nu-mi fac griji. De altfel, am început să cred că mergeţi pe calea cea dreaptă. Nu ştiu de ce. Poate acest Rancing să mă fi convins, cu idila lui din casa de pe King’s Road: am încredere în dumneavoastră, miss Weston. Fie şi numai pentru faptul că o dată cu acest plic vă dau pe mâna şi cinstea mea. Poftim.

Îi înmână geanta.

Evelyn îl privi însufleţită.

— Vă mulţumesc. Puteţi fi sigură c-o să am grijă de cinstea dumneavoastră ca şi cum ar fi vorba de-a mea...

— În rest... iertaţi-mă... Aş vrea să mă bărbieresc – asta o zise temător. Presimţea că Evelyn o să aibă de obiectat. Naiba ştie de ce i-o fi plăcând acestei fete să-l vadă cu barbă. Şi aşa se şi întâmplă. Ochii Evelynei scăpărară de mânie.

— A, de-aici vi se trage marea încredere! Dacă aţi avea obrazul ras, de bună seamă aţi veni cu mine. Dar aşa sunteţi silit să-mi acordaţi încredere, fiindcă toaleta e mai presus decât cinstea.

Plecă furioasă, trântindu-i uşa în nas. Nesuferitul, n-are decât să-şi caute aparatul de ras! Să meargă după el în deşert! Îi venea să plângă de ciudă. Şi cel mai mult o sâcâia faptul că ţinea totuşi la acest cap sec..

Bannister urcă în camera lui. Chirpiciul încins de razele fierbinţi ale soarelui răspândea miros de mucegai. Pe salteaua de rogojină se zbenguiau o grămadă de gângănii vioaie şi o mulţime de muşte bâzâiau şi zumzăiau în tot locul. Cârciumarul pe jumătate imbecil din cauza canabisului pe care-l fuma fredona un cântecel cu vocea lui gâjâită, care răsuna până la etaj.

Biata fată! Cât drum a bătut până aici şi încă nici nu şi-a tras sufletul. Şi cât de obosit se simţea el, bărbatul! Hotărî să fie drăguţ cu Evelyn. Să aibă şi ea o bucurie.

N-o să se mai bărbierească!

Când o să se-ntoarcă, o să vadă că nu din pricina bărbieritului a lăsat-o să meargă singură. Da, da! Oricât i-ar fi de nesuferit, o să rămână şi el o dată în viaţă nebărbierit, ca să-i arate că încrederea lui în ea a fost sinceră. Deşi, din câte o cunoaşte el pe fată, ar trebui să-şi lase barbă până la brâu, până să-l laude şi ea o dată pentru ceva.

Hotărî să tragă un pui de somn. Iată un lucru cu atât mai folositor cu cât nu ştii niciodată când se trezeşte careva să-ţi dea de veste că pleci de urgenţă la drum lung. Acum şi-ar zice că şi-au terminat călătoria, dar omul de ştiinţă empirist trage concluziile doar pe baza experienţelor prin care a trecut.

Iar experienţa de până acum arăta că-n cazul unor afirmaţii asemănătoare, căzuse pradă nu o dată,

zadarnic, unor iluzii asemănătoare.

Aşa că profesorul nu se mai bărbieri, ci se întinse pe rogojină, să doarmă.

4

Salonul era ocupat de opt pacienţi, cu toţii soldaţi în convalescenţă, cu feţele arse de soare. Stăteau la taclale, jucau cărţi, fumau. Un singur om stătea deoparte, cu spatele la ceilalţi, şi se uita pe fereastră.

Se auziră bătăi în uşă. Intră Evelyn.

— Îl caut pe domnul Münster – zise ea cu voce limpede, cristalină.

Soldatul se-ntoarse încet şi se uită la vizitatoare. Pe chipul lui tras, suferind, se citeau o apatie şi-o indiferenţă de moarte. Ceilalţi se uitară curioşi, însufleţiţi, la frumoasa femeie din uşă. Ochii lui Münster o priviră cu aceeaşi linişte cenuşie, apatică, cu care mai devreme priviseră în grădină. Nu afişa inexpresivitatea debililor mintali, ci manifestările automate ale unui om care se obişnuise să trăiască total rupt de realitate. Mărşăluieşte printre evenimente cu faţa întoarsă spre trecut, fără să ştie ce face, fără să execute decât nişte acţiuni stereotipe, care pot fi realizate şi aproape inconştient. Răspunse puţin tărăgănat şi şoptit, dar inteligibil:

— Eu sunt Münster. Ordonaţi!

— Sunt lady... sunt miss... – continuă ea brusc. Nu vreţi să ieşim puţin în grădină?

— Cum doriţi...

O urmă cu paşi egali, măsuraţi.

Evelyn simţi în acelaşi timp o strângere de inimă şi un nod în gât, de i se tăie răsuflarea. Aşa de mult îl

compătimea pe Brandes, încât aproape uitase de propriul ei calvar. Acest om era eroul îngropat al unei drame consumate. Sufletul nu i se întunecase, doar îi împietrise. Plutea într-o stare de moarte aparentă, în care sminteala înseamnă mântuire. Ce să-i spună? Cu ce să înceapă?

În grădină erau doar ei doi.

— Domnule, ştiu cine sunteţi. Numele dumneavoastră este Brandes şi aţi fost maior.

— Nu zău! – spuse Brandes fără urmă de curiozitate în glas, aproape politicos. Evelyn aproape că izbucni în plâns.

— Vă cunosc tragedia. Mai bine decât dumneavoastră.

— Chiar? Întrebarea căzu ca o notă repetată monoton pe clapa unui pian.

— În primul rând, aflaţi că fratele dumneavoastră mai mic este nevinovat.

Ce-a fost asta? O tresărire. De data asta a reacţionat... O privire cu asprime pe sub sprâncene.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Cineva care cunoaşte adevărul despre dumneavoastră şi a venit să vă înapoieze onoarea. Fratele dumneavoastră mai mic este şi el la fel de nevinovat ca dumneavoastră. Vinovatul a fost Wilmington, cumnatul dumneavoastră.

Şi îi povesti totul de-a fir a păr. Începând cu miss Ardfern, care-i atrăsese fratele în cursă, şi terminând cu scrisoarea de adio de care se folosise Wilgminton după ce sustrăsese harta. Soldatul se aşeză pe o bancă. Îşi pipăi ezitând coastele, de parcă ar fi simţit un junghi în rana aproape vindecată.

— Da – vorbi el îngândurat –, pesemne că aşa s-au întâmplat lucrurile... Nu ştiu de unde deţineţi aceste

date, dar vă cred pe cuvânt. Pe mine însă nu m-ar crede nimeni şi de-acum nici nu mai contează... credeţi-mă...

— Spuneţi-mi, vă rog, dacă aţi înapoia harta dispărută, neatinsă, sigilată cum era, asta v-ar reabilita?

— Domnişoară, harta aceea demult a ajuns într-un loc unde valorează enorm, sigiliile i-au fost rupte şi a fost descifrată.

— Răspundeţi-mi, vă rog, la întrebare: ce s-ar întâmpla dacă un martor ar certifica tot ce v-am povestit şi v-ar da plicul cu sigiliile intacte?

— Păi, atunci... atunci... – ochii lui îşi recăpătară vioiciunea de altădată şi se îmbujoră la faţă – atunci nu numai că mi s-ar dovedi nevinovăţia, dar aş aduce şi un serviciu care...

— Poftim.

...Evelyn îi întinse plicul. Brandes îl privi, îl privi, obrajii i se îmbujorară şi ochii începură să-i licărească. Insă straniu de tot, vioi... apoi licărul i se desprinse din ochi şi se prelinse pe veston.

— Cine sunteţi dumneavoastră?... – o întrebă el cu vocea sugrumată de emoţie, ţinând plicul cu mâini tremurătoare.

— Mă numesc Evelyn Weston. Valorez o sută de mii de franci vie sau moartă.

Îi întinse ziarul pe care-l ţinuse în geantă lângă plic.

După ce parcurse jurnalul, Brandes rămase multă vreme pe gânduri.

— Nu ştiu ce v-a determinat să-mi redaţi onoarea pierdută. Şi totuşi, aţi făcut-o...

— Îmi puteţi face şi dumneavostră un bine. Caut o casetă emailată care are pe capac o statuetă din ceramică înfăţişându-l pe Buddha. Aţi cumpărat-o

acum cincisprezece ani de la firma Longson & North.

— Buddha... Mda... Staţi puţin, mi-am amintit!... I-am luat-o cadou fratelui meu mai mare. Cum să nu! O casetă emailată cu o statuetă a lui Buddha drept capac! Lui îi plac bibelourile...

— Cine-i fratele dumneavoastră mai mare?

— Lordul Bannister... Hei!... caporal... adu apă. Domnişoara a leşinat!... Repede!

5

Soarele scăpăta când Evelyn şi soldatul ajunseră la cârciumă. La intrare stătea ghemuit cârciumarul pe jumătate imbecil din cauza canabisului fumat, fredonându-şi invariabil aceleaşi trei măsuri şi jumătate. Aflară că domnia-sa lordul nu coborâse din cameră.

Urcară la etaj. În faţa uşii, Evelyn îl opri pe Brandes:

— Ar fi bine să-l pregătesc în câteva cuvinte pentru această revedere.

Bătu la uşă. Neprimind niciun răspuns, crăpă uşa şi aruncă o privire înăuntru. Domnia-sa lordul zăcea pe rogojină îmbrăcat şi dormea buştean printre insectele zglobii. Părea cam istovit.

Evelyn îl împunse cu degetul discret, dar fără rezultat.

Îl zgâlţâi de umăr. Lordul deschise ochii speriat. Aproape imediat înţelese ce-l aşteaptă. Nu se mira deloc. Se ridică posomorât.

— Plecăm la drum? – întrebă el pornind spre fereastră. Scara e pusă?

— Nu plecăm nicăieri.

— Trebuie să ne ascundem? – întrebă puţin mai trist, dar fără urmă de împotrivire.

— Milord – spuse Evelyn mai emoţionată ca oricând, ceea ce pe lord îl făcu să creadă că i-a observat bărbia nerasă. O să aveţi parte de-o revedere frumoasă...

— Ştiam eu! Iar Holler ăsta! – îl trecură fiorii...

— Se află aici un om care s-a rupt demult de dumneavostră... – Lordul se întunecă la faţă şi o privi cercetător. Un om la care ţineţi foarte mult. Este unul şi acelaşi cu cel căruia i-am restituit onoarea pierdută, trecând prin atâtea primejdii de moarte...

Deschise uşa şi-n odaie intră Brandes.

Numai în melodramele desuete se întâmplă ca în asemenea situaţii oamenii să se apuce să despice firu-n patru, să dezlege mistere; oare-s treji sau visează, e adevărat ce se-ntâmplă-n jurul lor sau nu? Eroii noştri nu procedează aşa. Nu-şi trâmbiţează gradele de rudenie: „frăţioare! frate!” – fiindcă această relaţie le este clară din fragedă pruncie. Se îmbrăţişează fără o vorbă, apoi îşi strâng mâna îndelung şi nu spun nimic. Nici n-ar fi în stare de aşa ceva.

Doar mai târziu, mult mai târziu şi-au regăsit starea de spirit în care să poată vorbi.

Lordul Bannister, ca întâiul născut, moştenise de la unchiul său titlul şi numele aferent acestuia, nume care îl deosebea de ceilalţi membri ai familiei sale. Potrivit legislaţiei engleze, lordul nu putea purta decât numele conferit de rege, în cazul nostru pe cel de „lord Bannister” şi-şi pierdea automat numele de familie, pe care nu mai avea dreptul să-l folosească. Aşa că Evelynei nu-i trecuse niciodată prin minte că urcase la bordul vaporului odată cu fratele maiorului

căutat. Că Bannister este doar numele „de lord” acordat lui Henry Brandes. Şi cum lordul era un om rezervat din fire, fata nu avusese prilejul să-i povestească totul sincer. Ultima oară, la Marrakech, când plicul se aflase în mâinile lordului Bannister, puţin lipsise să dea cărţile pe faţă, dar în ultimul moment profesorul se răzgândise, dorind „să nu fie implicat în această afacere”.

— Ce-o să faci acum? – îşi întrebă fratele. Nu poţi răbda nicio clipă de-acum încolo acuzaţia de necinste şi trădare de patrie.

— Ca soldat al Legiunii Străine o să aduc situaţia mea la cunoştinţa comandamentului trupelor din Maroc. Şi cum această hartă reprezintă interese comune anglo-franceze, sper că va fi rezolvată evitându-se procedura tradiţională.

— Miss Weston... – se întoarse profesorul tulburat spre fată, mângâindu-şi bărbia nerasă – eu acum... mie acum...

Evelyn îi răspunse glacial:

— Dumneavoastră, sir, puteţi înţelege acum că uneori v-am inoportunat pentru onoarea unui om. Regret asta, fiindcă la urma urmei viaţa unui gentleman nu-i o cameră de trecere.

Brandes se uită cercetător de la unul la altul. Nicidată nu-şi văzuse fratele atât de neîngrijit şi de posac ca acum, în clipa asta, când bombăne furios cu ochii pironiţi în pământ.

— Ah, era să uit – zise brusc Brandes – miss Weston caută o veche bijuterie de familie...

— Parcă am mai auzit asta... – mormăi domnia sa înfiorându-se.

— Pentru asta ar avea nevoie de caseta aceea pe care era statueta lui Buddha – continuă Brandes –, ţi-

am luat-o de ziua ta, dacă-ţi aminteşti...

— Păi, de ce nu mi-aţi spus? – strigă entuziasmat lordul. Caseta şi statueta vă stau oricând la dispoziţie, miss Weston.

— Cel mai bine ar fi – spuse Evelyn emoţionata –, să-i trimit o telegramă mamei, iar dumneavoastră să vă-nştiinţaţi personalul din locuinţa dumneavoastră londoneză să-i dea maică-mii statueta lui „Buddha meditând”.

— Ar fi absolut de prisos – dădu din mâna zâmbind excelenţa sa – micuţul Buddha se află cu noi, aici...

Evelynei îi bătea inima să-i sară din piept şi nu alta.

— Unde?

— În *nécessaire*. Buddha tronează pe trusa mea de ras... Hei Miss Weston! Apă! Aduceţi apa!... A leşinat...

Pentru a doua oară în câteva minute.

6

Rămaseră îndoliaţi toţi trei. Ascultând toate păţaniile Evelynei, pătimirile şi fuga ei, la ale cărei etape mai istovitoare participase şi lordul, îi trecuseră sloiuri de gheaţă pe spinare la gândul situaţiei tragice în care se aflau.

Evelyn îşi aruncase-n vânt averea cu propria ei mână!

Duelul ei cu *nécessaire*-ul luase sfârşit. Geanta perfidă o doborâse dintr-o singură lovitură care o nimerise din plin

— Dacă aşa vrea providenţa, şi un *nécessaire* poate câştiga duelul.

— O să punem să fie căutat – îngăimă Excelenţa sa. Când văzu ce trist se uită fata la miriapozii

neastâmpăraţi care colcăiau pe lutul bătătorit ce ţinea loc de duşumea.

Şi profesorul îşi dădea seama că spune o absurditate. Să cauţi un *nécessaire* în Sahara! În nisipul mişcător care-şi schimbă zilnic configuraţia şi care uneori îngroapă într-un ceas caravane întregi!

Evelyn îi privi cu un surâs straniu, mohorât:

— De-acum nu mai contează. Cerurile au vrut să pornesc în căutarea diamantului şi, să găsesc plicul. Onoarea unui militar valorează cel puţin cât cel mai frumos diamant.

— Pentru asta fireşte...

— Sir – îl întrerupse Evelyn hotărâtă – sper că n-aveţi de gând să mă jigniţi cu o „recompensă binemeritată”.

Tăcură.

— Tot timpul s-a aflat în preajma dumneavoastră – se tângui lordul. Încă de pe vapor aţi călătorit cu el în cabină şi l-aţi fi abandonat încă înainte de Lyon, dacă n-aş fi insistat să ne-ntoarcem după el cu rămăşiţele automobilului! Aşa-s femeile. Aruncă un lucru de cincisprezece ori şi după ce-l pierd îşi dau seama că era comoara vieţii lor.

— Sir! Această maximă e la fel de gogonată ca şi citatul acela din Aristotel – răspunse Evelyn iritată căci abia acum îşi dădea seama cât de mult o nedreptăţise uneori Bannister, în timp ce ea lupta pentru fratele lui. Am un unchi care ştie altele şi mai şi. După el, mulţi bărbaţi seamănă cu fracul: scoşi dintr-un anume mediu ambiant devin inutilizabili.

Lordul roşi.

— Şi eu am suferit o pierdere dureroasă – răspunse el! – înfierbântându-se. Ţineam mult la acest „Buddha bărbier”. Iar în ceea ce priveşte fracul: şoseaua nu e

chiar cel mai grozav mediu ambiant şi cu toate astea m-am arătat destul de util!

— Nu m-aţi fi urmat, dacă n-ar fi fost în joc şi pielea dumneavoastră!

— Miss Weston... Dumneavoastră sunteţi... sunteţi... nedreaptă!

— Aţi vrut să spuneţi nerecunoscătoare! Poftim! Spuneţi-o sus şi tare!

— Nu rezolvaţi nimic jignindu-vă unul pe celălalt – interveni Brandes.

Tăcură. Evelyn se pornise să plângă. Lordul bombănea.

— Ar fi timpul să rezolvăm chestiunea cu plicul – zise Brandes. O să telefonez de îndată la Marele Cartier General. Nu putem lăsa să mai fiţi urmăriţi de poliţie nicio zi. Fratele meu şi cu mine vom depune mărturie că pentru patrie aţi salvat plicul acesta însemnat, inestimabil, riscându-vă viaţa.

Brusc se dădu alarma.

Ce se întâmplase?

7

Subofiţerul transmisionist interceptase în noapte nişte semnale luminoase. Odinioară unele oaze din Sahara comunicau între ele prin intermediul semnalelor transmise cu proiectoarele. De când s-a răspândit radioul, deşertul zace cufundat în beznă, fasciculele albe de lumină care altădată brăzdau cerul atât de des au lăsat locul undelor Herz.

În această noapte pe cer apăru din nou telegraful luminos care nu mai fusese zărit de ani de zile.

Semnalele erau emise din deşert de persoane care pesemne că n-aveau un radio-emiţător. Semnalele luminoase Morse se repetară de vreo cincizeci de ori.

„Bandiţii... atacă... oaza... Mahrbuk... S.O.S... Bandiţii... atacă... oaza... Mahrbuk... S.O.S... S.O.S... S.O.S....”

Telegraful luminos nu numai că-i prevenea asupra primejdiei care plana asupra lor, dar chema şi ajutoare.

Cei cinci membri ai garnizoanei strânseră toată populaţia la un loc în staţionarul care aducea cu o fortăreaţă. Câţiva arabi bătrâni, doi-trei copii, opt-zece soldaţi bolnavi şi micuţa garnizoană nu reprezentau cine ştie ce rezistenţă.

— Oare cine-s agresorii? – întrebă comandantul garnizoanei.

— Vă spunem asta împreună cu miss Weston – zise lordul cu sânge rece, luând o armă din cele împărţite apărătorilor. Este un spion căutat de întreaga Europă, pe nume Adams, şi o ceată de ucigaşi şi tâlhari de teapa lui. Ne putem aştepta să fie ca la vreo cincizeci.

— Atunci suntem pierduţi – spuse Brandes.

— Aşa cred şi eu – murmură lordul.

8

Pe Eddy Rancing îl trezi un miros cumplit şi senzaţia că o bucată de carne caldă, jilavă, i se plimbă peste obraz. Îl lingea o hienă.

Sări ca ars. Hiena se trase înapoi mârâind. Tânărul îşi încordă toate puterile, scoase revolverul şi cu câteva împuşcături alungă hiena.

Era o căldură infernală. Soarele pârjolea

nestingherit deşertul lipsit de umbră. Capul îl durea cumplit, îi ţiuiau urechile şi pe locul loviturii avea o vânătaie însângerată, umflată. Porni buimac, ameţit, clătinându-se pe picioare, cu privirea împăienjenită... În spatele unei dune neobişnuit de mari, dădu totuşi peste un pic de umbră, se aşează aici şi se luă cu mâinile de cap.

S-a zis cu el!

Şi ce moarte-şablon. Deşertul, setea...

Ar fi trebuit să-şi dea seama. De la bun început călcase cu stângul. Goana nebună după diamant... Va sfârşi aici...

Gâfâia şuierător. Firele de praf îi iritau căile respiratorii, limba i se umflase, buzele îi crăpaseră şi-l mâncau îngrozitor, în timp ce trupul i se deshidrata aproape văzând cu ochii.

„Două treimi din organismul nostru e apă” – îi veni în minte o propoziţie pe care o tocise în şcoală. În deşert aceste două treimi or să se evapore urgent. O să zacă-n colb zbârcit, precum călugării mumificaţi din evul mediu.

Setea îi devenea insuportabilă. Porni prin deşert abia ţinându-se pe picioare, aproape inconştient. Discul uriaş, umflat al soarelui dogorea îndărătul perdelelor gălbui de praf şi în amurg se-ngemăna la orizont cu marginea deşertului. Reflexele lui arămii radiau straniu în orizontul tot mai întunecos şi siluete de cămile cu capul în jos pluteau pe pelicula filmului mut proiectat pe cerul morganatic.

Eddy mergea înainte năucit.

Cu o ultimă vâlvătaie violetă soarele se stinse îndărătul celor mai îndepărtate dune.

Eddy se împiedică de ceva şi căzu. N-avea putere să se mai ridice. Se târî pe burtă spre obiectul

întunecos de care se împiedicase.

O geantă. Un *nécessaire*!

Poate are el un strop de băutură!

Deschide geanta febril, bâiguind cuvinte fără sens şi bagă mâna încleştându-şi degetele pe ea ca pe nişte gheare. Pe boltă apăru tigva sticloasă a lunii. Degeţele lui Eddy scoaseră tremurând un obiect mai măricel. Îl scăpă din mână. Cum stătea culcat pe burtă, se priveau de la numai doi centimetri:

Eddy Rancing şi „Buddha meditând”!

Acesta şedea pe sipet cu capul lăsat în piept, de parcă i-ar fi fost ruşine de toate cele întâmplate. Se întâlniseră la capătul drumului. În Sahara.

Iată că ai ajuns la el, Eddy. N-ai suferit atâta în zadar. Ia-l! E al tău! Bea-l dacă poţi!

Pentru că ştia că ăsta-i adevăratul Buddha! În capul ăstuia se află diamantul şi nu încape nicio îndoială de ce; nu contează, dar sigur aşa e! Ar trebui să-i spargă capul şi diamantul s-ar rostogoli din el.

Şi Eddy Rancing începu să râdă în hohote. Se rostogoli şi se lăsă pe spate în colbul deşertului, îşi desfăcu braţele şi râse cu lacrimi, râse cu chipul desfigurat de mii de riduri.

Iar Buddha şedea imperturbabil pe casetă în imensitatea deşertului şi medita...

9

După miezul nopţii, când nisipul Saharei devine rece ca gheaţa pierzându-şi brusc toată căldura înmagazinată peste zi, Eddy Rancing îşi veni încă o dată în fire. Aici moartea nu ţi se oferă cu una cu două. Când peste deşert se lasă frigul, apa încetează

să se mai evapore din trup şi lichidul care a rămas în ţesuturi îşi reia circulaţia. Te face să conştientizezi încă o dată realitatea cumplită din jur.

Deschise ochii. În faţa lui şedea Buddha, nemişcat, cu bărbia în piept. Parcă priveghindu-i sfârşitul. Nu-şi mai bătu capul cu el. Băgă mâna în geantă. Scoase pe rând o oglindă convexă, de bărbierit, un pieptene, o lanternă puternică, o carte... un săpun de ras... O sticluţă:

Sticlă!

Îi deşurubă capacul. Avea un miros uşor mentolat. Pe dată îi bău conţinutul. În viaţa lui nu băuse ceva mai plăcut decât acest sfert de litru de apă de gură Barcos-Moravecz uşor călâie. Firma Barcos-Moravecz nici nu visase vreodată că-n optica lui Eddy produsul uşor aromatizat numit apă de gură „Dandy” o să culeagă laurii înaintea atâtor şi atâtor cocteiluri şi şampanii.

Se simţi întremat. Îşi trase picioarele sub el. Apa de gură parcă-i curgea prin vine. Iar aroma aceea uşoară de mentă e chiar înviorătoare.

Îl apucă pe Buddha, să-l facă ţăndări. Pe urmă se răzgândi. Câtă vreme îl ameninţă moartea, las’ să stea şi diamantul la locul lui. Diamantul îl făcu să-şi aducă aminte de oaza Mahrbuk, de Evelyn şi, în fine, de bandiţi. Păi... păi... tâlharii or să atace acum oaza! Iar cei de-acolo nici nu bănuiesc ce-i aşteaptă. Moartea e-n drum spre ei... Dar ce-ar putea face?

E-e! Foarte multe! Nu degeaba a flirtat el la viaţa lui cu fiica unui paznic de far. În Sahara lucrurile îşi schimbă preţul. Îşi dăduse seama de asta încă de cum zărise trusa de toaletă. Nu poţi şti niciodată când o să-ţi fie de folos ce-ai învăţat cândva.

Aprinse lanterna, puse oglinda în dreptul ei şi, aşa

cum învăţase cândva de la fiica lui Harrington cel ursuz, acoperi oglinda convexă cu palma ţinând-o în fasciculul lanternei, apoi începu să transmită cu exactitate semnalele luminoase mai lungi şi mai scurte: „Punct... linie... punct, punct... linie... punct...”

Semnalele Morse se zăreau în noapte la o depărtare de kilometri:

„Bandiţii... atacă... oaza... Mahrbuk... S.O.S.”

Semnaliză până scapă oglinda din mână de epuizare şi căzu într-o rână. Cu ultimile puteri apucă lanterna şi o întoarse în aşa fel, încât fasciculul reflectat de oglindă, să se înalţe pe verticală spre cer. Asta îi salvă viaţa.

— De-acolo vin semnale! Priviţi dâra aceea luminoasă! – strigă redactorul Holler, care călărea cu o pungă de piele la gât, deoarece cămila avea asupra lui acelaşi efect deprimant ca şi avionul.

10

Bandiţii s-au oprit descumpăniţi când dinspre staţionar i-a întâmpinat o rafală de gloanţe. Vreo şase dintre ei căzuseră subit din şa, plonjând în cap.

— Înapoi! – strigă Adams.

Se retraseră între palmieri şi de-acolo deschiseră focul.

Un glonte ţiui pe lângă urechea lordului şi făcu aşchii tocul ferestrei. Bannister nici nu se clinti, continuă să tragă. Întoarse capul auzind ţipătul înăbuşit al Evelynei.

— Acum puteţi vedea, miss Weston, că un gentleman se poate obişnui şi cu alte arme decât aparatul de ras. Îmi amintesc că odată, în război...

Ăştia ştiu să tragă, nu glumă... – bolborosi mirat şi nu mai povesti ce se-ntâmplase în război.

Bandiţii abia dacă mai trăgeau. Pesemne că puneau ceva la cale. Peste puţin timp le fu dat să afle ce anume. În salon se răspândi un miros ciudat, amărui.

— Arde ceva! – spuse comandantul garnizoanei.

Un arab intră în fugă.

— Un câine blestemat a ocolit clădirea şi a aruncat o torţă pe acoperiş!

O armă automată lătră în noapte. Focul se întindea văzând cu ochii. Nu putea fi stins. Dacă cineva ar fi ieşit pe acoperiş cu o pătură udă, într-o clipă ar fi căzut ciuruit de gloanţe.

— Miss Weston – zise lordul – poate o să aveţi nevoie de ăsta.

Îi întinse fetei un browning.

— Mulţumesc – spuse Evelyn.

Pe acoperiş se înălţau limbi uriaşe de foc. În încăpere fumul devenea insuportabil. Printre picioarele asediaţilor mişunau şobolanii care fugeau de primejdie.

— Plicul! Plicul! – strigă Brandes. Cei mai mulţi dintre ei se luptau cu tusea. Lordul Bannister îşi înţelese fratele. Plicul trebuie distrus, să nu ajungă în mâinile agresorilor!

Pe ferestre intrau şuierând zeci de gloanţe. Bandiţii se pregăteau de asaltul final. Geamurile cădeau zăngănind, mobila ciuruită trosnea cumplit când lordul se apropie cu bricheta în mână de plicul cu cinci sigilii, să-i dea foc. I-l ţinea Brandes.

Evelyn se rezemase cu spatele de perete, palidă de moarte, cu browningul în mână. Lângă capul ei dulapul cu medicamente fusese găurit de un glonţ. N-

avea ochi pentru asta. Se uita îndurerată la plic. Şi el o să piară. Şi ei toţi! Totul a fost în zadar...

Dar înainte ca bricheta să-şi pâlpâie flăcăruia, de afară se auzi o rafală asurzitoare şi în apropiere răsună o goarnă!

Sosise un pluton de spahii necruţători, în frunte cu un blând ziarist cu o pungă de piele la gât.

11

Ziarele de dimineaţă publicaseră deja fotografiile Evelynei Weston procurate de la Londra. Un dumicat de peşte prăjit intră brusc în traheea redactorului Holler şi acesta fu cât pe-aci să se înece.

O, ceruri! Păi, asta-i lady Bannister!

Ce naiba? Lady Bannister e o spioană temută?!

Nu e cu putinţă!...

Spărgătoare şi ucigaşă?... Nu, că asta-i bună!... Şi totuşi... Ia stai!... În seara când a avut loc spargerea, a apărut cu hainele acelea rupte şi pline de noroi... Şi... E-e! La Lyon în avion... Când lordul a văzut ziarul... Ia te uită! De ce se-mbrăcase lordul acesta pedant în cântăreţ tirolez şomer? Şi asta încă n-ar fi nimic. Dar cum de nu-i sărise-n ochi faptul că membrul Academiei Regale şi candidatul de ultimă oră la Premiul Nobel poartă la pălărie ditamai panaşul, pe gustul fermierilor?

Când a mai purtat lordul pană la pălărie? Şi încă una aşa de falnică?

Ce-i de făcut acum? Are convingerea fermă că Evelyn Weston este una şi aceeaşi persoană cu femeia pe care el o ştie de lady Bannister. Dar dacă există probabilitatea de zece mii la unu ca să se-

nşele? „Fii deştept, Holler! Fii prudent! Fii foarte prudent!”

Trebuie să plece după ea... Încotro? Spre oaza Mahrbuk. Dar mai întâi o să meargă la lordul Bannister.

La lordul Bannister află că stăpânul casei a plecat la drum însoţit de un oaspete şi o doamnă. Valetul era nou angajat şi nu-i putea spune dacă doamna este sau nu soţia lordului.

— Uite care-i treaba, prietene – îi spuse Holler agitat –, ai relaţii aici în Marrakech? Fă-mi rost urgent de vreo douăzeci de oameni de încredere care să mă-nsoţească până-n oaza Mahrbuk. Vreau să plec după stăpânul tău, cred că viaţa lui e în primejdie. Ţine un avans de cinci sute de franci.

Într-o oră valetul tocmi caravana cu călăuză, burdufuri de apă şi merinde cu tot. Holler porni şi el la drum. Iac-aşa. Acum o să-şi înceapă frumuşel investigaţiile pe barba lui.

Se pun următoarele întrebări: cine-i Münster ăla pe care-l căuta femeia? Sunt lady Bannister şi Evelyn Weston una şi aceeaşi persoană? Şi dacă da, în ce măsură este implicat lordul în povestea asta? Dacă femeia e spioană, o va umfla cu complici cu tot. Ce senzaţie ar stârni! Dacă nu-i spioană, se cheamă că pur şi simplu a făcut o excursie până-n oaza Mahrbuk, nimeni nu-i poate interzice una ca asta. N-a făcut nimic rău. Poliţiei îi va spune: aveţi răbdare, domnilor! Un ziarist londonez îşi trage spuza pe turta lui, pe urmă puteţi întocmi şi dumneavoastră procesele-verbale.

Şi cum toţi ziariştii hoinari au un înger păzitor, lângă ruinele castrului roman se întâlni în deşert cu un detaşament de spahii. Ia te uită cine-i ofiţerul

tuciuriilor! Păi, ăsta-i locotenentul Villiers, pe care-l cunoaşte bine! În timpul războiului riff fusese detaşat la cartierul general al presei acreditate...

— *Hello*, Holler! – îl întâmpină locotenentul. Arăţi ca un veritabil beduin din ultima revistă de la Folies-Bergères.

— Bună, Villiers! Ce cauţi într-un oraş latin în care de mii de ani nu mai funcţionează localuri şi nici jazz nu se cântă?

— Sunt în patrulare, amice! Patruzeci şi opt de ore de serviciu. Şi-ncotro?

— Spre oaza Mahrbuk. Sunt în concediu şi mă preumblu şi eu pe unde n-am nicio treabă.

Ia stai puţin, ce-ar fi să-nsoţească garda de onoare presa engleză? Până diseară mergem împreună. Te conduc până la puţul din deşert.

Se-nsera. Dar ofiţerul n-apucă să facă cale-ntoarsă. Detaşamentul de spahii îl însoţi pe Holler la galop, căci ofiţerul se pricepea bine la semnalele Morse.

Pe drum au dat peste Eddy Rancing. Câţiva arabi şi valetul lordului Bannister l-au dus înapoi la Marrakech, iar spahiii, în frunte cu Holler, care suferea cumplit pe cămilă, au pornit în galop spre oaza Mahrbuk.

Au ajuns acolo la ţanc.

Gordon, doctorul şi Corned-Beef au căzut seceraţi de primele rafale. Ceilalţi, în frunte cu Adams, au fost prinşi şi legaţi. Rainer continua să pută în aşa hal, încât n-a fost chip să fie interogat. În timp ce-i legau mâinile la spate, zise resemnat:

— Niciodată nu mi s-a îndeplinit o dorinţă aşa de repede. Toată ziua mi-am dorit să mai pot ajunge măcar o dată pentru mai multă vreme într-un loc răcoros. Acum cred că n-am motive să mă mai plâng.

Aşa s-a şi întâmplat.

12

Pentru prima oară în viaţa lui, lordul spunea sincer ceea ce spusese de-atâtea ori fără convingere:

— Ce plăcere să vă reîntâlnesc, dragă Holler!

Redactorului îi jucau ochii-n cap şi abia îngăimă horcăind:

— Procuraţi-mi nişte murături... Ce cămilă unduitoare! De câteva ori am avut senzaţia că mă înec între cocoaşe – şi horcăi cu o voce macabră: Castraveţi! Între timp obţinuseră legătura cu cartierul general. Cartierul general chemă la telefon ambasada engleză. Intrară pe fir şi soldatul Münster şi lordul Bannister.

După care convoiul porni înapoi spre Marrakech. În faţă mergeau, lordul şi frate-său, Evelyn cu geanta ei neagră şi Holler, care-n răstimpuri înfuleca porţia necesară de castraveţi muraţi. Ştia că-i băftos ca întotdeauna şi că a pus mâna pe un subiect senzaţional. Lordul îi promisese că o să-i spună pe scurt tot ce poate fi vânturat în faţa opiniei publice şi îi făgădui că el, Holler, va fi primul care va scrie.

Aşa s-a şi întâmplat, iar popularitatea lui Holler a atins cote incredibile.

Se aflau din nou în salonul din vila lordului. Casa era, ca din întâmplare, înconjurată de spahii, care se plimbau de colo-colo. Interogatoriul bandiţilor era în toi. Mesajele telefonice nu mai conteneau şi un procuror militar avu o întrevedere cu Evelyn. Pentru prima oară era elucidat rolul fetei, care în cele din urmă avea să se acopere de glorie. Dar Evelyn stătea

obosită şi deznădăjduită în salonul mobilat după moda londoneză, în care până şi şemineul atât de nelalocul lui în Africa sporea iluzia europeană a locuinţei. Evelyn era istovită şi tristă.

Câte suferinţe îndurase. Iar acum...

— Blestemată întâmplare... – zise lordul posomorât.

— Ce întâmplare? – adulmecă Holler.

— Nu, nimic, nimic... – se eschivă Bannister. Mi-am pierdut trusa de ras, o cutiuţă ornamentală... Îmi pare tare rău după ea... De obicei o ţineam pe şemineu şi...

Întinse din reflex mâna spre şemineu şi i se tăie răsuflarea. Toată lumea privi în direcţia braţului rămas întins.

Pe consola şemineului şedea ghemuit pe o casetă emailată, ţinând bărbia în piept, „Buddha meditând”.

Păşiră spre el ca hipnotizaţi: lordul, Evelyn şi Brandes. Primul puse mâna pe el Bannister.

Rămaseră în picioare.

— Dar aceasta-i chiar trusa dumneavoastră de ras, sir! – strigă Holler. Am găsit-o lângă *nécessaire*-ul desfăcut de tânărul care a leşinat în deşert. Se vedea cu ochiul liber că se-nfruptase copios din trusa dumneavoastră. *Nécessaire*-ul dumneavoastră i-a salvat viaţa, iar el ne-a salvat apoi pe noi toţi cu lanterna. Valetul dumneavoastră l-a transportat acasă pe tânăr cu tot ce n-apucase să mănânce. Reţineţi că nu mă consider răspunzător decât de lipsa pietrei acre.

Pe Holler însă n-avea nimeni timp să-l mai asculte. Cei şase ochi scăpărători erau aţintiţi asupra lui Buddha. Ei îi salvase pe toţi...

Dar la ce răsplată să se aştepte un profet oriental în schimbul unei minuni? La recunoştinţă? Un vechi

dicton zice să nu te aştepţi la recunoştinţă nici măcar în casa ta. Au luat la cunoştinţă faptul că pentru ei se înfăptuieşte într-adevăr o minune, iar pe urmă...

Pe urmă îl trântiră la pământ cu toată puterea, să se facă ţăndări.

Destinul lui Buddha se împlinise. Ajunsese ţăndări!

Din capul idolului diamantul ieşi la lumina zilei aşa cum visase în agonia lui bătrânul puşcăriaş. După ce-l curăţară un pic, argila uscată căzu de pe el, descoperindu-i scânteierile de basm şi toţi trei îl priviră la fel de evlavios, parcă hipnotizaţi, ca odinioară Jim Hogan când prinţul Radzovill i-l înmânase cu un gest plin de nobleţe.

13

O zi întreagă continuară convorbirile telefonice urgente Marrakech – Paris şi Londra – Paris – Marrakech. Strânsa cooperare militară anglo-franceză făcea din această afacere o chestiune vitală în egală măsură pentru Paris şi Londra. Urmarea acestor convorbiri fu clasarea medicală a unui oarecare soldat pe nume Münster, din cauza unei răni, şi soldatul fu imediat lăsat la vatră. În aceeaşi zi, el zbură la Londra ducând într-o geantâ-diplomat un plic portocaliu cu cinci peceţi.

Presa franceză elogia pe prima pagină persoana domnişoarei Weston. Riscându-şi viaţa, miss Weston recuperase un document militar de-o însemnătate covârşitoare şi, în timp ce era urmărită de poliţia franceză, înmânase respectivele hârtii neatinse autorităţilor militare, forurilor competente. Din depoziţia domnişoarei Weston şi a între timp

răposatului Wilmington reieşise şi nevinovăţia maiorului Brandes, pe nedrept acuzat de spionaj.

Brandes căzuse victimă urzelilor lui Wilmington, care a fost mai târziu ucis în propria-i casă. Această depoziţie a fost întărită de mărturisirea lui Adams, primejdiosul agent căutat de multă vreme de serviciile secrete ale mai multor ţări şi capturat în deşert. Miss Weston a dovedit cu martori şi cu documente autentice că intrase în apartamentul răposatului Wilmington pentru a-şi recupera moştenirea ce-i aparţinea de drept. Tribunalul militar britanic s-a întrunit pentru a decide asupra cazului Brandes şi se poate anticipa că procesul se va încheia cu reabilitarea totală a inculpatului.

14

Evelyn şi lordul stăteau descumpăniţi într-un colţ umbros al grădinii. Stăteau aici de-o bună bucată de vreme, discutând despre tot felul de fleacuri, timp în care fiecare se gândea la celălalt.

În cele din urmă, lordul îşi drese glasul şi vorbi:

— Mă ierţi?

— Nu pot.

„Hm... frumos mi-a mai întors-o” – îşi zise lordul, neştiind cum să continue discuţia.

— Îţi aminteşti cumva – zise el într-un târziu –, în ce sat din Franţa am vrut să mân peste noapte? Aş vrea să-i trimit înapoi cârciumarului cămaşa de noapte. Bietul om i-o fi ducând lipsa.

— Dă-mi-o mie şi-n drum spre casă o să trec şi pe-acolo. Comuna se numeşte La Rochelle. N-o să-i uit numele niciodată. Precis.

— Spune-mi, te rog, de ce nu mă poţi ierta? O femeie tânără nu poate proceda atât de aspru.

— Nu te pot ierta pentru că nu sunt supărată pe dumneata, Henry. Îmi dai voie, sper să-ţi spun pe nume şi-n absenţa lui Holler.

— Mai fericit aş fi să-ţi pot dărui numele meu de familie – hm... ce zici? Cred că s-a făcut cam răcoare. Adică... – Excelenţa-sa era nespus de tulburat. Dar tulburarea i se topi încet-încet, după ce Evelyn îi înlănţui gâtul cu amândouă braţele. Pe urmă se priviră îndelung, întrebător în ochi...

15

În toată afacerea cel mai bine i-a mers lui Eddy Rancing. În primul rând, şi-a băgat minţile-n cap. În al doilea rând, a fost sărbătorit ca genialul înger salvator al oazei Mahrbuk. Firma Barcos-Moravecz i-a plătit cinci mii de lire pentru povestea în care Eddy aducea la cunoştinţa lumii întregi că supravieţuirea i se datorează în exclusivitate apei de gură uşor aromatízate „Dandy”... Indispensabilă în deşert: apa de gură Dandy!” Mr. Rancing a făcut apoi reclamă şi „cremei Dandy cu un bogat conţinut nutritiv şi vitaminos”.

Avea să rămână în Africa, în calitate de secretar particular al lordului.

Şi bine făcea!

Pe străzile Londrei putea fi deseori văzut un domn cărunt, îmbrăcat impecabil, care purta mereu pe umăr o armă de vânătoare cu două ţevi şi părea să caute pe cineva printre trecători. Acest domn îl căuta pe Eddy Rancing.

Domnul nu era altul decât Mr. Arthur Rancing. Într-o noapte furtunoasă, fugise din Mügli am See, lăsându-şi în urmă toate bagajele şi de-atunci încoace Grete îl aşteaptă, în compania pisicilor, să revină.

16

Se adunaseră cu toţii acasă la lordul Bannister, care împreună cu tânără lui soţie se întorsese abia de douăzeci şi patru de ore din voiajul de nuntă. Era de faţă şi maiorul Brandes cel reabilitat şi venise şi doamna Weston. La bătrâneţe se simţea cât se poate de fericită. Dar nu lipsea nici Mr. Bradford, cu toată greutatea respectabilităţii şi judecăţii sale lucide.

Înainte de orice, fiecare constată în sinea lui că Evelyn este cea mai frumoasă femeie din lume, dar pentru lordul Bannister frumuseţea soţiei sale depăşea cu o treaptă până şi această constatare.

Povestiră nu mai ştiu de câte ori fiecare detaliu al uimitoarei aventuri, mai înveselindu-se, mai posomorându-se, dar, în mare, erau cu toţii fericiţi.

— Ce ciudat – zise doamna Weston – câte împrejurări mărunte au trebuit să-şi dea mâna pentru ca totul să se-ntâmple aşa cum s-a întâmplat.

— Şi cu ce rost? Unde-i filosoful care ne-ar putea da un răspuns la această întrebare? – întrebă îngândurat maiorul Brandes.

— Eu sunt medic – răspunse Bannister uitându-se la Evelyn. Dar avem în familie un filosof minunat, care precis nu poate da răspunsul.

Mr. Bradford crezu că la el se face aluzie şi domol, gânditor, zise:

— Viaţa este aidoma vestei de la un costum de

vară: scurtă şi fără rost.

SFÂRŞIT